

הבשורות & מעשי השליחים

הבשורה על-פי מתי

הבשורה על-פי מרקוס

הבשורה על-פי לוקס

הבשורה על-פי יוחנן

מעשי השליחים

הבשורה על-פי מתי

פרק 1	מתי
פרק 2	מתי
פרק 3	מתי
פרק 4	מתי
פרק 5	מתי
פרק 6	מתי
פרק 7	מתי
פרק 8	מתי
פרק 9	מתי
פרק 10	מתי
פרק 11	מתי
פרק 12	מתי
פרק 13	מתי
פרק 14	מתי
פרק 15	מתי
פרק 16	מתי
פרק 17	מתי
פרק 18	מתי
פרק 19	מתי
פרק 20	מתי
פרק 21	מתי
פרק 22	מתי
פרק 23	מתי
פרק 24	מתי
פרק 25	מתי
פרק 26	מתי
פרק 27	מתי
פרק 28	מתי

1 הבשורה על-פי מתי 1

- 1 לפניכם ספר קורות חייו של ישוע המשיח, אשר מוצאו מיוחס לדוד המלך ולאברהם אבינו;
- 2 אברהם היה אביו של יצחק; יצחק היה אביו של יעקב; יעקב היה אביהם של יהודה ואחיו
- 3 יהודה היה אביהם של פרץ וזרח (אמם הייתה תמר); פרץ היה אביו של חצרון; חצרון היה אביו של רם;
- 4 רם היה אביו של עמינדב; עמינדב היה אביו של נחשון; נחשון היה אביו של שלמון;
- 5 שלמון היה אביו של בועז (אמו הייתה רחב); בועז היה אביו של עובד (אמו הייתה רות); עובד היה אביו של ישי;
- 6 ישי היה אביו של דוד המלך; דוד היה אביו של שלמה (אמו הייתה אלמנתו של אוריה החתי);
- 7 שלמה היה אביו של רחבעם; רחבעם היה אביו של אביה; אביה היה אביו של אסא;
- 8 אסא היה אביו של יהושפט; יהושפט היה אביו של יורם; יורם היה אביו של עוזיה;
- 9 עוזיה היה אביו של יותם; יותם היה אביו של אחז; אחז היה אביו של חזקיה;
- 10 חזקיה היה אביו של מנשה; מנשה היה אביו של אמון; אמון היה אביו של יאשיה;
- 11 יאשיה היה אביהם של יכניה ואחיו (שנולדו בזמן גלות בבל).
- 12 לאחר הגלות לבבל:
יכניה היה אביו של שאלתיאל; שאלתיאל היה אביו של זרובבל;
- 13 זרובבל היה אביו של אביהוד; אביהוד היה אביו של אליקים; אליקים היה אביו של עזור;
- 14 עזור היה אביו של צדוק; צדוק היה אביו של יכין; יכין היה אביו של אליהוד;
- 15 אליהוד היה אביו של אלעזר; אלעזר היה אביו של מתן; מתן היה אביו של יעקב;
- 16 יעקב היה אביו של יוסף (שהיה בעלה של מרים, אמו של ישוע המשיח).
- 17 אם כן, ארבעה-עשר דורות חלפו מאברהם אבינו ועד דוד המלך, ארבעה-עשר מאז דוד המלך ועד גלות בבל וארבעה-עשר דורות מגלות בבל עד המשיח.
- 18 זהו סיפור הולדתו של ישוע המשיח: אמו מרים הייתה מאורסת ליוסף, אולם עוד כשהייתה בתולה הרתה מרוח הקודש.
- 19 יוסף ארוסה, שהיה איש ישר וערכי, החליט משום כך לבטל את האירוסין, אולם בחר לעשות זאת בסתר, כי לא רצה לבייש את מרים בציבור.
- 20 לאחר שהחליט יוסף לגרש את מרים נגלה אליו בחלום מלאך ה' ואמר: "יוסף בן-דוד, אל תהסס להתחתן עם מרים, כי התינוק שבבטנה נוצר מרוח הקודש! 21 מרים תלד בן, ועליך לקרוא לו 'ישוע' (כלומר, מושיע), כי הוא יושיע את בני-עמו מחטאיהם. 22 לידתו של ישוע קיימה את מה שאמר אלוהים באמצעות נביאיו: 23 'הנה העלמה הרה ויולדת בן, וקראת שמו עמנו אל'."
- 24 כשיוסף התעורר, הוא עשה מה שציווה עליו המלאך והתחתן עם מרים. 25 אולם מרים נשארה בתולה עד שנולד בנה, ויוסף קרא לו "ישוע".

[חזרה](#)

2 הבשורה על-פי מתי 2

1 ישוע נולד בעיר בית-לחם שבאזור יהודה, בימי המלך הורדוס. זמן קצר לאחר לידתו, הופיעו בירושלים מספר חוזי-כוכבים שבאו מארץ רחוקה במזרח, ושאלו: 2 "היכן התינוק שנועד להיות מלך היהודים? ראינו את כוכבו במזרח ובאנו להשתחוות לו."

3 הורדוס נבהל מאוד משאלתם, וכמוהו נבהלו כל אנשי ירושלים. 4 הוא כינס את מנהיגי היהודים ושאל אותם: "האם אמרו לנו הנביאים היכן ייולד המשיח?"

5 ענו לו: "כן, בבית לחם. הרי מיכה הנביא אמר: 'ואתה, בית-לחם בארץ יהודה, אינך צעיר באלפי יהודה, כי ממך יצא מושל אשר ירעה את-עמי ישראל.'"

7 הורדוס הזמין את חוזי-הכוכבים לפגישה סודית, ושאל אותם מתי בדיוק ראו לראשונה את הכוכב. 8 לאחר מכן אמר להם: "לכו לבית-לחם וחפשו את הילד. כשתמצאו אותו, שובו אלי והודיעו לי זאת, כדי שאוכל גם אני ללכת להשתחוות לו."

9 לאחר הפגישה עם המלך יצאו חוזי-הכוכבים לדרך, ולפתע הכוכב שראו במזרח הופיע לנגד עיניהם. הם הלכו בעקבות הכוכב עד שנעמד בדיוק מעל המקום שבו היה התינוק. 10 הם שמחו מאוד.

11 כשנכנסו חוזי-הכוכבים אל הבית שבו היה התינוק ומרים אמו, נפלו לפניו, השתחוו לו, ולאחר מכן פתחו את חבילותיהם ונתנו לו מתנות: זהב, לבונה ומור.

12 בינתיים הזהיר אותם אלוהים בחלום שלא לחזור אל הורדוס, ומשום כך שבו חוזי-הכוכבים לארצם בדרך אחרת.

13 לאחר שעזבו, נגלה מלאך ה' ליוסף בחלום ואמר: "קום, ברח למצרים עם התינוק ועם אמו, והישאר שם עד שאומר לך לחזור, כי הורדוס רוצה להרוג את הילד." 14 באותו לילה יצא יוסף עם מרים ועם הילד למצרים, 15 ונשאר אתם שם עד מותו של הורדוס. כך התקיימה הנבואה: "וממצרים קראתי לבני."

16 כשהורדוס הבין שחוזי-הכוכבים התחמקו ממנו, הוא מאוד כעס. הוא שלח חיילים לבית-לחם וציווה עליהם להרוג כל ילד זכר עד גיל שנתיים (כי החוזהם סיפרו לו שראו את הכוכב כשנתיים קודם לכן), בבית לחם עצמה ובכל כפרי הסביבה. 17 מעשה אכזרי זה של הורדוס קיים את הנבואה:

18 "קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים,

רחל מבכה על בניה,

מאנה להינחם על בניה כי איננו."

19 לאחר מותו של הורדוס נגלה מלאך ה' בחלום ליוסף במצרים, ואמר לו: 20 "קום, קח את התינוק ואת אמו לישראל, כי אלה שרצו להרוג את הילד כבר מתו." 21 יוסף לקח את ישוע ואת מרים ויצא אתם בדרך לישראל.

22 בהיותם בדרך שמעו שהמלך החדש אינו אלא ארכילאוס, בנו של הורדוס, ופחדו מאוד. בחלום נוסף יוסף הוזהר שלא להתיישב ביהודה, אז הם המשיכו לגליל 23 והשתקעו בנצרת. זה קרה כדי לקיים את דברי הנביאים שכינו אותו "נצר".

[חזרה](#)

3 הבשורה על-פי מתי 3

- 1 בימים ההם, כשישוע והוריו גרו בנצרת, החל יוחנן המטביל להטיף במדבר יהודה. 2 "חיזרו בתשובה!" קרא יוחנן. "שובו אל ה' כי מלכות השמים קרובה!" 3 ישעיהו הנביא ניבא על פעילותו של יוחנן כשאמר: "קול קורא במדבר פנו דרך ה' ישרו מסילותיו".
- 4 יוחנן לבש בגדים עשויים משער גמלים וחגורת עור. הוא אכל חגבים ודבש מהטבע. 5 אנשים מירושלים, עמק-הירדן וכל אזור יהודה יצאו למדבר כדי לשמוע את דבריו, 6 ולאחר שהתוודו על חטאיהם, יוחנן הטביל אותם בירדן.
- 7 אולם כשראה יוחנן שפרושים וצדוקים רבים באים להיטבל, הוא דחה אותם. "בני נחשים אתם!" אמר להם יוחנן. "מי אמר לכם שתוכלו להימלט מהעונש שה' עתיד להביא עליכם? 8 לפני שתיטבלו אתם חייבים להוכיח במעשים שבאמת התחרטתם על חטאיכם. 9 אל תחשבו בלבכם: 'אלוהים לא יעניש אותנו כי אנחנו יהודים, בני אברהם'. הרי אלוהים יכול לעשות מהאבנים האלה בנים לאברהם!"
- 10 "כבר עכשיו מוכן גרזן המשפט של אלוהים לכרות כל עץ חסר תועלת שאינו נושא פרי. עצים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו!"
- 11 "אני כרגע מטביל במים את אלה שבאמת מתחרטים על מעשיהם הרעים, אולם בקרוב יבוא אדם גדול ונעלה ממני שאני לא ראוי אפילו לשאת את נעליו, והוא יטביל אתכם ברוח הקודש ובאש. 12 הוא יפריד בין המוץ לבין גרגרי החיטה – את המוץ ישרוף באש נצחית, ואילו את החיטה ישמור באסם."
- 13 באותו זמן בא ישוע מן הגליל אל נהר הירדן, כדי להיטבל על-ידי יוחנן.
- 14 יוחנן ניסה לשכנע אותו ואמר: "אתה צריך להטביל אותי, ולא אני אותך!"
- 15 אולם ישוע עמד על דעתו ואמר: "הטבל אותי, בבקשה. עלי לעשות את כל הדרוש." ויוחנן הטביל אותו.
- 16 מיד לאחר הטבילה, כשישוע יצא מהמים, השמים נפתחו מעליו והוא ראה את רוח אלוהים יורדת עליו בדמות יונה.
- 17 קול קרא מהשמים: "זהו בני אהובי, ובו אני חפץ."

[חזרה](#)

4 הבשורה על-פי מתי 4

- 1 לאחר מכן, הרוח הובילה את ישוע אל המדבר כדי שהשטן ינסה אותו שם. 2 במשך ארבעים יום וארבעים לילה ישוע לא אכל מאומה, ולבסוף היה רעב מאוד.
- 3 "אם אכן בן אלוהים אתה," אמר לו השטן, "צווה על האבנים האלה להפוך לכיכרות לחם!"
- 4 ישוע ענה לו: "לא אצווה זאת, שהרי כתוב בתורה: 'לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה'."
- 5 לאחר מכן הביא השטן את ישוע לירושלים, העלה אותו על גג בית-המקדש ואמר: 6 "קפוץ למטה! ואז יידעו כולם שאתה בן אלוהים. הרי כתוב בתנ"ך: 'כי מלאכיו יצווה לך... ועל כפים ישאונך, פן תיגוף באבן רגלך.'" 7 השיב לו ישוע: "אבל בתורה גם כתוב: 'לא תנסה את ה' אלוהיך.'" 8 לאחר מכן השטן העלה את ישוע על הר מאוד גבוה, הראה לו את כל המדינות המפוארות בעולם ואמר: 9 "אם רק תכרע ברך ותשתחוה לי, אתן לך את כל אלה!" 10 "ישוע השיב: "סור ממני, שטן! הרי כתוב: 'לה' אלוהיך תשתחוה ואותו לבדו תעבד.'" 11 השטן הרפה ממנו, ומלאכים באו לשרת את ישוע.
- 12 כאשר שמע ישוע על זה שיוחנן המטביל נאסר, הוא עזב את ארץ יהודה וחזר לביתו – לנצרת שבגליל. 13 אחר כך ישוע עבר לגור בכפר-נחום שעל שפת הכינרת, באזור שבטי זבולון ונפתלי. 14 כך התקיימה נבואת ישעיהו: 15 "ארצה זבולון וארצה נפתלי, דרך הים, עבר הירדן, גליל הגויים – 16 העם ההלכים בחשך ראו אור גדול, ישבי בארץ צלמוות- אור נגה עליהם!" 17 מאותו יום והלאה ישוע התחיל להטיף: "שובו בתשובה והאמינו בה', כי מלכות השמיים קרובה!" 18 יום אחד כשישוע הלך על חוף הכינרת, הוא ראה שני אחים: שמעון (הנקרא גם פטרוס) ואנדרי. השניים ישבו בסירה ודגו בעזרת רשת, כי היו דייגים במקצועם. 19 "בואו אחרי!" קרא להם ישוע. "אני אעשה אתכם לדייגי אדם!" 20 שני האחים עזבו את הרשתות שלהם והלכו אחריו. 21 לא הרחק משם ראה ישוע עוד שני אחים, יעקב ויוחנן, יושבים בסירה עם אביהם זבדי, ומתקנים את רשתותיהם הקרועות. ישוע קרא גם להם, 22 והשניים הפסיקו מיד את עבודתם, עזבו את אביהם והלכו אחריו. 23 ישוע הסתובב בכל הגליל ולימד בבתי-הכנסת; בכל מקום בישר את החדשות הטובות על מלכות השמיים וריפא כל מיני מחלות. 24 השמועות על הניסים שחולל פשטו מעבר לגבולות הגליל, וחולים באו אליו להירפא אפילו מסוריה. הובאו אליו אנשים אחוזי-שדים, מטורפים ומשותקים, וישוע ריפא את כולם. 25 לכל מקום שהלך, הלכו אחריו המונים: מהגליל, מחו"ל, מירושלים, מיהודה ואף מעבר הירדן.

[חזרה](#)

5 הבשורה על-פי מתי 5

- 1 יום אחד, כשהתאסף סביבו קהל גדול, עלה ישוע עם תלמידיו על מדרון הגבעה, התיישב שם והחל ללמד:
3 "אשרי האנשים המודים בעניותם הרוחנית, כי להם שייכת מלכות השמים.
- 4 אשרי הבוכים והמתאבלים, כי הם ינוחמו.
- 5 אשרי הצנועים והענווים, כי העולם כולו שייך להם.
- 6 אשרי השואפים בכל לבם לעשות את הטוב והישר, כי אלוהים ימלא את שאיפתם.
- 7 אשרי האדיבים והרחמנים, כי אלוהים יגלה כלפיהם רחמים.
- 8 אשרי האנשים שלבם טהור, כי הם יראו את אלוהים.
- 9 אשרי האנשים הרודפים שלום, כי הם ייקראו 'בני-אלוהים'.
- 10 אשרי הסובלים והנרדפים בגלל עשותם את רצון ה', כי להם שייכת מלכות השמיים.
- 11 "אם יקללו אתכם, יעלילו עליכם שקרים וירדפו אתכם בגלל אמונתכם בי, 12 שמחו מאוד! כן, שמחו מאוד, כי שכר רב לכם בשמים, וזכרו שכך רדפו גם את הנביאים!
- 13 אתם מלח הארץ. מה יקרה לעולם אם תאבדו את המליחות שלכם? מלח תפל הוא חסר תועלת, ואינו ראוי אלא שיזרקו וירמסו אותו.
- 14 אתם אור העולם – בדומה לעיר הבנויה על הר, אשר כל אחד יכול לראות את אורותיה בלילה. אל תסתירו את אורכם! הניחו לו להאיר לכולם! תנו לכל אדם לראות את התנהגותכם הטובה, ואז יודו כולם לאביכם שבשמים.
- 17 אל תחשבו שבאתי לבטל את תורת משה או את אזהרותיהם של הנביאים; באתי לקיים ולמלא אותן! 18 אני אומר לכם בכל הכנות והרצינות: מצוות התורה תישארנה בתוקף עד שיתקיים הכול. 19 מי שיעבור על המצווה הקטנה ביותר או שיעודד אחרים לעשות זאת, הוא יהיה קטן במלכות השמים. ואילו מי שילמד את תורת ה' ואף יקיים את מצוותיה, יהיה גדול במלכות השמים.
- 20 אולם אני מזהיר אתכם: אם לא תהיו טובים יותר מהפרושים והסופרים, לא תוכלו להיכנס למלכות השמיים.
- 21 תורת משה אומרת: 'לא תרצח', והרוצח יחויב לדין. 22 אולם אני אומר לכם שאם אדם אף כועס על אחיו, עליו לעמוד לדין. גם מי שיקרא לחברו 'אידיוט!' עליו לעמוד לדין, ואם יקלל את חברו הריהו בסכנת גיהנום! 23 לכן אם אתה עומד לפני המזבח בבית-המקדש ומביא קורבן לה', ולפתע אתה נזכר שלאחזק מחבריך יש דבר מה נגדך, 24 השאר את קורבנך לפני המזבח, מהר אל חברך ובקש את סליחתו. לאחר מכן חזור לבית-המקדש והקרב את הקרבן לה'. 25 התפייס מהר עם אויבך, אחרת יהיה מאוחר מדי והוא יסגירך לידי החוק, ואז ישליכו אותך לכלא – 26 שם תישאר עד שתשלם את האגורה האחרונה!
- 27 תורת משה אומרת: 'לא תנאף'. 28 אולם אני אומר לכם: כל מי שמסתכל על אישה בתאוה, כאילו נאף אותה בלב. 29 משום כך, אם עינך גורמת לך לחשוק ולחמוד, עקור והשלך אותה. מוטב שתאבד חלק מגופך, מאשר שיושלך כל גופך לגיהנום. 30 ואם ידך – ולו גם הימנית – גורמת לך לחטוא, קצץ והשלך אותה! מוטב כך, מאשר למצוא את עצמך בגיהנום.
- 31 "תורת משה אומרת שאם איש רוצה לגרש את אשתו, עליו לתת לה ספר כריתות, וזה הכל. 32 אולם אני אומר שאיש המגרש את אשתו מלבד במקרה שבגדה בו, גורם לכך שתנאף אם תינשא בשנית. גם מי שיתחתן איתה לאישה נחשב לנאף!
- 33 "התורה אומרת שאם נשבעת, עליך לקיים את שבועתך. 34 ואילו אני אומר: אל תישבע כלל! אל תאמר: 'אני נשבע בשמים', כי כסא ה' נמצא בשמים. 35 אם אתה נשבע 'בארץ', אתה נשבע למעשה בהדום רגליו של אלוהים. כמו כן אל תישבע 'בירושלים', כי היא 'קרית מלך רב' [36]. a. גם אל תישבע על ראשך, כי אפילו שערה אחת אין ביכולתך לשנות ללבן או שחור. 37 אמור פשוט: 'כן', או 'לא'. יותר מזה מן הרע הוא.
- 38 "התורה אומרת 'עין תחת עין, שן תחת שן' [39]. b. ואילו אני אומר לכם: אל תתקוממו נגד מי שעושה רע נגדכם. אם מישהו סוטר לך על הלחי, הושט לו גם את הלחי השנייה. 40 אם דורשים ממך בבית המשפט לתת את חולצתך, תן להם גם את מעילך. 41 אם חייל כופה עליך לשאת את תרמילו קילומטר אחד, שא אותו שני קילומטרים. 42 תן למי שמבקש ממך,

ואל תדחה את מי שרוצה ללוות ממך כסף.

43 שמעתם שנאמר: 'ואהבת לרעך, וישנאת את אויבך'. 44 אולם אני אומר: אהבו את שונאיכם והתפללו בעד אלה שרודפים אתכם, 45 כי כך תהיו בנים לאביכם שבשמים. שהרי אלוהים נותן את אור השמש גם לטובים וגם לרעים, ואף את הגשם הוא מוריד על צדיקים ועל רשעים כאחד. 46 אם אתם אוהבים רק את אלה שאוהבים אתכם, מה מיוחד בכך? גם הפושעים נוהגים כך! 47 ואם אתם חברים רק לחבריכם, במה שונים אתם מכל האחרים? הלא גם עובדי אלילים נוהגים כך! 48 שאפו להיות שלמים כשם שאביכם שבשמים שלם."

[חזרה](#)

6 הבשורה על-פי מתי 6

1 "היזהרו שלא תעשו את מעשיכם הטובים לפני כולם, כדי שכולם יראו ויכבדו אתכם, כי ככה אין לכם שכר מאביכם שבשמים. 2 אם אתה נותן נדבה, אל תספר על כך לכולם, כפי שעושים הצבועים. הם אף תוקעים בשופר בבית-הכנסת לכבוד זה, כדי שכולם יעריצו את צדקנותם. אני אומר לכם: הם יקבלו את מה שמגיע להם. 3 אם אתה נותן נדבה, עשה זאת בסתר – אל תספר לידך השמאלית מה שעושה ידך הימנית. 4 ואז אביכם שבשמים, הרואה במסתרים, יגמול לכם.

5 כשאתם מתפללים, אל תנהגו כמו הצבועים, המתפללים בפינות רחוב ובבית-הכנסת כדי שכולם יראו אותם. אני אומר לכם: להם המגיע להם. 6 כשאתם מתפללים, היכנסו לחדר לבד, נעלו את הדלת והתפללו בסתר אל אביכם. ואז אביכם שבשמים, הרואה את הנעשה במסתרים, ייתן לכם שכר בגלוי.

אל תחזרו שוב ושוב על אותה תפילה, כפי שנוהגים עובדי האלילים. הם חושבים שיקבלו תשובה רק אם יחזרו על תפילתם פעמים רבות. זכרו: אביכם יודע מה שאתם צריכים לפני שאתם מבקשים זאת ממנו! 9 לכן התפללו כך:

'אבינו שבשמים, יתקדש שמך.

10 תבוא מלכותך,

שרצונך ייעשה בארץ כמו בשמים.

11 אנו גם מבקשים שתספק לנו מדי יום את צורכנו.

12 אנה סלח לנו על חטאינו, כשם שאנו סולחים לאלה שחטאו נגדנו.

13 עזור לנו לעמוד נגד פיתויים וניסיונות,

והצל אותנו מכל רע

(כי שלך המלכות, הכוח והתפארת לעולמי עולמים. אמן).

14 אביכם שבשמים יסלח לכם אם תסלחו גם אתם לאלה שחוטאים נגדכם. 15 אם לא תהיו מוכנים לסלוח להם, לא יסלח ה' גם לכם על חטאיכם.

16 כאשר אתם צמים, אל תפגינו זאת לפני כולם, כפי שעושים הצבועים. הם מנסים להראות עצובים ושהם בצום. הם יקבלו את מה שמגיע להם. 17 אך אתם, כאשר אתם צמים, סדרו וטפחו את מראכם, 18 כדי שאיש לא יחשוב שאתם רעבים – מלבד אביכם שבשמים הרואה במסתרים, והוא ייתן לכם את השכר המגיע לכם.

19 אל תצברו לכם רכוש בארץ, במקום שהוא עלול להחליד, להירקב או להיגנב. 20 צברו את רכושכם בשמים, כי שם הוא בטוח מפני גנבה ולא יאבד את ערכו לעולם. 21 אם רכושכם יהיה בשמים, גם לבכם ומחשבותיכם יהיו שם.

22 עין האדם היא אור גופו. אם עיניך טהורה, תמיד יזרח אור השמש בתוך נפשך. 23 אבל אם עיניכם רעה, אזי תחשך כולך. מה רבה חשכה כזאת! 24 "אינכם יכולים לעבוד שני אדונים: את האלוהים ואת הכסף. אם תאהבו את האחד, תשנאו בהכרח את האחר, ולהיפך.

25 "משום כך אני אומר לכם שלא תדאגו לדברים חומרניים ויום-יומיים כמו מה לאכול ולשתות ומה ללבוש. הלא החיים חשובים מאוכל, והנפש חשובה מהלבוש. 26 תחשבו על הציפורים למשל: אין הן דואגות למה שתאכלנה – הציפורים אינן זורעות, אינן קוצרות ואינן אוגרות מזון – כי אביכם שבשמים מאכיל אותן ודואג להן. והלא יקרים אתם לאלוהים הרבה יותר מהציפורים. 27 חוץ מזה, מה תועיל דאגתכם? האם היא יכולה להוסיף עוד יום לחייכם, או עוד סנטימטר לקומתכם?

28 "ומדוע אתם דואגים ללבוש? הביטו בפרחי הבר! אין הם דואגים למה שילבשו! 29 ואילו שלמה המלך בכל תפארתו לא היה לבוש יותר יפה מהם! 30 ואם כך דואג אלוהים לפרחים, שהיום הם יפים ורעננים ומחר נובלים ומתים, האם לא ידאג לכם הרבה יותר? אל תהיו כאלה חסרי-אמונה.

לכן אל תדאגו לאוכל או ללבוש. מדוע שתהיו כמו עובדי האלילים, המייחסים חשיבות רבה לדברים אלה? הלא אביכם שבשמים יודע טוב מאוד שאתם צריכים את כל אלה. 33 בקשו לפני הכול את מלכותו של אלוהים וחיו ביושר, והוא ייתן לכם את כל מה שאתם צריכים.

חזרה

34 אם כן אל תדאגו למחר; אלוהים ידאג למחר שלכם, ודיה לצרה בשעתה."

7 הבשורה על-פי מתי 7

- 1 "אל תשפטו אחרים, ולא ישפטו אתכם. 2 כי יתייחסו אליכם לפי איך שאתם מתייחסים לאחרים. ישפטו אתכם במידה שאתם שופטים אחרים. 3 ומה אכפת לך אם יש שביב עץ קטן בעין חברך? בדוק תחילה את הקרש הגדול שבעיניך! 4 איך אתה יכול לומר לחברך: 'תן לי לסלק את השביב מעיניך' בזמן שבעיניך יש קרש כזה גדול? הרי כלל לא תוכל לראות את השביב! 5 צבוע שכמותך! סלק תחילה את הקרש מעיניך, ורק לאחר מכן תוכל לסלק את שביב העץ מעין חברך! 6 אל תתנו דברים קדושים לאנשים מושחתים, אל תתנו פנינים לחזירים. הם ירמסו את הפנינים, ולאחר מכן יפנו לתקוף אתכם.
- 7 אם תבקשו – תקבלו. אם תחפשו – תמצאו. אם תדפקו – תפתח לפניכם הדלת. 8 כי כל המבקש מקבל, כל המחפש מוצא, ולפני כל דופק נפתחת הדלת. 9 אם ילד מבקש מאביו פרוסת לחם, האם האב ייתן לו אבן במקום לחם? 10 אם הילד מבקש דג, האם אתם חושבים שיקבל נחש? 11 ואם אנשים רעים וחוטאים כמוכם נותנים לילדיכם מתנות טובות, האם לא ייתן אביכם שבשמים מתנות הרבה יותר טובות למבקשים ממנו?
- 12 "עשו לאחרים את מה שהייתם רוצים שיעשו לכם – זאת תמצית התורה ודברי הנביאים.
- 13 "הלכו דרך הפתח הצר, כי השביל המוביל לאבדון הוא רחב, ושער הכניסה רחב גם הוא. 14 אולם שער החיים הוא קטן, השביל צר, ורק מעטים מוצאים אותו.
- 15 היזהרו לכם מהמורים המפיצים תורות שקר. הם מתחפשים לכבשים תמימים, בעוד שלמעשה הם זאבים רעים הרוצים לטרוף אתכם. 16 תוכלו לזהות אותם על-פי התנהגותם, כשם שאפשר לזהות עץ על-פי פירותיו. הלא יודעים אתם להבחין בין גפן ענבים לבין ברקנים, בין תאנים לבין קוצים! 17 עץ משובח נותן פרי משובח, ועץ רקוב נותן פרי רקוב. 18 עץ טוב לא ייתן פרי רקוב, ועץ רקוב לא ייתן פרי טוב. 19 משום כך יש לכרות ולשרוף כל עץ שאינו נותן פרי טוב. 20 אכן, גם עצים וגם בני-אדם אפשר לזהות על-פי פירותיהם.
- 21 "לא כל מי שמדבר כאיש דתי ואדוק הוא באמת מאמין. הם יכולים לקרוא לי: 'אדוני, אדוני', אבל אין זה מספיק כדי להכניסם לשמים. החשוב הוא אם הם שומעים לקול אבי שבשמים. 22 ביום-הדין יאמרו לי אנשים רבים: 'אדון, אדון, הלא בשמך ניבאנו, ובשמך גירשנו שדים וחוללנו נסים רבים.' 23 אולם אני אענה: 'מעולם לא הכרתי אתכם. הסתלקו מכאן, פושעים שכמותכם!' 24 כל מי שמקשיב לדברי ומקיים אותם, דומה לאדם חכם הבונה את ביתו על סלע איתן. 25 שכן גם אם ירד גשם שוטף ותתחולל סערה, לא ייפול הבית ולא יתמוטט, כי נבנה על הסלע. 26 לעומתו, מי שמקשיב לדברי ואינו מקיים אותו דומה לאדם טיפש הבונה את ביתו על החול. 27 שהרי בבוא שיטפון וסערה יתמוטט הבית וייהרס כליל."
- 28 ההמונים נדהמו מאוד כששמעו את הדרשות של ישוע, 29 כי הוא דיבר אליהם בסמכות רבה ולא כמו הסופרים.

[חזרה](#)

8 הבשורה על-פי מתי 8

- 1 כשירד ישוע מהגבעה הלך אחריו קהל גדול. 2 אדם חולה בצרעת בא לקראתו, נפל על ברכיו והתחנן: "אדוני, אם רק תרצה, תוכל לרפא אותי."
- 3 ישוע נגע באיש ואמר: "ודאי שאני רוצה. הירפא!" ומיד נעלמה הצרעת.
- 4 "אל תספר על כך לאיש", אמר לו ישוע. "לך מיד אל הכהן והראה לו שנרפאת. אל תשכח לקחת איתך קורבן טהרה, כפי שציווה משה על בני-ישראל, כדי שכולם יראו שנרפאת!"
- כשהגיע ישוע לכפר-נחום, בא אליו קצין רומאי והתחנן לפניו שירפא את משרתו הצעיר, השוכב משותק על מיטתו וסובל כאבים נוראיים.
- 7 "כן", השיב ישוע. "אבוא לרפא אותו."
- 8 "אדוני" אמר הקצין, "אני לא ראוי שתבוא אל ביתי, וגם אין צורך בכך. רק צווה שמשרתי יירפא, והוא ירפא. 9 כיצד אני יכול להיות בטוח בכך? הרי אני איש צבא ורגיל לקבל פקודות מהממונים עלי, ואף לתת פקודות לחיילים תחת פיקודי. אם אני אומר לחייל אחד: 'לך', הוא הולך. אם אני אומר לחייל אחר 'בוא', הוא בא. ואם אני אומר למשרתי: 'עשה עבודה זאת או אחרת', הוא עושה אותה."
- 10 דברי הקצין הפליאו את ישוע. הוא פנה אל הקהל ואמר: "בכל ישראל לא ראיתי אמונה גדולה כזאת! 11 אני אומר לכם שגויים רבים, כמו הקצין הזה, יבואו מכל העולם וישבו במלכות השמים יחד עם אברהם, יצחק ויעקב. 12 ויהודים רבים – שלמענם הוכנה המלכות – יגורשו לחושך, למקום של בכי וייסורים."
- 13 לאחר מכן אמר ישוע לקצין הרומאי: "לך עתה לביתך; הדבר שהאמנת בו נעשה!" ובאותה שעה נרפא המשרת.
- 14 כשבא ישוע לביתו של שמעון, ראה את חמותו של שמעון שוכבת במיטתה וקודחת מחום. 15 ישוע נגע בידה, ומיד ירד החום. היא קמה ממיטתה והכינה להם אוכל.
- 16 באותו ערב הובאו אל ישוע מספר אנשים אחוזי-שדים. במילה אחת מפיו של ישוע ברחו כל השדים, והחולים נרפאו.
- 17 מעשה זה הגשים את נבואת ישעיהו: "חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם."
- 18 כשראה ישוע את הקהל הרב שהתאסף סביבו, הורה לתלמידיו להתכונן לעבור לצד השני של הכינרת.
- 19 באותו זמן ניגש אליו איש דת אחד ואמר: "רבי, לכל מקום שתלך, אלך אחריך!"
- 20 אולם ישוע ענה לו: "השועלים מתגוררים במחילות האדמה, ולציפורים יש קנים. אולם לבן-האדם אין מקום להניח את ראשו."
- 21 תלמיד אחר אמר לישוע: "אדוני, הרשה לי קודם לקבור את אבי ואחר כך אלך אחריך."
- 22 אולם ישוע ענה לו: "לך אחרי עכשיו! והנח למתים (מבחינה רוחנית) לדאוג למתים שלהם."
- 23 לאחר מכן נכנסו ישוע ותלמידיו לסירה והחלו לשוט אל הצד השני של הכינרת. 24 לפתע התחוללה סערה נוראה, והגלים הגבוהים הציפו את הסירה. ואילו ישוע ישן. 25 התלמידים ניגשו אל ישוע והעירו אותו בבהלה: "אדוננו, הצל אותנו! אנחנו טובעים!"
- 26 אולם ישוע ענה: "חסרי-אמונה שכמוכם! מדוע אתם פוחדים כל-כך? הוא קם ונוף ברוח, ופקד על הים להירגע. מיד פסקה הסערה; הרוח שקטה והים נרגע. 27 התלמידים הנדהמים שאלו זה את זה: "מיהו האיש הזה שאפילו הרוח והים נשמעים לו?"
- 28 בהגיעם אל ארץ הגדריים, באו לקראתם שני אנשים אחוזי-שדים. השניים התגוררו בבית-הקברות והיו מסוכנים כל כך, עד שאיש לא העז לעבור באזור ההוא.
- 29 השניים צעקו אל ישוע: "מה אתה רוצה מאתנו, בן-האלוהים? אסור לך עדיין לייסר אותנו!"
- 30 במרחק מה משם רעה עדר חזירים, 31 והשדים ביקשו: "אם אתה מגרש אותנו, שלח אותנו לפחות אל תוך החזירים האלה."
- 32 ישוע הסכים, וציווה עליהם: "הסתלקו!" השדים יצאו מהאנשים ונכנסו בחזירים, ואלה דהרו מיד במדרון ההר ישר אל

תוך הים, וטבעו. 33 הרועים ברחו אל העיר הקרובה וסיפרו על מה שקרה, 34 וכל אנשי העיר יצאו מיד לראות את ישוע, וביקשו ממנו לעזוב את האזור ולא להטריד אותם.

חזרה

9 הבשורה על-פי מתי 9

- 1 ישוע חזר לסירה, חצה את האגם ושב לכפר-נחום עיר מגוריו. 2 מספר אנשים הביאו אליו בחור משותק על אלונקה. כשראה ישוע את אמונתם, אמר לבחור: "התעודד, כי נסלחו לך כל חטאיך!"
- 3 "איש זה מגדף!" אמרו בלכם מספר סופרים. (כי מי מלבד אלוהים יכול לסלוח חטאים?)
- 4 ישוע ידע את מחשבותיהם, ולכן שאל אותם: "מדוע אתם חושבים מחשבות רעות? לכן האדם, יש סמכות לסלוח חטאים, אך מכיוון שכל אחד יכול לומר דברים סתם, אז אפגין לכם את סמכותי." הוא פנה אל הנער המשותק ואמר לו "קום! קפל את האלונקה שלך ולך הביתה!"
- 7 הבחור קפץ על רגליו לנגד עיניהם, והלך לביתו.
- 8 פחד אחז את הנוכחים, והם הודו לה' ושיבחו אותו על שנתן כוח כזה לבני-אדם. 9 כשישוע הלך משם הוא ראה בבית-המכס את גובה המכס, מתתיהו. "בוא והיה תלמיד שלי," אמר לו ישוע. מתתיהו קם, עזב את הכול מאחוריו והלך אחרי ישוע.
- 10 בערב כשאכלו ישוע ותלמידיו בביתו של מתתיהו, הצטרפו אליהם מוכסים וחוטאים אחרים.
- 11 הפרושים כעסו מאוד ואמרו לתלמידיו: "מדוע הרב שלכם אוכל בחברת החוטאים האלה?"
- 12 ישוע השיב להם: "אנשים בריאים אינם זקוקים לרופא; אלא שהחולים זקוקים לרופא!" השיב להם ישוע, 13 והוסיף: "עתה לכו ולימדו את משמעות הפסוק: 'כי חסד חפצתי ולא זבח.' לא באתי לקרוא לצדיקים לחזור בתשובה, כי אם לחוטאים."
- 14 יום אחד באו תלמידי יוחנן אל ישוע ושאלו: "מדוע תלמידיך אינם צמים כמונו וכמו הפרושים?"
- 15 "האם יכולים ידידי החתן להתאבל ולצום בזמן שהוא נמצא אתם?" השיב להם ישוע בשאלה. "אולם יבוא יום שאני (החתן) אלקח מהם, ואז הם יתאבלו ויצומו."
- 16 "מי תופר טלאי מבד חדש על בגד ישן? הרי הטלאי מהבגד החדש יינתק ויגדיל את החור בבגד! 17 ומי ממלא יין חדש בחביות רקובות? הרי היין יבקע את החביות ויישפך החוצה! יין חדש יש לשמור בחביות חדשות. כך יישמרו היין והחביות."
- 18 בשעה שישוע דיבר בא אליו הרב של בית-הכנסת המקומי והשתחוה לפניו. "בתי הקטנה מתה ממש עכשיו," אמר הרב, "אולם אתה תוכל להחיות אותה, אם רק תבוא ותיגע בה." 19 ישוע קם והלך אחרי הרב, ותלמידיו הצטרפו אליו.
- 20 בקרב הקהל שהלך אחריהם הייתה אישה שסבלה משטף דם מתמיד במשך שנים-עשרה שנה. היא עמדה מאחורי ישוע ונגעה בקצה מעילו, 21 מפני שחשבה: "אם רק אגע בבגדו, ארפא!" 22 ישוע פנה לאחור ואמר לאישה: "התעודדי בתי, אמונתך ריפאה אותך." ובאותו רגע היא נרפאה.
- 23 ישוע הגיע לבית הרב וראה את המתאבלים שבכו וקוננו קינות. 24 "לכו מכאן כולכם!" קרא ישוע. "הילדה לא מתה; היא רק ישנה!" אולם כולם צחקו לו.
- 25 ברגע שיצאו האנשים נכנס ישוע לחדר הילדה, אחז בידה, והיא קפצה ממיטתה בריאה לגמרי. 26 השמועה על הנס הנפלא הזה התפשטה בכל האזור.
- 27 כשעזב ישוע את בית הרב, הלכו בעקבותיו שני עיוורים וצעקו: "בן דוד, רחם עלינו!"
- 28 שני העיוורים נכנסו אל הבית שבו התארח ישוע, והוא שאל אותם: "האם אתם מאמינים שאני יכול להשיב לכם את ראייתכם?"
- "כן, אדון," ענו השניים, "אנחנו מאמינים."
- 29 ישוע נגע בעיניהם ואמר: "משום שהאמתם, תירפאו." 30 לפתע יכלו השניים לראות! ישוע הזהיר אותם שלא יספרו על כך לאיש, 31 אולם השניים לא שמעו בקולו ופרסמו את דבר הנס בכל הארץ.
- 32 כשעזב ישוע את המקום הוא פגש אדם אילם שהיה אחוז שד. 33 ישוע גירש את השד, והאיש החל לדבר. ההמונים נדהמו וקראו: "מעולם לא נראו דברים כאלה בישראל!"
- 34 אולם הפרושים אמרו: "הוא יכול לגרש שדים משום שהוא בעצמו אחוז שד; אדון השדים נמצא בתוכו!"

35 ישוע עבר בכל הערים והכפרים שבאזור, כשהוא מלמד בבת-הכנסת ומבשר את החדשות הטובות על מלכות השמים. בכל מקום שבו ישוע ביקר הוא ריפא את האנשים מכל מיני מחלות. 36 הוא ריחם על כל האנשים שלא ידעו מה לעשות ולאן לפנות. הם היו כמו כבשים תועות בלי רועה.

37 "הקציר כה רב אך הפועלים כה מעטים!" אמר ישוע לתלמידיו. 38 "התפללו ובקשו מהאחראי על הקציר שידריך ויכשיר לעבודה פועלים רבים יותר!"

[חזרה](#)

10 הבשורה על-פי מתי 10

- 1 ישוע קרא אליו את שנים-עשר תלמידיו ונתן להם כוח לגרש רוחות רעות ולרפא כל מיני מחלות.
- 2 אלה שמותיהם של שנים-עשר התלמידים: שמעון (הנקרא גם פטרוס), אנדרי (אחיו של שמעון), יעקב (בנו של זבדי), יוחנן (אחיו של יעקב), 3 פיליפוס, בר-תלמי, תומא, מתתיהו (גובה המכס), יעקב (בן-חלפי), תדי, 4 שמעון (מחבורת "הקנאים"), ויהודה איש קריות (זה שהסגיר את ישוע).
- 5 ישוע נתן להם את ההוראות הבאות: "אל תלכו אל הגויים או אל השומרונים, 6 כי אם אל הצאן התועה של עם ישראל בלבד. 7 לכו וספרו להם שמלכות השמים קרובה. 8 רפאו את החולים, הקימו את המתים לתחייה, רפאו את המצורעים וגרשו את השדים. אתם קיבלתם הכול חינם אין כסף, לכן אל תדרשו תמורה בעד שירותכם!"
- 9 "אל תיקחו איתכם זהב, כסף או נחושת. 10 אל תיקחו תרמיל עם בגדים להחלפה, לא נעלים ואף לא מקל הליכה. האנשים שתעזרו להם ידאגו לכם ויטפלו בכם. 11 בבואכם לעיר או לכפר, חפשו שם בן אדם טוב והישארו בביתו עד שיגיע הזמן ללכת לעיר אחרת. 12 כשתכנסו אל הבית, קודם כל ברכו אותו בשלום. 13 אם זהו ביתם של אנשים טובים, הברכה תתקיים; ואם אין אלה אנשים טובים, הברכה תשוב אליכם. 14 בכל עיר או בית שבהם לא יקבלו אתכם, נערו את אבק המקום מעל רגליכם ולכו לדרככם. 15 אני אומר לכם: אף לסדום ועמורה יהיה קל יותר ביום-הדין מאשר לערים אלה.
- 16 "אני שולח אתכם כמו כבשים בין זאבים. לכן היו ערמומיים כנחשים ותמימים כיונים. 17 אולם היזהרו! כי עלולים לאסור ולשפוט אתכם ולהלקות אתכם בשוטים בבתי-הכנסת. 18 כן, יהיה עליכם להישפט לפני מלכים ומושלים בגללי, אולם זאת תהיה לכם הזדמנות לספר להם ולעולם כולו על אודותיי.
- 19 "כשיאסרו אתכם, אל תדאגו למה שתגידו במשפט, כי אני אשים בפיהם את המילים הנכונות בזמן הנכון, 20 וכך לא אתם תדברו, כי אם רוח אביכם שבשמים ידבר בפיהם.
- 21 "אח יבגוד באחיו ויסגירו למוות; אבות ימסרו את בניהם למוות; ילדים יקומו נגד הוריהם וייגרמו למוותם. 22 כולם ישנאו אתכם משום שאתם שייכים לי, אולם כל מי שיחזיק מעמד עד הסוף – ייושע!"
- 23 "אם רודפים אתכם ומציקים לכם בעיר אחת – ברחו לעיר אחרת. לא תספיקו לעבור בין כל הערים עד שבן-האדם יחזור. 24 תלמיד איננו גדול ממורו, ועבד אינו מכובד מאדוניו. 25 התלמיד משתתף בגורל מורו, ומה שיקרה לאדון יקרה גם לעבד. ואם לי, האדון, קראו 'בעל-זוב' (אדון השדים), אין ספק שכך יקראו גם לכם. 26 אולם אל תפחדו מאלה שמאיימים עליכם, כי יבוא הזמן שהאמת תצא לאור, וכולם יוכלו לראות את מזימות הסתר שלהם.
- 27 "מה שאני אומר לכם בחושך, לכו והכריזו אותו באור היום. ומה שאני לוחש באוזניכם, השמיעו בקול מעל גגות הבתים.
- 28 "אל תפחדו מאלה היכולים להרוג את גופכם בלבד, אולם אינם מסוגלים לפגוע בנפשכם! עליכם לפחד רק מאלוהים היכול להשמיד גם את הגוף וגם את הנפש בגיהנום. 29 אף ציפור דרוור (הנמכרת בזול) לא תיפול על הארץ בלי שאביכם שבשמים ידע זאת. 30 אלוהים יודע אף את מספר השערות שעל ראשכם! 31 לכן אל תפחדו! אתם יקרים לאלוהים יותר מציפורים רבות.
- 32 "כל המודה בי לפני בני-אדם, גם אני אודה בו לפני אבי שבשמים. 33 אולם אם מישהו טוען שאינו מכיר אותי, גם אני לא אכיר בו לפני אבי שבשמים.
- 34 "אל תחשבו שבאתי להשכין שלום בארץ! לא שלום, כי אם חרב. 35 באתי להמריד בן באביו ובת באמה, ולגרורם לכלה למרוד בחמותה. 36 אויביו הגדולים של האדם יהיו דווקא בני-ביתו. 37 אם אתה אוהב את אביך ואת אמך יותר ממני, אינך ראוי להיות תלמידי. ואם אתה אוהב את בנך או את בתך יותר ממני, אינך ראוי לי. 38 אם אינך מוכן לשאת את צלבך וללכת אחרי, אינך ראוי לי.
- 39 "אם אתה רוצה לשמור על חייך – תאבד אותם, ואם תהיה מוכן לוותר על חייך למעני – תציל אותם.
- 40 "מי שמקבל אתכם בשמחה – מקבל אותי. ומי שמקבל אותי – מקבל גם את האלוהים ששלח אותי. 41 אם תקבלו בשמחה נביא, משום שהוא איש אלוהים – תקבלו אותו שכר בשמים שמקבל הנביא. ואם תקבלו אנשים טובים וצדיקים, משום שהם אוהבים את ה' – תקבלו אותו השכר שהם מקבלים. 42 ואם בתור תלמידי תתנו לילד קטן כוס מים קרים, אני מבטיח לכם שתקבלו שכר משמעותי על כך."

11 הבשורה על-פי מתי 11

- 1 כשישוע סיים לתת הוראות לתלמידיו, הלך בעצמו להטיף בערים שלהם.
- 2 יוחנן המטביל, שהיה אז בכלא, שמע על הנסים שחולל המשיח, ולכן שלח שניים מתלמידיו לשאול את ישוע: 3 "האם אתה האיש שלו אנו מחכים? או האם עלינו להמשיך לחכות למישהו אחר?"
- 4 השיב להם ישוע: "לכו וספרו ליוחנן את כל מה שראיתם ושמעתם כאן היום. 5 ספרו לו שהעיוורים רואים, הפיסחים מהלכים, המצורעים מטוהרים, החרשים שומעים, המתים קמים לתחייה והעניים שומעים את בשורת מלכות האלוהים. 6 מלבד זאת אמרו לו: "אשרי האיש שעבורו אינני מהווה מכשול!" 7 לאחר שהלכו התלמידים החל ישוע לדבר אל הקהל על יוחנן: "למה ציפיתם כשהלכתם אל המדבר השומם לראות את יוחנן? עשב הנע ברוח? 8 או אולי ציפיתם לפגוש אדם לבוש פאר, כמו נסיך בארמון? 9 או האם ציפיתם לראות נביא אלוהים? אז נכון, והוא אף גדול מנביא! 10 יוחנן הוא השליח שנועד ללכת לפני ולבשר את בואי, כפי שכתוב בתנ"ך: 'הנני שולח מלאכי ופינה דרך לפני'.
- 11 "אומר לכם את האמת: מבין כל האנשים שנולדו אי-פעם, לא היה איש גדול כיוחנן המטביל. ובכל זאת, הוא נחשב לקטן לעומת כל אחד במלכות השמים. 12 מאז יוחנן ועד היום, חייבים להיאבק למען מלכות השמיים! 13 כל התורה והנביאים סיפרו על המשיח עד בואו של יוחנן. 14 אם אתם מוכנים להאמין לדברי, יוחנן הוא שאליו כולם מחכים ומייחלים. 15 הקשיבו למה שאני אומר לכם!
- 16 "מה אני יכול להגיד על הדור הזה? האנשים כאן דומים לילדים המשחקים עם חבריהם ואומרים: 17 'שיחקנו אתכם ב'חתן וכלה', אבל לא שמחתם. שיחקנו אתכם ב'לוויה', אבל לא התאבלתם. 18 יוחנן המטביל התנזר מיינ וצם לעיתים קרובות, ואתם אומרים עליו 'שד בו'. 19 בן-האדם אוכל ושותה ואתם מתלוננים שהוא זולל וסובא ומתחבר עם אנשים מפוקפקים. האמת של אלוהים נגלית דרך חייהם וחוכמתם של צדיקים."
- 20 לאחר מכן החל ישוע להוכיח את הערים שבהן חולל נסים רבים, כי התושבים לא חזרו בתשובה.
- 21 "אוי לכן, כורזין ובית-צידה! אילו חוללתי בערים המושחתות צור וצידון את הנסים שחוללתי בקרבכם, אנשיהן מזמן היו חוזרים בתשובה ולובשים שק ואפר לאות חרטה. 22 ובאמת, ביום-הדין תקבלנה צור וצידון עונש קל משלכם! 23 ואת כפר-נחום, החושבת את שישבחו וירוממו אותך עד השמים? לגיהנום תורדי! אילו נעשו בסדום הנפלאות שחוללתי בך, הייתה סדום קיימת עד היום! 24 ובאמת, ביום-הדין תקבל סדום עונש קל משלך!"
- 25 לאחר מכן התפלל ישוע את התפילה הבאה: "אבי, אדון השמים והארץ, אני מודה לך על שהסתרת את האמת מפני אלה החושבים את עצמם לחכמים, ועל שגילית אותה לילדים קטנים. 26 תודה לך אבי, על שבחרת לפעול דווקא כך.
- 27 "הכול נמסר לי מאת אבי. איש אינו מכיר ממש את הבן – מלבד האב. ואיש אינו מכיר ממש את האב – מלבד הבן, והאנשים שהוא בוחר לגלות להם את האב."
- 28 "אתם, העייפים והנושאים עול כבד: בואו אלי ואתן לכם מנוחה. שאו את העול שלי ולימדו ממני, כי אני עניו וצנוע, ואצלי תמצאו מנוחה לנפשותיכם. כי עולי נעים ומשאי קל."

12 הבשורה על-פי מתי 12

- 1 לאחר מכן, בשבת אחת, עברו ישוע ותלמידיו דרך שדה תבואה. מאחר שהתלמידים היו רעבים הם קטפו שיבולים ואכלו את הגרעינים. 2 פרושים אחרים ראו את הדבר ומחו לפני ישוע: "תלמידיך עוברים על התורה! הם מחללים את השבת!"
- 3 אולם ישוע השיב להם: "האם מעולם לא קראתם מה עשה דוד המלך כשהוא ואנשיו היו רעבים? 4 דוד נכנס לבית האלוהים, ויחד עם אנשיו אכל את לחם הפנים שהיה מיועד לכוהנים בלבד. גם מעשה זה היה עבירה על התורה! 5 והאם מעולם לא קראתם בתורה שמותר לכוהנים התורנים לעבוד בשבת בבית-המקדש? 6 אני אומר לכם: יש כאן אחד שהוא גדול מן המקדש! 7 אילו הבינותם את הפסוק: 'חסד חפצתי ולא זבח', לא הייתם מרשיעים חפים מפשע! 8 כי בן האדם הוא אדון השבת!"
- 9 ישוע המשיך בדרכו ונכנס אל בית-הכנסת המקומי. 10 באותה שעה היה בבית-הכנסת איש שידו משותקת. שאלו הפרושים את ישוע: "האם מותר לרפא בשבת?" (הם קיוו שישוע יאמר "כן", כדי שיוכלו להרשיע ולאסור אותו).
- 11 אולם ישוע השיב להם: "אילו הייתה לכם כבשה אחת בלבד, והיא הייתה נופלת בשבת לתוך הבאר, האם לא הייתם עובדים באותו יום וטורחים להציל אותה? 12 וכמה יקר האדם מן הכבשה! כן, מותר לעשות טוב בשבת." 13 ישוע פנה אל האיש ואמר: "הושט את ידך." וכאשר זה הושיט את ידו היא נרפאה כליל ונראתה כמו היד השנייה.
- 14 כשראו הפרושים את המעשה של ישוע, כינסו אספה כדי לתכנן את מאסרו והוצאתו להורג.
- 15 אולם ישוע ידע את מזימתם, ולכן הלך משם. אנשים רבים הלכו בעקבותיו, וישוע ריפא את החולים שביניהם, 16 אך הזהיר אותם שלא לפרסם את דברי הנסים שחולל. 17 כך התקיימה נבואת ישעיהו:
- 18 "הן עבדי, אתמך בו, בחירי רצתה נפשי.
נתתי רוחי עליו, משפט לגויים יוציא.
- 19 לא יצעק ולא יישא ולא ישמע בחוץ קולו;
20 קנה רצוץ לא ישבור ופשתה כהה לא יכבנה;
לאמת יוציא משפט. 21 לא יכהה ולא ירוץ
עד ישים בארץ משפט, ולתורתו איים גויים) ייחלו".
- 22 לאחר מכן הובא אל ישוע אדם אחוז שד, שהיה עיוור ואילם. ישוע ריפא את האיש והשיב לו את ראייתו ואת כושר הדיבור. 23 הקהל, שהופתע מאוד, קרא: "אולי ישוע הוא המשיח בן-דוד!"
- 24 אולם כששמעו זאת הפרושים, אמרו: "אין פלא שהוא יכול לגרש שדים; הרי הוא מקבל את כוחו מבעל-זבוב שר השדים!"
- 25 ישוע ידע את מחשבותיהם, ולכן ענה: "ממלכה מפולגת בתוך עצמה תתפרק. בית מפולג או עיר מפולגת לא יחזיקו מעמד ויקרסו גם הם. 26 אם השטן מגרש את השטן, הרי שהוא נלחם בעצמו והורס את ממלכתו. 27 ואם, לפי טענתכם, אני מגרש את השדים בכוחו של בעל-זבוב – אז בכוחו של מי מגרשים בניכם את השדים? לכן הם יהיו לאמות מידה. 28 אולם אם אני מגרש את השדים בכוחו של אלוהים וברוחו, אז עובדה שמלכות האלוהים הגיעה אליכם. 29 איש אינו יכול לשדוד את מלכות השטן לפני שיכבול אותו תחילה. לאחר שיכבול את השטן, יוכל לגרש את השדים שלו. 30 מי שאינו אתי נגדי הוא, ומי שאינו אוסף אתי – מפזר.
- "כל חטאיכם יכולים להיסלח, גם אם אתם מקללים אותי, רק חטא אחד לא ייסלח לכם לעולם: גידוף רוח הקודש."
- 33 "את העץ מכירים על-פי הפרי שהוא נותן. עץ משובח נותן פרי טוב, ועץ רקוב נותן פרי רקוב. 34 ילדי נחשים שכמוכם! כיצד יכולים אנשים רשעים כמוכם לומר דבר טוב? הרי אדם מדבר מתוך הממלא את לבו! 35 אדם טוב מפיק מעשים טובים מהטוב שבלבו, בעוד שאדם רע מפיק מעשים רעים מהרוע שבלבו. 36 ואני אומר לכם: ביום-הדין יהיה עליכם לתת דין וחשבון על כל מילה בטלה שיצאה מפיכם! 37 הדברים שאתם אומרים כאן עכשיו יקבעו את גורלכם: או שהם יזכו אתכם, או שהם יחייבו אתכם בדין."
- 38 יום אחד באו אל ישוע סופרים ופרושים אחרים וביקשו שיחולל לפניהם נס (כדי להוכיח שהוא המשיח). אולם ישוע השיב: "רק דור רע וכופר יכול לדרוש נסים נוספים! אבל האות היחיד שתקבלו יהיה אות יונה הנביא. כשם שיונה הנביא היה בבטנו של הדג שלושה ימים ושלושה לילות, כך גם בן-האדם יהיה בבטן האדמה שלושה ימים ושלושה לילות.

41 ביום-הדין יקומו אנשי נינווה וירשיעו אתכם. כי לאחר שיונה דיבר אליהם, הם חזרו בתשובה, חדלו ממעשיהם הרעים ופנו לה', ואילו לפניכם עומד אדם גדול מיונה, ואתם מסרבים לשמוע לו. 42 גם מלכת שבא תרשיע את העם הזה ביום-הדין. שהרי היא באה מארץ רחוקה כדי להקשיב לחכמת שלמה, ואילו לפניכם עומד אדם גדול משלמה."

"דור רשע זה דומה לאדם אחוזו שד. כאשר יוצא השד מן האדם, הוא הולך למדבר לזמן מה ומחפש לו מנוחה. משאינו מוצא את המנוחה שחיפש, הוא אומר לעצמו: 'אשוב לאדם שמתוכו יצאתי.' בשובו מוצא השד את לבו של אותו אדם מטואטא, מסודר ומטופח, ואז מוצא השד שבעה שדים אחרים ורעים ממנו, וכולם יחד נכנסים לתוך אותו אדם וחיים בו. וכך מצבו של אדם זה גרוע משהיה."

46 בשעה שישוע דיבר בתוך בית מלא אנשים, עמדו אמו ואחיו בחוץ וביקשו לראות אותו. 47 מישהו בא אל ישוע והודיע לו שאמו ואחיו עומדים בחוץ ורוצים לדבר אתו.

48 "מי היא אמי?" קרא ישוע. "מי הם אחי?" 49 הוא הצביע על תלמידיו והכריז: "אלה הם אמי ואחי! 50 כל מי שמציית לאבי שבשמים הוא אמי, אחי ואחותי!"

[חזרה](#)

13 הבשורה על-פי מתי 13

1 באותו יום, בשעה מאוחרת יותר, עזב ישוע את הבית וירד אל החוף. 2 תוך זמן קצר התאסף שם קהל כה רב, עד שישוע נאלץ להיכנס לסירה, ואילו כל העם נשאר על החוף. 3 ישוע הרבה ללמד את העם במשלם, והנה אחד מהם:

"איכר יצא לזרוע בשדה. 4 כשפיזר את הזרעים נפלו אחדים מהם בצד הדרך, והציפורים באו ואכלו אותם. 5 זרעים אחדים נפלו על אדמה סלעית, במקום שבו לא הייתה אדמה רכה. הנבטים צמחו במהירות באדמה הרדודה, 6 אולם השמש הלוהטת צרבה אותם והם התייבשו ומתו, כי השורשים לא היו עמוקים. 7 זרעים אחדים נפלו בין הקוצים, ואלה חנקו את הצמחים הרכים. 8 אולם זרעים אחדים נפלו על אדמה טובה ופורייה, ונשאו פרי מבורך ורב פי 30, פי 60 ואף פי 100 ממה שזרע האיכר. 9 מי שמסוגל לשמוע, שיקשיב!"

10 תלמידיו של ישוע באו אליו ושאלו: "מדוע אתה משתמש תמיד בדוגמאות קשות כל כך?"

11 הסביר להם ישוע: "רק לכם מותר לדעת את סודות מלכות השמים; לאחרים לא ניתן לדעת אותם. 12 כי מי שיש לו – יינתן לו עוד ויהיה לו שפע רב; ומי שאין – גם המעט שיש לו יילקח ממנו. 13 אני מדבר אל בני אדם במשלם מכיוון שכאשר מראים להם משהו הם לא רואים, וכאשר אומרים להם משהו הם לא שומעים וגם לא מבינים. 14 כך התקיימה נבואתו של ישעיהו:

'שמעו שמוע ואל תבינו, וראו ראו ואל תדעו.

15 השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע,

פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע,

ולבבו יבין ושב ורפא לו.'

16 אולם אשרי עיניכם כי הן רואות, ואשרי אוזניכם כי הן שומעות. 17 הרבה נביאים וצדיקים השתוקקו לראות את מה שאתם רואים ולשמוע את מה שאתם שומעים, אך לא זכו.

18 "זהו פירוש המשל: 19 השביל הקשה שעליו נפלו חלק מהזרעים מסמל את לבו של האדם השומע את הבשורה, אך אינו מבין אותה; ואז בא השטן וחוטף את מה שנזרע בלבו. 20 האדמה הסלעית והרדודה מסמלת את לבו של האדם השומע את הבשורה ומקבל אותה בשמחה. 21 אולם לאמונתו אין עומק, והזרעים אינם מכים שורשים עמוקים. משום כך, ברגע של קושי ומבחן נעלמת התלהבותו והוא נובל. 22 האדמה המכוסה קוצים מסמלת את האדם ששמע את הבשורה, אולם דאגות החיים ורצונו להתעשר חונקים את דבר האלוהים, והוא הולך ומפחית בעבודת אלוהים. 23 האדמה הטובה מסמלת את לבו של אדם המקשיב לבשורה, מבין אותה ומביא פרי רב, פי 30, פי 60 ואף פי 100."

24 ישוע סיפר להם משל נוסף: "מלכות השמים דומה לאיכר שזרע בשדה שלו זרעים טובים. 25 אולם לילה אחד, בזמן שהאיכר ישן, בא אויבו וזרע עשבי בר בין החיטה. 26 כשהחלה החיטה לנבוט, נבטו גם עשבי הבר.

27 "משרתיו של האיכר באו אליו ואמרו: 'אדוננו, השדה שבו זרעת זרעים משובחים מלא עשבים!'

28 "'אחד מאויבי עשה זאת,' אמר האיכר.

'האם אתה רוצה שנעקור את העשבים השוטים?' שאלו המשרתים.

29 'לא', השיב האיכר. 'אתם עלולים לעקור בטעות גם את החיטה. 30 הניחו להם לגדול יחד עד הקציר, ואז אומר לקוצרים לאסוף תחילה את העשבים השוטים ולשרוף אותם, ולאחר מכן לאסוף את החיטה ולהכניסה לאסם.'"

ישוע סיפר להם עוד משל: "מלכות השמים דומה לגרגר זעיר של צמח החרדל אשר נזרע בשדה. למרות שגרגר זה קטן ביותר, הוא גדל להיות אחד הצמחים הגדולים ביותר, והציפורים יכולות לבנות להן קן בין ענפיו."

33 ישוע נתן להם דוגמה נוספת: "אפשר להמשיל את מלכות השמים לאישה המתכוננת לאפות לחם. היא לוקחת את כמות הקמח הדרושה ושמה מעט שמרים, עד שהבצק כולו תופח."

34 את כל אלה דיבר ישוע אל הקהל במשלם; ובלי משל לא דיבר אליהם. 35 כך הוא קיים את הנבואה: "אפתחה במשל פי, אביעה חידות מני-קדם."

36 לאחר מכן עזב ישוע את ההמון ונכנס הביתה. תלמידיו ביקשו ממנו שיסביר להם את משל העשבים בשדה החיטה.

37 "בן-האדם הוא האיכר הזורע את הזרעים הטובים," הסביר להם ישוע. 38 "השדה מסמל את העולם, הזרעים מסמלים

את בני מלכות האלוהים, והעשבים מסמלים את האנשים השייכים לשטן. 39 האויב שזרע את עשבי-הבר בשדה החיטה הוא השטן, הקציר הוא סוף העולם והקוצרים הם המלאכים."

40 "כשם שבמשל זה נאספו העשבים ונשרפו, כך יהיה גם בסוף העולם. 41 בן-האדם ישלח את מלאכיו, והם ידרשו מתוך המלכות את כל עושי הרע ואת כל אלה שמכשילים את האחרים, 42 וישליכו אותם לכבשן שישרוף אותם. שם הם יבכו ויחרקו שיניים 43 ואילו הצדיקים יזרחו כשמש במלכות אביהם. מי שמסוגל לשמוע, שיקשיב!

44 "מלכות השמים דומה לאוצר שאיש גילה בתוך שדה. בהתלהבותו הרבה מכר האיש את כל אשר היה לו, כדי שיוכל לקנות את השדה עם האוצר שמצא בו."

45 "מלכות השמים דומה לפנינה נהדרת שמצא סוחר בעת שחיפש פנינים מובחרות. 46 כשגילה הסוחר את הפנינה היקרה, שהייתה ממש 'מציאה', הלך ומכר את כל רכושו, כדי שיוכל לקנות אותה."

47 "אפשר לתאר את מלכות השמים גם בסיפור על דייג שהשליך את רשתו לים, ונלכדו בה כל מיני דגים. 48 כשנמלאה הרשת, הדייג הוציא אותה אל החוף והחל למיין את הדגים: את הטובים שם בסלים, ואת האחרים השליך. 49 כך יהיה גם בסוף העולם: המלאכים יבואו ויפרידו בין הרשעים ובין הצדיקים. 50 את הרשעים ישליכו המלאכים לאש – שם הם יבכו ויחרקו שיניים."

51 "האם אתם מבינים?" שאל אותם ישוע.

"כן," ענו התלמידים, "אנחנו מבינים."

52 וישוע הוסיף: "תלמיד שלמד והבין את מלכות השמים דומה לאיש עשיר שמוציא מאוצרו דברים עתיקים וגם חדשים."

53 כשסיים ישוע לספר להם את המשלים האלה, המשיך בדרכו. 54 כשהגיע אל ביתו (בנצרת שבגליל) לימד את האנשים בבתי-הכנסת, והפליא את כולם בחכמתו ובניסים.

55 "כיצד ייתכן הדבר?" תמהו האנשים. "הלא הוא בנו של הנגר, ואנחנו מכירים את מרים אמו ואת אחיו – יעקב, יוסף, שמעון ויהודה! 56 גם את אחיותיו אנחנו מכירים – הרי כולן גרות כאן. כיצד הוא יכול להיות גדול כל כך?" 57 והם רגזו מאוד על ישוע.

"אין נביא בעירו!" אמר להם ישוע. "את הנביא מכבדים בכל מקום, מלבד בביתו ובקרב בני-עמו." 58 ומאחר שלא האמינו בו הוא חולל שם נסים מעטים בלבד.

[חזרה](#)

14 הבשורה על-פי מתי 14

- 1 כאשר שמע הורדוס (שר הרובע של המדינה) על ישוע, 2 אמר לאנשיו: "אין ספק שהאיש הזה הוא יוחנן המטביל! יוחנן קם לתחייה, ולכן הוא מסוגל לחולל את כל הנסים האלה." 3 הורדוס אמר דברים אלה משום שזמן מה קודם לכן אסר את יוחנן וכבל אותו בכלא, על-פי דרישת אשתו הורודיה שהייתה בעבר אשת אחיו פיליפוס, 4 משום שיוחנן אמר להורדוס שאסור לו להתחתן אתה. 5 הורדוס רצה להרוג את יוחנן, אולם פחד ממהומות ומרידות, כי העם חשב את יוחנן לנביא.
- 6 אולם במסיבת יום הולדתו של הורדוס רקדה לפניו בת הורודיה ריקוד שמצא-הן בעיניו מאוד, 7 והוא הבטיח בשבועה לתת לה כל מה שתרצה. 8 לפי דרישת אמה ביקשה הנערה שיביאו לפניו על מגש את ראשו של יוחנן המטביל.
- 9 המלך הצטער, אולם לא רצה להפר את שבועתו, ולא רצה לאבד את יוקרתו בעיני אורחיו. משום כך נתן הורדוס את ההוראות הדרושות, 10 וראשו של יוחנן נכרת בבית הסוהר 11 והובא על מגש לבתה של הורודיה, אשר נתנה אותו לאמה.
- 12 תלמידי יוחנן באו וביקשו את גופתו, ולאחר שקברו אותו הלכו לישוע וסיפרו לו מה שקרה.
- 13 כשמע ישוע מה שקרה, הפליג לבדו בסירה למקום מבודד, אולם ההמונים גילו אותו, ולכן עזבו את כפריהם והלכו אחריו לאורך חוף הים. 14 ישוע ירד מהסירה, וכשראה את האנשים הרבים שחיכו לו, ריחם עליהם וריפא את החולים שביניהם.
- 15 לפנות ערב ניגשו אליו תלמידיו ואמרו: "אמור לכל האנשים האלה שילכו לקנות אוכל בכפרים שבאזור, כי השעה מאוחרת ובמקום השומם הזה אין מה לאכול."
- 16 אולם ישוע השיב להם: "אין צורך. אתם תאכילו אותם."
- 17 "מה?" קראו התלמידים בתמיהה. "יש לנו רק חמש ככרות לחם ושני דגים!"
- 18 "הביאו אותם לכאן," הורה ישוע. 19 הוא ציווה על האנשים לשבת על הדשא, לאחר מכן לקח את חמש ככרות הלחם ואת שני הדגים, הביט לשמים, ביקש מאלוהים שיברך את האוכל, פרס את הלחם ונתן לתלמידיו שיחלקו לעם. 20 כולם אכלו עד ששבעו, וכשאספו לבסוף את הפירורים שנשארו, מילאו שנים-עשר סלים. 21 באותו ערב היו שם כ-5000 איש מלבד הנשים והילדים!
- 22 לאחר מכן אמר ישוע לתלמידיו להיכנס לסירה ולחצות את הים, בעוד שהוא עצמו נשאר להיפרד מהקהל ולפזר אותם הביתה. לאחר ששלח ישוע את האנשים עלה על גבעה להתפלל. עם רדת הלילה, כשהתלמידים היו בסירה וישוע היה לבדו על החוף, פרצה סערה עזה והתלמידים נאבקו נגד הרוח החזקה והגלים הגבוהים.
- 25 בערך בשעה ארבע לפנות בוקר בא ישוע לקראתם, כשהוא פוסע על-פני המים. 26 התלמידים המבוהלים צעקו מפחד, כי חשבו שהוא רוח רפאים.
- 27 ישוע דיבר אליהם מיד והרגיע אותם: "אל תפחדו, זה אני!"
- 28 "אדון, אם זה באמת אתה," קרא אליו שמעון פטרוס, "צווה עלי ללכת לקראתך על-פני המים!"
- 29 "בסדר," ענה ישוע. "בוא!" ופטרוס ירד מן הסירה והחל ללכת על-פני המים לקראת ישוע. 30 אולם כשהביט פטרוס בגלים הגבוהים שסבבוהו נבהל והחל לטבוע. "הצל אותי, אדון!" צעק פטרוס.
- 31 מיד הושיט ישוע את ידו וחילץ את פטרוס. "חסר-אמונה אתה!" הוכיח אותו ישוע. "מדוע פקפקת?" 32 כשעלו ישוע ופטרוס לסירה השתתקה הרוח.
- 33 התלמידים האחרים ישבו שם המומים ונדהמים. "אתה באמת בן האלוהים!" קראו.
- 34 הם המשיכו בדרכם ועגנו בחוף גינוסר. 35 אנשי המקום הכירו אותו מיד, והפיצו את דבר בואו בכל האזור. תוך זמן קצר הובאו אליו חולים רבים כדי שירפא אותם. 36 החולים ביקשו מישוע שירשה להם רק לגעת בכנף בגדו, וכל אלה שעשו זאת נרפאו!

[חזרה](#)

15 הבשורה על-פי מתי 15

- 1 יום אחד הגיעו מירושלים מספר פרושים וסופרים כדי לחקור את ישוע.
- 2 "מדוע תלמידיך אינם מקיימים את המסורת היהודית העתיקה?" דרשו לדעת. "מדוע תלמידיך אינם נוטלים את ידיהם לפני האוכל?"
- 3 השיב להם ישוע: "ומדוע עוברת המסורת שלכם על מצוותיו של אלוהים? 4 למשל, כתוב בתורה: 'כבד את אביך ואת אמך... ומקלל אביו ואמו מות יומת!' אולם אתם אומרים שמותר לאדם להתעלם מצרכי הוריו העניים, אם ייתן 'לעבודת האלוהים' את מה שיכול היה לתת להם. וכך אתם מפרים את מצוותו של ה', כדי לקיים מסורת וחוקים שהומצאו על-ידי בני-אדם. 7 צבועים שכמוכם! הנביא ישעיהו צדק כשאמר עליכם: 8 'ניגש העם הזה בפיו, ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני; 9 ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה.'"
- 10 ישוע קרא לעם ואמר: "הקשיבו לדבריי והשתדלו להבינם: 11 מה שמטמא את האדם זה לא מה שנכנס לפה אלא מה שיוצא מהפה- זה מטמא את האדם!"
- 12 תלמידיו באו אליו ואמרו: "בדבריך אלה העלבת את הפרושים!"
- 13 ישוע השיב להם: "כל צמח שלא נשתל על-ידי אבי – ייעקר. 14 התעלמו מהם; הפרושים אינם אלא מורי-דרך עיוורים המדריכים עיוורים אחרים, ובסופו של דבר יפלו כולם יחד לתוך הבור!"
- 15 שמעון פטרוס ביקש מישוע שיסביר למה התכוון באמרו שאנשים מטמאים את עצמם ממה שיוצא מן הפה.
- 16 "האם אינך מבין?" שאל אותו ישוע. 17 "האם אינך רואה שכל מה שאתה אוכל עובר דרך מערכת העיכול ויוצא שוב החוצה? 18 אולם מילים רעות יוצאות מתוך לב רע ומטמאות את האומר אותן. 19 כי מתוך הלב יוצאות מחשבות רעות, מעשי רצח, ניאוף, זנות, גניבה, שקר ורכילות. 20 דברים אלה הם המטמאים את האדם. אכילה ללא נטילת ידיים אינה מטמאת את האדם."
- 21 ישוע עזב את האזור ההוא והלך אל אזור צור וצידון.
- 22 אישה כנענית שגרה שם באה אל ישוע והתחננה: "אדוני, בן-דוד, רחם עלי! שד אחז בבתי והוא מענה אותה ללא הרף." 23 אולם ישוע לא ענה לה – אף לא מילה אחת. תלמידיו ביקשו ממנו לגרש אותה: "אמור לה ללכת מכאן, כי היא מציקה לנו כל היום בתחנינותיה."
- 24 "נשלחתי אל צאן האובדות של בית ישראל בלבד", אמר ישוע לאישה. 25 אולם האישה נפלה לרגליו ושוב ביקשה: "אדוני, עזור לי!"
- 26 "אין זה צודק לקחת את לחמם של הילדים ולהשליכו לכלבים", ענה לה ישוע.
- 27 "נכון, אדוני, השיבה האישה, "אבל לכלבים מותר לאכול את הפירורים שנופלים מעל השולחן."
- 28 "אישה", אמר לה ישוע, "יש בכך אמונה רבה, ולכן תתמלא בקשתך." באותו רגע בתה נרפאה.
- 29 ישוע חזר לכינרת, עלה על גבעה והתיישב שם. 30 ההמונים הביאו אליו פיסחים, עיוורים, בעלי-מום, אילמים וחולים אחרים, הניחו אותם לפניו, והוא ריפא את כולם. 31 כאשר העם ראה את האילמים מפטפים בהתרגשות, קטועי האיברים מקבלים איברים חדשים, נכים קופצים ורוקדים והעיוורים מביטים סביבם, נדהמו ושבחו את אלוהי ישראל.
- 32 לאחר מכן קרא ישוע לתלמידיו ואמר: "אני מרחם על אנשים אלה; הם נמצאים אתי כאן שלושה ימים, ולא נשאר להם מה לאכול. אינני רוצה לשלוח אותם רעבים, כי הם עלולים להתעלף בדרך."
- 33 "מאין נשיג במדבר הזה מספיק אוכל לכל ההמונים?" שאלו התלמידים.
- 34 "כמה ככרות לחם נותרו לכם?" שאל אותם ישוע. "שבע", ענו, "וכמה דגים קטנים."
- 35 ישוע ציווה על העם לשבת על הארץ, 36 לקח את שבע ככרות הלחם ואת הדגים, הודה לאלוהים עליהם, חילק אותם

למנות ונתן לתלמידים, כדי שיגישו ליושבים. לא זו בלבד שכולם אכלו לשובע (כ-4000 איש לא כולל נשים וילדים),
כאשר אספו את השאריות הם מילאו שבעה סלים!
39 לאחר מכן שלח ישוע את האנשים לביתם, והוא עצמו עלה לסירה ושט למגדל.

[חזרה](#)

16 הבשורה על-פי מתי 16

- 1 יום אחד באו פרושים וצדוקים אל ישוע כדי לנסות אותו, וביקשו ממנו שיחולל למענם נס מהשמים.
- אולם ישוע ענה להם: "אתם יודעים היטב כיצד לפרש את סימני הטבע! אם, למשל, לפנות ערב השמים אדומים, אתם אומרים שלמחרת יהיה מזג אוויר נאה. ואם בבוקר השמים קודרים, אתם אומרים שמזג האוויר יהיה סוער, ואתם צודקים. אולם אינכם מבינים את משמעות העת שבה אנו חיים! 4 דור רע וכופר זה מבקש לו את כלשהו מהשמים, אבל האות היחיד שינתן לו הוא זה של יונה הנביא!" וישוע הלך משם.
- 5 בהגיעם אל הגדה השנייה של הכינרת גילו התלמידים כי שכחו לקחת איתם אוכל.
- 6 "היזהרו מהשאור של הפרושים והצדוקים!" הזהיר ישוע את תלמידיו.
- 7 הם חשבו שהוא אמר זאת משום שכחו לקחת איתם לחם. 8 ישוע ידע את מחשבותיהם, ולכן אמר: "חסרי-אמונה שכמוכם! מדוע אתם דואגים כל כך שאין לכם לחם? 9 האם לעולם לא תבינו? האם אינכם זוכרים כלל את 5000 האנשים שהאכלתי בחמש ככרות לחם, ואת הסלים המלאים בשאריות? 10 האם שכחתם את 4000 האנשים שהאכלתי, ואת סלי השאריות שנשארו? 11 כיצד יכולתם להעלות על דעתכם שדיברתי על מזון? אולם אני חוזר ואומר: היזהרו מהשאור של הפרושים והצדוקים!"
- 12 לבסוף הבינו התלמידים שבמילה "שאור" התכוון ישוע ללימודים של הפרושים והצדוקים.
- 13 כשהגיע ישוע לקיסריה של פיליפוס, שאל את תלמידיו: "מה אומרים עלי האנשים? מי הם חושבים שאני?"
- 14 "יש האומרים שאתה יוחנן המטביל, אחרים – שאתה אליהו, ואחרים אומרים שאתה ירמיהו או נביא אחר."
- 15 "ומי אתם חושבים שאני?" המשיך ישוע לשאול.
- 16 "אתה המשיח בן אלוהים חיים!" השיב שמעון פטרוס. 17 "אשריך, שמעון בן-יונה," אמר לו ישוע, "כי אבי שבשמים הוא זה שגילה לך את האמת הזאת, ולא בן אדם. 18 כשמך כן אתה: פטרוס – סלע; על סלע זה אבנה את קהילתי, וכל כוחות שאול לא יגברו עליה. 19 אני אתן לך את מפתחות מלכות השמים; כל מה שתסגור בארץ יהיה סגור בשמים, וכל מה שתפתח עלי אדמות יהיה פתוח בשמיים!"
- 20 לאחר מכן הזהיר ישוע את תלמידיו שלא יספרו לאיש כי הוא המשיח.
- 21 מאותה עת ואילך החל ישוע לספר לתלמידיו שהוא עומד לעלות לירושלים, שיסבול שם מידי זקני העם והכוהנים הגדולים והסופרים, שייהרג, ושלאחר שלושה ימים יקום לתחייה מן המתים.
- 22 פטרוס לקח את ישוע הצידה ונזף בו: "אל תדבר כך! אסור שיקרה לך דבר כזה!"
- 23 "סור ממני, שטן שכמוך!" אמר לו ישוע. "אתה מכשול בדרכי; אתה מסתכל על הדברים מנקודת ראות אנושית, ולא מנקודת ראותו של אלוהים."
- 24 ישוע פנה לתלמידיו ואמר: "מי שרוצה ללכת אחרי עליו להתכחש לעצמו, לשאת את צלבו וללכת אחרי. 25 כי מי שמנסה להציל את חייו – יאבד אותם, ואילו מי שיוותר על חייו למעני – ימצא אותם. 26 שהרי מה התועלת לאדם המרוויח את העולם כולו, אולם מפסיד חיי-נצח? האם יש משהו שאפשר להשוות לחיי נצח?"
- 27 "בן-האדם ישוב עם מלאכיו בתפארת אביו, וישפוט כל אדם לפי מעשיו. 28 ואני אומר לכם שאחדים מכם, העומדים כאן עכשיו, לא ימותו לפני שיזכו לראות את בן-האדם בא במלכותו."

17 הבשורה על-פי מתי 17

- 1 כעבור שישה ימים לקח ישוע את שמעון פטרוס, את יעקב ואת אחיו יוחנן, ועלה איתם לפסגת הר גבוה. 2 כשהביטו התלמידים בישוע, הוא השתנה לנגד עיניהם: פניו זרחו כשמש ובגדיו הלבינו והבריקו.
- 3 לפתע הופיעו משה רבנו ואלהיו הנביא ודיברו עם ישוע.
- 4 "אדון, כמה טוב שאנחנו כאן!" קרא פטרוס. "אם אתה רוצה, אבנה כאן שלוש סוכות לכבוד – לך, למשה ולאלהיו!"
- 5 בזמן שפטרוס דיבר, ענן כיסה את השלושה ויצא משם קול שאמר: "זהו בני אהובי, שבו חפצתי. שמעו בקולו!"
- 6 כששמעו התלמידים את הקול, נפלו על-פניהם מבוהלים ונפחדים. 7 ישוע ניגש אליהם ונגע בהם. "קומו", אמר, "אל תפחדו!"
- 8 כשהביטו התלמידים סביבם, ראו שישוע לבדו איתם.
- 9 כאשר ירדו מההר ישוע ציווה עליהם שלא יספרו לאיש את מה שראו, עד לאחר שיקום מן המתים.
- 10 "מדוע מתעקשים הרבנים שאלהיו צריך לבוא לפני המשיח?" שאלו התלמידים את ישוע.
- 11 "הם צודקים", ענה ישוע. "אלהיו באמת יבוא קודם וישליט סדר בכל. 12 למעשה אלהיו כבר בא, אולם אנשים רבים לא הכירו אותו ואף פגעו בו. גם בן-האדם יסבול מידיהם."
- 13 אז הבינו התלמידים שישוע דיבר על יוחנן המטביל.
- 14 כשהגיעו למרגלות ההר כבר ציפו להם אנשים רבים. איש אחד התקרב אל ישוע, כרע ברך לפניו והתחנן: 15 "אדוני, רחם נא על בני. הוא חולה במחלת אפילפסיה וסובל מאוד. לעתים קרובות הוא נופל לתוך אש או מים. 16 הבאתי את בני אל תלמידיך, אבל הם לא יכלו לרפא אותו."
- 17 "מה עיקש וחסר-אמונה הדור הזה!" קרא ישוע. "עד מתי יהיה עלי לסבול אתכם? הביאו אלי את הילד!" 18 ישוע גער בשד שהיה בתוך הילד, והשד יצא ממנו. באותו רגע הילד נרפא. 19 לאחר מכן, כשהתלמידים היו לבד עם ישוע, שאלו אותו: "מדוע אנחנו לא יכולנו לגרש את השד?"
- 20 "בגלל חוסר אמונתכם", השיב ישוע. "אילו הייתה לכם אמונה אפילו כגרגר זעיר של חרדל, יכולתם לומר להר הזה: 'זוז!' והוא באמת היה זז, מכיוון שתוכלו לעשות כל דבר. 21 אבל שד כזה יוצא רק לאחר צום ותפילה."
- 22 יום אחד כשהיו בגליל אמר ישוע לתלמידיו: "בן-האדם עומד להימסר לידי אנשים, 23 והם יהרגו אותו; אולם לאחר שלושה ימים יקום לתחייה." דבריו אלה ציערו את התלמידים ואף הפחידו אותם.
- 24 בבואם אל כפר-נחום ניגשו אל פטרוס גובי מס מחצית השקל של המקדש ושאלו אותו: "האם אין הרב שלך משלם את המס?"
- 25 "ודאי שהוא משלם", השיב פטרוס. לאחר מכן נכנס פטרוס אל הבית כדי לשוחח על כך עם ישוע, אולם עוד לפני שהספיק לפתוח את פיו שאל אותו ישוע: "מה דעתך, פטרוס? ממי דורשים המלכים מס, מבני העם שלהם או מזרים?"
- "מהזרים, כמובן", השיב פטרוס. "אם כן, הבנים פטורים מכך." אמר ישוע. "אולם היות שאיננו רוצים לפגוע באנשים האלה, לך אל הים והשלך חכה למים. פתח את פיו של הדג הראשון שתצוד, ותמצא בו מטבע. במטבע זה שלם את המס עבור שנינו."

[חזרה](#)

18 הבשורה על-פי מתי 18

- 1 באותה שעה באו התלמידים אל ישוע ושאלו: "מי מאיתנו יהיה הגדול ביותר במלכות השמים?"
- 2 ישוע קרא אליו ילד קטן והציג אותו לפניו. 3 לאחר מכן אמר: "אם לא תחזרו בתשובה ותהיו כמו ילדים קטנים, לא תיכנסו למלכות השמים. 4 לכן מי שיהיה עניו כמו הילד הזה, הוא הגדול ביותר במלכות השמים. 5 וכל מי שמקבל ילד כזה בשמי, מקבל למעשה אותי. 6 אולם אם תגרמו לאחד מהקטנים האלה לאבד את אמונתו בי, מוטב שיקשרו אבן כבדה לצווארכם ויזרקו אתכם לים!"
- 7 "אוי לעולם על כל הרוע שבו! הפיתוי לעשות את הרע הוא בלתי נמנע, אולם אוי לאדם שיגרום לפיתוי! 8 לכן אם ידך או רגלך גורמת לך לחטוא, כרות אותה והשלך אותה ממך והלאה! מוטב שתיכנס למלכות השמים בעל מום, מאשר שתהיה בגיהנום עם שתי ידך ורגלך. 9 ואם עינך גורמת לך לחטוא, עקור אותה והשלך אותה. מוטב שתיכנס למלכות השמים עם עין אחת, מאשר שתהיה בגיהנום עם שתי עיניים!"
- 10 "אני מזהיר אתכם שלא לבוז לאחד מן הילדים האלה, כי אני אומר לכם שהמלאכים שלהם יכולים תמיד לגשת אל אבי. 11 ואני, בן-האדם, באתי להושיע את האובדים."
- 12 אם יש לאדם מאה כבשים, ואחת מהן הולכת לאיבוד – מה יעשה אותו אדם? האם לא יעזוב את תשעים ותשע הכבשים לבדן, ויחזור אל ההרים כדי לחפש את האובדת? 13 כשימצא אותה, האם לא ישמח על הכבשה שנמצאה יותר מאשר על התשעים ותשע שלא אבדו? 14 כך גם אבי אינו רוצה שאף אחד מהקטנים האלה יאבד!"
- 15 אם אחיך חטא לך, הוכח אותו לבד. אם הוא מקשיב לך ומודה באשמתו – רכשת לך אח. 16 אם לא יקשיב, קח איתך עוד אח או שניים, וחיזרו אליו כששני העדים מאשרים את טענותיך. 17 אם עדיין יסרב להקשיב, הבא את הבעיה לפני הקהילה. אם הקהילה תפסוק לטובתך, והוא בכל זאת יעמוד על דעתו ולא ייכנע, היא רשאית לגרשו משורתיה ולהחרים אותו. 18 ואני אומר לכם: כל מה שתאסרו על הארץ יהיה אסור בשמים, וכל מה שתתירו על הארץ יהיה מותר בשמים.
- 19 אומר לכם עוד דבר: אם שניים מכם מסכימים ביניכם לבקש דבר מה, אבי שבשמים ייתן לכם את אשר תבקשו. 20 כי בכל מקום שבו נפגשים שניים או שלושה אנשים המאמינים בי, אני שם בתוכם."
- 21 לאחר מכן בא פטרוס אל ישוע ושאל: "אדוני, כמה פעמים עלי לסלוח לאדם שחטא לי? שבע פעמים?"
- 22 "לא, ענה ישוע, "שבעים כפול שבע פעמים!"
- 23 "אפשר להמשיל את מלכות המשיח למלך שהחליט לעדכן את ספרי החשבונות שלו. 24 במהלך יישוב החשבונות הובא לפניו אדם שהיה חייב לו עשרת אלפים ככרי כסף. 25 מכיוון שלא היה לאיש כסף לשלם, ציווה המלך למכור אותו, את אשתו, את ילדיו ואת כל רכושו תמורת החוב.
- 26 אולם האיש נפל לרגלי המלך, בכה והתחנן: 'אנא, אדוני, תן לי חסד ואשלם לך את כל החוב!'
- 27 המלך ריחם על האיש, שיחרר אותו וויתר לו על החוב.
- 28 אולם כשיצא האיש מלפני המלך, הלך אל אדם שהיה חייב לו 1000 שקלים, תפס אותו ודרש ממנו לשלם מיד את חובו. 29 החייב נפל על ברכיו והתחנן: 'אנא, עשה עמי חסד; חכה בסבלנות ואשלם לך הכל!'
- 30 אולם המלווה לא הסכים לחכות, וציווה לכלוא את החייב בבית-הסוהר עד שיגמור לשלם את חובו.
- 31 כשראו חבריו העבדים את הנעשה התעצבו מאוד והלכו אל המלך וסיפרו לו מה שקרה. 32 המלך קרא אליו את האדם שעל חובו ויתר, ואמר: 'נבזה מרושע שכמוך! אני ויתרתי לך על חוב עצום רק משום שביקשת זאת ממני! 33 האם לא היה עליך לרחם על חברך העבד, כשם שאני ריחמתי עליך?'
- 34 המלך הנרגז שלח את האיש לתא העינויים, עד שיגמור לשלם את חובו עד הפרוטה האחרונה. 35 כך יעשה לכם אבי שבשמים אם תסרבו לסלוח לאחיכם בכל לבכם."

19 הבשורה על-פי מתי 19

יט כשסיים ישוע את דבריו, עזב את הגליל וחזר ליהודה דרך עבר הירדן. 2 קהל גדול הלך בעקבותיו, והוא ריפא את החולים שביניהם. 3 פרושים אחדים שבאו לנסותו שאלו: "האם מותר לאיש להתגרש מאשתו על כל דבר?" 4 ישוע הגיב: "האם אינכם קוראים את כתבי-הקודש? הלא כתוב שאלוהים ברא איש ואישה מבראשית, 5 ושעל האיש לעזוב את אביו ואמו, ולהתאחד עם אשתו. 6 לפיכך הם כבר לא שניים אלא אחד! ואסור להפריד את מה שאלוהים איחד."

7 "אם כך," המשיכו הפרושים, "מדוע משה אמר שאיש יכול לגרש את אשתו, אם רק ייתן לה גט?"

8 ישוע הסביר: "משה הרשה לכם להתגרש מנשותיכם רק משום שהכיר את לבכם הקשה והחוטא. אולם לא זאת הייתה כוונתו המקורית של אלוהים. 9 אני אומר לכם: כל איש המגרש את אשתו, מלבד במקרה של זנות, ונושא אחרת לאישה – הוא נואף!"

10 "אם כך הדבר," אמרו תלמידיו של ישוע, "הרי מוטב לא להינשא כלל!" 11 "לא כל אחד יכול לקבל עמדה זאת," אמר ישוע. "רק אלה שה' עוזר להם בכך יכולים לקבל אותה. 12 אחדים נולדים סריסים ואינם יכולים להינשא, אחרים מסורסים על-ידי אדם, ויש המסרבים להינשא למען מלכות השמים. מי שיכול – שיקבל זאת על עצמו."

13 ילדים קטנים הובאו אל ישוע כדי שיניח את ידיו עליהם ויתפלל. אולם התלמידים גערו באמהות שהביאו את הילדים: "אל תטרידו אותם!"

14 ישוע שמע ואמר: "תנו לילדים לבוא אלי ואל תמנעו מהם, כי לאלה שייכת מלכות השמים!" 15 לפני שהלך משם הוא הניח את ידיו על ראשי הילדים וברך אותם.

16 יום אחד בא איש אל ישוע ושאל: "רבי, אילו דברים טובים עלי לעשות כדי לזכות בחיי נצח?"

17 "מדוע אתה שואל אותי בנוגע לטוב? רק אלוהים טוב באמת!" השיב לו ישוע. "אולם בתשובה לשאלתך: אם תשמור את המצוות תזכה בחיי נצח."

18 "איזה?" שאל האיש.

"לא תרצה, לא תנאף, לא תגנוב, לא תענה עד שקר, 19 כבד את אביך ואת אמך, ואהבת לרעך כמוך!" השיב ישוע.

20 "תמיד שמרתי את כל המצוות האלה. מה עוד עלי לעשות?"

21 "אם ברצונך להיות שלם," ענה ישוע, "מכור את כל רכושך וחלק את הכסף לעניים, כדי שאוצרך יהיה בשמים, ולאחר מכן לך אחרי."

22 לשמע דברים אלה התעצב האיש והלך לדרכו, מפני שהיה עשיר מאוד.

23 ישוע פנה לתלמידיו ואמר: "לאדם עשיר קשה מאוד להיכנס למלכות השמים. 24 דעו לכם שקל יותר לגמל לעבור דרך חור המחט, מאשר לאדם עשיר להיכנס למלכות השמים!"

25 הערה זאת הביכה את התלמידים. "מי, אם כן, יוכל להיוושע?" שאלו.

26 ישוע הביט בהם ואמר: "למעשה, אף אחד, אולם עם אלוהים הכול אפשרי."

27 "אנחנו עזבנו הכול כדי ללכת אחריך," התפרץ פטרוס. "מה נקבל בתמורה?"

28 "כשבן-האדם יישב במלכות על כסא כבודו המפואר," השיב ישוע, "אתם, תלמידי, תשבו על שנים-עשר כסאות ותשפטו את שנים-עשר שבטי ישראל. 29 כל מי שוויתר למעני על ביתו, אחיו, אחיותיו, אביו, אמו, אשתו, ילדיו או רכושו – יקבל בתמורה פי מאה ויזכה בחיי נצח. 30 אולם רבים מאלה שהם ראשונים עתה יהיו אז אחרונים, ואחרים מהאחרונים עתה יהיו אז ראשונים."

[חזרה](#)

20 הבשורה על-פי מתי 20

- 1 "מלכות השמים דומה לאיכר שיצא השכם בבוקר לשכור פועלים לעבוד בכרמו, " המשך ישוע. 2 האיכר הבטיח לפועלים 100 שקלים תמורת יום עבודה, ושלה אותם אל הכרם.
- 3 כעבור שעתיים עבר האיכר ליד כיכר השוק וראה כמה אנשים ממתנינים לעבודה. 4 הוא שלח גם אותם אל הכרם, והבטיח לשלם להם שכר צודק בסוף היום.
- 5 בצהריים, וכן גם בשעה שלוש אחר-הצהריים, שלח האיכר פועלים נוספים אל הכרם.
- 6 בשעה חמש לפנות ערב שוב יצא העירה וראה גברים אחדים מסתובבים בחוסר מעש. 'מדוע התבטלתם כל היום?' שאל אותם. 7 'משום שאיש לא שכר אותנו,' השיבו.
- 'לכו גם אתם אל כרמי והצטרפו אל הפועלים האחרים,' אמר להם האיכר. 8 בערב ביקש האיכר ממנהל העבודה לשלם לפועלים את שכרם, החל באחרונים וכלה בראשונים. 9 כל אחד מהפועלים שנשכרו בשעה חמש קיבל 100 שקלים. 10 בהגיע תורם של הפועלים שנשכרו מוקדם יותר הם ציפו לקבל הרבה יותר, אולם גם הם קיבלו 100 שקלים כל אחד. הפועלים הראשונים כעסו: 'האנשים האלה עבדו שעה אחת בלבד, ואתה שילמת להם אותו שכר ששילמת לנו, למרות שאנחנו עבדנו כל היום בשמש הלוהטת!'
- 13 'ידידי,' ענה האיכר לאחד מהם, 'לא גרמתי לך שום עוול! האם לא הסכמנו מראש שתעבוד כל היום תמורת 100 שקלים? 14 קח את הכסף ולך לשלום. ברצוני לשלם שכר שווה לכולם; 15 האם לא מותר לי לעשות מה שאני רוצה עם הכסף שלי? האם אסור לי לתת את כספי למי שארצה? האם עליך להתרגז על טוב לבי?' 16 כך האחרונים יהיו ראשונים, והראשונים – אחרונים."
- 17 כשהיה ישוע בדרכו לירושלים, הוא אסף סביבו את שנים-עשר תלמידיו 18 ודיבר איתם על הצפוי לו בירושלים: "מישהו יסגיר אותי לידי ראשי הכוהנים ולסופרים. הם ידונו אותי למוות 19 וימסרו אותי לידי הרומאים, אשר ילעגו לי ויצלבו אותי. אולם ביום השלישי אקום לתחייה." 20 לאחר מכן הביאה אמם של יעקב ויוחנן בני זבדי את בניה לפני ישוע וביקשה טובה.
- 21 "מה בקשתך?" שאל ישוע.
- "הבטח לי שבמלכותך ישבו שני בני אחד לימינך ואחד לשמאלך," ביקשה האם.
- 22 אולם ישוע אמר לה: "את לא יודעת מה את מבקשת!" הוא פנה אל יעקב ויוחנן ושאל אותם: "האם תוכלו לשתות מהכוס שאני חייב לשתות?"
- "כן, בהחלט," השיבו.
- 23 "אתם באמת תשתו ממנה," אמר להם ישוע, "ובכל זאת אין לי את הזכות לומר מי יישב לימיני ולשמאלי. מקומות אלה שמורים לאנשים שאבי בוחר בהם."
- 24 כשישמעו שאר התלמידים מה שביקשו יעקב ויוחנן, הם כעסו עליהם מאוד.
- 25 לכן קיבץ ישוע את תלמידיו ואמר: "בין אנשים עובדי אלילים המלכים הם רודנים, וכל פקיד זוטר רודה באלה הנתונים תחתיו. 26 אולם ביניכם אין הדבר כך. מי שרוצה להיות מנהיג ביניכם חייב להיות לכם למשרת, 27 ומי שרוצה לעמוד בראש חייב לשרת אתכם כעבד. 28 עליכם לנהוג כמוני, כי אני, בן-האדם, באתי לא כדי שישרתו אותי, אלא כדי לשרת אחרים ולתת את חיי כופר בער רבים."
- 29 כשיצאו ישוע ותלמידיו מיריחו הלך אחריהם קהל גדול.
- 30 שני עיוורים שישבו בצד הדרך שמעו כי ישוע עומד לעבור בדרך ההיא, ולכן החלו לצעוק: "אדוננו, בן-דוד, אנא, רחם עלינו!" 31 ההמון גער בהם, אך העיוורים הגבירו את צעקותיהם. 32 כשהגיע ישוע למקום שבו ישבו העיוורים, עצר לרגע ושאל אותם: 'מה אתם רוצים שאעשה למענכם?'
- 33 "אדוננו, אנחנו רוצים לראות," התחננו העיוורים.
- 34 ישוע נמלא רחמים ונגע בעיניהם. מיד יכלו השניים לראות, והלכו אחרי ישוע.

21 הבשורה על-פי מתי 21

1 כשהתקרב יושע ותלמידיו לירושלים ועברו ליד הכפר בית-פגני, שעל הר הזיתים, שלח יושע שניים מתלמידיו אל הכפר ואמר: 2 "כשתיכנסו אל הכפר תראו אתון קשורה ולידה עיר. התיירו אותם והביאו אלי. 3 אם מישהו ישאל אתכם מה אתם עושים, אמרו פשוט: 'האדון זקוק להם.' והוא יניח לכם מיד."

4 דבר זה בא לקיים את הנבואה :

5 "גילי מאוד בת ציון, הריעי בת ירושלים!

הנה מלכך יבוא לך, צדיק ונושע הוא,

עני ורכב על חמור ועל עיר בן-אתנות."

6 שני התלמידים הלכו אל הכפר ועשו כדברי יושע. 7 הם הביאו אליו את העיר ואת האתון, ריפדו את גבם במעיליהם והושיבו עליהם את יושע. 8 רבים מההמון השליכו את מעיליהם על הדרך לפני יושע, ואחרים כרתו ענפים מהעצים ושטחו אותם לפניו. 9 ההמונים החלו להידחק מלפניו ומאחוריו וקראו:

"הושע-נא לבן-דוד!"

"ברוך הבא בשם ה'!"

"הושע-נא במרומים!"

10 כשנכנס יושע לתוך ירושלים, העיר כולה התרגשה מאוד. "מי האיש הזה?" שאלו האנשים.

11 וההמון השיב: "זהו יושע – הנביא מנצרת שבגליל!"

12 יושע הלך לבית-המקדש, גירש את הסוחרים והקונים, והפך את שולחנותיהם של מחליפי הכספים ואת דוכניהם של סוחרי היונים.

13 "בכתבי-הקודש כתוב 'ביתי בית-תפלה יקרא' קרא יושע, "ואילו אתם הפכתם אותו למאורת גנבים!" 14 העיוורים ובעלי המום שהיו בבית-המקדש ניגשו אליו, והוא ריפא אותם שם. 15 אולם כשראו ראשי הכהנים והסופרים את הניסים והנפלאות שחולל יושע, וכששמעו את הילדים הקטנים קוראים במקדש: "הושע-נא לבן-דוד!" הם התרגזו מאוד ושאלו אותו: 16 "האם אתה שומע את מה שהילדים האלה אומרים?"

"כן", ענה יושע. "האם מעולם לא קראתם בכתבי-הקודש: 'מפי עוללים ויונקים יסדת עז!'"

17 יושע עזב אותם והלך לבית-עניה – שם נשאר ללון באותו לילה.

18 כשחזר בבוקר לירושלים היה רעב. 19 הוא ראה עץ תאנה בצד הדרך, אבל כשניגש לחפש תאנים מצא עלים בלבד. "לעולם לא תישאי פרי!" אמר יושע לתאנה, ומיד התייבש העץ.

20 התלמידים נדהמו ושאלו: "כיצד יבשה התאנה לפתע?"

21 וישוע ענה: "אני אומר לכם: אם באמת תאמינו ולא תטילו ספק, תוכלו גם אתם לעשות דברים כאלה ואף גדולים מאלה. אפילו תוכלו לומר להר הזה: 'זוז, הזרק לים!' והוא ישמע בקולכם. 22 תוכלו לקבל כל דבר שתבקשו בתפילה – אם רק תאמינו."

23 כשחזר יושע לבית-המקדש ולימד את העם, באו אליו ראשי הכהנים וזקני העם, ודרשו לדעת באיזו רשות הוא עושה את כל הדברים האלה.

24 "אני אענה לשאלתכם אם אתם תענו לשאלתי, " השיב להם יושע.

25 "האם יוחנן המטביל נשלח על-ידי אלוהים או לא?"

הם התייעצו ביניהם: "אם נאמר שאלוהים שלח את יוחנן, הוא ישאל אותנו מדוע לא האמנו בו. 26 ואם נאמר שאלוהים לא שלח את יוחנן, העם יתנפל עלינו, כי כולם חושבים שיוחנן היה נביא." 27 לבסוף השיבו: "איננו יודעים." אמר להם יושע: "אם כך, גם אני לא אענה לשאלתכם. 28 אולם מה דעתכם: לאב אחד היו שני בנים. 'בני, לך היום לעבוד בכרם,' ביקש האב מבנו הבכור. 29 'אינני רוצה,' השיב הבן, אבל אחר כך שינה את דעתו והלך לעבוד בכרם. 30 הלך האב אל הבן

הצעיר וחזר על בקשתו. 'טוב, אבא אני אלק', השיב הבן הצעיר, אולם לא הלך לכרם. 31 מי מהשניים שמע בקול אביו?"
"הבן הבכור, כמובן," השיבו.

"אני אומר לכם שהמוכסים והזונות יכנסו למלכות השמים לפניכם," הסביר להם ישוע את המשל. 32 "כי יוחנן המטביל אמר לכם לחזור בתשובה ולהאמין באלוהים, ואתם לא שבתם; בעוד שפושעים וזונות כן שבו בתשובה. גם לאחר שראיתם כיצד הם שבו, לא נהגתם כמוהם ולא האמנתם לדברי יוחנן.

33 הקשיבו עתה למשל הבא: בעל-אדמה נטע כרם, בנה גדר סביבו, הקים מגדל שמירה, הפקיד את הכרם בידי כורמים שכירים ונסע לארץ רחוקה.

34 בעת הבציר שלח בעל-הכרם אחדים מאנשיו אל הכורמים, כדי לאסוף את חלקו ביבול הענבים.

35 אולם הכורמים הכו את האחד, סקלו באבנים את השני והרגו את השלישי.

36 בעל-הכרם שלח קבוצה גדולה יותר של אנשים כדי לאסוף את היבול, אך גורלם היה כגורל קודמיהם. 37 לבסוף שלח האיש את בנו, כי חשב שיכבדו אותו ויפחדו מפניו.

38 אולם כשראו הכורמים את הבן מרחוק, אמרו זה לזה: 'הנה בא יורש הכרם; הבה נהרוג אותו, וכך נזכה אנחנו בירושה!' 39 הם גירשו את הבן מהכרם והרגו אותו.

40 כשישוב בעל-הכרם, מה לדעתכם יעשה לאותם כורמים?"

41 השיבו המנהיגים: "הוא יוציא להורג את השכירים הרעים, וייתן את הכרם לפושעים נאמנים יותר, אשר יתנו לו בזמן את היבול המגיע לו."

42 ישוע המשיך ואמר: "האם מעולם לא קראתם בכתובים:

'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה,

מאת ה' היתה זאת; היא נפלאת בעינינו'

43 אני מתכוון לומר שה' ייקח מכם את המלכות, וייתן אותה לעם אשר ייתן לו את חלקו ביבול. 44 מי שיתקל באבן הזאת ויפול עליה – יתנפץ לרסיסים; מי שתיפול עליו האבן – יישחק לאבק."

45 כשהבינו ראשי הכוהנים והפרושים שישוע התכוון אליהם – כלומר, שהם היו הכורמים במשל – 46 הם רצו לתפוס אותו, אבל פחדו לעשות דבר מפני ההמון אשר האמין כי ישוע הוא נביא.

[חזרה](#)

22 הבשורה על-פי מתי 22

כב ישוע סיפר להם משלים נוספים על מלכות השמים. "אפשר להמשיל את מלכות השמים למלך שערך סעודת-חתונה גדולה לבנו. 3 כאשר הייתה הסעודה מוכנה שלח המלך שליחים אל האורחים שהזמין, כדי להודיע להם שהגיע הזמן לבוא לסעודה, אך כולם סרבו לבוא. 4 המלך שלח שליחים אחרים להודיע למוזמנים: 'הזדרזו! השורים והבקר המפוטם טבוחים והצלי כבר בתנור!'

5 אולם המוזמנים צחקו והלכו כל אחד לענייניו, אחד לשדה ואחר לשוק 6 היו גם כאלה שתקפו את השליחים, הכו אותם, התעללו בהם ואפילו רצחו אחדים מהם.

7 המלך הזועם שלח גדודי צבא כדי להרוג את הרוצחים ולשרוף את עירם. 8 הוא פנה אל משרתיו ואמר: 'משתה החתונה מוכן, אולם האורחים שהוזמנו לא היו ראויים לכבוד הזה. 9 צאו אל הרחובות והזמינו את כל מי שתפגשו! 10 המשרתים עשו כדבריו והכניסו לאולם את כל מי שפגשו: אנשים טובים ורעים גם יחד, והאולם נמלא אורחים.

11 אולם כשנכנס המלך אל האולם כדי לראות את האורחים, גילה כי אחד מהם לא לבש בגדי חתונה הולמים.

12 'ידידי', שאל המלך, 'כיצד נכנסת אל האולם ללא בגדי חתונה?' לאורח לא הייתה תשובה.

13 אז אמר המלך למשרתיו: 'קשרו את ידיו ורגליו והשליכוהו החוצה לחושך, למקום שבו יש רק בכי וחריקת שיניים!'

14 כי רבים הקרואים אך מעטים הנבחרים."

15 שוב נועצו הפרושים ביניהם וחיפשו דרך להכשיל את ישוע בלשונו. 16 הם החליטו לשלוח אליו כמה מאנשיהם, יחד

עם אנשי הורדוס, כדי לשאול אותו שאלה. "אדון, הם פתחו, "אנחנו יודעים שאתה איש ישר, ושאתה מלמד את דבר אלוהים בלי להתחשב בתוצאות, בלי פחד ומשוא-פנים. 17 אמור לנו בבקשה, האם עלינו לשלם מיסים לקיסר הרומאי או לא?" 18 ישוע הבין את מזימתם, ולכן ענה: "צבועים שכמוכם! כך אתם מנסים אותי? 19 בואו הנה; תנו לי מטבע." והם נתנו לו מטבע. 20 "דמותו של מי חקוקה כאן?" שאל אותם ישוע. "ושל מי השם החקוק מתחת לדמות?"

21 "של הקיסר, ענו.

"אם כך, תנו לקיסר את מה ששייך לו, ותנו לאלוהים את מה ששייך לאלוהים!"

22 תשובתו הפתיעה והביכה אותם, והם הסתלקו משם.

23 באותו יום באו צדוקים אחדים (שאינם מאמינים בתחיית המתים) ושאלו: 24 "רבי, משה אמר שאם אדם נשוי מת ואינו משאיר אחריו ילדים, חייב אחיו להתחתן עם האלמנה, כדי שתוכל ללדת ילדים ולהמשיך את שם המת. 25 אנחנו מכירים משפחה אחת שהיו בה שבעה אחים. האח הבכור נשא אישה, וכעבור זמן קצר מת ולא השאיר אחריו בן. האלמנה נישאה לאח שני, 26 אולם גם הוא נפטר ולא השאיר בן. כך נישאה האישה לאח השלישי, לרביעי וכן הלאה – עד שנישאה לכל אחד משבעת האחים. 27 לבסוף מתה גם האישה. 28 אם כן, למי תהיה שייכת האישה בתחיית המתים? הרי היא נישאה לכל שבעת האחים!"

29 "טעותכם נובעת מבורותכם בכל הנוגע לכתבי-הקודש ולגבורתו של אלוהים, " השיב להם ישוע. 30 "כי בתחיית המתים לא יהיו עוד נישואים; כולם יהיו כמלאכים בשמים. 31 באשר לשאלתכם – אם יקומו המתים לתחייה או לא – האם לא קראתם מה אמר לכם אלוהים בתורה? 32 'אנוכי אלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואלוהי יעקב!' והרי אלוהים הוא אלוהי החיים ולא אלוהי המתים!"

33 תשובותיו הרשימו את הקהל הנדהם, אך לא את הפרושים. כששמעו כיצד השתיק ישוע את הצדוקים בתשובתו, העלו במוחם שאלה אחרת. אחד מהם, דיין במקצועו, קם ושאל: 36 "רבי, מה היא המצווה החשובה ביותר בתורת משה?"

37 "ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך, ובכל נפשך ובכל שכלך, " השיב ישוע. 38 "זאת המצווה הראשונה והחשובה ביותר! 39 והמצווה השנייה דומה לה: 'ואהבת לרעך כמוך.' 40 כל יתר המצוות וכל דברי הנביאים מבוססים על שתי מצוות אלה. אם באמת תקיים את שתי המצוות האלה, תקיים למעשה את התורה כולה."

41 בעוד הפרושים נקהלים סביבו, שאל אותם ישוע שאלה: 42 "מה בדבר המשיח? בנו של מי הוא?"

"בנו של-דוד, " השיבו הפרושים.

43 "אם כך, מדוע קורא לו דוד בהשראת רוח הקודש 'אדון'?" המשיך ישוע לשאול. 44 הרי דוד אמר :

'נאם ה' לאדני,

שב לימיני עד אשית אויביך הדם לרגליך.!"

45 ואם דוד קורא לו 'אדון', כיצד הוא יכול להיות בנו?"

46 לא הייתה להם תשובה, ומאותו יום לא העז איש לשאול אותו שאלות מכשילות.

[תזרה](#)

23 הבשורה על-פי מתי 23

1 ישוע פנה אל הקהל ואל תלמידיו ואמר: 2 "הסופרים והפרושים יושבים על כסא משה. 3 לכן טוב שתשמעו בקולם ותעשו את מה שהם אומרים, אבל בשום אופן אל תעשו מה שהם עושים! כי הם עצמם אינם עושים את מה שהם דורשים מכם לעשות. 4 הם מכבידים עליכם בדרישות שונות, בעוד שבעצמם לא מוכנים להרים אצבע.

5 הם עושים את כל מעשיהם בשביל שיראו אותם. הם מעמידים פני צדיקים, מניחים תפילין בציבור ומאריכים את הציציות שלהם. 6 במסיבות הם אוהבים לשבת בראש השולחן, ובבית הכנסת – במקומות השמורים. 7 הם אוהבים שנתנים להם כבוד ברחובות ושקוראים להם 'רבי'. 8 אל תרשו לאיש לקרוא לכם כך, כי ה' לבדו הוא רבכם, וכולכם שווים כאחים. 9 כמו כן אל תפנו לאיש בתואר 'אבי', כי רק לאלוהים שבשמים עליכם לקרוא 'אבי'. 10 אל תרשו שיקראו לכם 'מורי ורבי', כי יש לכם מורה ורב אחד בלבד, והוא המשיח.

11 ככל שתרכבו לשרת את הזולת בענווה, כך תגדלו בעצמכם. כדי להיות גדולים ביותר – היו עבדים! 12 מי שחושב את עצמו לגדול עלול להתאכזב מאוד כשיושפל, ומי שמשפיל את עצמו יהיה גדול באמת.

אוי לכם, הפרושים והסופרים, צבועים אתם! לא די שאינכם נכנסים בעצמכם למלכות השמים, אתם גם מונעים מאחרים להיכנס! אתם מעמידים פני צדיקים ומתפללים באריכות באמצע הרחוב, וכל זאת בזמן שאתם מגרשים אלמנות מבתיהן. צבועים שכמוכם! 15 כן, אוי לכם, צבועים! אתם נוסעים למרחקים כדי לגייר אדם אחד, ולאחר שהתגייר אתם הופכים אותו לבן-גיהינום עוד יותר מכם!

16 אוי לכם, מנהיגים עיוורים! הכלל שלכם הוא: 'אם נשבעת במקדש ה' מותר לך להפר את שבועתך, אולם אם נשבעת בזהב של בית-המקדש אסור לך להפר את שבועתך'. 17 עיוורים טיפשים! מה חשוב יותר, הזהב או המקדש שמקדש את הזהב?

18 כמו כן אתם אומרים: 'שבועה במזבח אינה מחייבת ומותר להפר אותה, אך שבועה בקורבן שעל המזבח – מחייבת'. 19 עיוורים! מה גדול וחשוב יותר, הקורבן שעל המזבח או המזבח עצמו המקדש את הקורבן? 20 הרי אם אתם נשבעים 'במזבח', אתם נשבעים למעשה בו ובכל אשר עליו. 21 כאשר אתם נשבעים 'במקדש', אתם נשבעים למעשה בו ובאלוהים השוכן בו. 22 ואם אתם נשבעים 'בשמים', אתם נשבעים בכסא אלוהים ובאלוהים עצמו.

23 כן, אוי לכם פרושים וסופרים צבועים! אתם מקפידים על הלכות דקדקניות כמו לתת מעשר על עלי נענע בגינה, אולם אתם מתעלמים מהדברים החשובים באמת כמו צדק, רחמים ואמונה! אתם אמנם חייבים לתת מעשר, אולם אסור לכם להזניח את הדברים החשובים יותר. 24 מנהיגים עיוורים! אתם מסננים את היתוש ובלועים את הגמל!

25 אוי לכם, סופרים ופרושים צבועים שכמוכם! אתם מקפידים כל-כך על צחצוח הכוס מבחוץ, אולם תוכו מצחין מריקבון! 26 פרושים עיוורים, טהרו תחילה את פנים הכלי ואז כולו יהיה נקי!

27 אוי לכם, סופרים ופרושים! אתם דומים לקברים הנראים יפים ומפוארים מבחוץ, אך בתוכם הם מלאים עצמות מתים, ריקבון וטומאה. 28 אתם משתדלים להיראות קדושים, אולם בפנים לבכם מלא צביעות וטומאה.

כן, אוי לכם פרושים, ואוי לכם סופרים – צבועים שכמוכם! אתם בונים מצבות לנביאים שאבותיכם הרגו, ומניחים פרחים על קברי אנשי-אלוהים שאבותיכם רצחו, ואתם אומרים: 'אנחנו, כמוכן, לא היינו מעזים לנהוג כפי שנהגו אבותינו!'!

31 בדבריכם אלה אתם מעידים על עצמכם שהנכם בני רשעים. 32 אתם הולכים בעקבות אבותיכם וממלאים את מכת עוונותיהם. 33 נחשים בני נחשים! כיצד תימלטו מעונש הגיהינום?

34 אני שולח אליכם נביאים, חכמים וסופרים; אחדים מהם תהרגו בצליבה, ואחרים תלקו בשוטים בבתי הכנסת שלכם, ותרדפו אחריהם מעיר לעיר! 35 וכך תישאו באשמת הריגתם של כל אנשי האלוהים – החל בהבל הצדיק וכלה בזכריה בן-יהודע, שאותו רצחתם בבית-המקדש בין ההיכל למזבח. 36 ובכן, כל זה יבוא על הדור הזה.

37 ירושלים, ירושלים, ההורגת את הנביאים ורוגמת באבנים את שליחי אלוהים! פעמים רבות חפצתי לאסוף את בנייך, כתרנגולת האוספת את אפרוחיה תחת כנפיה, אולם לא הרשיתם לי. 38 ועתה אלוהים נוטש את ביתכם, 39 ואני אומר לכם שמעתה ואילך לא תראו אותי יותר, עד אשר תאמרו: 'ברוך הבא בשם ה'!'!

[חזרה](#)

24 הבשורה על-פי מתי 24

- 1 כשיצא ישוע מבית-המקדש, באו אליו תלמידיו להראות לו את מבני המקדש.
- 2 אולם ישוע אמר להם: "כל המבנים האלה ייהרסו ואף אבן לא תישאר במקומה!" 3 מאוחר יותר, כשישב ישוע על מדרון הר הזיתים, שאלו אותו התלמידים: "מתי יקרה הדבר הזה? אילו מאורעות יסמנו את שובך ואת סוף העולם?"
- 4 "אל תניחו לאיש לרמות אתכם," השיב להם ישוע, 5 "כי אנשים רבים יבואו ויטענו כל אחד 'אני המשיח', ויטעו אנשים רבים. 6 כאשר תשמעו על מהומות ומלחמות – אל תיבהלו. אמנם תפרוצנה מלחמות ותחוללנה מהומות, אבל הקץ לא יבוא מיד. 7 מדינות וממלכות תילחמנה זו בזו, ובמקומות רבים יהיו רעידות אדמה ורעב. 8 אולם כל אלה יציינו רק את ראשית הצרות והסבל העתידיים לבוא.
- 9 לאחר מכן יענו אתכם, יהרגו אתכם והעולם כולו ישנא אתכם, משום שאתם מאמינים בי. 10 רבים ישוכו לחטוא, יבגדו זה בזה וישנאו איש את אחיו. 11 נביאי שקר רבים יופיעו ויוליכו שולל אנשים רבים. 12 החטא והרשע יתפשטו בכל מקום וידכאו את אהבתם של רבים. 13 אולם אלה שיחזיקו מעמד עד הסוף יינצלו!
- 14 הבשורה הטובה על דבר המלכות תתפשט בעולם כולו – כך שכל האומות תשמענה אותה – ולבסוף יגיע הקץ.
- 15 לכן, כאשר תראו בבית-המקדש את חילול הקודש, שעליו דיבר דניאל הנביא [a] (הקורא – שים לב!) 16 על כל תושבי יהודה לברוח להרים. 17 אלה שעל הגגות – שלא ייכנסו הביתה לארוז את חפציהם. 18 אלה שבשדה – שלא יחזרו הביתה לקחת את בגדיהם.
- 19 אוי לנשים ההרות ולמניקות באותם ימים! 20 התפללו שבריחתכם לא תהיה בחורף ולא בשבת. 21 כי תהיה צרה שכמוה טרם הייתה בתולדות העולם, וכמוה לא תהיה עוד!
- 22 "למעשה אם אלוהים לא יקצר את הימים הנוראים האלה, כולם יאבדו. אולם אלוהים יקצר ימים אלה למען עמו הנבחר.
- 23 אם מישהו יאמר לכם באותם ימים: 'ראיתי את המשיח במקום פלוני!' או 'המשיח נמצא בכפר הסמוך!' אל תאמינו לו.
- 24 כי נביאי-שקר ומשיחי-שקר יקומו ויחוללו נסים ונפלאות אשר יתעו את האנשים, ואם יוכלו, הם יתעו אפילו את הנבחרים. 25 זיכרו, הזהרתי אתכם!
- 26 על כן, אם יאמרו לכם שהמשיח אי-שם במדבר – אל תטריחו את עצמכם ללכת ולראות, ואם יאמרו לכם שהמשיח מסתתר במקום כלשהו – אל תאמינו. 27 כי כשם שהברק במזרח מאיר למערב, כך יהיה גם שובו של בן-האדם. 28 במקום שבו נמצא הפגר, שם יתאספו הנשרים.
- 29 מיד לאחר הצרות של אותם ימים תחשך השמש, הירח ישחיר, הכוכבים יפלו מהשמים וכוחות השמים יתמוטטו.
- 30 לבסוף יראה בשמים את בן-האדם ואלו כבוד ירד על העולם כולו. כל אומות העולם יראו את בן-האדם בא על ענני השמים, בגבורה ובכבוד רב. 31 ואז הוא ישלח את מלאכיו בקול תרועת השופר, והם יאספו את בחיריו מכל קצוות תבל.
- 32 קחו למשל את עץ התאנה: כאשר הענפים מלבלבים והעלים מתחילים לצמוח, אתם יודעים שהקייץ קרב. 33 כך, כשתראו את תחילת התרחשותם של הדברים האלה, דעו ששובי קרוב, שאני עומד בפתח. 34 לאחר שיתרחשו כל הדברים האלה הדור הזה יגיע לקיצו. 35 השמים והארץ יחלפו, אולם דברי יעמוד לנצח.
- 36 איש אינו יודע את היום והשעה שבה יבוא הסוף; גם המלאכים אינם יודעים. אפילו הבן אינו יודע – רק האב יודע את היום והשעה.
- "בני האדם יחיו בשלווה; הם יאכלו וישתו ויתחתנו – ממש כמו בתקופת נוה, לפני שפתאום בא המבול. 39 בני-האדם סרבו להאמין לשמע מה שעמד לקרות, עד שהמבול אכן בא והטביע את כולם. כך יהיה בואי.
- 40 באותה עת שני גברים יעבדו יחד בשדה – האחד יילקח והשני יישאר. 41 שתי נשים תעסוקנה בניקיון הבית – האחת תילקח והשנייה תישאר.
- 42 לכן היו מוכנים, כי אינכם יודעים באיזה יום יבוא אדונכם.
- 43 כשם שאדם יעמוד על המשמר בלילה מפני גנבים, 44 כך תוכלו גם אתם למנוע מעצמכם צרות – אם תמיד תהיו מוכנים לשובי הבלתי צפוי.
- 45 מי מכם משרת נבון ונאמן לאדונכם, שיפקח על משק ביתו ויקבל את שכרו בעתו? 46 ברוך תהיה אם בשובי אמצא

אותך ממלא את תפקידך בנאמנות. 47 אנשים נאמנים כאלה אני אפקיד על כל רכושי.

48 אולם אם אתה רשע ותאמר לעצמך: 'אה, האדון לא ישוב כל כך מהר', 49 ותתאכזר ליתר העבדים ותבלה את זמנך במסיבות, בזלילה ובשתייה – 50 אדונך יופיע בשעה בלתי צפויה, 51 ואז הוא יכה אותך קשות ויקבע את מקומך עם הצבועים; שם יהיה בכי וחריקת שיניים."

[חזרה](#)

25 הבשורה על-פי מתי 25

- 1 "אז תידמה מלכות השמים לסיפור על עשר עלמות, אשר לקחו את המנורות שלהן ויצאו לקבל את פני החתן. אולם רק חמש מהן היו חכמות ומילאו את מנורותיהן מראש בשמן. חמש האחרות היו טיפשות ולא מילאו מראש את המנורות. מכיוון שהחתן איחר לבוא, שכבו העלמות לנוח. בחצות הלילה הן התעוררו לקול תרועה: 'החתן בא! צאנה לקבל את פניו!' כל הבחורות קמו מיד והיטיבו את המנורות. אלה שלא היה להן שמן ביקשו מעט מחברותיהן, כי מנורותיהן דעכו. 9 אולם הבחורות החכמות ענו: 'אם ניתן לכן מעט שמן לא יישאר לנו מספיק. לכו לחנות לקנות לעצמכן.' 10 אך בזמן שהן הלכו לקנות שמן בא החתן, ואלה שהיו מוכנות נכנסו איתו אל החתונה והדלת ננעלה. 11 כשחזרו האחרות מאוחר יותר, הן עמדו בחוץ וקראו: 'אדוננו, פתח לנו את הדלת!' 12 אולם הוא השיב להן מבפנים: 'אינני מכיר אתכן!' 13 משום כך היו ערים ומוכנים, כי אינכם יודעים באיזה יום ובאיזו שעה אחזור."
- 14 ישוע המשיך: "אפשר לתאר את מלכות השמים בעזרת הסיפור על אדם שנסע לארץ רחוקה. לפני נסיעתו הוא קרא למשרתיו והפקיד בידם סכומי כסף, כדי שישקיעו אותם למענו בזמן העדרו. 15 הוא נתן לאחד 50,000 שקלים, לשני – 20,000 שקלים ולשלישי – 10,000 שקלים. הוא חילק את הכסף בהתאם לכישרונו של כל אחד ויצא לדרכו. 16 האיש שקיבל 50,000 שקלים החל מיד לקנות ולמכור, ותוך זמן קצר הרוויח עוד 50,000 שקלים. 17 גם האיש שקיבל 20,000 שקלים ניגש מיד לעבודה והרוויח עוד 20,000 שקלים. 18 אך האיש שקיבל 10,000 שקלים חפר בור באדמה והטמין בתוכו את הכסף.
- 19 לאחר זמן רב חזר האדון ממסעו, וביקש ממשרתיו לתת דין וחשבון על הכסף שהפקיד בידם. 20 האיש שקיבל 50,000 שקלים החזיר לאדוניו 100,000 שקלים. 21 האדון שיבח אותו על עבודתו הטובה ואמר: 'מאחר שהיית נאמן בסכום קטן, אתן לך עכשיו אחריות גדולה יותר. בוא והשתתף בשמחתי.' 22 אחריו בא האיש שקיבל 20,000 שקלים והצהיר: 'אדוני, נתת לי 20,000 שקלים, ועכשיו אני מחזיר לך סכום כפול.' 23 'עבודה טובה', אמר לו האדון. 'אתה משרת טוב ונאמן. מאחר שהיית נאמן בסכום קטן, אתן לך עכשיו הרבה יותר!' לאחר מכן בא האיש שקיבל 10,000 שקלים ואמר: 'אדוני, ידעתי שאתה איש קשה, שמצליח לקצור במקום שלא זרעת ולאסוף במקום שלא פיזרת. משום כך פחדתי והסתרת את הכסף באדמה – והנה הוא!' 26 אך אדוניו השיב לו: 'רשע שכמוך, עבד עצלן! אם ידעת שאדרוש ממך את הרווח, 27 מדוע לא הפקדת את הכסף בבנק? כך לפחות הייתי מקבל ריבית. 28 קחו ממנו את הכסף, ותנו לאיש שיש לו כבר 0,00010 שקלים! 29 כי האיש שמנצל היטב את מה שנותנים לו – יינתן לו עוד ויהיה לו שפע רב. ואילו אדם בלתי-אחראי – גם מעט האחריות שניתנה לו תילקח ממנו. 30 קחו עתה את המשרת הזה, שאין בו כל מועיל, והשליכוהו החוצה לחושך, שם יש בכי וחריקת שיניים.' 31 אולם כשאני, המשיח אבוא בתפארת עם כל המלאכים, אשב על כיסאי בכבוד רב. 32 כל אומות העולם יתאספו לפני, ואני אפריד ביניהם כרועה המפריד בין הכבשים ובין העיזים. 33 את הכבשים אעמיד לימיני ואת העיזים לשמאלי. 34 לאחר מכן אני, המלך, אומר לעומדים לימיני: 'בואו, ברוכי אבי, אל המלכות שהוכנה למענכם מאז היווסד העולם. 35 כשהייתי רעב – האכלתם אותי. כשהייתי צמא – נתתם לי לשתות. כשהייתי אורח זר – הכנסתם אותי לביתכם. 36 כשהייתי ערום – הלבשתם אותי. כשהייתי חולה או אסור בכלא – באתם לבקר אותי.' 37 ואותם צדיקים יענו: 'אדוננו, מתי ראינו אותך רעב והאכלנו אותך, או צמא והשקינו אותך? 38 או אורח זר ועזרנו לך? או עירום והלבשנו אותך? 39 מתי ראינו אותך חולה או כלוא ובאנו לבקר אותך?' 40 ואני, המלך, אענה: 'כשעשיתם אחד מן הדברים האלה לאחד מאחי הצעירים – כאילו עשיתם אותי לי.' 41 לאחר מכן אפנה אל העומדים לשמאלי ואומר להם: 'הסתלקו מכאן, ארורים, אל האש הנצחית שהוכנה לשטן והשדים! 42 כי כשהייתי רעב לא האכלתם אותי, וכשהייתי צמא לא נתתם לי דבר לשתות. 43 הייתי אורח זר, אולם לא הזמנתם אותי לביתכם. הייתי עירום, ולא הלבשתם אותי. הייתי חולה וכלוא, וכלל לא באתם לבקר אותי!' 44 ואז הם יענו: 'אדון, מתי ראינו אותך רעב או צמא או זר או עירום או חולה או כלוא, ולא עזרנו לך?' 45 ואני אענה: 'כאשר סירבתם לעזור לאחד מן האחים הצעירים האלה סירבתם לעזור לי.'

46 והם ילכו משם לייסורי נצח, ואילו הצדיקים – לחיי נצח."

חזרה

26 הבשורה על-פי מתי 26

- 1 כשסיים ישוע ללמד את תלמידיו, אמר להם: 2 "כידוע לכם חג הפסח מתחיל בעוד יומיים, וימסרו אותי למוות על הצלב."
- 3 באותה שעה התכנסו ראשי הכהנים והמנהיגים האחרים בביתו של קייפא הכוהן הגדול, 4 כדי לחשוב איך לתפוס את ישוע בחשאי ולהרגו. 5 "לא בזמן חגיגות הפסח, הסכימו ביניהם, "פן תחולל מהומה בעם."
- 6 בזמן שישוע היה בבית-עניה, בביתו של שמעון המצורע, 7 ניגשה אליו אישה ובידה בקבוק בושם יקר מאוד, ושפכה את הבושם על ראשו בשעה שאכל. התלמידים כעסו מאוד ואמרו: "מדוע היא מבזבזת את הבושם היקר הזה? הלא יכולנו למכור אותו בכסף רב, ואת הכסף היינו נותנים לעניים!"
- 10 "מדוע אתם מותחים עליה ביקורת?" שאל ישוע. "הלא היא עשתה מעשה טוב. 11 העניים נמצאים איתכם תמיד, ואילו אני לא אהיה איתכם תמיד. 12 היא שפכה עלי את הבושם כדי להכין את גופי לקבורה. 13 אני אומר לכם: 'בכל מקום שבו תוכרו הבשורה, תיזכר גם האישה הזאת, בזכות המעשה שעשתה.'"
- 14 לאחר מכן הלך יהודה איש-קריות, שהיה אחד משנים-עשר התלמידים, אל ראשי הכהנים 15 ושאל: "מה תתנו לי אם אמסור לידיכם את ישוע?" הם נתנו לו שלושים מטבעות כסף, 16 ומאותה שעה חיפש יהודה הזדמנות למסור לידיהם את ישוע.
- 17 בערב הפסח באו התלמידים אל ישוע ושאלו: "היכן אתה רוצה שנכין את הסדר?"
- 18 "לכו העירה אל אדם פלוני, ענה ישוע, "ואמרו לו: 'אדוננו אמר: שעת הגיעה, והפעם אני ותלמידי נערוך את הסדר בביתך.' 19 התלמידים עשו כדבריו והכינו את הסדר."
- 20 בערב ישב ישוע עם תלמידיו ליד השולחן, 21 ובשעת הארוחה אמר להם: "אחד מכם יבגוד בי ויסגיר אותי."
- 22 התלמידים התעצבו מאוד ושאלו זה אחר זה: "האם אתה מתכוון אלי?" 23 "אני מתכוון לאחד אשר טבל את המצה שלו בקערה יחד אתי. 24 אמנם עלי למות, כפי שניבאו הנביאים, אולם אי לאיש שייסגיר אותי! מוטב היה לו אילו לא נולד כלל!"
- 25 גם יהודה שאל את ישוע: "רבי, האם אתה מתכוון אלי?" וישוע השיב: "כן." 26 בשעת האוכל לקח ישוע את הלחם (מצה), ברך, פרס לפרוסות, הגיש לתלמידיו ואמר: "קחו ואכלו; זהו גופי." 27 אחר כך לקח כוס יין, ברך, הגיש לתלמידיו ואמר: "שתו ממנה כולכם, 28 כי זהו דמי החותם את הברית החדשה בין אלוהים לבין בני-האדם; זהו דמי הנשפך כדי לסלוח לחטאייהם של אנשים רבים. 29 ובכן לא אשתה יותר יין עד היום שבו אשתה יין איתכם במלכות אבי."
- 30 הנוכחים שרו שיר הלל והלכו אל הר הזיתים.
- 31 "הלילה כולכם תעזבו אותי," אמר ישוע לתלמידיו, "והרי כתוב [a]: 'אכה את הרעה ותפוצין הצאן.' 32 אולם לאחר שאקום לתחייה אלך לגליל ואפגוש אתכם שם."
- 33 "אפילו אם כולם יעזבו אותך, אני לעולם לא אעזוב אותך!" קרא פטרוס.
- 34 אולם ישוע אמר לו: "האמת היא שעוד הלילה, לפני שיקרא התרנגול את קריאת השחר, תתכחש לי שלוש פעמים!"
- 35 "לעולם לא אתכחש לך," התעקש פטרוס, "אפילו אם יהיה עלי למות!" ושאר התלמידים גם אמרו כך. 36 לאחר מכן הלך ישוע עם תלמידיו לחורשת גת-שמני ואמר להם: "חכו לי כאן. אני הולך להתפלל." 37 הוא לקח איתו את פטרוס ואת יעקב ויוחנן בני זבדי, והתמלא עצב ומועקה. 38 "אני מתייסר עד מוות," אמר להם ישוע. "חכו כאן... הישארו לידי ערים..."
- 39 הוא התרחק מהם מעט, נפל על פניו והתפלל: "אבי, אם זה אפשרי, הסר ממני את כוס הייסורים. אולם לא כרצוני כי אם רצונך ייעשה!"
- 40 לאחר מכן הוא חזר אל שלושת התלמידים ומצא אותם ישנים. "פטרוס," קרא ישוע, "האם לא יכולת להישאר ער שעה אחת בלבד? 41 עמוד על המשמר והתפלל, כדי שלא תיפול לידי ניסיון. הרוח אמנם חפצה, אך הגוף חלש כל כך!"
- 42 ישוע עזב אותם שוב והתפלל: "אבי, אם עלי לשתות את הכוס הזאת, אז שרצונך ייעשה!"
- 43 הוא חזר אל תלמידיו, וגם הפעם מצא אותם ישנים, כי עיניהם היו כבדות.
- 44 הוא שוב עזב אותם וחזר על תפילתו בפעם השלישית.

- 45 לאחר מכן הוא חזר אל תלמידיו ואמר: "האם אתם עדיין ישנים? הגיעה השעה שבן-האדם ימסר לידי אנשים חוטאים.
- 46 קומו, הבה נלך מכאן. הביטו, הנה מתקרב האיש שיסגיר אותי."
- 47 לפני שהספיק ישוע לסיים את דבריו הגיע למקום יהודה, אחד משנים-עשר התלמידים, ואיתו המון שנשלח מטעם ראשי הכהנים וזקני העם, חמוש בחרבות ובמקלות. 48 יהודה אמר להם לתפוס את האיש שייתן לו נשיקה, 49 ואז ניגש ישר אל ישוע ואמר: "שלום, רבי" ונישק אותו. 50 "ידידי," אמר לו ישוע, "עשה את מה שבאת לעשות." באותו רגע תפסו אותו האחרים.
- 51 אחד האנשים שהיו עם ישוע שלף חרב וקיציץ את אוזנו של עבד הכוהן הגדול.
- 52 "עזוב את החרב שלך," אמר לו ישוע, "מי שחי בחרב ימות בחרב. 53 אתה לא מבין שאני יכול לבקש מאבי שייתן לי אלפי מלאכים להגן עלי, והוא היה שולח אותם מיד? 54 אולם אילו הייתי עושה כך, כיצד הייתה מתקיימת הנבואה בכתובים המתארת את המתרחש עכשיו?"
- 55 ישוע פנה אל ההמון ואמר: "האם אני פושע מסוכן? מדוע אתם באים לאסור אותי בחרבות ובמקלות? הלא לימדתי אתכם במקדש יום-יום ויכולתם לאסור אותי שם ללא קושי! 56 אולם כל זה בא למלא את דברי הנביאים בכתבי הקודש." אז עזבו אותו התלמידים וברחו.
- 57 ההמון לקח את ישוע אל ביתו של קייפא הכוהן הגדול – שם כבר המתינו לו הסופרים והזקנים. 58 באותו זמן הלך שמעון פטרוס במרחק מה אחרי ההמון. הוא נכנס לחצר ביתו של הכוהן הגדול, ישב בין החיילים וחיכה לראות מה יקרה לישוע.
- 59 ראשי הכהנים וחברי הסנהדרין, שהתאספו שם, חיפשו עדי שקר שיעידו נגד ישוע, כדי שיוכלו להטיל עליו אשמה כלשהי ולדון אותו למוות. אבל למרות שמצאו אנשים רבים שהסכימו לתת עדות שקר, דבריהם תמיד סתרו זה את זה. לבסוף באו שני אנשים שהצהירו: "האיש הזה אמר שהוא יכול להרוס את בית-המקדש ולבנות אותו מחדש תוך שלושה ימים."
- 62 הכוהן הגדול קם על רגליו ושאל: "ובכן, האם אמרת את זה או לא?" 63 אך ישוע שתק. "בשם אלוהים חיים, קרא הכוהן הגדול, "אני דורש ממך שתאמר לנו אם אתה המשיח, בנו של הקדוש-ברוך-הוא!"
- 64 "אתה אמרת," אמר ישוע, "אבל אני אומר שאתם תראו את בן-האדם יושב לימין האלוהים ובא עם ענני השמים." [b] הכוהן הגדול קרע את בגדיו וקרא בקול: "מגדף! איננו זקוקים לעדים נוספים, כולכם שמעתם את דבריו! מה אתם פוסקים?"
- "מוות!" הם צעקו. "מוות! מוות!" 67 הם ירקו בפניו של ישוע, הכו אותו, סטרו לו על הלחי וקראו: 68 "משיח שכמוך, התנבא לנו! מי הכה אותך הפעם?"
- 69 כשכל זה קרה, פטרוס ישב בחצר הבית. לפתע עברה לידו משרתת וקראה: "גם אתה היית עם ישוע מהגליל!"
- 70 אולם פטרוס הכחיש את דבריה בקול: "מה פתאום? אני בכלל לא יודע על מה את מדברת!"
- 71 מאוחר יותר נערה אחרת ראתה אותו ליד השער, ואמרה לאנשים סביבה: "גם הוא היה עם ישוע מנצרת!"
- 72 פטרוס שוב הכחיש את הדבר: "אני נשבע שאני אפילו לא מכיר את האיש הזה!"
- 73 כעבור זמן מה ניגשו אליו האנשים שעמדו שם ואמרו: "אנחנו יודעים שאתה אחד מתלמידיו; המבטא הגלילי שלך מסגיר אותך!"
- 74 פטרוס החל לקלל ונשבע: "אינני מכיר את האיש!" באותו רגע קרא התרנגול, 75 ופטרוס נזכר בדברי ישוע: "לפני שיקרא התרנגול תתכחש לי שלוש פעמים." והוא הלך משם ממרר בכבי.

[חזרה](#)

27 הבשורה על-פי מתי 27

כז לפנות בוקר שוב התכנסו ראשי הכוהנים וזקני העם, כדי להתייעץ כיצד לשכנע את המושל הרומאי להוציא את ישוע להורג. 2 הם כבלו אותו ושלחו אותו לפילטוס, המושל הרומאי. 3 כאשר ראה יהודה הבוגד שישוע נידון למוות, התחרט על המעשה שעשה והחזיר את הכסף לראשי הכוהנים והזקנים.

4 "חטאתי", הכריז יהודה. "בגדתי באדם חף מפשע."

"לא אכפת לנו", השיבו. "זאת הבעיה שלך."

5 יהודה זרק את הכסף על הרצפה במקדש, והלך לתלות את עצמו.

6 ראשי הכוהנים אספו את הכסף מהרצפה ואמרו: "איננו יכולים להכניס את הכסף לאוצר, כי התורה אוסרת קבלת כסף דמים."

7 הם התייעצו ביניהם, ולבסוף החליטו לקנות בכסף זה את שדה היוצר בירושלים, שהשתמשו בו לקבורת גויים.

8 משום כך נקרא השדה ההוא עד היום הזה: "שדה הדם".

זה היה לקיים את נבואת זכריה: "הם לקחו את שלושים שקלי הכסף – המחיר שבו העריכו אותו בני ישראל – וקנו שדה מאת הקדר, כפי שהדריך אותי ה'."

11 ישוע עמד לפני פילטוס, המושל הרומאי, וזה שאל אותו: "האם אתה מלך (משיח) היהודים?"

"אתה אומר" השיב ישוע.

12 אולם כאשר ראשי הכוהנים והזקנים האשימו אותו, ישוע לא אמר דבר.

13 "האם אינך שומע את מה שהם אומרים?" שאל פילטוס.

14 אך להפתעתו הרבה של המושל לא אמר ישוע דבר.

15 כל שנה, לכבוד חג הפסח, נהג המושל לשחרר אסיר יהודי אחד לפי בחירת העם. 16 באותה שנה היה בכלא אסיר ידוע לשמצה בשם בר-אבא. 17 כאשר התאסף באותו בוקר המון רב לפני ביתו של פילטוס, הוא שאל: "את מי אשחרר לכם, את בר-אבא, או את ישוע הנקרא משיח?" 18 כי פילטוס ידע היטב שמסרו את ישוע מתוך קנאה.

19 באותו זמן, כשישב פילטוס על כסאו בבית-הדין, שלחה אליו אשתו הודעה: "עזוב את האיש הטוב הזה לנפשו, כי בלילה האחרון חלמתי עליו חלום נורא."

20 בינתיים הספיקו ראשי הכוהנים והזקנים לשכנע את ההמון לדרוש את שחרורו של בר-אבא, ואת הוצאתו להורג של ישוע. 21 וכך כשחזר המושל ושאל: "את מי מהשניים אשחרר לכם?" צעק הקהל: "את בר-אבא!"

22 "אם כך, מה אעשה עם ישוע הנקרא משיח?" שאל פילטוס.

"צלוב אותו!" הם צעקו.

23 "מדוע?" שאל פילטוס.

אולם הם המשיכו לצעוק: "צלוב אותו! צלוב אותו!"

24 כשראה פילטוס שאין טעם להמשיך ושעלולה לפרוץ מהומה, דרש שיביאו אליו קערת מים. הוא רחץ את ידיו לעיני הקהל ואמר: הידיים שלי נקיות מדמו של האיש הצדיק הזה. האחריות מוטלת עליכם!"

25 וההמון השיב בצעקה: "דמו עלינו ועל בנינו!"

26 אז שחרר להם פילטוס את בר-אבא, ולאחר שהלקה את ישוע בשוטים מסרו לידי החיילים הרומאים, כדי שיחקו אותו לצליבה. 27 אולם לפני כן הם לקחו אותו אל ארמון המושל וקראו לכל חיילי המשמר. 28 הם הפשיטוהו והלבישוהו גלימת ארגמן. 29 לאחר מכן שזרו זר מקוצים ארוכים והניחו על ראשו ככתר, בידו הימנית שמו מקל כשרביט, כרעו בדרך לפניו בלגלוג והתגרו בו בקריאות לעג: "יחי מלך היהודים!" 30 הם ירקו בפניו, חטפו מידו את המקל והכוהו על ראשו.

31 לאחר שסיימו החיילים להתלוצץ ולצחקו עליו, הפשיטו מעליו את הגלימה והלבישו אותו בבגדיו, והוציאו אותו החוצה לצליבה.

32 בדרך למקום הצליבה הם פגשו את שמעון מקירניה ואילצו אותו לסחוב את הצלב של ישוע. 33 הם המשיכו בדרכם עד שהגיעו למקום הנקרא "גלגלתא", או "מקום הגולגולת". 34 החיילים נתנו לו יין מסומם, אולם לאחר שטעם ממנו סרב לשתות אותו. 35 לאחר הצליבה הפילו החיילים גורל, כדי לחלק ביניהם את בגדיו של ישוע. 36 ואז התיישבו והביטו בישוע על הצלב. 37 מעל ראשו הם תלו שלט: "זהו ישוע מלך היהודים".

38 יחד עם ישוע נצלבו גם שני פושעים – אחד לימינו ואחד לשמאלו. 39 העוברים ושבים קללו אותו, לעגו לו וקראו: 40 "נו, אתה יכול להרוס את בית המקדש ולבנותו מחדש בשלושה ימים? אם אתה בן-אלוהים, מדוע אינך יורד מהצלב ומציל את עצמך?"

41 ראשי הכוהנים ושאר המנהיגים חרפו אותו ולעגו לו: 42 "את האחרים יכולת להושיע, מדוע אינך מושיע את עצמך? אתה הוא מלך ישראל! בוא, רד מהצלב ונאמין בך! 43 הרי בטחת באלוהים, נראה אם אלוהים באמת יציל אותך. הרי אמרת שאתה בן-אלוהים!"

44 גם הפושעים שנצלבו לידו העליבו אותו בצורה דומה.

45 באותו יום כיסה חושך כבד את כל הארץ למשך שלוש שעות – משעה שתיים-עשרה בצהריים עד שעה שלוש.

46 בשעה שלוש אחר-הצהריים זעק ישוע בעברית: "אלי, אלי, למה שבקתני?" ("אלי, אלי, למה עזבתני?")

47 אחדים מהנוכחים חשבו שהוא קורא לאלהיו הנביא. 48 אחד מהם רץ והביא ספוג טבול בחומץ, שם אותו בקצה מקל והושיטו לישוע כדי שישתה. 49 אך יתר האנשים אמרו: "עזוב אותו. הבה נראה אם אליהו באמת יבוא להציל אותו!"

50 אז זעק ישוע שנית ונפח את נשמתו. 51 באותו רגע הפרוכת שלפני קודש הקודשים בבית-המקדש נקרעה לשניים – מלמעלה עד למטה. האדמה רעדה, סלעים נבקעו, 52 קברים נפתחו, וצדיקים רבים קמו לתחייה. 53 לאחר תחייתו של ישוע, אלה עזבו את בית-הקברות, נכנסו לירושלים והופיעו לפני אנשים רבים.

54 החיילים ומפקדם, שהיו ליד הצלב, נבהלו מאוד מרעידת האדמה ומכל מה שקרה, וקראו: "איש זה באמת היה בן-אלוהים!"

55 נשים רבות שבאו עם ישוע מהגליל, כדי לשרתו, עמדו מרחוק והתבוננו. 56 ביניהן היו מרים המגדלית, מרים אמם של יעקב ויוסף, ואמם של יעקב ויוחנן (בני זבדי).

בערב ניגש אל פילטוס יוסף מרמתיים, שהיה אדם עשיר ותלמיד של ישוע, וביקש את גופתו. פילטוס ציווה לשחרר את הגופה ולהעביר אותה ליוסף. 59 יוסף לקח את הגופה, עטף אותה בסדין לבן, 60 הניח אותה בתוך קבר חדש שחצב בשביל עצמו, סתם את הפתח באבן גדולה והלך לדרכו. 61 מרים המגדלית ומרים השנייה ישבו במרחק והסתכלו.

62 למחרת, בתום טכסי החג, באו ראשי הכוהנים והפרושים אל פילטוס 63 ואמרו: "אדוננו, השקרן הזה אמר פעם שלאחר שלושה ימים ישוב ויקום לתחייה. 64 משום כך אנחנו מבקשים ממך לחתום את הקבר עד לאחר היום השלישי, כדי שתלמידיו לא יגנבו את הגופה ויפיצו את השמועה שהוא קם מן המתים. אחרת תהיה התרמית גרועה מזו הראשונה."

65 פילטוס אמר להם: "יש לכם משמר שלכם, אתם יודעים איך לטפל זה כמו שצריך".

66 וכך הם חתמו את הקבר והציבו שומרים.

[חזרה](#)

28 הבשורה על-פי מתי 28

כח ביום ראשון השכם בבוקר, בעלות השחר, הלכו מרים המגדלית ומרים השנייה אל הקבר.

2 לפתע התחוללה רעידת אדמה חזקה, ומלאך ירד מהשמים, הזיז את האבן שחסמה את הפתח וישב עליה. 3 פניו האירו כברק, ובגדיו היו צחורים כשלג. 4 כשראו השומרים את המלאך, הם התעלפו מרוב בהלה ונפלו על הארץ כמתים.

5 "אל תפחדנה," פנה המלאך אל הנשים. "אני יודע שאתן מחפשות את ישוע שנצלב. 6 אולם הוא אינו נמצא כאן. ישוע קם לתחייה בדיוק כפי שהבטיח. היכנסו, תראו את המקום שבו שכב. 7 עכשיו לכו מהר אל תלמידיו ותאמרו להם שישוע קם מן המתים, ושהוא הולך לגליל כדי לפגוש אותם שם. זהו, אמרתי!"

8 הנשים רצו מן הקבר מבוהלות מאוד, אך מלאות שמחה, ומיהרו למצוא את התלמידים ולמסור להם את בשורת המלאך. 9 בשעה שרצו נגלה אליהן ישוע. "שלום לכן," אמר, והן נפלו לרגליו והשתחוו לפניו.

10 "אל תפחדו," הרגיע אותן ישוע. "לכו ואמרו לאחי ללכת מיד לגליל כדי לפגוש אותי שם."

11 כשהיו הנשים בדרכן העירה, באו השומרים אל ראשי הכוהנים וסיפרו להם מה שקרה, הזקנים התכנסו לאסיפת חרום והחליטו לשחד את השומרים, כדי שיספרו שגופת ישוע נגנבה בזמן שישנו.

14 "אם יגיע הדבר הזה לאוזני המושל," הסבירו, "נעמוד לצדכם ונפייס אותו."

15 וכך קיבלו אנשי המשמר את השוחד ואמרו מה שנתבקשו לומר. גרסתם הופצה בין היהודים, אשר עד היום מאמינים בה.

16 בינתיים הלכו אחד-עשר התלמידים אל הגליל, כדי לפגוש את ישוע על אותו הר שאמר להם מראש. 17 כשראו אותו התלמידים הם השתחוו לפניו, למרות שחלקם הטילו ספק שאכן היה זה ישוע.

18 "ניתנה לי כל סמכות בשמים ובארץ," אמר להם ישוע. 19 "משום כך לכו ועשו תלמידים בכל העולם. הטבילו אותם בשם האב, הבן ורוח הקודש, 20 ולמדו אותם לעשות את כל אשר ציוויתי אתכם. היו סמוכים ובטוחים שאהיה אתכם עד סוף העולם!"

[חזרה](#)

הבשורה על-פי מרקוס

פרק 1	מרקוס
פרק 2	מרקוס
פרק 3	מרקוס
פרק 4	מרקוס
פרק 5	מרקוס
פרק 6	מרקוס
פרק 7	מרקוס
פרק 8	מרקוס
פרק 9	מרקוס
פרק 10	מרקוס
פרק 11	מרקוס
פרק 12	מרקוס
פרק 13	מרקוס
פרק 14	מרקוס
פרק 15	מרקוס
פרק 16	מרקוס

[תורה](#)

1 הבשורה על-פי מרקוס 1

- 1 כך מתחיל הסיפור על ישוע המשיח בן-האלוהים. 2 בספרי הנביאים הודיע לנו אלוהים שהוא עומד לשלוח אלינו את בנו, אולם לפני כן ישלח שליח מיוחד אשר יכין את העולם לקראת בואו של בן-האלוהים.
- 3 ישעיהו הנביא ניבא: "קול קורא במדבר: פנו דרך לה', ישרו מסילותיו." 4 שליח זה היה יוחנן המטביל. יוחנן גר במדבר והכריז שכל אחד צריך להיטבל במים, לאות חרטה על מעשיו וכדי שאלוהים יסלח לו עליהם. 5 אנשים רבים מירושלים ומכל אזור יהודה באו להקשיב לדברי יוחנן, ולאחר שהתוודו על מעשיהם הרעים הוא הטביל אותם בנהר הירדן. 6 בגדיו היו עשויים שער גמלים והייתה לו חגורת עור; הוא נהג לאכול ארבה ודבש-בר. 7 המסר של יוחנן היה זה: "בקרוב יבוא אדם גדול ונעלה ממני; הוא כה נעלה עד כי איני ראוי אפילו להסיר את נעליו! 8 אני הטבילתי אתכם במים, אולם הוא יטביל אתכם ברוח הקודש של אלוהים!"
- 9 יום אחד בא ישוע מנצרת שבגליל, ויוחנן הטביל אותו בנהר הירדן. 10 כאשר יצא ישוע מהמים נפתחו השמים, ורוח אלוהים בדמות יונה ירדה ונחתה עליו, 11 וקול מן השמים קרא: "אתה בני אהובי, ובך אני חפץ." רוח אלוהים נשא מיד את ישוע אל המדבר, שם הוא נשאר לבדו עם חיות המדבר ארבעים יום, והשטן ניגש לנסותו. לאחר מכן באו המלאכים לשרת אותו.
- 14 זמן מה לאחר שאסר המלך הורדוס את יוחנן, בא ישוע אל הגליל כדי להכריז על בשורת אלוהים.
- 15 "העת הגיעה!" קרא ישוע. "מלכות אלוהים קרבה, שובו מדרככם הרעה והאמינו לבשורה!"
- 16 יום אחד כשהתהלך ישוע על חוף הכינרת, ראה את האחים שמעון ואנדרי דגים בעזרת רשתות. הם היו דייגים במקצועם.
- 17 "בואו אחרי!" קרא אליהם ישוע. "אני אעשה אתכם לדייגי אדם!" 18 שני האחים עזבו מיד את הרשתות שלהם והלכו אחריו.
- 19 לא הרחק משם ראה ישוע את יעקב ויוחנן בני-זבדי יושבים בסירת דיג ומתקנים את הרשתות. 20 ישוע קרא להם, והשניים הצטרפו מיד אל החבורה, לאחר שהשאירו את זבדי אביהם בסירה עם מספר דייגים שכירים.
- 21 ישוע ומלוויו הגיעו לכפר-נחום. בשבת בבוקר הלכו לבית-הכנסת, וישוע לימד את הקהל. 22 היהודים בבית-הכנסת נדהמו מהדרשה שלו, מפני שדיבר בסמכות רבה, שלא כמו מורי ההלכה.
- 23 בבית-הכנסת היה איש אחוז שד, והלה צעק לפתע: 24 "מדוע אתה מטריד אותנו, ישוע מנצרת, האם באת להשמיד את השדים? אני מכיר אותך; אתה בנו הקדוש של אלוהים!"
- 25 ישוע נזף בשד וציווה עליו לשתוק ולצאת מן האיש. 26 השד טלטל את האיש המסכן מצד אל צד ויצא ממנו בקול צעקה.
- 27 כל הנוכחים השתוממו והחלו לשוחח זה עם זה על המקרה. "האם זוהי תורה חדשה?" שאלו בהתרגשות. "ראו, גם השדים שומעים בקולו!"
- 28 עד מהרה התפשטו השמועות על מעשי ישוע והתפרסמו בכל אזור הגליל.
- 29 ישוע ותלמידיו יצאו מבית-הכנסת והלכו לביתם של שמעון ואנדרי. 30 כאשר נכנסו אל הבית מצאו את חמותו של שמעון שוכבת שם חולה עם חום גבוה. התלמידים פנו מיד אל ישוע וביקשו את עזרתו. 31 ישוע ניגש אל מיטת החולה, אחז בידה ועזר לה לשבת. החום נעלם מיד, היא קמה ממיטתה והכינה להם אוכל.
- עם שקיעת השמש התמלאה חצר הבית בחולים ואנשים אחוזי שדים, אשר הובאו אל ישוע כדי שירפא אותם. ליד הבית התאספו כל אנשי העיירה מתוך סקרנות.
- 34 ישוע ריפא אנשים רבים שהיו חולים במחלות שונות, וגירש שדים רבים (אולם הוא לא הרשה לשדים לדבר, משום שידעו מי הוא).
- 35 למחרת בבוקר, עוד לפני זריחת השמש, קם ישוע והלך למקום שקט ומבודד כדי להתפלל. שמעון והאחרים יצאו בעקבותיו, וכשמצאו אותו קראו: "לאן אתה הולך? כולם מחפשים אותך!"
- 38 איננו יכולים להישאר כל הזמן במקום אחד, "השיב ישוע. "עלינו ללכת גם למקומות אחרים, כדי לספר לאנשים על מלכות אלוהים; הרי לשם כך באתי!"

39 ישוע עבר בכל רחבי הגליל, לימד בבתי-הכנסת וגירש שדים מהרבה אנשים. 40 פעם בא אליו אדם חולה צרעת והתחנן לפניו שירפא אותו. "אם רק תרצה, תוכל לרפא אותי", אמר האיש.

41 ישוע חש חמלה רבה, ועל כן נגע במצורע ואמר: "ודאי שאני רוצה. התרפא!" 42 הצרעת נעלמה מיד, והאדם נרפא כליל!

"לך מהר להיבדק אצל הכוהן", אמר ישוע לאיש בתוקף. "אל תשכח לקחת איתך קורבן טהרה, כפי שציווה משה על בני-ישראל, כדי שכולם יראו שנרפאת. אל תעצור בדרך לדבר עם איש!"

45 אבל האיש לא שמע בקול ישוע, והלך והכריז לכולם שהוא בריא. הוא סיפר לכולם שישוע ריפא אותו ממחלת הצרעת, וכתוצאה מכך שוב לא יכול היה ישוע להיכנס לעיר בגלוי, כי אנשים רבים הלכו אחריו לכל מקום ולא נתנו לו מנוחה. על כן הוא החליט לשבת מחוץ לעיר, אך גם זה לא הועיל, כי תוך זמן קצר מצא אותו ההמון והקיף אותו מכל עבר.

[חזרה](#)

2 הבשורה על-פי מרקוס 2

- 1 כעבור ימים אחדים חזר ישוע לכפר-נחום, ומיד נפוצו שמועות על בואו בכל העיר. 2 הבית שבו התארח התמלא במהרה עד אפס מקום. אפילו החצר הייתה מלאה אנשים, עד שלא היה מקום לאף אדם נוסף, וישוע לימד אותם את כתבי-הקודש.
- 3 בין הקהל בחצר היו ארבעה אנשים שנשאו אדם משותק על אלונקה. 4 בגלל הקהל הרב הם לא יכלו להיכנס לתוך הבית ולדבר עם ישוע. לכן הם טיפסו על הגג, הזיזו רעפים אחדים ממקומם והורידו את האלונקה אל אמצע החדר, אל המקום שבו עמד ישוע.
- 5 כשראה ישוע את אמונתם הגדולה, פנה אל האיש המשותק ואמר: "בני, נסלחו לך חטאיך!"
- 6 היו כמה מורי הלכה שנכחו במקום, ואלה אמרו בלבם: 7 "מה הוא מגדף? למי הוא חושב את עצמו, לאלוהים? הרי רק אלוהים יכול לסלוח חטאים!" 8 ישוע ידע את מחשבותיהם ולכן שאל: "מדוע דברי מטרידים אתכם? לי, המשיח, יש סמכות לסלוח חטאים עלי-אדמות. אני אוכיח לכם שאני לא רק מדבר, אלא גם עושה – מיד תראו כיצד אני מרפא את האיש הזה." 11 הוא פנה אל האיש המשותק ופקד עליו: "קום! קבל את האלונקה שלך ולך לביתך, כי נרפאת!"
- 12 האיש קפץ על רגליו, קיפל את האלונקה ופילס לו דרך בתוך הקהל הנדהם. כולם היללו את אלוהים מעומק לבם וקראו בפליאה: "אף פעם לא ראינו דבר כזה!"
- 13 ישוע יצא שוב לחוף הים. אנשים רבים התאספו סביבו והוא לימד אותם. 14 כאשר התהלך על החוף פגש את לוי, בנו של חלפי, יושב בבית-המכס. "בוא אתי", הזמינו ישוע, "בוא והיה תלמיד שלי." לוי עזב את בית-המכס והלך עם ישוע.
- 15 באותו ערב הזמין לוי לארוחה בביתו את גובי-המכס מהעבודה ואנשים רגילים מהרחוב, כדי שתהיה להם הזדמנות לפגוש את ישוע ותלמידיו (אנשים רבים רצו לפגוש את ישוע פנים אל פנים ולדבר איתו). 16 אחדים מהסופרים והפרושים ראו את ישוע אוכל בחברת אנשים בעלי שם רע. "כיצד הוא יכול לאכול עם האנשים האלה?" שאלו את תלמידיו.
- 17 ישוע שמע את שאלתם והשיב: "החולים זקוקים לרופא ולא הבריאים. לא באתי לבקש מהאנשים הישרים לחזור בתשובה, אלא מהחוטאים."
- 18 תלמידי יוחנן ותלמידי הפרושים נהגו לצום, כנהוג במסורת היהודית. יום אחד באו מספר אנשים אל ישוע ושאלו אותו מדוע תלמידיו אינם צמים כמו כולם.
- 19 השיב להם ישוע: "האם ייתכן שאורחי החתן יסרבו לאכול במסיבת חתונתו? האם ייתכן שיתאבלו בזמן שהחתן נמצא אתם? 20 אולם יבוא יום שהחתן יילקח מהם, ואז הם יתאבלו ויצומו. 21 למה הדבר הזה דומה? לאדם התופר טלאי מבד חדש על בגד ישן ובלה; מה יקרה? הטלאי מהבד החדש יינתק ויגדיל את החור בבגד. 22 הדבר דומה גם לאדם הממלא יין חדש בתוך חביות רקובות. הרי היין יבקע את החביות ויישפך החוצה. יין חדש יש לשמור בחביות חדשות."
- 23 באחת השבתות הלכו ישוע ותלמידיו דרך שדה תבואה, והתלמידים קטפו שיבולים ואכלו את הגרעינים.
- 24 "ראה מה הם עושים!" התנפלו הפרושים על ישוע. "מדוע הם קוטפים שיבולים בשבת? הלא הם עוברים על חוקי התורה ומחללים את השבת!"
- "האם מעולם לא שמעתם מה עשה דוד המלך?" השיב להם ישוע. "כאשר דוד המלך ואנשיו היו רעבים הם נכנסו לבית-אלוהים – בימי אביתר הכהן – ואכלו את הלחם המיועד לכוהנים בלבד. הלא גם זה היה בניגוד לחוקי התורה. 27 דעו לכם כי השבת ניתנה למען בני-האדם, ולא בני-האדם למען השבת. 28 ובן האדם הוא אדון השבת."

[חזרה](#)

3 הבשורה על-פי מרקוס 3

1 ישוע חזר לבית-הכנסת בכפר-נחום וראה שם איש שיזדו משותקת. 2 מאחר שהיום היה שבת, רצו מתנגדיו של ישוע לראות אם ירפא את האיש. הם החליטו שאם ישוע ירפא את האיש, יאסרו אותו.

3 ישוע קרא אל האיש המשותק: "בוא ועמוד לפני כולם." 4 לאחר מכן הוא פנה אל הזוממים נגדו ושאל: "על-פי התורה האם עלינו לעשות בשבת מעשים טובים, או מעשים רעים? האם עלינו להציל נפשות בשבת, או לאבד אותן?" לא הייתה תשובה בפיהם. 5 ישוע הביט בהם בכעס וצער, בגלל לב האבן שלהם, ואז פקד על האיש החולה: "הושט את ידך!" האיש הושיט את ידו, וזו נרפאה מיד.

6 הפרושים מיהרו להתייעץ עם אנשי הורדוס כיצד להיפטר מישוע.

ישוע ותלמידיו עזבו את בית-הכנסת והלכו לשפת הים. הקהל הרב שהלך אחריהם בא כמעט מכל קצות הארץ: מהגליל, מיהודה, מירושלים, מאדום, מעבר הירדן ואפילו מאזור צור וצידון. כל האנשים האלה הלכו אחרי ישוע מפני ששמעו על הנסים והנפלאות שחולל, וכמובן שרצו לראות אותו במו עיניהם.

9 ישוע ביקש מתלמידיו להכין לו סירה, כדי שאם ינסה הקהל להידחק אליו ויאליץ אותו להיכנס למים, יוכל לעלות על הסירה. 10 באותו יום הוא ריפא חולים רבים מאוד, וכתוצאה מכך הלכו והתרבו החולים שנהרו אליו מכל עבר, וכל אחד ניסה לגעת בו כדי להירפא.

11 כאשר נגעו אנשים אחוזי-שדים בישוע, הם נפלו לפניו וצעקו: "אתה הוא בן-האלוהים!" 12 אולם ישוע ציווה עליהם לשתוק ולא לגלות את זהותו. 13 ישוע עלה על אחד ההרים והזמין אליו אנשים מסוימים מבין הקהל. הוא בחר שניים-עשר איש שיהיו מלווי הקבועים ושילכו ללמד את העם, ונתן להם סמכות לרפא חולים ולגרש שדים.

אלה שמות השניים-עשר שישוע בחר:

שמעון כיפא (שישוע כינה אותו "פטרוס"),

יעקב ויוחנן בני-זבדי (שישוע כינה "בני-רעם"),

אנדריו,

פיליפוס,

בר-תלמי,

מתי,

תומא,

יעקב בן-חלפי,

תדי,

שמעון (מחבורת הקנאים)

ויהודה איש קריות (אשר מאוחר יותר הסגיר את ישוע).

20 כאשר חזר ישוע לבית מארחיו, שוב המתין לו קהל שמילא את כל הבית, כך שישוע ותלמידיו לא יכלו להפסיק ולאכול. 21 כשנודע לבני משפחתו על כך, הם באו לקחתו לביתם. "הוא יצא מדעתו!" קראו. 22 מורי הלכה מירושלים באו לשם ואמרו: "אתם יודעים מדוע הוא יכול לגרש שדים? מפני שבעל-זבול, שר השדים, שוכן בתוכו!"

23 ישוע קיבץ אותם סביבו ודיבר אליהם במשלם. "כיצד יכול השטן לגרש את השטן?" שאל. 24 ממלכה מפולגת לא תחזיק מעמד ותתמוטט. 25 משפחה שיש בה חילוקי דעות ופילוגים – תיהרס. 26 אם השטן נלחם נגד עצמו, מה יוכל להשיג? 27 אדם צריך להתגבר תחילה על השטן עצמו, לפני שיוכל לגרש את השדים שלו, כשם ששודד חייב להשתלט תחילה על בעל-הבית, לפני שיוכל לשדוד את רכושו.

28 "אני מזהיר אתכם," המשיך ישוע. "כל החטאים ייסלחו לבני אדם. 29 רק חטא אחד לעולם לא ייסלח – גידוף רוח הקודש."

30 ישוע מצא לנכון להזהיר אותם, שכן טענו שהוא חולל נסים בכוחו של רוח הקודש).

בינתיים באו אמו ואחיו של ישוע אל הבית שבו לימד. הם שלחו מישהו לקרוא לישוע החוצה, כי רצו לדבר איתו. "אמך ואחך מחכים לך בחוץ; הם רוצים לדבר אתך," אמר לו מישהו.

33 "מי היא אמי?" "מי הם אחי?" קרא ישוע. 34 הוא הביט באנשים סביבו והכריז: "הנה אמי ואחי! 35 כל השומע בקול אלוהים הוא אחי, אחותי ואמי."

[חזרה](#)

4 הבשורה על-פי מרקוס 4

1 פעם אחרת, כשלימד ישוע על החוף, התאסף סביבו קהל עצום; האנשים נדחפו ונדחקו עד כי לא היה לו מקום לעמוד. ישוע התיישב בסירה שהכינו לו תלמידיו, וכל האנשים נשארו על החוף. 2 בדרך כלל הוא לימד את הקהל בסיפורים ובמשלים, והנה אחד מהם: 3 "שימו לב! איכר אחד יצא לזרוע. כשפיזר את הזרעים בשדה 4 נפלו חלקם על השביל בצד הדרך, והציפורים באו וניקרו אותם. חלקם נפלו על אדמת סלעים ומיד הצמיחו נבטים יפים, אולם כעבור זמן קצר נבלו ומתו, מפני שלא יכלו להכות שורשים עמוקים. 7 חלקם נפלו בין קוצים, ואלה חנקו את הצמחים הרכים. 8 אולם חלק אחר מהזרעים נפל על אדמה טובה, ונשא פרי מבורך ורב פי שלושים, פי שישים ואפילו פי מאה! 9 מי שמסוגל לשמוע, שיקשיב!"

10 כשנשא ישוע לבדו עם השנים-עשר ושאר התלמידים, הם שאלו אותו: "רבי, למה התכוונת במשל?"

"לכם מותר לדעת את סוד מלכות האלוהים, ענה להם ישוע, "אך אלה שמחוץ למלכות האלוהים שומעים רק משלים. למרות שהם רואים ושומעים, הם אינם מבינים ואינם מאמינים באלוהים, ועל כן אין להם סליחת חטאים. 13 אבל אם אינכם מבינים את המשל הפשוט הזה, כיצד תבינו את שאר המשלים שאני עומד לספר?"

14 האיכר במשל הוא כל אדם שמספר לאחרים את בשורת אלוהים, שכן הוא מנסה לזרוע בלבם את דבר-אלוהים. 15 השביל בצד מסמל את לב האנשים השומעים את דבר אלוהים, אך מיד בא השטן ומנסה להשכיח מלבם את אשר שמעו. 16 אדמת הסלעים מסמלת את לבם של אלה השומעים את הבשורה ומקבלים אותה בהתלהבות ובשמחה, 17 אך אינם מעמיקים ואינם מתבססים באמונתם. לכן ברגע שצצים קשיים ראשונים הם אינם מחזיקים מעמד.

אדמת הקוצים מסמלת את לבם של אלה השומעים את דבר אלוהים ומאמינים בו, אולם תוך זמן קצר תענוגות העולם והרדיפה אחר עושר והצלחה תופסים את המקום החשוב בלבם, ודוחקים הצידה את דבר אלוהים. משום כך לא רואים שום פרי בחייהם.

20 ואילו האדמה הטובה מסמלת את לבם של אלה המאמינים באמת בדבר-אלוהים, והפרי המבורך בחייהם רב, פי שלושים, פי שישים ואפילו פי מאה ממה שנזרע בלבם."

21 ישוע המשיך ואמר: "כשאדם מדליק נר בחשכה, האם הוא מחביא את הנר הדולק מתחת למיטה, כדי שאיש לא יראה את האור? תפקיד הנר להאיר, ולכן שמים אותו במקום מרכזי – במקום שבו יביא תועלת רבה ביותר.

22 כל הנסתר עתה ייגלה בבוא העת. 23 מי שאוזניים לו, שיקשיב!"

24 קיימו באופן מעשי את מה שאתם שומעים. כפי שאתם מתנהגים עם אחרים כך יתנהגו איתכם. 25 מי שיש לו – יקבל עוד; ומי שאין לו – גם המעט שבידו יילקח ממנו."

26 ישוע סיפר להם משל נוסף על מלכות אלוהים: "איכר אחד זרע זרעים בשדה שלו, 27 ולאחר שסיים את הזריעה הלך לדרכו. כעבור זמן מה צמחו הזרעים וגדלו ללא עזרת האיכר; 28 האדמה הצמיחה בעצמה את הזרעים. תחילה צמח עלה ראשון, אחריו הגבעול וראש השיבולת, ולבסוף הבשילו הגרגרים. 29 אז בא האיכר וקצר את התבואה."

30 "כיצד אוכל לתאר את מלכות אלוהים?" שאל ישוע. "למה אפשר לדמות את מלכות אלוהים?" מלכות אלוהים דומה לגרגר זעיר של צמח החרדל. אף כי גרגר זה זעיר ביותר, הוא גדל להיות אחד הצמחים הגדולים ביותר, בעל ענפים ארוכים וחסונים, וציפורים שונות יכולות לבנות בצילו קן ומחסה. 33 ישוע סיפר להם משלים רבים על דבר-אלוהים, לפי יכולת הבנתם. 34 למעשה הוא לימד את הציבור רק במשלים, וכאשר נשאר עם התלמידים לבדם נהג לבאר להם אותם.

35 לפנות ערב אמר ישוע לתלמידיו: "הבה נעבור לגדה השנייה של הכינרת" 36 הם עזבו את הקהל מאחוריהם והתרחקו מהמקום בסירה שבה ישב ישוע, אך הסיירות האחרות שטו בעקבותיהם. 37 לפתע פרצה סערה גדולה; גלים חזקים וגבוהים הכו בסירה ומילאו אותה מים עד שכמעט טבעה. 38 באותו זמן ישן ישוע בשלווה בתוך הסירה. התלמידים העירו אותו בבהלה ופחד: "רבי, קום! אנחנו עומדים לטבוע, ולך לא אכפת?" 39 ישוע קם, נוף ברוח ופקד על הים להירגע. מיד שקטה הרוח והים נרגע.

40 לאחר מכן הוא פנה אל תלמידיו ושאל בתמיהה: "מדוע נבהלתם כל-כך? עדיין אינכם מאמינים בי?"

41 התלמידים נמלאו פחד ושאלו זה את זה: "מיהו האיש הזה שאף הרוח והים נשמעים לו?"

5 הבשורה על-פי מרקוס 5

1 בהגיעם אל הגדה השנייה של הכינרת ירד ישוע מהסירה, והנה רץ לקראתו מכיוון בית-הקברות איש אחוז רוח רעה. איש זה גר בבית-הקברות והיה בעל כוח פיזי אדיר. בכל פעם שאסרו אותו בכבלים ושרשרות הוא היה מנתק אותם בקלות ויוצא לחופשי. איש לא היה יכול להתגבר עליו. 5 יומם ולילה נהג להסתובב כמשוגע בין הקברים ועל ההרים, צועק ופוצע את עצמו באבנים חדות.

6 בראותו את ישוע מרחוק, רץ האיש לקראתו ונפל לרגליו.

ישוע פקד על השד שבתוך האיש: "צא החוצה, שד!" השד צעק צעקה מחרידה: "מה אתה עומד לעשות לי, ישוע בן אל-עליון? למען אלוהים, אל תייסר אותי!"

9 "מה שמך?" שאל ישוע.

"לגיון", השיב השד. "אינני לבדי; אנחנו כאן שדים רבים." 10 השדים התחננו לפני ישוע שלא ישלח אותם למקום נידח.

11 בקרבת המקום היה עדר גדול של חזירים שרעה במורד ההרים. 12 "שלח אותנו לתוך החזירים האלה," התחננו השדים. 13 ישוע הסכים, והם יצאו מהאיש ונכנסו לתוך החזירים. כל החזירים (בערך אלפיים) דהרו בטירוף במורד ההר ישר לתוך הים וטבעו.

14 רועי החזירים ברחו לערים ולכפרים שבסביבה, וסיפרו לכולם מה שקרה. כל האנשים רצו מיד אל המקום כדי לראות את המחזה במו עיניהם. 15 עד מהרה התאספו אנשים רבים ליד ישוע, אולם כשראו את האיש יושב לרגלי ישוע לבוש היטב ושפוי בדעתו, נמלאו פחד. 16 עדי ראייה סיפרו לבאים מה שהתרחש, 17 והאנשים התחננו לפני ישוע שילך משם ויעזוב אותם לנפשם. 18 כשחזר ישוע לסירה התחנן לפניו האיש שיצאו ממנו השדים שירשה לו להצטרף אליו. 19 אולם ישוע לא הסכים לכך.

"לך הביתה למשפחתך ולחברייך," אמר ישוע. "ספר להם כיצד ריחם עליך אלוהים, ואיזה נס חולל בך."

20 האיש הלך לבקר בעשר הערים הגדולות וסיפר לאנשים על הפלא הגדול שחולל ישוע, וכולם התפלאו מאוד.

21 ישוע חצה בסירתו את הכינרת והגיע אל הגדה שממול, שם כבר חיכה לו קהל רב.

22 אחד מראשי בית-הכנסת המקומי, יאיר שמו, נפל לפני ישוע 23 והתחנן בפניו שירפא את בתו הקטנה. "בתי גוססת," קרא יאיר בייאוש. "אנא, בוא לביתי ושים את ידיך עליה, כדי שתבריא ותחיה."

24 ישוע הלך עם יאיר, והקהל הגדול הלך אחריהם, נדחף ונדחק סביב ישוע. 25 בקרב הקהל הייתה אישה שסבלה משטף דם מתמיד במשך שנים-עשרה שנה. 26 היא סבלה קשות מטיפולים של רופאים שונים, ולאחר שהוציאה את כל כספה, לא זו בלבד שמצבה לא השתפר, הוא אף החמיר! 27 היא שמעה על המעשים שישוע עשה, ולכן הלכה אחריו ונגעה בבגדו.

28 "אם רק אצליח לגעת בבגדיו אהיה בריאה," חשבה לעצמה. 29 ואכן, ברגע שנגעה בבגדו פסק שטף הדם, והאישה ידעה שנרפאה.

30 באותו רגע הרגיש ישוע שיצא ממנו כוח ריפוי. הוא הסתובב לאחור ושאל: "מי נגע בי?" 31 תלמידיו התפלאו על השאלה המשונה והשיבו: "ראה כמה אנשים נדחפים אליך מכל צד, ואתה שואל מי נגע בך?"

32 אולם ישוע התעלם מהערתם והמשיך להסתכל סביבו, מחפש את מי שנגע בו. 33 האישה, אשר ידעה כי נרפאה, התקרבה אליו, נפלה לרגליו בפחד ובחרדה וסיפרה לו את כל האמת. 34 "בתי, אמונתך ריפאה אותך!" אמר לה ישוע. "היי בריאה ולכי לשלום."

35 בזמן שדיבר ישוע עם האישה הגיעו למקום שליחים מבית יאיר, והודיעו שאיחר את המועד – בתו מתה, וביקורו של ישוע מיותר. 36 אולם ישוע התעלם מכך ואמר ליאיר: "אל תפחד; רק תאמין!"

37 ישוע עצר את הקהל ולא הרשה לאיש ללכת איתו, פרט לפטרוס, יעקב ויוחנן. 38 בהגיעם לביתו של יאיר מצאו את כולם בוכים ומתאבלים על מות הילדה. 39 ישוע נכנס פנימה ושאל את האנשים: "מדוע אתם בוכים ומתרגשים? הילדה לא מתה; היא רק ישנה."

40 כל הנוכחים לעגו לו, אולם הוא לא שם לב לכך וביקש מכולם לצאת משם. הוא לקח את ההורים ואת תלמידיו ונכנס איתם לחדרה של הילדה.

ישוע אחז בידה של הילדה וקרא : "טליתא, קומי!" (כלומר: "קומי, ילדה!") היא הייתה בת 12 והיא אכן קמה ממיטתה והתהלכה בבית. הוריה התפלאו מאוד, 43 אך ישוע הזהיר אותם שלא יספרו לאף אחד מה שקרה, וביקש שיתנו לילדה משהו לאכול.

[תזרה](#)

6 הבשורה על-פי מרקוס 6

1 זמן קצר לאחר מכן חזרו ישוע ותלמידיו לנצרת – עירו של ישוע. בשבת הלך ישוע לבית הכנסת ולימד את הקהל. אנשים רבים התפלאו מאוד על חוכמתו ועל הניסים שחולל. אך הם ידעו שהוא אחד מהם ושהוא גר בסביבה וקראו: "הוא אינו טוב מאתנו. הוא סך הכול נגר פשוט, בנה של מרים ואחיהם של יעקב, יוסף, יהודה ושמעון; ואחיותיו גרות כאן בינינו." הדבר גרם להם עלבון.

4 הנביא הוא מכובד רק בקרב אנשים זרים, "השיב להם ישוע." בני עירו, בני משפחתו וחבריו לעולם אינם מכבדים אותו. 5 בגלל חוסר אמונתם לא יכול היה ישוע לעשות שם מעשי גבורה גדולים. הוא רק הניח את ידיו על מספר חולים וריפא אותם. 6 חוסר אמונתם הרשים אותו מאוד.

לאחר מכן עבר ישוע מכפר לכפר ולימד את האנשים. 7 הוא קרא אליו את שנים-עשר התלמידים, נתן להם סמכות וכוח לגרש רוחות רעות ושדים, ושלח אותם בזוגות אל הכפרים והערים. הוא אמר להם שלא ייקחו איתם דבר מלבד מקל הליכה; לא מזון, לא שמיכות, לא כסף ולא בגדים נוספים או זוג נעליים נוסף.

10 "בכל כפר הישארו אצל מארח אחד בלבד; אל תעברו ממקום למקום," הורה להם ישוע. 11 "אם במקום כלשהו לא יקבלו אתכם ולא יקשיבו לכם, לכו משם. אך לפני שתלכו נקו את האבק מרגליכם, כדי שהאנשים יראו שמילאתם את חובתכם ועתה הנכם עוזבים אותם לגורלם."

12 וכך יצאו השליחים לדרך. לכל מי שפגשו בדרך קראו לחזור בתשובה ולהפסיק לחטוא. 13 הם גרשו שדים רבים, ריפאו הרבה חולים ומשחו אותם בשמן.

14 גם המלך הורדוס שמע על אודות ישוע, משום שכולם דיברו על הניסים שחולל. המלך חשב את ישוע ליוחנן המטביל שקם לתחייה, ולכן אמר: "איני מתפלא על כך שהוא יכול לעשות ניסים ונפלאות." 15 אנשים אחרים חשבו את ישוע לאלהיה הנביא שקם לתחייה; היו שטענו כי ישוע הוא נביא חדש בדומה לנביאים שחיו בעבר.

16 "לא," אמר המלך הורדוס בהחלטיות. "אני בטוח שזהו יוחנן, האיש שאת ראשו כרתי. הוא קם לתחייה!"

זמן מה קודם לכן שלח הורדוס חיילים לאסור את יוחנן, כי יוחנן אמר שאסור להורדוס להתחתן עם הורודיה – אשת אחיו פיליפוס. 19 הורודיה שנאה את יוחנן בשל כך ורצתה במותו כנקמה, אולם לשם כך היה עליה לקבל את רשותו של הורדוס. 20 ואילו הורדוס כיבד את יוחנן ולא הרשה להורודיה לפגוע בו, כי ידע שיוחנן הוא אדם ישר וקדוש. הורדוס אהב מאוד להקשיב לדברי יוחנן אף כי גרמו לו מבוכה.

21 ביום הולדתו של הורדוס הייתה להורודיה הזדמנות מצוינת להשיג את מבוקשה. המלך ערך מסיבה גדולה לכל האנשים החשובים, לקציני הצבא ולמושלי הגליל. בתה של הורודיה נכנסה לאולם ושעשעה את האורחים בריקודים. הורדוס נהנה כל-כך מריקודיה עד שנשבע בפזיזות: "חי נפשי, את יכולה לבקש ממני כל מה שתרצי ואני מבטיח שתקבלי זאת; עד חצי המלכות אתן לך!"

24 הבת יצאה מהאולם בהתרגשות ומיהרה להתייעץ עם אמה. הורודיה הורתה לה מיד: "בקשי ממנו את ראשו של יוחנן המטביל!"

25 הבת מיהרה חזרה אל המלך וקראה: "אני רוצה את ראשו של יוחנן המטביל על מגש ומיד!" 26 המלך נמלא צער רב, אך לא יכול היה להפך את שבועתו בנוכחות האורחים, אז שלח את אחד משומרי ראשו אל הכלא, כדי לכרות את ראשו של יוחנן. השומר כרת את ראשו של יוחנן והביאו חזרה על מגש. הוא מסר את המגש לבת, וזו מסרה אותו לאמה.

29 כאשר שמעו תלמידי יוחנן מה שקרה, באו לקחת את גופתו וקברו אותה לפי הדת.

30 בינתיים חזרו השליחים ממסעם וסיפרו לישוע כל מה שעשו ולימדו.

31 "הבה ניקח חופשה קצרה מן הקהל הרב הזה וננוח במקום שקט – הרחק מכול המולה," הציע ישוע, כי אנשים כה רבים באו אליהם, כך שלא היה להם זמן לאכול. 32 ישוע ותלמידיו הפליגו בסירה למקום שבו קיוו לנוח. 33 אך אנשים רבים ראו אותם בעת שעזבו ורצו לפנייהם לאורך החוף; הם כבר המתינו לישוע ותלמידיו במקום שבו עגנה הסירה.

34 כאשר ירד ישוע מהסירה וראה את הקהל שחיכה לו על החוף, נמלא חמלה, כי הם נראו בעיניו כעדר ללא רועה. הוא לימד אותם דברים רבים שהיה עליהם לדעת. עם רדת הערב באו התלמידים לישוע וביקשוהו: "אמור לכל האנשים האלה שילכו לקנות מזון בכפרי הסביבה, כי השעה מאוחרת ובמקום השומם הזה אין דבר לאכול."

37 "אתם בעצמכם תאכילו אותם." השיב ישוע.

"במה נאכיל אותם?" שאלו התלמידים בתמיהה. "נצטרך הון תועפות כדי לקנות אוכל לכל האנשים האלה!"

38 "לכו לראות כמה ככרות לחם יש לנו," אמר ישוע.

הם חזרו ואמרו: "יש בידינו חמש ככרות לחם ושני דגים." ישוע ביקש מהקהל לשבת על הדשא, ולשבת בשורות של חמישים או מאה איש. 41 הוא לקח את חמש ככרות הלחם ואת שני הדגים, הביט לשמים והודה לאלוהים על האוכל. לאחר מכן פרס את הלחם ונתן לכל אחד מתלמידיו פרוסת לחם וחתיכת דג, כדי שיגישו לקהל. 42 והאנשים אכלו עד ששבעו לחלוטין!

כחמשת-אלפים גברים השתתפו בארוחה, ולבסוף כשנאספו הפירוורים והשאריות מהארץ הם מילאו שנים-עשר סלים. 45 בתום הארוחה ביקש ישוע מתלמידיו לעלות לסירה ולשוט לבית-צידה, שם יפגוש אותם מאוחר יותר. ישוע עצמו נשאר להיפרד מהקהל ולשלח אותו הביתה.

46 לאחר שעזבו כולם עלה ישוע על אחד ההרים להתפלל. 47 בלילה, בזמן שהתלמידים היו בסירה באמצע הים וישוע היה על החוף, 48 הוא ראה שתלמידיו בצרה – שהם חותרים בחוזקה ונאבקים עם הרוח והגלים.

בערך בשעה שלוש בבוקר הלך אליהם ישוע כשהוא הולך על-פני המים, 49 אולם כשראו התלמידים אדם הולך על-פני המים, נבהלו מאוד וצרחו מפחד, כי חשבו שראו רוח רפאים.

50 ישוע דיבר אליהם מיד והרגיע אותם: "אל תפחדו; זה אני!" 51 הוא עלה לסירה והרוח פסקה.

התלמידים ישבו שם נבוכים לגמרי ולא הבינו כיצד זה קרה, 52 כי למרות הפלא של הערב הקודם הם עדיין לא הפנימו את מה שקרה.

ישוע ותלמידיו הגיעו לגינוסר, קשרו את הסירה ועלו לחוף. אנשי המקום הכירו מיד את ישוע, 55 ומיהרו לספר לכל אנשי הסביבה את דבר בואו. האנשים החלו להביא אליו חולים רבים על מיטות ואלונקות. 56 הם נשאו את החולים לכל מקום שישוע הלך – לכפר, לעיר או לשדה – והתחננו לפניו שירשה להם לפחות לגעת בקצה בגדו; וכל מי שנגע בו נרפא.

[חזרה](#)

7 הבשורה על-פי מרקוס 7

1 יום אחד באו אחדים מהפרושים והסופרים אל ישוע כדי לחקור את מעשיו. 2 הם הבחינו בכך שכמה מתלמידיו של ישוע אינם נוטלים ידיים לפני הארוחה, כפי שנהוג במסורת היהודית. 3 (במסורת היהודית של אז, במיוחד אצל הפרושים, נהגו ליטול ידיים עד למרפק לפני כל ארוחה. 4 גם בשובם מן השוק עליהם ליטול ידיים לפני שהם נוגעים באוכל. זוהי רק דוגמה אחת ממנהגים רבים שהם מקיימים מאות שנים. דוגמה נוספת היא הכשרת סירים, מחבתות וכלים.)

5 הם שאלו את ישוע: "מדוע התלמידים שלך אינם שומרים את מסורת אבותינו הדורשת נטילת ידיים לפני הארוחה?" "צבועים שכמוכם!" ענה להם ישוע. "הנביא ישעיהו תיאר אתכם נכונה כשאמר [a]: '...העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני, ולבו רחק ממני, ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלמדה.' 8 אתם מתעלמים ממצוותיו של אלוהים, ובמקומם אתם ממציאים מצוות ומנהגים למיניהם. 9 ביטלתם את מצוות אלוהים כדי שתוכלו לקיים את המסורת שהמצאתם בעצמכם! 10 "קחו למשל את המצווה 'כבד את אביך ואת אמך'. משה אמר שכל המדבר נגד אביו ואמו יומת! 11 ואילו אתם אומרים שמותר לאדם להתעלם מצרכי הוריו העניים, אם הוא מבטיח לתרום לעבודת אלוהים את אשר הוא חייב לתת להוריו. כך אתם מפרים את מצוות ה' כדי לקיים את המסורת שהמצאתם אתם. זוהי רק דוגמה אחת מתוך רבות."

14 ישוע אסף סביבו את כל הקהל וקרא: "הקשיבו אלי כולכם והשתדלו להבין: לא מה שנכנס אל גופכם מטמא אתכם, אלא מה שיוצא מהלב. כל מי שיש לו אוזניים שישמע!" 17 לאחר שעזבו את הקהל והגיעו הביתה, שאלו התלמידים את ישוע למה התכוון במשל שסיפר.

18 "מה, גם אתם אינכם מבינים?" שאל ישוע בתימהון. "האם אינכם מבינים כי האוכל שאתם אוכלים אינו מטמא אתכם? 19 הרי האוכל אינו בא במגע עם הלב; האוכל עובר דרך מערכת העיכול." 20 ישוע הוסיף ואמר: "המחשבות הן המטמאות את האדם. 21 כי מקרב לב האדם יוצאות מחשבות רעות של ניאוף, גניבה, רצח, 22 בגידה, רדיפת בצע, רשעות, רמאות, פריצות, קנאה, הוצאת-דיבה, גאווה, ניבול-פה וכדומה. 23 כל הדברים הנתעבים האלה יוצאים מתוך לב האדם, והם המטמאים והמרחיקים אותנו מאלוהים."

24 ישוע עזב את הגליל והלך לאזור צור וצידון. הוא ניסה להסתיר את דבר בואו, אך לא עלה בידו. כמו תמיד נפוצו השמועות על בואו במהירות.

25 לאישה אחת הייתה בת אחוזת שד. כאשר שמעה האישה על בואו של ישוע באה אליו, נפלה לרגליו 26 והתחננה לפניו שיגרש את השד מבתה (היא הייתה אישה יוונית שנולדה בפניקיה הסורית).

27 "תחילה עלי לעזור לבני עמי – היהודים," ענה לה ישוע. "אין זה צודק לקחת את לחם הבנים ולהשליכו לכלבים."

28 "נכון, אדוני," ענתה האישה. "אולם גם גורי הכלבים מקבלים תחת השולחן את השאריות והפירורים מצלחות הילדים."

29 ישוע אמר לה: "בגלל תשובתך בתך נרפאה; לכי לביתך ותראי שהשד יצא ממנה."

30 האישה הלכה לביתה ומצאה את בתה הקטנה שוכבת רגועה על מיטתה לאחר שיצא ממנה השד.

31 מצור הלך ישוע לצידון, ומשם חזר לים הכינרת דרך אזור עשר הערים. 32 ההמון הביא אליו איש חרש ואילם, וכולם התחננו לפניו שישים את ידיו על האיש וירפא אותו.

33 ישוע הרחיק את החרש-אילם מההמון, הכניס את אצבעותיו לאוזני האיש, לאחר מכן ירק על אצבעותיו ונגע בלשונו של האילם. 34 ישוע נשא את עיניו לשמים, נאנח וקרא: "אפתח" ("היפתח!"). 35 מיד נפתחו אוזני האיש והוא שמע. גם לשונו הותרה והוא היה מסוגל לדבר ולשמע היטב.

ישוע ביקש מהנוכחים שלא להפיץ את הדבר. אולם ככל שהרבה להזהירם, כך הם הרבו לספר לאחרים, כי מעשיו הדהימו אותם כל כך. שוב ושוב קראו האנשים בהתרגשות: "ראו איזה מעשים נפלאים ונהדרים; הוא אפילו מסוגל לרפא חרשים-אילמים!"

8 הבשורה על-פי מרקוס 8

- 1 יום אחד כשהתאסף קהל גדול סביב ישוע, שוב לא היה להם מה לאכול. ישוע כינס את תלמידיו כדי לדון במצב.
- 2 "אני מרחם על האנשים האלה," אמר. "הם נמצאים כאן כבר שלושה ימים, ונגמר להם האוכל. 3 אם אשלח אותם הביתה רעבים, הם יתעלפו בדרך, מפני שחלקם באו ממקומות רחוקים."
- 4 "מאין נמצא להם אוכל במקום השומם הזה?" שאלו התלמידים בפליאה.
- 5 "כמה ככרות לחם יש לכם?" שאל ישוע בהתעלמות מהערתם. "שבע," השיבו. 6 ישוע ביקש מהקהל לשבת על הארץ. הוא לקח את שבע ככרות הלחם, הודה לאלוהים עליהן, פרס את הלחם לפרוסות ונתן לתלמידיו כדי שיגישו לקהל. 7 הם מצאו גם כמה דגים קטנים. ישוע ברך עליהם וביקש מתלמידיו להגישם לקהל. למרבית הפלא אכלו כולם עד ששבעו, ולאחר מכן שלח אותם ישוע הביתה. כארבעת-אלפים איש השתתפו בארוחה באותו יום, וכשאספו את השאריות והפירורים הם מילאו שבעה סלים גדולים!"
- 10 מיד לאחר מכן עלו ישוע ותלמידיו לסירה ושטו לאזור דלמנותא. 11 הפרושים בדלמנותא שמעו על בואו, ובאו להתווכח איתו ולנסותו. אמרו לישוע: "הראה לנו אות מהשמים, ואז נאמין בך."
- 12 ישוע נאנח אנחה עמוקה והשיב: "לא אחולל למענכם כל פלא ולא אראה לכם כל אות מהשמים. כמה הוכחות דרושות לכם כדי שתאמינו?"
- 13 ישוע עזב אותם, חזר לסירה ושט לגדה השנייה של הכינרת. 14 התלמידים שכחו לקחת איתם מספיק אוכל, ונותר להם בסירה רק כיכר לחם אחת.
- 15 בהיותם בסירה הזהיר ישוע את תלמידיו בתקיפות: "היזהרו מהשאור של המלך הורדוס ושל הפרושים!"
- 16 "למה הוא מתכוון?" שאלו התלמידים זה את זה. לבסוף הגיעו למסקנה שהוא ודאי מדבר על כך ששכחו לקחת איתם מספיק לחם.
- 17 ישוע הקשיב לשיחתם והגיב: "אתם טועים לגמרי. איני מדבר כלל על הלחם שבסירה. האם קשה לכם כל-כך להבין זאת? 18 למה אתם לא רואים, למה אתם לא שומעים? למה אתם לא קולטים דבר?"
- 19 האם שכחתם את 5000 האנשים שהאכלתי בחמש כיכרות לחם? אמרו לי, כמה לחם נותר לאחר הארוחה?" "שנים-עשר סלים מלאים," ענו התלמידים במבוכה.
- 20 "וכאשר האכלתי את 4000 האנשים בשבע ככרות לחם, כמה נותר בסוף?" "שבעה סלים מלאים," השיבו התלמידים.
- 21 "ואתם עוד מעזים לחשוב שאני דואג משום שיש לנו רק כיכר לחם אחת?"
- 22 בהגיעם לבית-צידה הביאו אליו מספר אנשים אדם עיוור, והתחננו לפניו שיגע בו וישיב לו את ראייתו. 23 ישוע אחז ביד העיוור והוציאו אל מחוץ לכפר, שם ירק בעיניו והניח עליהן את ידיו. "האם אתה רואה עכשיו?" שאל ישוע.
- 24 האיש הביט סביבו והשיב: "כן! אני רואה אנשים; אבל הם נראים מטושטשים – כמו עצים מהלכים!"
- 25 ישוע הניח שוב את ידיו על עיני האיש, והן נרפאו כליל. עתה יכול היה האיש לראות למרחוק בבירור.
- 26 ישוע שלח אותו הביתה אל משפחתו ואמר: "אל תלך לספר את הדבר לאנשי הכפר; לך ישר הביתה."
- 27 ישוע ותלמידיו עזבו את הגליל והלכו לכפרי קיסריה של פיליפוס. בדרך שאל ישוע את תלמידיו: "מה אומרים עלי אנשים? למי הם חושבים אותי?"
- 28 "יש אנשים שחושבים שאתה יוחנן המטביל," ענו התלמידים, "ואחרים חושבים שאתה אליהו הנביא או נביא אחר שקם לתחייה."
- 29 "מי אתם חושבים שאני?" המשיך ישוע לשאול.
- 30 "אתה המשיח!" קרא פטרוס. 30 אולם ישוע הזהיר אותם שלא יגלו זאת לאיש.

31 רק מאז החל ישוע לספר להם על הייסורים המצפים לו, והוא עוד סיפר שראשי הכוהנים, הסופרים והזקנים יגרמו למותו, אך יקום לתחייה לאחר שלושה ימים. 32 ישוע דיבר אתם בגלוי לב, אולם פטרוס לקח אותו והוכיח אותו: "אל תדבר כך!"

33 ישוע הביט בפטרוס ואמר לו בחומרה: "סור ממני, שטן שכמותך! אתה מסתכל על כך מנקודת ראות אנושית, ולא מנקודת ראותו של אלוהים."

34 ישוע ביקש מתלמידיו להתקרב אליו ולהקשיב. "מי שרוצה להיות תלמידי עליו להתכחש לעצמו, לשאת את צלבו וללכת אחרי. 35 מי שחפץ להציל את חייו – יאבד אותם, אולם מי שיתכחש לחייו למען הבשורה – יציל אותם.

36 "איזה רווח יש לאדם שיכול להשיג את כל העולם אבל מפסיד את חייו? 37 מה כבר יכול בן-אדם לתת בתמורה לחייו? 38 דעו לכם, שכל מי שמתבייש בי ובדברי בדור החוטא וחסר האמונה הזה, הוא יהיה לבושה לבן האדם בכבוד אלוהים עם המלאכים הקדושים."

[חזרה](#)

9 הבשורה על-פי מרקוס 9

- 1 ישוע המשיך לדבר אל תלמידיו: "אני אומר לכם, שאחדים מכם העומדים כאן היום יזכו לחיות ולראות את מלכות אלוהים באה בגבורה!"
- 2 כעבור שישה ימים לקח ישוע את פטרוס, יעקב ויוחנן ועלה איתם על פסגת אחד ההרים. רק ארבעתם היו שם. לפתע זרחו פניו של ישוע בזוהר נפלא; 3 בגדיו הבריקו והלבינו עד מאוד. 4 והנה הופיעו אליהו ומשה רבנו והחלו לדבר עם ישוע.
- 5 "רבי, כמה נפלא!" קרא פטרוס בהתרגשות. "אנחנו ניבנה כאן שלוש סוכות: סוכה לכל אחד מכם..."
- 6 פטרוס לא התכוון למעשה למה שאמר; הוא פשוט הרגיש צורך לומר משהו, כי התלמידים היו מבוהלים וחסרי מילים.
- 7 בעודו מדבר סכך עליהם ענן, ומתוכו קרא קול: "זהו בני האהוב, שמעו בקולו!"
- 8 התלמידים הביטו סביבם וגילו שאליהו ומשה נעלמו, וישוע לבדו נותר עמם.
- 9 כאשר ירדו מההר ביקש מהם ישוע שלא לספר לאיש את אשר ראו, עד לאחר שיקום מן המתים. 10 השלושה לא גילו את הדבר לאיש, אולם שוחחו על כך בינם לבין עצמם, ולעיתים קרובות תהו למה התכוון ישוע כשאמר שיקום מן המתים.
- 11 התלמידים שאלו את ישוע מדוע הסופרים אומרים שאליהו הנביא צריך לבוא תחילה (לפני המשיח). ישוע השיב שאליהו באמת צריך לבוא לפני כן ולהכין את הדרך, ושלמעשה אליהו כבר בא ואותם האנשים נהגו בו באופן מחפיר – בדיוק כפי שניבאו הנביאים. "למה אתם חושבים שהתכוונו הנביאים כשניבאו שהמשיח יסבול עינויים וחרפה?" שאל.
- 14 למרגלות ההר הם פגשו את תשעת התלמידים האחרים, מוקפים בקהל רב ומתווכחים עם כמה סופרים. 15 הקהל הביט בישוע בכבוד ובהערצה, וכולם רצו לקבל את פניו.
- 16 "על מה אתם מתווכחים?" שאל ישוע.
- 17 איש מהקהל השיב: "רבי, הבאתי אליך את בני שתרפא אותו; נכנס בו שד המונע ממנו לדבר. 18 בכל פעם שהשד תוקף את הילד הוא משליך אותו על הרצפה, והילד האומלל מזיל ריר מפיו, שיניו נוקשות וכוחותיו עוזבים אותו. ביקשתי מתלמידיך לגרש את השד, אך הם לא יכלו לעשות זאת."
- 19 "הו, אנשים קטני אמונה," אמר ישוע, "מתי סוף-סוף תאמינו? עד מתי יהיה עלי לסבול אתכם? הביאו אלי את הילד."
- 20 הם הביאו אליו את הילד, אך ברגע שראה השד את ישוע הוא תקף את הילד, הפיל אותו על הרצפה וריר נזל מפיו.
- 21 "מתי החלו ההתקפות האלה?" שאל ישוע.
- "בהיותו ילד קטן," השיב האב.
- 22 "לעיתים קרובות מנסה השד לדחוף את הילד לתוך אש או לתוך מים, כדי להרוג אותו. אנא, רחם עלינו ועזור לנו, אם אתה יכול."
- 23 "אם אני יכול?" אמר ישוע. "אם אתה מאמין, הכול אפשרי ובר ביצוע!"
- 24 "אני מאמין! אנא עזור לי וחזק את אמונתי!" התחנן האב בבכי.
- 25 כשראה ישוע שהקהל הולך ורב, נזף בשד ופקד: "שד חרש ואילם, אני מצווה עליך לעזוב את הילד הזה ולא לשוב אליו לעולם!" 26 השד פרץ בצעקה מפחידה ושוב השליך את הילד על הרצפה. הילד התפתל על הרצפה עד שאפסו כוחותיו והשד יצא ממנו. הוא שכב ללא תנועה ונראה חיוור. "הילד מת." עבר לחש בין הקהל. 27 אולם ישוע אחז בידו ועזר לו לעמוד על רגליו, והילד הזדקף – בריא לגמרי. 28 כאשר נשאר ישוע בבית עם תלמידיו לבדם, הם שאלו אותו: "מדוע לא יכולנו אנחנו לגרש את השד הזה?"
- 29 "זהו מקרה מיוחד שדורש תפילה וצום," השיב ישוע. הם עזבו את האזור ההוא ועברו דרך הגליל. ישוע לא סיפר לאיש על בואם, כי רצה לבלות זמן מה עם תלמידיו ולהכינם לקראת מה שעומד לקרות לו. "בן-האדם עומד להימסר ליד אויביו," פתח ישוע. "הם יהרגו אותו, אולם לאחר שלושה ימים יקום לתחייה."
- 32 התלמידים לא הבינו למה התכוון, אך חששו לשאול אותו.
- 33 כשהגיעו לכפר-נחום ונכנסו לבית מארחיהם שאל ישוע את תלמידיו: "על מה התווכחתם בדרך?"

34 הם התביישו לספר לו, משום שהתווכחו מי החשוב ביניהם. 35 ישוע התיישב, קרא אליו את התלמידים ואמר: "מי שרוצה להיות הראשון צריך להיות האחרון – עליו לשרת את כולם!"

36 ישוע קרא לאחד הילדים וביקש ממנו לעמוד באמצע החדר. הוא חיבק את הילד והכריז: 37 "כל המקבל ילד קטן כזה בשמי – כאילו מקבל אותי; וכל המקבל אותי – מקבל את אבי אשר שלח אותי."

38 יום אחד אמר לו יוחנן תלמידו: "רבי, פגשנו בדרך איש שגירש שדים בשמך. ביקשנו ממנו להפסיק זאת, שהרי אין הוא אחד משלנו."

39 "אל תמנעו ממנו, " אמר להם ישוע. "כי מי שעושה דברים כאלה בשמי לא ידבר עלי רעות. 40 כל מי שאינו נגדנו הוא לצידנו. 41 מי שייתן לכם אפילו כוס מים בלבד, משום שאתם שלי, אני מבטיח לכם שיקבל את שכרו. 42 אבל אוי למי שיגרום לילד המאמין בי לאבד את אמונתו! לאדם כזה מוטב שיקשרו אבן כבדה לצווארו ויטביעו אותו בים.

"אם ידך גורמת לך לחטוא – קצץ אותה! מוטב לחיות עם יד אחת בלבד, מאשר ללכת לגיהנום עם שתי ידיים. 45 אם רגלך גורמת לך לחטוא – כרות אותה! מוטב להיות קיטע ולחיות חיי נצח, מאשר להיות בעל שתי רגליים שמוליכות אותך לגיהנום. 46 שם לא תמות התולעת (שתכרסם בהם), והאש לא תכבה לעולם.

47 אם עינך גורמת לך לחטוא – עקור אותה! מוטב להיכנס למלכות אלוהים עיוור למחצה, מאשר להישאר בעל שתי עיניים ולראות את אש הגיהנום, 48 מקום שבו התולעת לא תמות לעולם, והאש לא תכבה לעולם. כל אדם יומלח באש. המלח הוא טוב, אך אם הוא מאבד את מליחותו הוא חסר תועלת; כיצד תוכלו להשיב לו את הטעם? על כן שימרו על המלח הנמצא בקרבכם וחיו בשלום איש עם רעהו."

[חזרה](#)

10 הבשורה על-פי מרקוס 10

- 1 ישוע עזב את כפר-נחום והלך דרומה, לגבול יהודה ולאזור שממזרח לנהר הירדן. שוב התאסף סביבו קהל גדול, וישוע לימד אותם כמנהגו. 2 פרושים אחדים שבאו לנסותו שאלו: "האם אתה בעד גירושין או נגדו?"
- 3 "מה אמר משה רבנו בקשר לגירושין?" שאל ישוע. 4 "משה אמר שמותר להתגרש," השיבו הפרושים. "הוא אמר שבעל הרוצה לגרש את אשתו צריך לכתוב לה ספר כריתות (מכתב גירושין), וזה כל מה שנדרש ממנו." 5 "האם אתם יודעים מדוע התיר משה גירושין?" השיב ישוע. "אני אגיד לכם למה: משה לקח בחשבון את האופי העקשני שלכם. הרי מובן מאליו שאלוהים לא ברא איש ואישה כדי שייפרדו, אלא להיפך – אלוהים ברא איש ואישה כדי שיתאחדו לעולם בברית הנישואין. על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו, 8 ודבק באשתו והיו לבשר אחד. 9 וכך אסור לאיש להפריד את מה שאלוהים איחד."
- 10 מאוחר יותר, כשנשארו ישוע בבית לבד עם התלמידים, שוב העלו את הנושא. 11 ישוע הסביר להם: "בעל המגרש את אשתו משום שברצונו להתחתן עם אישה אחרת, נחשב לנואף. 12 ואישה המגרשת את בעלה ומתחתנת בשנית נחשבת גם היא לנואפת."
- 13 פעם הביאו אליו מספר אמהות את ילדיהן, כדי שיברך אותם, אולם התלמידים גירשו את האמהות וביקשו מהן שלא להטריד את ישוע.
- 14 כשראה ישוע מה עושים תלמידיו, זה לא מצא חן בעיניו. "הניחו לילדים לבוא אלי; אל תגרשו אותם! הרי לכאלה שייכת מלכות האלוהים. 15 אני אומר לכם: מי שלא יבוא אלי כמו ילד, לא יוכל להיכנס למלכות האלוהים." 16 ישוע חיבק את הילדים, הניח ידיו על ראשם וברך אותם.
- 17 יום אחד כאשר ישוע יצא לאחד ממסעותיו, בא אליו אדם בריצה שנפל לרגליו ושאל: "רבי הטוב, כיצד אוכל לרשת חיי נצח?"
- 18 מדוע אתה אומר שאני טוב?" שאל ישוע. "רק אלוהים טוב. 19 אך בתשובה לשאלתך, אתה הרי מכיר את המצוות: לא תרצח, לא תנאף, לא תגנוב, לא תהיה עד שקר, לא תחמוד, כבד את אביך ואת אמך?"
- 20 "רבי," ענה האיש, "תמיד שמרתי את כל המצוות האלה."
- 21 ישוע הביט בו באהבה. "עליך לעשות עוד דבר אחד; עליך למכור את רכושך ולתרום את הכסף לעניים – כדי שאוצרך יהיה בשמים – ולאחר מכן לך אחרי."
- 22 האיש התעצב מאוד והלך לדרכו, כי היה עשיר מאוד.
- 23 ישוע הסתכל ואז אמר לתלמידיו: "לאיש עשיר קשה מאוד להיכנס למלכות האלוהים." 24 דבריו של ישוע הדהימו את התלמידים, ולכן חזר ואמר: "ילדים יקרים, מי שבוטח בכסף וברכוש קשה לו מאוד להיכנס למלכות האלוהים. 25 קל יותר לגמל לעבור דרך חוט המחט, מאשר לאיש עשיר להיכנס למלכות האלוהים." 26 דבריו אך הגבירו את תמיהת התלמידים. הם שאלו: "אם כך, אז איך אנשים יכולים להיוושע?" שאלו.
- 27 ישוע הסביר להם בסבלנות: "זהו בלתי אפשרי לבני אדם, אבל עם אלוהים הכול אפשרי!"
- 28 פטרוס החל למנות בקול רם את כל הדברים שהוא ושאר התלמידים עזבו למען ישוע. "אנחנו ויתרנו על הכול כדי ללכת אחריך!" אמר פטרוס.
- 29 "אני מבטיח לכם," אמר ישוע, "שכל מי שוויתר על בית, אחים, אחיות, אמא, אבא, ילדים או רכוש למעני ולמען הבשורה, 30 יקבל ממני חזרה פי מאה שלכאורה הפסיד: בתים, אחים, אחיות, אמהות, ילדים, אדמות – אך עם כל אלה גם רדיפות, ובעולם הבא יקבל חיי נצח. 31 אנשים רבים שנראים עכשיו חשובים יהיו חסרי כל חשיבות, ורבים מאלה הנראים עתה חסרי חשיבות יהיו חשובים ביותר!"
- 32 בדרך לירושלים הלך ישוע בראש, והתלמידים הלכו אחריו בחרדה. ישוע המשיך לספר להם מה יקרה לו בירושלים. 33 "כשנגיע לירושלים," פתח ישוע, "יאסרו אותי ייקחו אותי אל ראשי הכוהנים והסופרים; הם ישפטו אותי וידונו אותי למוות. לאחר מכן ימסרו אותי לידי הרומאים, כדי שיוציאו לפועל את גזר הדין. 34 הם ירקו עלי, ילעגו לי, יצליפו בי בשוטים ויהרגו אותי. אבל לאחר שלושה ימים אקום לתחייה."
- 35 יעקב ויוחנן בני זבדי לחשו באוזנו: "רבי, אנחנו רוצים לבקש ממך טובה."
- 36 "איזו טובה אתם רוצים?" שאל ישוע.

- 37 "כאשר תשב על כסא המלכות, אנו רוצים לשבת אחד לימינך ואחד לשמאלך."
- 38 "אינכם יודעים מה אתם מבקשים!" התפלא ישוע. "האם תוכלו לשותת מהכוס שאני חייב לשתות? האם תוכלו להיטבל בטבילה שאני מוכרח להיטבל?"
- 39 "כן!" השיבו.
- "אתם באמת תשתו מכוסי ותיטבלו בטבילתי," אמר ישוע. 40 "אבל איני יכול להבטיח לכם לשבת לימיני ולשמאלי, מפני שמקומות אלה כבר שמורים!" 41 עד מהרה גילו שאר התלמידים את בקשתם של יעקב ויוחנן וכעסו עליהם מאוד.
- 42 ישוע קיבץ סביבו את התלמידים ואמר: "אתם הרי יודעים שמנהיגי הגויים רודים בנתיניהם, ומעניקים כוח וסמכות למי שהם רוצים. 43 אבל אצלכם יהא המצב שונה; מי שרוצה להיות מנהיג ביניכם צריך להיות לכם למשרת. 44 מי שרוצה לעמוד בראש צריך להיות המשרת של כולכם. 45 אף אני, המשיח, לא באתי לכאן כדי שישרתו אותי, אלא כדי לשרת את האחרים ולעזור להם, וכדי לתת את חיי בתמורה לחייהם של אנשים רבים."
- 46 ישוע ותלמידיו באו ליריחו. בצאתם מהעיר הלך אחריהם קהל גדול. בצד הדרך ישב קבצן עיוור בשם ברטמי בן-טימי,
- 47 ששמע שישוע מנצרת מתקרב. ברטמי החל לצעוק: "ישוע בן דוד, רחם עלי!"
- 48 "שתוק!" ציוו עליו מספר אנשים. אך העיוור לא שתק, אלא הגביר את קולו: "בן דוד, רחם עלי!"
- 49 ישוע שמע את תחינותיו של העיוור ועמד מלכת. הוא ביקש לקרוא לעיוור. "התעודד," אמרו לו, "קום! הוא קורא לך."
- 50 ברטמי השליך מעליו את סמיכותיו ובא לישוע.
- 51 "מה אוכל לעשות למענך?" שאל ישוע.
- " רבי, אני רוצה לראות!" בכה האיש.
- 52 "כמובן," השיב ישוע. "אמונתך ריפאה אותך; לך לשלום." ואכן עיניו נרפאו והוא הלך בדרך אחרי ישוע.

חזרה

11 הבשורה על-פי מרקוס 11

- 1 כאשר התקרבו לירושלים והגיעו לבית-פגי ובית-עניה, שעל הר הזיתים, פנה ישוע אל שניים מתלמידיו ואמר: "לכו אל הכפר ממול, ובכניסה תראו עיר קשור שמעולם לא רכבו עליו. התירו את העיר והביאו אותו אלי. 3 אם מישהו ישאל אתכם מה אתם עושים, אמרו לו, 'אדוננו זקוק לעיר, אך הוא ישיב אותו בהקדם.'"
- שני התלמידים נכנסו אל הכפר ומצאו את העיר עומד על השביל, קשור לשער אחד הבתים. בהתירם את העיר שאלו מספר אנשים שעמדו שם: "מה אתם עושים? לאן אתם לוקחים את העיר?"
- 6 התלמידים השיבו שישוע ביקש מהם להביא לו את העיר, והאנשים לא התנגדו יותר.
- 7 הם הביאו את העיר לישוע, וכל התלמידים הניחו את מעליהם על גבו, כדי שישוע יוכל לשבת בנוח. 8 רבים מן הקהל פרשו את מעליהם על הדרך לפני ישוע, ואחרים כרתו ענפים והניחו אותם על הדרך.
- 9 הקהל, שנמלא התלהבות, נדחף ונדחק אל ישוע מכל עבר וקרא: "הושע-נא! ברוך הבא בשם ה'! 10 תבורך מלכות דוד הבאה עלינו! הושע-נא במרומים!"
- 11 כל הקהל הזה ליווה את ישוע אל תוך העיר. מאוחר יותר נכנס ישוע לבית-המקדש והביט סביבו בתשומת לב מרובה, אולם מאחר שהשעה הייתה מאוחרת הוא עזב את המקום והלך עם תלמידיו לבית-עניה.
- 12 למחרת בבוקר, בעזבם את בית-עניה, היה ישוע רעב. 13 הוא ראה מרחוק עץ תאנה עם עלים ירוקים ורעננים. ישוע התקרב אל העץ וחיפש תאנים, אולם לא מצא דבר מלבד עלים, כי טרם הגיעה העונה.
- 14 ישוע קילל את התאנה ואמר: "מהיום והלאה איש לא יאכל תאנים ממך!" והתלמידים שמעו זאת.
- 15 הם חזרו לירושלים וישוע הלך ישר לבית-המקדש. הוא החל לגרש משם את כל הסוחרים והקונים, הפך את השולחנות של מחליפי הכספים ואת הדוכנים של סוחריו היונים, 16 ולא הרשה לאיש לשאת כלים וסחורה דרך המקדש.
- 17 ישוע פנה אל הקהל הנדהם: "כתוב בכתבי-הקודש[a]: 'ביתי הוא בית תפילה ייקרא לכל העמים.' אולם אתם הפכתם את בית האלוהים למאורת גנבים!" 18 ראשי הכוהנים והסופרים שמעו על מה שישוע עשה, והחלו לתכנן כיצד להיפטר ממנו. למעשה הם פחדו ממנו, מפני שכל העם העריץ אותו ואהב את מה שלימד.
- 19 באותו ערב יצאו ישוע ותלמידיו אל מחוץ לעיר. 20 בבוקר שוב עברו ליד עץ התאנה, ונדהמו לראות שהעץ יבש לגמרי. 21 פטרוס נזכר במה שישוע עשה יום קודם ואמר: "ראה, רבי- העץ שקיללת התייבש לגמרי!"
- 22 "פשוט האמינו באלוהים, אמר ישוע. 23 'אילו באמת האמנתם בכוחו של אלוהים, יכולתם לצוות על ההר הזה לזוז ממקומו ולהיזרק לים. אם תאמינו ולא תטילו ספק יתקיים דברכם. 24 דעו לכם, אתם יכולים להתפלל בעד כל דבר, ואם תאמינו שתקבלו את אשר ביקשתם, באמת תקבלו! 25 אבל בשעה שאתם מתפללים עליכם לסלוח תמיד לכל מי שאתם שומרים לו טינה, כדי שאביכם שבשמים יסלח גם לכם על חטאיכם. 26 אם לא תסלחו לאחרים – גם אביכם שבשמים לא יסלח לכם!" 27 בינתיים ישוע ותלמידיו חזרו לירושלים, וישוע שב לבית-המקדש. אחדים מראשי הכוהנים הסופרים וזקנים באו אליו ושאלו בכעס: "באיזו רשות אתה עושה את כל הדברים האלה?"
- 29 "אני אענה לשאלתכם בתנאי שאתם תענו לשאלתי," השיב ישוע. 30 "אמרו לי, האם נשלח יוחנן המטביל על-ידי אלוהים או על-ידי בני-אדם?" 31 הם התייעצו ביניהם: "אם נאמר שאלוהים שלח אותו, ישוע ישאל אותנו מדוע לא האמנו בו. 32 אולם אם נאמר שלא אלוהים שלח אותו, כל העם יתנפל עלינו, כי הוא מאמין שיוחנן היה נביא שנשלח על-ידי אלוהים."
- 33 לאחר התייעצות ממושכת השיבו הזקנים: "איננו יכולים לענות לך, מפני שאיננו יודעים את התשובה."
- על כן השיב להם ישוע: "אם כן, גם אני לא אענה על שאלתכם."

12 הבשורה על-פי מרקוס 12

1 ישוע סיפר לעם את המשל הבא: "איש אחד נטע כרם ענבים ובנה גדר, יקב ומגדל שמירה. הוא השכיר את הכרם לכורמים ונסע לחוץ לארץ. 2 בזמן הבציר שלח בעל-הכרם את אחד מאנשיו לאסוף את הרווח מיבול הענבים, 3 אולם הכורמים התנפלו על השליח, הכו אותו ושלחו אותו חזרה אל בעל-הכרם בידיים ריקות.

4 בעל-הכרם שלח מישוהו אחר אל הכורמים, אך גם אותו הכו ואף פצעו את ראשו. השליח הבא נרצח וכל השליחים שבאו לאחר מכן לכרם הוכו או נרצחו. לבסוף נשאר לבעל-הכרם עוד שליח אחד – בנו היחיד. בלית ברירה הוא שלח את בנו, בתקווה שלפחות אליו יתייחסו הכורמים בכבוד. 7 "אבל כשראו הכורמים מרחוק את הבן אמרו: 'הבן הזה יירש את הכרם לאחר מות אביו. הבה נהרוג אותו, ואז יהיה הכרם שלנו!' 8 הם תפסו את הבן, רצחו אותו והשליכו את גופתו מעבר לגדר.

9 "מה לדעתכם יעשה בעל-הכרם כאשר ישמע מה שקרה? מובן שיבוא בעצמו, יהרוג את כל הכורמים וישכיר את הכרם לאחרים. 10 האם אינכם זוכרים שככה כתוב בתהילים? האבן שהבונים זלזלו בה וזרקו אותה נעשתה לאבן פינה – לאבן החשובה ביותר בכל הבניין! 11 מעשה נפלא זה של אלוהים הוא מעל ומעבר לכושר הבנתנו".

12 ראשי הכוהנים, הזקנים והסופרים רצו לאסור אותו בו במקום, כי הבינו שבמשל זה הוא מתכוון אליהם – שהם הכורמים הרשעים. אולם הם פחדו לגעת בו בגלל ההמון הרב שהיה שם. על כן ויתרו לו והלכו לדרכם. 13 אולם הם שלחו אליו כמה מאנשי הורדוס ופרושים, כדי שייכנסו איתו לשיחה וינסו לגרום לכך שיאמר משהו נגד החוק, על-מנת שתהיה להם עילה לאסור אותו.

14 "רבי", פתחו המסתננים, "אנחנו יודעים שאתה איש ישר ושאישי אינו יכול להשפיע עליך לשקר. אנחנו גם יודעים שאתה באמת מלמד את דבר אלוהים. אמור לנו, רבי, האם עלינו לשלם מס לקיסר הרומאי או לא?"

15 ישוע הבין את מזימתם ולכן ענה: "תנו לי מטבע ואומר לכם." 16 הם נתנו לו מטבע, והוא שאל: "של מי הדמות החקוקה על המטבע? של מי השם החקוק כאן?"

"של הקיסר!" ענו כולם.

17 "של הקיסר? אם כן תנו לו את מה ששייך לו, אך תנו לאלוהים את מה ששייך לאלוהים." הם נותרו פעורי פה וללא מילים.

18 אחר כך באו צדוקים (שאינם מאמינים בתחיית המתים) ושאלו אותו:

19 "רבי, משה רבנו לימד אותנו שאם אדם נשוי מת ואינו משאיר אחריו בן, חייב אחיו להתחתן עם האלמנה, כדי שתוכל ללדת בן שישא את שם המת. 20 במשפחה אחת היו שבעה אחים; האח הבכור התחתן, וכעבור זמן קצר מת ולא השאיר אחריו בן. 21 האח השני התחתן עם האלמנה, וגם הוא מת ולא השאיר בן. כך קרה גם עם האח השלישי. 22 בקיצור, כל שבעת האחים התחתנו עם האישה האחת, כולם מתו ולא השאירו אחריהם בן. לבסוף מתה גם האישה."

23 "רבי, למי תהיה שייכת האישה בתחיית המתים? הלא כל השבעה התחתנו עמה." 24 השיב להם ישוע: "הבעיה אתכם היא שאינכם יודעים מה כתוב בכתבי-הקודש, ואינכם מכירים את כוחו של אלוהים וגבורתו. 25 כאשר שבעת האחים והאישה יקומו לתחייה הם לא יהיו נשואים – הם יהיו דומים למלאכים.

26 ובנוגע לתחיית המתים – טועים אתם מאוד. האם מעולם לא קראתם בספר שמות על משה והסנה הבוער? אלוהים אמר למשה: 'אנוכי אלוהי אברהם ואלוהי יצחק ואלוהי יעקב'.

27 אלוהים אמר למשה כי למרות שאנשים אלה מתו לפני מאות שנים, הם עדיין חיים. הרי אלוהים לא היה אומר: 'אנוכי האלוהים של אנשים מתים!'

28 אחד המנהיגים היהודיים שעמד שם נוכח כי ישוע השיב כהלכה, ולכן שאל אותו: "מהי המצווה החשובה ביותר?"

29 ישוע השיב: "'שמע ישראל, ה' אלוהינו, ה' אחד! 30 ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך'.

31 המצווה השנייה היא: 'ואהבת לרעך כמוך'. מצוות אלה הן החשובות ביותר!"

32 השואל המשיך: "רבי, אתה צודק. באמת יש רק אלוהים אחד ואין אחר מלבדו. 33 אני יודע שחשוב יותר לאהוב את אלוהים בכל לבי, הבנתי וכוחי, ולאהוב אנשים אחרים כמו את עצמי, מאשר להקריב כל מיני קרבנות בבית-המקדש."

34 ישוע ראה שהאיש דיבר בחוכמה, ולכן אמר לו: "אתה קרוב מאוד למלכות אלוהים!" לאחר מכן לא העז איש לשאול אותו יותר שאלות.

35 מאוחר יותר, כשלימד ישוע את האנשים בבית-המקדש, שאל אותם: "מדוע טוענים הסופרים כי המשיח הוא בנו של דוד המלך? 36 הרי דוד אמר בעצמו בהשראת רוח הקודש: 'נאם ה' לאדני, שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך!' 37 הלא דוד עצמו קרא לו 'אדון', אם כן כיצד הוא יכול להיות בנו?" הקהל נהנה מאוד להקשיב לנימוקיו של ישוע ולמסקנותיו.

38 ישוע המשיך ללמד את העם: "היזהרו מהסופרים שאוהבים ללבוש גלימות ולהיראות לפני האנשים בשווקים, כדי שכולם ייתנו להם כבוד. 39 הם אוהבים לשבת במושבות הנכבדים בבית-הכנסת ובסעודות וחגיגות. 40 ללא בושה הם מגרשים אלמנות מבתיהן, וכדי לכסות על מעשיהם מעמידים פני קדושים תמימים ומתפללים בציבור תפילות ארוכות. משום כך יהיה עונשם חמור יותר."

41 ישוע התיישב מול תיבת האוצר והתבונן באנשים שהביאו תרומות. עשירים רבים תרמו סכומי כסף גדולים.

42 אחריהם הופיעה אלמנה ענייה שתרמה שתי מטבעות קטנות בשווי של שתי אגורות.

43 ישוע קרא לתלמידיו ואמר: "אתם רואים את האלמנה הזאת? היא תרמה יותר מכל העשירים האלה גם יחד! כי העשירים תרמו סכומים קטנים ביחס לרכוש הרב שיש להם, ואילו האלמנה הזאת נתנה את כל מה שהיה לה."

חזרה

13 הבשורה על-פי מרקוס 13

- 1 כשיצא ישוע מבית-המקדש באותו יום, אחד מתלמידיו העיר: "רבי, ראה אילו מבנים יפים ואיזו עבודת אבנים נפלאה!"
2 "הבט היטב", ענה לו ישוע, "כי הכול ייהרס ויתמוטט; אף אבן לא תישאר במקומה."
ישוע ישב על הר הזיתים, מול בית-המקדש, ופטרוס, יעקב ויוחנן שנשארו איתו שאלו: "מתי יקרה הדבר? האם נקבל אזהרה מראש?"
5 ישוע הסביר להם בהרחבה את העומד להתרחש: "אל תתנו לאיש לרמות אתכם! 6 אנשים רבים יבואו ויטענו: 'אני הוא המשיח!' ויוליכו שולל אנשים רבים. 7 במקומות שונים תפרוצנה מלחמות, אך אין זה עדיין הסוף.
8 מדינות וממלכות תילחמנה זו בזו, בארצות רבות יהיו רעידות אדמה ורעב. אותות אלה יציינו רק את תחילת הסבל והייסורים העומדים לבוא. 9 אולם כשיתחילו דברים אלה להתרחש, היזהרו! כי צפויה לכם סכנה גדולה. אויביכם יגררו אתכם בכוח לבתי המשפט, יכו אתכם בבתי-הכנסת, ויאשימו אתכם לפני השלטונות על היותכם תלמידי. אולם זו תהיה לכם הזדמנות לספר להם על הבשורה. 10 אך צריך שקודם הבשורה תוכרו לכל הגויים. 11 כאשר יאסרו אתכם ויעמידו אתכם למשפט, אל תדאגו לעדותכם או להגנתכם מה להגיד, כי מה שיינתן לכם באותה שעה, את זה תגידו; כי לא אתם תדברו, אלא רוח הקודש ידבר בפיכם.
12 אה יבגוד באחיו ויסגירו למוות, אבות יסגירו את ילדיהם, וילדים יסגירו את הוריהם למוות. 13 כולם ישנאו אתכם על היותכם שלי, אבל מי שיחזיק מעמד ולא יתכחש לי ייוושע.
14 כאשר תראו את חילול הקודש בבית-המקדש שעליו דיבר דניאל, (הקורא – שים לב!) ברחו להרי יהודה. אם אתה נמצא על גג ביתך – אל תיכנס הביתה; אם אתה בשדה – אל תחזור הביתה לקחת מעיל או כסף, כי אין זמן.
17 אוי לנשים ההרות ולמיניקות. 18 התפללו שכל זה לא יקרה בחורף, 19 כי תקופה זאת תהיה איומה ונוראה; דבר כזה לא קרה מאז בריאת העולם, וגם לא יקרה אחר כך. 20 אם אלוהים לא יקצר את הימים הנוראים האלה – איש לא יינצל. אבל אלוהים אכן יקצר את הסבל למען הבחירים.
21 אם יגיד לכם מישהו: 'ראיתי את המשיח בעיר פלונית!' אל תקשיבו לו, 22 כי משיחי-שקר ונביאי-שקר למיניהם יקומו ויטענו שנשלחו על-ידי ה'. הם אפילו יחוללו ניסים ונפלאות אשר יתעו את האנשים, ואם יוכלו הם יתעו אפילו את הבחירים. 23 ראו הוזהרתם!
24 לאחר שיסתיימו כל הצרות והסבל, השמש לא תזרח, הירח לא יאיר, 25 הכוכבים ייפלו מהשמים וצבא השמים יתמוטט.
26 "ואז כל בני האדם יראו את המשיח בא בעננים, בגבורה ובכבוד. 27 ואני אשלח את המלאכים לאסוף את הבחירים מכל קצוות הארץ. 28 "עץ התאנה ישמש לכם כדוגמה: כאשר הענפים מלבלבים והעלים ירוקים, אתם יודעים שהקיץ קרב. 29 כאשר כל מה שסיפרתי לכם יתחיל להתרחש, דעו לכם שזה קרוב.
30 כן, אלה הם המאורעות שיתרחשו ויציינו את הסוף. 31 השמים והארץ יעברו, אך דברי לא יעברו.
32 איש אינו יודע את היום והשעה של התרחשויות אלה; המלאכים בשמים אינם יודעים זאת, ואפילו אני עצמי איני יודע את המועד המדויק. רק אבי שבשמים יודע זאת! 33 עמדו על המשמר והיו מוכנים, מפני שאינכם יודעים מתי כל זה יתרחש.
34 משל דומה לזה הוא של אדם היוצא למסע בחו"ל. הוא משאיר עבודה לשכיריו לתקופת העדרו, ומצווה על השוער לעמוד על המשמר לקראת שובו בכל רגע. היו מוכנים! הלא אינכם יודעים מתי ישוב בעל הבית: בבוקר, בערב, מוקדם או מאוחר, פן יבוא וימצא אתכם ישנים. אני אומר שוב לכולכם: עמדו על המשמר!"

[חזרה](#)

14 הבשורה על-פי מרקוס 14

- 1 יומיים לפני חג הפסח עדיין חיפשו ראשי הכוהנים וכמה ממנהיגי היהודים הזדמנות מתאימה לאסור את ישוע ולהוציאו להורג.
- 2 "איננו יכולים לעצור אותו בפסח", אמרו לעצמם, "מפני שהעם יעורר מהומות."
- 3 באותו זמן היה ישוע בבית-עניה, בביתו של שמעון המצורע. בשעת ארוחת הערב הופיעה אישה אחת עם פחית קטנה מלאה בשמן זך יקר מאוד. האישה הסירה את המכסה ויצקה את השמן על ראשו של ישוע.
- אחדים מן המסובים התמרמרו בינם לבין עצמם על "הבזבז", כלשונם. "מדוע את מבזבזת את השמן היקר הזה?" התלוננו. "יכולת למכור אותו ברווח, ואת הכסף לתת לעניים." 6 "הניחו לה!" נחלץ ישוע להגנתה.
- "מדוע אתם מציקים לה? הלא היא עשתה מעשה טוב. 7 העניים הנוזקים לעזרה נמצאים אתכם תמיד, ואתם יכולים לעזור להם בכל זמן שתמצאו בכך, ואילו אני לא אשאר אתכם עוד זמן רב. 8 היא עשתה מה שיכלה; היא משחה את גופי בשמן לפני קבורתי.
- 9 אני אומר לכם במלוא הרצינות, מעשה האישה הזאת ייזכר לטובה בכל מקום בעולם שבו יכריזו על הבשורה."
- 10 לאחר מכן הלך יהודה איש-קריות, תלמידו של ישוע, אל ראשי הכוהנים כדי לתכנן את הסגרתו של ישוע.
- 11 ראשי הכוהנים התלהבו ושמחו על כך שיהודה החליט להסגיר את ישוע, והבטיחו לתת לו כסף.
- 12 ביום הראשון של חג הפסח, שבו הקריבו את זבח הפסח, שאלו התלמידים את ישוע היכן ברצונו לערוך את הסדר.
- 13 ישוע שלח שניים מתלמידיו לירושלים, כדי לערוך את ההכנות הדרושות, ואמר: "כשתלכו העירה יבוא לקראתכם אדם ובידו כד מים. לכו אחריו, 14 היכנסו אל הבית שאליו ייכנס ואמרו לבעל הבית: 'רבנו שלח אותנו לראות את החדר שהכנת בשביל הסדר.' 15 הוא יוביל אתכם לחדר גדול שהכין למעננו בקומה השנייה, ושם תכינו את הסדר."
- 16 כשהגיעו השניים העירה הכול התרחש בדיוק כפי שאמר להם ישוע, והם הכינו את הסדר.
- 17 ישוע ושאר התלמידים הגיעו לשם בערב. 18 כשישבו לאכול בשולחן פתח ישוע ואמר: "אמת אני אומר לכם, אחד מכם היושב עכשיו בינינו ואוכל איתנו יבגוד בי ויסגיר אותי!"
- 19 התלמידים נמלאו צער רב, ושאלו: "האם זה יהיה אני?" 20 אחד מבין השנים-עשר שיטבול אתי את הלחם, "השיב ישוע. 21 "בן האדם הולך למות כפי שכתוב שצריך לקרות, אולם אני אומר לכם: אוי לו לאיש שיסגיר אותי; מוטב שלא היה נולד בכלל!"
- 22 בעת הסעודה הוא לקח לחם (מצה), ברך עליו ופרס אותו לפרוסות. הוא הגיש את הפרוסות לתלמידיו ואמר: "אכלו, זה גופי."
- לאחר מכן לקח ישוע גביע יין, ברך עליו, הגיש לתלמידיו וכולם שתו ממנו. "זהו דמי הנשפך למען רבים, דם הברית, המשפך ישוע. 25 "ואני אומר לכם שלא אשתה עוד יין עד היום שבו אשתה יין חדש במלכות האלוהים."
- 26 כל הנוכחים שרו מזמורי תהילים, ולאחר מכן הלכו להר הזיתים.
- 27 "כולכם תנטשו אותי הלילה", אמר להם ישוע, "שהרי אלוהים אמר בפי הנביאים: 'אהרוג את הרועה והצאן תתפזרנה.' 28 אולם לאחר שאקום לתחייה אלך לגליל ואפגוש אתכם שם."
- 29 "יקרה מה שיקרה", קרא פטרוס בהתרגשות, "אני לעולם לא אעזוב אותך!"
- 30 דע לך, פטרוס, "אמר ישוע, "עד מחר בבוקר, לפני שיקרא התרנגול, אתה תתכחש לי שלוש פעמים."
- 31 "אני לעולם לא אתכחש לך, אפילו אם יהיה עלי למות יחד אתך!" נשבע פטרוס, וכל האחרים גם אמרו כך.
- 32 הם הגיעו לחורשת עצי-זית הנקראת 'גת-שמני', וישוע אמר לתלמידיו: "הכו לי כאן עד שאחזור. אני הולך להתפלל."
- 33 הוא לקח איתו את פטרוס, יעקב ויוחנן, ולפתע נמלא חרדה ומועקה מפני העומד לבוא עליו. 34 "אני מתייסר עד מוות!" נאנח ישוע. "הישארו כאן והתפללו, ביקש.
- 35 הוא התרחק מהם מעט, כרע ברך על האדמה והתפלל שאלוהים יוותר לו על העומד לקרות לו, אם אכן אפשרי.
- 36 "אבא", קרא ישוע, "אתה כל יכול. אנא, הרחק ממני את כוס הייסורים. אולם אני רוצה שייעשה רצונך ולא רצוני

שלי."

37 הוא חזר אל שלושת התלמידים ומצא אותם ישנים. "שמעון, קרא ישוע לפטרוס, "אתה ישן? האם לא יכולת להישאר ער שעה אחת בלבד? 38 עמדו על המשמר והתפללו שלא תבואו לידי ניסיון. אני יודע שהרוח אכן רוצה, אבל גופכם חלש כל-כך!"

39 ישוע הלך להתפלל שוב, וחזר על תחינתו לפני אלוהים. 40 הוא חזר אל תלמידיו, וגם הפעם מצא אותם ישנים, מפני שהיו עייפים מאוד. הם לא ידעו כיצד לתרץ את הדבר.

41 כשחזר אליהם ישוע בפעם השלישית הוא קרא: "קומו! ישנתם מספיק? הגיע הזמן עבורי להימסר לידי חטאים.

42 קומו! עלינו לנוע כי הנה הבוגד בא."

43 בעודו מדבר הגיע יהודה איש-קריות תלמידו, ואיתו חבורה גדולה שנשלחה על-ידי ראשי הכוהנים והסופרים והזקנים. כולם היו מצוידים במקלות ובחרבות.

יהודה תיארם איתם מראש ואמר: "אני אגש לישוע ואנשק אותו, כדי שתדעו מיהו ותוכלו לתפוס אותו." ההמון התקרב לישוע, ויהודה איש-קריות ניגש אליו. "רבי!" קרא יהודה כשהוא מחבק ומנשק אותו. 46 ואז תפסו את ישוע ואסרו אותו. 47 פטרוס שלף מיד את חרבו והכה באחד מהם שהתברר להיות משרתו של הכהן הגדול, וקיצץ את אוזנו.

48 "מדוע אתם מתנפלים עלי במקלות ובחרבות?" שאל ישוע. "האם אני פושע מסוכן? 49 מדוע לא אסרתם אותי בבית-המקדש? הרי לימדתי שם בכל יום ויכולתם לתפוס אותי ללא התנגדות. אבל מה שכתוב צריך להתקיים."

50 בינתיים ברחו כל התלמידים. נער אחד שהתלווה לישוע לבש סדין בלבד. כשניסו לתפוס אותו, הנער השאיר את הסדין בידם וברח מפניהם ערום.

53 ישוע נלקח אל בית הכוהן הגדול, ועד מהרה התאספו שם כל ראשי הכוהנים, הזקנים והסופרים. 54 פטרוס הלך אחריהם במרחק מה ונכנס לחצר הכוהן הגדול. הוא התיישב בין המשרתים והתחמם ליד המדורה.

55 ראשי הכוהנים וחרבי בית המשפט הגבוה (הסנהדרין) ניסו למצוא סיבה מספקת כדי להוציא את ישוע להורג, אך מאמציהם היו לשווא. 56 עדי שקר רבים התנדבו להעיד נגדו, אולם עדויותיהם סתרו זו את זו.

57 לבסוף קמו עדי שקר נוספים שהעידו: 58 "שמענו אותו אומר: 'אני אהרוס את המקדש הזה שנבנה בידי אדם, ותוך שלושה ימים אקים מקדש אחר שאינו מעשה ידי אדם!' 59 אולם עדות זאת גם לא הייתה מספקת.

60 הכהן הגדול עמד באמצע החדר ושאל את ישוע: "מה יש לך לומר להגנתך? מה יש לך לומר על כל ההאשמות נגדך?" 61 ישוע לא פצה את פיו, והכהן הגדול המשיך לשאול אותו: "האם אתה המשיח בן-האלוהים?"

62 "אני הוא, השיב ישוע, "אתם עוד תראו את בן-האדם יושב לימין האלוהים, ובא בענני השמים."

הכהן הגדול התרגז מאוד וקרע את בגדיו מעליו. "למה אנו זקוקים עוד?" שאל בכעס. "איננו זקוקים להוכחות נוספות! שמעתם את הגידופים שלו. מהו פסק-דינכם?" הם הצביעו פה אחד בעד הוצאתו להורג.

65 לאחר השמעת פסק-הדין החל קהל הנוכחים לירוק על ישוע ולהתעלל בו. הם קשרו את עיניו והכו אותו בכל גופו. "נחש מי הכה אותך, נביא שכמותך?" לעגו לו. גם השומרים שלקחו אותו משם הכו אותו באגרופים.

כל אותו זמן היה פטרוס בחצר. אחת המשרתות בבית הכהן הגדול זיהתה את פטרוס שהתחמם ליד המדורה. היא הביטה בו בתשומת לב רבה והכריזה: "אתה היית עם ישוע מנצרת!" 68 פטרוס הכחיש מיד את ההאשמה. "אינני יודע כלל על מה את מדברת!" אמר ועבר לקצה האחר של החצר.

לפתע נשמעה קריאת התרנגול.

69 המשרתת ראתה אותו עומד שם ולא הרפתה ממנו. "הנה אחד התלמידים של ישוע!" קראה בקול.

70 פטרוס שוב הכחיש את דבריה.

כעבור זמן מה קראו גם אלה שעמדו איתו ליד האש: "הלא גם אתה אחד מהם? הרי יש לך מבטא גלילי!"

71 פטרוס החל לקלל ונשבע: "אני בכלל לא מכיר את האיש שעליו אתם מדברים."

72 באותו רגע קרא התרנגול בפעם השנייה.

לפתע נזכר פטרוס בדברי ישוע: "לפני שיקרא התרנגול פעמיים, תתכחש לי שלוש פעמים." והוא פרץ בבכי.

[חזרה](#)

15 הבשורה על-פי מרקוס 15

- 1 השכם בבוקר נפגשו ראשי הכהנים, הזקנים, הסופרים וכל חברי הסנהדרין כדי להתייעץ על הצעד הבא. הם החליטו לשלוח את ישוע בליווי משמר מזוין אל פילטוס, המושל הרומאי.
- 2 "האם אתה מלך היהודים?" שאל פילטוס.
- "אתה אומר," השיב ישוע.
- ראשי הכהנים האשימו אותו בפשעים רבים. "מדוע אינך מגן על עצמך?" שאל פילטוס בתמיהה. "מה יש לך לומר?"
- 5 להפתעתו של פילטוס לא ענה ישוע דבר.
- 6 כל שנה בחג הפסח נהג פילטוס להוציא לחופשי אסיר יהודי אחד, לפי בחירת העם. 7 באותו זמן היה בכלא אסיר יהודי בשם בר-אבא, אשר הואשם ברצח (יחד עם אחרים) בעת אחת המרידות.
- 8 בינתיים החל ההמון לבקש מפילטוס שישחרר אסיר אחד כמנהגו.
- 9 "האם אתם רוצים שאוציא לחופשי את מלך היהודים?" שאל פילטוס. 10 הוא הציע לשחרר את ישוע, כי הבין שראשי הכהנים אסרו אותו מתוך קנאה.
- 11 אולם ראשי הכהנים הסיתו את ההמון לדרוש את שחרורו של בר-אבא במקום שחרורו של ישוע.
- 12 "אם אשחרר את בר-אבא, מה אעשה עם איש שאתם קוראים לו מלך היהודים?" שאל פילטוס.
- 13 "צלב אותו!" צעקו.
- 14 "אבל מדוע?" לא הבין פילטוס. "מה עשה?" הם לא ענו, ורק הגבירו את צעקותיהם: "צלב אותו! צלב אותו!"
- 15 פילטוס רצה למנוע מהומות אז נכנע לדרישת ההמון. על כן שחרר את בר-אבא מבית-הסוהר וציווה להלקות את ישוע בשוטים.
- לאחר מכן לקחו החיילים הרומאים את ישוע לחצר הארמון. הם קראו לכל חיילי המשמר, הלבישו את ישוע בגלימת ארגמן, הכינו לו זר מקוצים ארוכים ודוקרניים והניחו את הזר על ראשו. 18 הם החלו ללעוג ולצחוק לו: "יחי מלך היהודים!" 19 הם הכו אותו באכזריות, חבטו על ראשו במקלות, ירקו עליו, כרעו ברך לפניו והשתחוו לו בלעג.
- 20 כשהתעייפו, הורידו מעליו את הגלימה, הלבישו אותו בבגדיו והובילוהו לצליבה.
- 21 החיילים פגשו בדרך את שמעון הקוריני (אביהם של אלכסנדר ורופוס), שחזר מהשדה, ואילצוהו לשאת את הצלב של ישוע למקום הצליבה.
- 22 ישוע הובא למקום הנקרא "גלגלתא", כלומר "מקום הגולגולת". 23 הם הגישו לו יין מסומם, אך הוא סרב לשתות.
- 24 לאחר מכן הם צלבו אותו וערכו הגרלה על בגדיו.
- 25 בשעה תשע בבוקר צלבו את ישוע.
- 26 מעל ראשו היה תלוי שלט שאשמתו כתובה עליו: "מלך היהודים".
- 27 באותו בוקר נצלבו איתו שני פושעים: אחד לימינו ואחד לשמאלו, 28 וכך התקיים הפסוק: "ואת פושעים נמנה." העוברים והשבים קיללו אותו ולעגו לו: "הבה נראה אותך כעת הורס את בית-המקדש ובונה אותו מחדש תוך שלושה ימים! אם אתה גיבור כזה, מדוע אינך מציל את עצמך ויורד מהצלב?" 31 גם ראשי הכהנים והסופרים עמדו סביבו ולעגו לו. "הוא יכול להושיע את כולם חוץ מאשר את עצמו!" צחקו.
- 32 "משיח שכמוך!" קראו לעברו. "מלך ישראל, הבה נראה אותך יורד מהצלב, ואז נאמין למה שאתה אומר!" גם שני הפושעים שנצלבו איתו קיללו אותו.
- 33 בשעה שתים עשרה בצהריים כיסה חושך את כל הארץ למשך שלוש שעות.
- 34 בשעה שלוש זעק ישוע זעקת שבר: "אלי, אלי, למה שבקתני?" ("אלי, אלי, למה עזבתני?") 35 אחדים מהאנשים שעמדו שם חשבו שהוא קורא לאליהו הנביא. 36 איש אחד רץ והביא ספוג טבול בחומץ, שם אותו בקצה מוט ארוך והגיש אותו לישוע. "הבה נראה אם אליהו באמת יציל אותו!" קרא האיש.
- 37 באותו רגע זעק ישוע זעקת שבר נוספת ונפח את נשמתו.

38 בבית-המקדש, הפרוכת התלויה לפני קודש הקודשים נקרעה לשניים מלמעלה למטה.

39 קצין רומאי אחד, שעמד בין הצופים וראה כיצד נפח ישוע את נשמתו, קרא: "הוא באמת היה בן-אלוהים!"

גם נשים עמדו במרחק מה וחזו בצליבה; ביניהן היו מרים המגדלית, מרים (אמם של יעקב ויוסי) ושלומית. כל אלה האמינו בישוע ואף שרתו אותו בהיותו בגליל. היו שם עוד נשים רבות אשר הלכו אחריו לירושלים.

כל זה התרחש ביום שישי. עם רדת הערב, יהודי נכבד בשם יוסף הרמתי ניגש לפילטוס וביקש את גופתו של ישוע. יוסף היה חבר בסנהדרין והאמין בביאת המשיח באותה עת. 44 פילטוס לא האמין בישוע כבר מת, ולכן ביקש מאחד מקציניו שיוודא את הדבר. 45 הקצין בדק ואישר שאכן ישוע כבר מת, ורק אז הרשה פילטוס ליוסף הרמתי לקחת את הגופה.

46 יוסף קנה סדין גדול, הוריד את גופת ישוע מהצלב, עטף אותה בסדין וקבר את ישוע בקבר חצוב בסלע. הוא סתם את פתח הקבר בסלע גדול. 47 מרים המגדלית ומרים אמו של יוסי ראו את המקום שבו נקבר ישוע.

[חזרה](#)

16 הבשורה על-פי מרקוס 16

- 1 במוצאי שבת הלכו מרים המגדלית, שלומית ומרים (אמו של יעקב) לקנות בשמים ומרקחות כדי למשוח את גופתו של ישוע. 2 ביום ראשון השכם בבוקר הן הלכו לקבר, 3 ובדרך שאלו את עצמן: "מי יזיז לנו את הסלע מפתח הקבר?"
- 4 אולם כשהגיעו אל הקבר גילו להפתעתן הרבה שמישהו הזיז את הסלע הכבד והקבר פתוח. 5 הנשים נכנסו פנימה וראו בחור צעיר לבוש כולו לבן יושב בצד ימין. הנשים נחרדו.
- 6 "אל תתפלאו כל כך," אמר המלאך. "האם אינכן מחפשות את ישוע מנצרת שנצלב? הוא איננו כאן, הוא קם לתחייה! הנה, כאן הייתה גופתו. 7 לכו למסור את ההודעה הזאת לתלמידים, במיוחד לפטרוס:
"ישוע הולך לפניכם לגליל. אתם תראו אותו שם ממש כפי שאמר לכם לפני מותו."
- 8 הנשים ברחו משם כל עוד רוחן בהן, מבוהלות ומפוזרות מכדי למסור את ההודעה.
- 9 כאשר קם ישוע לתחייה ביום ראשון השכם בבוקר, פגש תחילה את מרים המגדלית שממנה גירש שבעה שדים. מרים הלכה אל התלמידים ומצאה אותם מתאבלים ובוכים.
"ישוע חי!" קראה בהתרגשות. "ראיתי אותו" אך אף אחד לא האמין לה.
- 12 לאחר מכן נגלה ישוע לשני תלמידים שהלכו בדרך מירושלים לכיוון השדות. השניים לא הכירו אותו בהתחלה, משום שהמראה שלו השתנתה במידת מה. 13 לבסוף, כאשר הבינו מי הוא, מיהרו לירושלים וסיפרו לאחרים, אך איש לא האמין להם.
- 14 מאוחר יותר נגלה ישוע לאחד-עשר התלמידים בשעת הארוחה. הוא הוכיח אותם על חוסר אמונתם, ואל העקשנות שלהם לא להאמין לעדים שסיפרו כי ראו את ישוע קם לתחייה.
- 15 לאחר מכן הוא ציווה עליהם: "לכו אל כל העולם להכריז על הבשורה לכל אדם. 16 מי שיאמין וייטבל ייושע; מי שיסרב להאמין יואשם בעיני אלוהים.
- 17 "למאמינים בשמי אתן סמכות לגרש שדים; הם ידברו בלשונות חדשות; 18 הם אף יוכלו להחזיק נחשים בידים ולא יקרה להם דבר; הם יוכלו לסמוך את ידיהם על אנשים חולים ולרפא אותם"
- 19 וכאשר סיים האדון ישוע לדבר אליהם, הוא נלקח לשמים לשבת לימין האלוהים.
- 20 התלמידים הלכו לכל מקום והכריזו את הבשורה. האדון חיזק ועודד אותם, וחולל באמצעותם ניסים ונפלאות אשר אישרו וחיזקו את עדותם.

[חזרה](#)

הבשורה על-פי לוקס

פרק 1	לוקס
פרק 2	לוקס
פרק 3	לוקס
פרק 4	לוקס
פרק 5	לוקס
פרק 6	לוקס
פרק 7	לוקס
פרק 8	לוקס
פרק 9	לוקס
פרק 10	לוקס
פרק 11	לוקס
פרק 12	לוקס
פרק 13	לוקס
פרק 14	לוקס
פרק 15	לוקס
פרק 16	לוקס
פרק 17	לוקס
פרק 18	לוקס
פרק 19	לוקס
פרק 20	לוקס
פרק 21	לוקס
פרק 22	לוקס
פרק 23	לוקס
פרק 24	לוקס

1 הבשורה על-פי לוקס 1

- 1 תאופילוס היקר, אנשים רבים כבר כתבו על הדברים שהתרחשו בינינו, 2 על-פי סיפוריהם של תלמידי ישוע ושל עדי ראייה אחרים. 3 גם אני חקרתי היטב את התרחשות הדברים מתחילתם, והחלטתי כי טוב שאכתוב לך אותם לפי סדר העניינים, 4 כדי שיהיה לך מידע מדויק על הנושא שלמדתי.
- 5 בימי הורדוס מלך יהודה היה בארץ כהן בשם זכריה, אשר היה שייך למחלקת אביה – ממשרתי בית-המקדש. גם אשתו אלישבע הייתה ממשפחה כוהנית. 6 זכריה ואלישבע היו אנשים צדיקים, אשר אהבו את ה' ושמרו את כל מצוותיו וחוקותיו. 7 אולם לא היו להם ילדים, כי אלישבע הייתה עקרה, ושניהם כבר היו זקנים.
- יום אחד, כאשר הייתה מחלקתו של זכריה בתורנות בבית-המקדש, נפל בגורלו להיכנס אל היכל ה' ולהקטיר קטורת. 10 בינתיים עמד כל העם בחוץ והתפלל, כנהוג בעת הקטרת קטורת.
- 11 לפתע נראה מלאך ה' אל זכריה מימין למזבח הקטורת. 12 זכריה נבהל ונמלא פחד.
- 13 "אל תירא, זכריה," הרגיע אותו המלאך. "באתי לבשר לך שאלוהים שמע את תפילתך, ושאתך אלישבע תלד לך בן! עליך לקרוא לו 'יוחנן'. 14 לידתו תביא לכם שמחה ואושר, ואנשים רבים ישמחו יחד אתכם, 15 כי ה' הועיד אותי לגדולות. עליו להינזר מיין ומשקאות חריפים, והוא יימלא ברוח הקודש מעת לידתו. 16 יוחנן ישיב רבים מעם ישראל אל ה' אלוהיהם. 17 הוא ילך לפני ה' ברוחו ובגבורתו של אליהו הנביא, ישלים בין אבות לבנים, וישיב את המרדנים לדרך הצדקה והתבונה. אכן, הוא יכין את העם לבואו של האדון." 18 "כיצד אדע שדברייך נכונים?" שאל זכריה. "הלא אדם זקן אני, וגם אשתי כבר זקנה."
- 19 "אני המלאך גבריאל!" השיב המלאך. "אני עומד לפני אלוהים, והוא אשר שלח אותי לבשר לך את ההודעה הזאת. 20 דע לך כי כל אשר אמרתי יתקיים בבוא הזמן, אולם מאחר שלא האמנת לדברי, לא תוכל להוציא מילה מפיך מרגע זה ועד שיתקיימו דברי!"
- 21 האנשים אשר התפללו בחוץ המתינו בינתיים לזכריה, ולא הבינו מדוע התעכב. 22 לבסוף, כשיצא זכריה החוצה הוא לא יכול היה לדבר אל העם, אולם מסימני ידיים הבינו האנשים שראה חזיון. 23 זכריה נשאר בבית-המקדש עד תום ימי התורנות של מחלקתו, ולאחר מכן שב לביתו.
- 24 כעבור זמן קצר הרתה אלישבע אשתו והסתתרה מעיני הציבור כחמישה חודשים.
- 25 "מה טוב הוא אלוהים!" קראה אלישבע בשמחה רבה. "ברחמי הרבים הוא הסיר את חרפת עקרותי!"
- 26 בחודש השישי להריונה של אלישבע שלח אלוהים את המלאך גבריאל אל העיר נצרת שבגליל, 27 אל נערה בתולה בשם מרים, ארוסתו של יוסף משושלת בית-דוד.
- 28 גבריאל נגלה אל מרים ואמר לה: "שלום לך, אשת חן, ה' עמך!"
- 29 מרים נבהלה לרגע; דברי המלאך הביכו אותה, והיא ניסתה לנחש בלבה למה הוא התכוון.
- 30 "אל תפחדי, מרים," הרגיע אותה המלאך, "כי מצאת חן בעיני אלוהים והוא החליט לברך אותך. 31 בעוד זמן קצר תיכנסי להריון ותלדי בן. בשם 'ישוע' תקראי לו. 32 הוא יהיה רם-מעלה וייקרא בן-אלוהים. ה' ייתן לו את כסא דוד אביו, 33 והוא ימלוך על עם-ישראל לעולם ועד; מלכותו לא תסתיים לעולם." 34 "כיצד אוכל ללדת?" שאלה מרים בתמיהה. "הרי אני בתולה!" 35 השיב לה המלאך: "רוח הקודש תבוא אליך, וגבורת אלוהים תצל עליך. משום כך הבן הקדוש שיוולד ייקרא בן-אלוהים." 36 המלאך המשיך: "לפני שישה חודשים נכנסה קרובתך הזקנה אלישבע להריון – כן, זו ששכנותיה קראו לה 'העקרה' – וגם היא תלד בן! 37 כי אין דבר בלתי אפשרי לאלוהים."
- 38 "הנני שפחתך, אדוני," אמרה מרים בענווה, "ואני מוכנה לעשות את כל אשר יאמר לי. אמן שיתקיימו דבריך." לאחר מכן נעלם המלאך.
- כעבור ימים אחדים מיהרה מרים אל הרי יהודה, אל ביתו של זכריה, ובהיכנסה אל הבית ברכה את אלישבע לשלום. 41 לשמע ברכתה של מרים התנועע התינוק בבטנה של אלישבע, והיא נמלאה ברוח הקודש.
- 42 "ברוכה את בנשים, מרים, וברוך תינוקך!" פרצה אלישבע בקריאת שמחה. 43 "מדוע זכיתי בכבוד הגדול שאם אדוני באה לבקר אותי? 44 התינוק בבטני התנועע בשמחה לשמע קול ברכתך! 45 אלוהים ברך אותך בצורה נפלאה כזאת משום שהאמנת כי יקיים את דבריו."

46 השיבה מרים:

"ברכי נפשי את ה';

47 אגיל ואשמח באלוהים מושיעי!

48 כי עשה חסד עם שפחתו,

ומעתה יברכוני כל הדורות.

49 גדולות ונפלאות עשה עמי אל שדי, קדוש שמו.

50 מדור לדור הוא מעניק את חסדו ורחמיו לכל היראים אותו.

51 בזרוע נטויה עשה מעשי גבורה,

הפר מזימות גאים ורשעים,

52 והוריד שליטים מכיסאם.

אולם את השפלים והנחותים הוא רומם!

53 את העניים האכיל ואת העשירים הרעיב!

אלוהים תמך בעבדו ישראל,

ולא שכח כי הבטיח לאבותינו

- לאברהם ולזרעו -

לרחם על ישראל לעולם ועד!"

56 מרים נשארה אצל אלישבע כשלושה חודשים, ולאחר מכן חזרה לביתה. 57 בינתיים תמו ימי הריונה של אלישבע והיא ילדה בן. 58 השמועה על החסד שעשה איתה ה' התפשטה עד מהרה בין שכניה וקרובי משפחתה, וכולם שמחו בשמחתה.

59 ביום השמיני להולדת התינוק התכנסו השכנים והקרובים לטקס ברית-המילה. האורחים היו בטוחים שהתינוק ייקרא "זכריה" – על שם אביו, 60 אולם אלישבע אמרה: "לא, שם התינוק יוחנן!"

61 "יוחנן?" התפלאו האורחים. "אבל אין במשפחתך אף אחד בשם הזה". 62 הם פנו אל זכריה (שעדיין לא היה מסוגל לדבר), ושאלו אותו בתנועות ידיים וברמזים כיצד ייקרא התינוק.

63 זכריה ביקש בתנועות ידיים שיביאו לו לוח, וכתב עליו: "שם הילד יוחנן". 64 באותו רגע חזר אליו כושר הדיבור והוא החל לברך את אלוהים.

65 כל השכונה נמלאה יראת כבוד, והדבר היה נושא לשיחה בכל הרי יהודה. 66 כל השומעים התרשמו עמוקות ואמרו: "מעניין למה נועד הילד הזה." כי היה ברור להם שאלוהים איתו.

67 לאחר מכן נמלא זכריה אביו רוח הקודש וניבא את הנבואה הבאה:

68 "ברוך ה' אלוהי ישראל, כי פנה אל עמו, הודיע ופדה אותו.

69 ה' שלח לנו מושיע גיבור משושלת בית דוד עבדו –

70 כפי שהבטיח לנו בפי נביאיו הקדושים עוד לפני זמן רב –

71 כדי להצילנו מיד כל אויבינו ושונאינו.

"אלוהים זוכר את בריתו עם אבותינו ואת שבועתו לאברהם אבינו:

להצילנו מיד אויבינו, ולהעניק לנו את הזכות לשרתו כל ימי חיינו בקדושה, ובצדקה וללא פחד.

76 "ואתה, ילדי הקטן, תיקרא נביא לאל עליון, כי תלך לפני האדון ותפנה לו את הדרך.

77 אתה תלמד את בני-ישראל כיצד הם יכולים להיוושע על-ידי סליחת חטאיהם.

78 "בזכות אהבתו, רחמיו וטוב-לבו של אלוהים יזרח עלינו אור ממרום,

79 כדי להאיר לשרויים במוות ובחשכה, וכדי להוביל את רגלינו אל דרך השלום."

80 הילד גדל, התחזק והתחשל באופיו. הוא התגורר במדבר עד שהגיע המועד להתחיל את שליחותו אל עם-ישראל.

2 הבשורה על-פי לוקס 2

- 1 באותה תקופה ציווה הקיסר הרומאי אוגוסטוס לפקוד את כל תושבי האימפריה הרומית. 2 זה היה מפקד התושבים הראשון, והוא נערך בזמן שקוריניוס היה שליט סוריה.
- 3 לצורך המפקד נדרש כל אדם לשוב אל עיר מולדתו. 4 גם יוסף, תושב נצרת שבגליל, חזר אל עיר מולדתו – הוא הלך אל העיר בית לחם ביהודה, מאחר שהיה נצר למשפחת דוד המלך. 5 אל יוסף נלוותה ארוסתו מרים שהייתה בהיריון.
- 6 בהיותם בבית-לחם מרים החלה בצירי לידה, 7 וילדה את בנה הבכור. היא עטפה את התינוק והשכיבה אותו באבוס, כי לא השיגו מקום לינה באכסניות שהיו מלאות עד אפס מקום לרגל המפקד. 8 בקרבת מקום היו רועי-צאן אשר ישנו בשדה ושמרו על עדרם במשך הלילה.
- 9 לפתע נגלה אליהם מלאך ה', והשדה נמלא זוהר כבוד ה'. הרועים נבהלו מאוד, 10 אולם המלאך הרגיע אותם ואמר: "אל תפחדו! באתי לבשר לכם חדשות משמחות ביותר – לא לכם בלבד, כי אם לכל העם! 11 בבית-לחם עיר דוד נולד לכם היום מושיע, הלא הוא המשיח האדון! 12 כהוכחה לאמיתות דברי תמצאו תינוק עטוף שוכב באבוס."
- 13 לפתע הצטרפו אל המלאך צבאות השמים, והם שרו שיר שבח ותהילה לאלוהים:
- 14 "כבוד ותהילה לאלוהים במרומי השמים, ושלוש על-פני האדמה לכל אוהביו העושים את רצונו!"
- 15 כאשר נעלמו המלאכים מעיני הרועים וחזרו לשמים, אמרו הרועים איש אל רעהו: "הבא נמהר לבית-לחם כדי לראות את מה שגילה לנו אלוהים."
- 16 הם מיהרו העירה ומצאו את מרים, את יוסף ואת התינוק שוכב באבוס. 17 מיד סיפרו הרועים לכולם את אשר קרה להם בשדה, ואת דברי המלאך על אודות הילד הזה. 18 כל השומעים תמהו מאוד על דברי הרועים, 19 ובכל זאת מרים שמרה את הדברים בלבה והרהרה בהם לעתים קרובות.
- 20 לאחר מכן חזרו הרועים אל השדה, כשהם מהללים ומשבחים את ה' על ביקור המלאך ועל שמצאו את התינוק כדבריו.
- 21 כעבור שמונה ימים, בטקס ברית-המילה, ניתן לתינוק השם "ישוע" – השם שנתן לו המלאך עוד לפני הריונה של מרים. 22 בתום ימי הטהרה של מרים הביאו היא ובעלה את הילד לירושלים, להעמידו לפני ה', 23 כי כתוב בתורה שצריך להקדיש לה' את הבן הבכור של כל אם, 24 ולהקריב קרבן כדרישת התורה: שני תורים או שתי יונים צעירות.
- 25 בירושלים גר אדם בשם שמעון אשר היה צדיק וחסיד, מלא ברוח הקודש וחי בציפייה מתמדת לגאולת ישראל. 26 רוח הקודש גילה לשמעון הצדיק שלא ימות לפני שיראה במו עיניו את משיח ה'. 27 באותו יום הדריך רוח הקודש את שמעון אל בית-המקדש, וכאשר הביאו מרים ויוסף את הילד לפני אלוהים, כמצוות התורה, 28 הרים שמעון את הילד בזרועותיו, אימץ אותו אל לבו, ברך את אלוהים ואמר:
- 29 "אלוהי, עתה אני יכול למות במנוחה, כי קיימת את אשר הבטחת לי; במו עיני ראיתי את המשיח שנתת לעולם! 32 הוא האור אשר יאיר את עיני העמים ויהיה תפארת עמך ישראל!"
- 33 יוסף ומרים תמהו על הנאמר אודות בנם. שמעון ברך אותם ואחר כך אמר למרים: "מרים, לבך יידקר בחרב הייסורים, כי ילדך זה נועד להכשיל רבים בישראל ולהושיע רבים. הוא יהיה נושא למריבה וחילוקי-דעות, כי יחשוף את מחשבותיהם האפלות של אנשים רבים."
- בבית-המקדש הייתה גם נביאה זקנה בשם חנה בת-פנואל, משבט אשר. היא הייתה אלמנה כבת 84 שנים, אך נישואיה לבעלה נמשכו שבע שנים בלבד. חנה לא עזבה את המקדש לרגע; היא אהבה את אלוהים ושרתה אותו יומם ולילה בצום, בתפילה ובתחנונים.
- 38 חנה שמעה את ברכתו של שמעון, והחלה לברך את שם ה' ולספר לאנשי ירושלים, שציפו לגאולת המשיח, כי סוף-סוף בא המשיח!

39 לאחר שקיימו הוריו של ישוע את כל מצוות התורה הנוגעות לרך הנולד, חזרו לביתם – אל נצרת עירם אשר בגליל.
40 הילד גדל והיה לנער בריא וחסון, מלא חכמה, ויד אלוהים הייתה עליו.

כשמלאו לישוע שתים-עשרה שנים עלו הוריו לירושלים – כמנהגם מדי שנה – כדי לחוג את חג הפסח. 43 בתום החג החלו הוריו במסע חזרה הביתה, ואילו ישוע נשאר בירושלים ללא ידיעתם. 44 הוריו לא דאגו לו ביום הראשון למסע, כי הניחו שהיה בחברת ידידים שבין אנשי השיירה. אולם בראותם שלא הופיע עד הערב, החלו לחפשו בין החברים והמכרים, 45 ומשלא מצאו אותו, חזרו לירושלים בתקווה למצאו שם.

46 לאחר שלושה ימי חיפושים הם מצאו את ישוע בבית-המקדש. הוא ישב בין הרבנים, הקשיב לדבריהם ושאל אותם שאלות נבונות. 47 כל שומעיו התפעלו בפקחותו, מהבנתו ומתשובותיו. 48 הוריו הופתעו למצוא אותו שם, ואמו אמרה לו: "בני, מדוע עוללת לנו זאת? איך ואני דאגנו לך כל כך וחיפשנו אותך בכל מקום."

49 "מדוע חיפשתי אותי?" שאל ישוע בתמיהה. "האם לא ידעתם שאהיה עסוק בענייני אבי?" 50 אולם הם לא הבינו למה התכוון.

51 ישוע חזר עם הוריו לנצרת והיה נכנע למרותם. אמו שמרה בלבה את כל מה שהתרחש. 52 ישוע הלך וגדל בקומה ובחוכמה, והיה אהוב על אלוהים ובני אדם.

חזרה

3 הבשורה על-פי לוקס 3

1 בשנה החמש-עשרה למלכותו של הקיסר טיבריוס, דיבר ה' אל יוחנן בן-זכריה שהתגורר במדבר. (באותה שנה היה פונטיוס פילטוס מושל יהודה; הורדוס - מושל הגליל; פיליפוס אחיו - מושל מדינות יטור וטרכונה; לוסניס - מושל אבילין; חנן וקייפא היו הכוהנים הגדולים). 3 יוחנן החל לבקר בכל הערים והכפרים באזור הירדן וקרא לאנשים להיטבל במים, כדי להראות שהם מתחרטים על מעשיהם הרעים ובוחרים להאמין באלוהים, על-מנת שיסלח לחטאיהם.

4 יוחנן קיים את דברי ישעיהו הנביא [a]:

"קול קורא

במדבר פנו דרך ה',

ישרו בערבה מסילה לאלוהינו.

5 כל גיא יינשא, וכל הר וגבעה ישפלו.

והיה העקב למישור והרכסים לבקעה,

6 וראו כל בשר את ישועת אלוהים."

7 יוחנן היה אומר לאנשים הרבים שבאו להיטבל על-ידו: "בני נחשים! אתם באים להיטבל רק כדי להימלט מעונשו של ה', ולא לאות חרטה על מעשיכם הרעים. 8 לפני שתיטבלו עליכם להוכיח במעשים שאתם באמת מתחרטים על מעשיכם הרעים. אל תחשבו כי משום שאתם יהודים, בני אברהם, אז אלוהים לא יעניש אתכם. אלוהים יכול להפוך גם את האבנים האלה לבני אברהם! 9 כבר עכשיו מוכן גרזן המשפט של אלוהים לכרות כל עץ חסר תועלת שאינו נושא פרי. עצים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו!"

10 לשמע דברי יוחנן נהג הקהל לשאול אותו: "מה עלינו לעשות כדי להוכיח שאנו מתחרטים על מעשינו הרעים ומאמינים באלוהים?"

11 "מי שיש לו שתי חולצות," השיב יוחנן, "שייתן אחת מהן למי שאין לו אף אחת. מי שיש לו מספיק אוכל-שייתן לרעב."

12 גם גובי מכס, שהיו ידועים בשחיתותם, באו להיטבל ושאלו: "רבי, כיצד נוכיח את כנות לבנו?"

13 אל תגבו למעלה מהמס הקבוע בחוק," השיב יוחנן.

14 "ומה עלינו לעשות?" שאלו מספר חיילים.

"אל תסחטו כספים באיומים ובאלימות," השיב יוחנן, "אל תוציאו דיבה על איש, הסתפקו במשכורתכם."

15 מאחר שכל העם ציפה וייחל לבואו של המשיח, תהה כל אחד בלבו אם יוחנן עצמו הוא המשיח. 16 יוחנן העמידם על טעותם ואמר: "אני מטביל אתכם במים, אולם בקרוב יבוא אדם גדול ונעלה ממני - הוא כל כך נעלה עד כדי איני ראוי להתיר את שרוכי נעליו - והוא יטביל אתכם ברוח הקודש ובאש. 17 הוא גם יפריד בין המוץ לבין גרגירי החיטה - את המוץ ישרוף באש נצחית, ואילו את החיטה ישמור באסם. 18 "יוחנן השתמש באזהרות רבות מסוג זה כדי להוכיח את העם ולהעביר להם את הבשורה.

19 אולם כשהוכיח יוחנן את הורדוס (מושל הגליל) על מעשיו הרעים, ובמיוחד על נישואיו האסורים להורודיה - אשת אחיו פיליפוס - 20 השליך הורדוס את יוחנן לבית-סוהר, וכך הוסיף על חטאיו.

21 יום אחד, לאחר שנטבלו אנשים רבים, נטבל גם ישוע. כאשר התפלל נפתחו השמים 22 ורוח הקודש בדמות יונה ירדה ונחה עליו, ומן השמים קרא קול: "אתה בני אהובי, מקור שמחתי."

23 ישוע היה כבן שלושים שנה כשהחל בפעילותו בציבור. ישוע נחשב לבנו של יוסף.

יוסף היה בנו של עלי;

24 עלי היה בנו של מתת;

מתת היה בנו של לוי;

לוי היה בנו של מלכי;

מלכי היה בננו יני;
יני היה בנו של יוסף;
יוסף היה בנו של מתתיה;
25 מתתיה היה בנו של אמוץ;
אמוץ היה בנו של נחום;
נחום היה בנו של חסלי;
חסלי היה בנו של נגי;
26 נגי היה בנו של מחת;
מחת היה בנו של מתתיה;
מתתיה היה בנו של שמעי;
שמעי היה בנו של יוסף;
יוסף היה בנו של יודה;
27 יודה היה בנו של יוחנן;
יוחנן היה בנו של רישא;
רישא היה בנו של זרובבל;
זרובבל היה בנו של שאלתיאל;
שאלתיאל היה בנו של נרי;
28 נרי היה בנו של מלכי;
מלכי היה בנו של אדי;
אדי היה בנו של קוסם;
קוסם היה בנו של אלמדן;
אלמדן היה בנו של ער;
29 ער היה בנו של ישוע;
ישוע היה בנו של אליעזר;
אליעזר היה בנו של יורים;
יורים היה בנו של מתת;
מתת היה בנו של לוי;
30 לוי היה בנו של שמעון;
שמעון היה בנו של יהודה;
יהודה היה בנו של יוסף;
יוסף היה בנו של יונם;
יונם היה בנו של אליקים;
31 אליקים היה בנו של מלאה;
מלאה היה בנו של מנא;
מנא היה בנו של מתתה;
מתתה היה בנו של נתן;
נתן היה בנו של דוד;

32 דוד היה בנו של ישי;
ישי היה בנו של עובד;
עובד היה בנו של בועז;
בועז היה בנו של שלמון;
שלמון היה בנו של נחשון;
33 נחשון היה בנו של עמינדב;
עמינדב היה בנו של ארם;
ארם היה בנו של חצרון;
חצרון היה בנו של פרץ;
פרץ היה בנו של יהודה;
34 יהודה היה בנו של יעקב;
יעקב היה בנו של יצחק;
יצחק היה בנו של אברהם;
אברהם היה בנו של תרח;
תרח היה בנו של נחור;
35 נחור היה בנו של שרוג;
שרוג היה בנו של רעו;
רעו היה בנו של פלג;
פלג היה בנו של עבר;
עבר היה בנו של שלח;
36 שלח היה בנו של קינן;
קינן היה בנו של ארפכשד;
ארפכשד היה בנו של שם;
שם היה בנו של נח;
נח היה בנו של למך;
37 למך היה בנו של מתושלח;
מתושלח היה בנו של חנוך;
חנוך היה בנו של ירד;
ירד היה בנו של מהללאל;
מהללאל היה בנו של קינן;
38 קינן היה בנו של אנוש;
אנוש היה בנו של שת;
שת היה בנו של אדם;
אדם היה בנו של אלוהים.

[חזרה](#)

4 הבשורה על-פי לוקס 4

- 1 ישוע חזר מן הירדן מלא רוח הקודש, והרוח הובילה אותו אל המדבר – 2 שם ניסה אותו השטן במשך ארבעים יום. במשך כל אותו זמן לא אכל ישוע דבר, ובתום ימי הניסיון היה רעב מאוד.
- 3 "אם אתה באמת בן-אלוהים," אמר לו השטן, "צווה על האבן הזאת להפוך ללחם."
- 4 אולם ישוע השיב: "כתוב: 'לא על הלחם לבדו יחיה אדם, (כי אם על כל מוצא פי ה)'".
- 5 לאחר מכן העלה השטן את ישוע על הר גבוה, בחזיון רגעי הראה לו את כל המדינות המפוארות שבעולם ואמר: "אני אתן לך את כל הממלכות המפוארות האלה ואת כבודן – כי לי נמסר השלטון ורשאי אני לתת אותו למי שארצה – אבל בתנאי אחד: עליך לכרוע ברך ולהשתחוות לפני."
- 8 אולם ישוע השיב לו: "אך כתוב: 'לה' אלוהיך תשתחוה, ואותו לבדו תעבוד."'
- 9 השטן לקח את ישוע לירושלים, העלהו על גג בית-המקדש ואמר: "אם אתה באמת בן-אלוהים, קפוץ למטה! 10 הרי כתוב: 'כי מלאכיו יצווה לך לשמרך... 11 על כפיים ישאונך פן תיגוף באבן רגליך.'"
- 12 "אולם כתוב גם 'לא תנסה את ה' אלוהיך'" השיב לו ישוע.
- 13 כאשר סיים השטן לנסות את ישוע עזב אותו לנפשו עד לעת מועד.
- 14 לאחר מכן חזר ישוע לגליל כשהוא מלא בכוח רוח הקודש, ועד מהרה התפרסם בכל האזור. 15 ישוע לימד את העם בבתי-הכנסת וכולם הללו ושיבחו אותו. 16 ישוע בא אל נצרת – העיר שבה בילה את ילדותו – ובשבת הלך כמנהגו לבית-הכנסת. כשקם על רגליו כדי לקרוא את ההפטרה, 17 הגישו לו את ספר ישעיהו. ישוע פתח את המגילה וקרא בקול:
- 18 "רוח ה' עלי, יען משח ה' אותי לבשר ענוים;
שלחני לחפש לנשברי לב,
לקרא לשבויים דרור ולאסורים – פקח-קוח;
19 לקרא שנת רצון לה!"
- 20 ישוע גלל את המגילה, החזירו לחזן וישב במקומו. כל באי בית-הכנסת נעצו בו את עיניהם בציפייה, 21 וישוע הוסיף: "היום התקיימו דברי הפסוקים האלה בקרבכם!"
- 22 כולם הקשיבו לדבריו והתפלאו על דברי החן והחוכמה שיצאו מפיו. "איך ייתכן הדבר?" שאלו איש את רעהו. "האין זה בנו של יוסף?" 23 ישוע ענה להם: "ודאי תאמרו לי: 'רופא, רפא תחילה את עצמך!' או במילים אחרות: 'מדוע אינך מחולל כאן, בעיר מולדתך, את הניסים והנפלאות שחוללת בכפר-נחום?' 24 אני אומר לכם: אין נביא בעירו! את הנביא מכבדים בכל מקום חוץ מאשר בביתו ובין בני-עמו.
- 25 "בימי אליהו הנביא לא ירד גשם במשך שלוש וחצי שנים, והבצורת גרמה לרעב גדול בכל הארץ. למרות שהיו בישראל אלמנות רבות שרעבו ללחם, 26 לא שלח אלוהים את אליהו אל אף אחת מהן! אלוהים שלח את אליהו רק אל אלמנה לא יהודיה בעיירה צרפת שבצידון. 27 או קחו לדוגמה את אלישע; אף כי בימי אלישע הנביא היו מצורעים רבים בישראל, הוא לא ריפא איש מהם, אלא דווקא את נעמן הארמי."
- 28 דברי ישוע עוררו את זעמם. 29 הם קפצו מכיסאותיהם ודחפו אותו אל מחוץ לעיר, אל פסגת ההר שעליו נבנתה נצרת, במטרה להשליכו במדרון. 30 אולם ישוע התחמק מהם והלך לדרכו. 31 לאחר מכן הלך ישוע לכפר-נחום שבגליל, ומדי שבת לימד בבית-הכנסת. 32 גם כאן נדהמו השומעים, כי ישוע דיבר בסמכות בלתי רגילה.
- 33 פעם כשלימד ישוע בבית-הכנסת צעק לפתע איש אחד אחוז רוח שד טמא: 34 "הסתלק מכאן, ישוע מנצרת! מדוע באת להשמיד אותנו? אני יודע מי אתה – בנו הקדוש של אלוהים!"
- 35 ישוע קטע את דברי השד וגער בו: "שתוק וצא החוצה!" השד השליך את האיש על הרצפה לעיני כולם, ויצא ממנו בלי לפגוע בו שוב.
- 36 כולם נדהמו ושאלו איש את רעהו במבוכה: "מה המיוחד בדברי האיש הזה עד כי אפילו שדים מצייתים לו?" 37 עד מהרה התפרסם סיפור המעשה בכל האזור.
- 38 לאחר שעזב ישוע את בית-הכנסת, הלך לביתו של שמעון וראה את חמותו של שמעון קודחת מחום. "אנא, רפא אותה,"

התחננו לפניו כולם.

39 ישוע עמד ליד מיטתה וגער בקדחת. מיד ירד החום, והיא קמה ממיטתה והכינה להם אוכל.

40 עם שקיעת השמש הביאו תושבי הסביבה אל ישוע חברים ובני משפחה שחלו במחלות שונות. ישוע הניח את ידיו עליהם וריפא אותם. 41 ישוע גם גירש שדים מאנשים רבים, ובצאתם נהגו השדים לקרוא בקול: "אתה הוא בן-האלוהים!" אולם ישוע השתיק אותם, בגלל שהם ידעו שהוא המשיח.

42 למחרת, השכם בבוקר, הלך ישוע למקום שומם כדי להתבודד. המוני העם חיפשו אותו בכל מקום, וכשמצאו אותו התחננו לפניו: "אנא, אל תעזוב אותנו; הישאר איתנו בכפר-נחום."

43 אולם ישוע השיב להם: "עלי לבשר את דבר מלכות האלוהים גם בערים אחרות, כי זוהי מטרת שליחותי." 44 וישוע המשיך ללמד בבת-הכנסת השונים שבאזור יהודה.

[חזרה](#)

5 הבשורה על-פי לוקס 5

- 1 יום אחד עמד ישוע על חוף הכינרת ובישר את דבר האלוהים. מספר הנוכחים הלך וגדל, עד שהם נדחפו ונדחקו אליו מכל צד. 2 ישוע הבחין בשתי סירות שעגנו ליד החוף. בעלי הסירות, שהיו דייגים במקצועם, רחצו באותו זמן את רשתותיהם. 3 ישוע עלה על אחת הסירות, שהייתה של שמעון, וביקש ממנו להרחיק מעט את הסירה מהחוף, כדי שיוכל לשבת בתוכה ולדבר אל הקהל.
- 4 לאחר שסיים ישוע לדבר אל הקהל, פנה אל שמעון ואמר: "השט את הסירה אל מים עמוקים והשלך את הרשתות כדי לדוג."
- 5 "רבי," השיב שמעון, "בלילה האחרון עבדנו קשה מאוד ולא תפסנו כלום. אולם אם אתה אומר לנו להשליך את הרשתות, נעשה כדברך."
- 6 הם השליכו את הרשתות לים, והפעם תפסו כל כך הרבה דגים עד שהרשתות היו כבדות מדי והחלו להיקרע! 7 הם קראו לעזרתם את חבריהם שבסירה השנייה, ומילאו את שתי הסירות בדגים עד שכמעט טבעו!
- 8 כשראה שמעון פטרוס את הפלא הגדול, נפל על ברכיו לרגלי ישוע ואמר: "אדוני, עזוב אותי לנפשי, כי אני חוטא גדול מדי ואיני ראוי להיות במחיצתך." שמעון אמר דברים אלה משום שהוא וכל הנוכחים איתו, כולל שותפיו יעקב ויוחנן בני-זבדי, היו בתדהמה גדולה לנוכח השלל הבלתי רגיל.
- "אל תפחד." אמר ישוע לשמעון. "מעתה ואילך תהיה דייג של בני אדם."
- 11 לאחר שהשיט את הסירות לחוף עזבו הכול והלכו אחרי ישוע. 12 באחד הכפרים שבהם ביקר ישוע היה אדם נגוע בצרעת. בראותו את ישוע נפל האיש לרגליו והתחנן: "אדוני, אם רק תרצה תוכל לרפא אותי."
- 13 ישוע הושיט את ידו, נגע במצורע ואמר: "ודאי שאני רוצה. הירפא!" ומיד נעלמה הצרעת.
- 14 "אל תספר את הדבר לאיש!" ציווה עליו ישוע. "לך מיד אל הכהן והראה לו שנרפאת. אל תשכח לקחת איתך קרבן – כפי שציווה משה על המטוהרים מצרעת- כדי שכולם יראו שנרפאת." 15 בכל זאת התפשטו השמועות על גבורתו של ישוע במהירות רבה, ואנשים רבים באו להקשיב לדבריו ולהירפא ממחלותיהם. 16 אף-על-פי-כן התחמק מהם ישוע לעיתים קרובות והלך למקומות מבודדים כדי להתפלל.
- 17 יום אחד, כשלימד ישוע כמנהגו, התקבצו סביבו בין השאר גם פרושים וסופרים שבאו מכפרי הגליל, מיהודה ומירושלים, וה' העניק לו גבורה גדולה לרפא את החולים.
- 18 כעבור זמן קצר הופיעו מספר אנשים שנשאו חולה משותק על אלונקה. הם רצו להביא את החולה לפני ישוע, 19 אולם בשל הצפיפות הרבה לא הצליחו לפלס דרך אל תוך הבית. נושאי האלונקה לא נואשו; הם עלו על גג הבית, עקרו כמה רעפים ממקומם והורידו את האלונקה מהגג אל אמצע החדר- לרגלי ישוע.
- 20 כשראה ישוע את אמונתם הגדולה אמר לאיש המשותק: "ידידי, נסלחו לך חטאיך!"
- 21 "למי הוא חושב את עצמו?" שאלו הפרושים והסופרים בלבם. "הוא מחלל את שם האלוהים, רק אלוהים יכול לסלוח חטאים!" 22 ישוע הבין את מחשבותיהם ולכן השיב להם: "מדוע אתם חושבים שאני מחלל את שם אלוהים? 23 מה לדעתכם קל יותר, לומר 'נסלחו לך חטאיך', או 'קום והתהלך'? 24 אני אוכיח לכם כי לבן-האדם יש בארץ סמכות מלאה לסלוח חטאים!" ישוע פנה אל האיש המשותק ופקד עליו: "קום! קפל את האלונקה שלך ולך הביתה."
- 25 מיד קפץ האיש על רגליו לנגד עיניהם, קיפל את האלונקה שלו והלך לביתו כשהוא מהלל את האלוהים. 26 כל הנוכחים נדהמו. "היום ראינו פלא גדול," אמרו ביראה והללו את האלוהים. 27 לאחר מכן יצא ישוע מהעיר ופגש בדרך גובה-מכס אחד, לוי שמו, יושב בשער בית-המכס.
- "בוא והיה תלמיד שלי," אמר לו ישוע. 28 לוי קם על רגליו, עזב הכול מאחוריו והלך אחרי ישוע.
- 29 ערב אחד הכין לוי ארוחה חגיגית לכבוד ישוע והזמין גובי-מכס מהעבודה, ידידים, שכנים וקרובים.
- 30 אולם הדבר לא מצא-חן בעיני הסופרים והפרושים, אשר התלוננו באוזני תלמידיו של ישוע: "איך הוא יכול לאכול ולשתות בחברת החוטאים האלה?" 31 "החולים הם הזקוקים לרופא, לא הבריאים!" השיב להם ישוע. 32 "לא באתי לקרוא לצדיקים לחזור בתשובה, כי אם לחוטאים."
- 33 הם המשיכו להתלונן ואמרו: "תלמידי יוחנן המטביל צמים לעיתים קרובות ומתפללים, וגם הפרושים נוהגים כך. מדוע

אין תלמידך צמים?" 34 "האם אנשים שמחים צמים?" השיב ישוע. "האם אורחים המוזמנים לחתונה צמים בחגיגת החתן? 35 אולם יבוא יום שהחתן יילקח מהם ואז יצומו."

36 ישוע סיפר להם את המשל הבא: "איש אינו קורע חולצה חדשה כדי לתפור ממנה טלאי על חולצה ישנה. מי שעושה כך לא זו בלבד שהוא מקלקל את החולצה החדשה, אלא שגם אינו יכול ליהנות מהחולצה הישנה, כי הטלאי אינו מתאים."

37 "איש אינו שם יין חדש בחביות ישנות ורקובות, מפני שהיין החדש יבקע את החביות, וכך היין יישפך והחביות תיהרסנה. 38 יין חדש יש לשים בחביות חדשות. 39 אדם הרגיל לשתות יין ישן אינו חפץ לשנות את מנהגו ולשתות יין חדש. 'היין הישן מוצא-חן בעיני, הוא יאמר, ולא ירצה אפילו לטעום מהיין החדש.'"

[חזרה](#)

6 הבשורה על-פי לוקס 6

1 באחת השבתות, כשעברו ישוע ותלמידיו בשדה, קטפו התלמידים שיבולים, הפרידו את המוץ ואכלו את הגרעינים.
2 הדבר לא מצא-חן בעיני כמה פרושים אשר באו לישוע, ואלה קראו: "מדוע תלמידך קוטפים שיבולים בשבת? הלא הם מחללים את השבת!"

3 השיב להם ישוע: "האם מעולם לא קראתם מה עשה דוד המלך כשהוא ואנשיו היו רעבים? 4 דוד נכנס לאוהל מועד, לקח את לחם הפנים – שעל-פי התורה היה מיועד לכוהנים בלבד – ואכל אותו עם אנשיו." 5 ישוע עוד הוסיף: "בן האדם הוא אדון השבת."

6 בשבת אחרת, כשלימד ישוע בבית-הכנסת, היה בין הקהל אדם שידו הימנית משותקת. 7 הסופרים והפרושים רצו לראות אם ישוע ירפא את האיש בשבת, מפני שחיפשו סיבה להאשים אותו במשהו.

8 ישוע ידע היטב את מחשבותיהם, ולכן אמר לבעל היד המשותקת: "בוא ועמוד לפני כולם." האיש עשה כדבריו.

9 ישוע פנה אל הסופרים והפרושים: "יש לי שאלה אליכם: על-פי התורה, האם עלינו לעשות בשבת מעשים טובים, או מעשים רעים? האם עלינו להציל חיים בשבת, או להרסם?"

10 ישוע הביט בעיני הנוכחים ואחר כך אמר לאיש שידו משותקת: "הושט את ידך." האיש הושיט את ידו והיא נרפאה כליל. 11 מעשה זה של ישוע עורר את זעם אויביו, והם החלו להתייעץ ביניהם מה לעשות לו.

12 זמן קצר לאחר מכן יצא ישוע אל ההרים להתפלל, ובילה את כל הלילה בתפילה לאלוהים. 13 עם עלות השחר הוא קרא אליו את תלמידיו, ובחר מתוכם שנים-עשר איש שיהיו מלווי הקבועים. יותר מאוחר ישוע מינה את אלה להיות שליחים. 14 אלה שמוטיהם: שמעון (ישוע קרא לו גם פטרוס), אנדרי (אחיו של שמעון), יעקב, יוחנן, פיליפוס, בר-תלמי, 15 מתתיהו, תומא, יעקב (בן-חלפי), שמעון (מכת הקנאים), 16 יהודה (בן-יעקב), יהודה איש-קריות (אשר מאוחר יותר הסגיר את ישוע).

17 ישוע ירד איתם מההר, וכשהגיעו למקום נרחב הוא עמד מלכת. קהל גדול כבר ציפה לו שם; ביניהם תלמידיו הרבים ואנשים רבים שבאו ממרחקים להקשיב לדבריו ולהירפא ממחלותיהם. הם באו בהמוניהם מירושלים, מיהודה ומאזור צור וצידון. 18 גם אנשים שהיו אחוזים רוחות רעות נרפאו.

19 כל אחד ואחד מהם השתוקק לגעת בישוע, כי יצא ממנו כוח מרפא שריפא את כולם.

20 ישוע פנה אל תלמידיו ואמר:

"אשריכם העניים, כי מלכות האלוהים שייכת לכם.

21 אשריכם הרעבים עתה, כי תשבעו.

אשריכם הבוכים עתה, כי עוד תשמחו.

22 אשריכם אם שונאים ומגדים אתכם,

ואם מקללים אתכם בגלל אמונתכם בבן-האדם.

23 שמחו ורקדו, כי מצפה לכם שכר רב בשמים! ואל תשכחו שכך רדפו גם את הנביאים!

24 אך אוי לעשירים,

מפני שכבר קיבלתם את כל מה שמגיע לכם בעולם הזה.

25 "אוי לאלה שיש לכם את כל משאלות לבבכם,

כי יבוא יום שבו לא יהיה לכם דבר!

אוי לכם הצוחקים עתה,

כי לא רחוק היום שבו תתאבלו ותבכו!

26 "אוי לכם המקבלים מחמאות ושבחים מכל בני-האדם,

כי כך החניפו אבותיהם לנביאי השקר.

27 "הקשיבו כולכם: אהבו את אויביכם, השיבו טובה לשונאיכם, 28 ברכו את המקללים אתכם, והתפללו בעד אלה שלועגים לכם ומביישים אתכם.

29 "אם מישוהו יסטור לך על לחי אחת, הושט לו גם את הלחי השנייה! 30 תן מה שיש לך לכל המבקש, וכאשר לוקחים ממך דבר, אל תצטער ואל תדרוש אותו חזרה. 31 נהגו באחרים כפי שהייתם רוצים שהם ינהגו בכם.

32 "אם אתם אוהבים רק את אלה שאוהבים אתכם, מה המיוחד בכך? גם הפושעים אוהבים את אלה שאוהבים אותם! 33 ואם אתם עושים טובה רק לאלה שעושים לכם טובה – החושבים אתם שמגיע לכם פרס? גם הפושעים מחזירים טובה תחת טובה! 34 אם אתם מלווים רק לאלה שיכולים להחזיר לכם, האם אתם עושים מעשה נעלה? גם הקמצנים והרשעים מלווים לאנשים כמותם תמורת שכר מלא.

35 "עליכם לאהוב את אויביכם, לעשות מעשים טובים ולהלוות כספים בלי לצפות שיחזירו לכם. ואז שכרכם מאת אלוהים יהיה רב, וכך גם תוכיחו שאכן בניו אתם, שהרי אלוהים טוב גם לרשעים ולכפויי-טובה.

36 "היו רחמנים כמו שאביכם שבשמים. 37 אל תמתחו ביקורת על אחרים ואל תשפטו אותם, ואז לא ימתחו ביקורת עליכם ולא ישפטו אתכם. אל תאשימו איש, ואז לא יאשימו אתכם. סלחו לאחרים, ואז ייסלח גם לכם.

38 אם תתנו לאחרים תקבלו חזרה מידה יפה, גדושה ושופעת, כי במידה שאתם נותנים לאחרים יינתן לכם חזרה."

39 ישוע סיפר להם את המשל הבא: "היכול עיוור להדריך עיוור? הלא שניהם יפלו לתוך בור. 40 התלמיד אינו יודע יותר ממורו, אולם אם ילמד בשקידה ובחריצות יוכל להגיע לרמת ידיעותיו של המורה.

41 "כיצד יכול אתה לראות שביב-עץ קטן בעין חברך, ולא להבחין בקרש הגדול שבעיניך? 42 איך אתה יוכל לומר לו: 'אחי, הרשה לי לסלק את השביב מעיניך.' בזמן שאינך רואה את הקרש הגדול שבעיניך? צבוע שכמותך! סלק תחילה את הקרש מעיניך, ורק לאחר מכן תוכל לסלק את שביב העץ מעין חברך.

43 "עץ משובח אינו נותן פרי רקוב, כשם שעץ רקוב אינו נותן פרי משובח. 44 את העץ מכירים לפי הפרי שהוא נותן. הרי התאנים לעולם אינן צומחות על שיחי קוצים, וענבים לעולם אינם צומחים על חוחים. 45 אדם טוב מפיק מעשים טובים מהטוב שבלבו, בעוד שאדם רע מפיק מעשים רעים מהרוע שבלבו, שהרי אדם מדבר מתוך הממלא את לבו.

46 "מדוע אתם קוראים לי 'אדון, אדון', ואינכם עושים את מה שאני אומר לכם? 47 כל מי שבא אלי ואינו רק מקשיב לדברי, כי אם גם מקיים אותם, 48 דומה לאדם שבנה את ביתו על יסודות איתנים החצובים בסלע. כשבא שיטפון, הבית עומד איתן כי נבנה היטב. 49 אולם מי שמקשיב לדברי ואינו מקיים אותם, דומה לאדם שבנה את ביתו על אדמת-חול ללא יסודות. כשבא שיטפון הבית נהרס כליל."

[חזרה](#)

7 הבשורה על-פי לוקס 7

1 לאחר שסיים לדבר באוזני העם בא ישוע לכפר-נחום. 2 היה אז קצין רומאי, שמשרת אחד שאהב נטה למות. 3 כאשר שמע הקצין על אודות ישוע, שלח אליו כמה מזקני היהודים כדי שיבקשו ממנו לבוא ולהציל את חיי המשרת. 4 הזקנים באו אל ישוע והתחננו לפניו שיענה לבקשת הקצין.

"אנא, מלא את בקשתו, התחננו הזקנים, 5 "כי הוא אוהב את עמנו ואף בנה לנו בית-כנסת מכספו!"

6 ישוע הלך איתם אל בית הקצין, אולם לפני הגיעם אל הבית שלח הקצין אחדים מחבריו אל ישוע כדי לומר לו: "אדוני, אל תטריח את עצמך! איני ראוי שתבוא אל ביתי, 7 ומסיבה זאת גם לא העזתי לבוא אליך בעצמי. בבקשה ממך, רק צווה שמשרתי יבריא והוא יבריא. 8 מנין לי הביטחון הזה? הרי אני רגיל לקבל פקודות מהממונים עלי, ואף לתת פקודות לחיילים תחת פקודי. אם אני אומר לחייל אחד: 'לך', הוא הולך. אם אני אומר לחייל אחר: 'בוא', הוא בא. אם אני אומר למשרתי: 'עשה עבודה זאת או אחרת', הוא עושה אותה. כך גם אם תצווה על המשרת שיבריא – הוא יבריא."

9 דברי הקצין הפליאו את ישוע. הוא פנה אל הקהל שליווה אותו ואמר: "בקרוב כל עם ישראל לא ראיתי אדם בעל אמונה כזאת!"

10 כשחזרו חברי הקצין אל הבית ראו שהמשרת הבריא לחלוטין. 11 זמן קצר לאחר מכן הלך ישוע עם תלמידיו אל העיירה נעים, וכרגיל הלך אחריו קהל גדול. 12 כשהתקרב ישוע אל שער העיירה ראה תהלוכת-לוויה יוצאת מעיר. הייתה זאת הלוויה של בן יחיד לאם אלמנה, ובין האבלים היו רבים מתושבי המקום. 13 מראה האלמנה עורר את רחמי האדון והוא אמר לה: "אל תבכי." 14 הוא ניגש ונגע באלונקה, ונושאו עצרו. "נער, קום לחיים!" קרא ישוע. 15 הנער קם והחל לדבר אל הסובבים אותו וישוע השיבו לאמו. 16 הקהל, שנמלא פחד ורעדה, שיבח את האלוהים וקרא: "נביא גדול קם בינינו! היום ראינו את יד אלוהים!"

17 השמועה על המעשה של ישוע התפשטה בכל יהודה והאזור סביב.

18 גם תלמידי יוחנן המטביל שמעו על מעשי ישוע וסיפרו ליוחנן את כל אשר שמעו. 19 יוחנן קרא אליו שניים מתלמידיו ושלה אותם אל ישוע כדי לשאול: "האם אתה המשיח, או שעלינו לחכות למישהו אחר?"

20 שני התלמידים באו אל ישוע ואמרו: "יוחנן המטביל שלח אותנו אליך כדי לשאול: האם לך אנחנו מצפים, או למישהו אחר?" 21 באותה עת ריפא ישוע אנשים רבים ממחלות, נגעים, רוחות רעות והשיב את הראייה לעיוורים רבים. 22 "לכו וספרו ליוחנן את כל אשר ראיתם ושמעתם כאן היום," ענה ישוע לשאלתם. "ספרו לו שהעיוורים רואים, הפיסחים הולכים, המצורעים מטוהרים, החרשים שומעים, המתים קמים לתחייה והעניים שומעים את בשורת אלוהים. 23 ועוד אמרו ליוחנן כי ברוך האיש שלא אהיה לו מכשול, אלא יאמין בי."

24 לאחר שהלכו שני התלמידים דיבר ישוע אל הקהל על אודות יוחנן: "מה הלכתם לראות במדבר? האם הלכתם להתבונן בעשב הנע ברוח? 25 אמרו לי, מה ציפיתם לראות? אדם לבוש בגדים יפים? הרי מי שלובש בגדים מפוארים גר בארמונות פאר ולא במדבר.. 26 מה באמת הלכתם לראות, נביא? כן! נביא הלכתם לראות, ואני אומר לכם שהוא גדול אף מנביא. 27 על האיש הזה כתוב בתנ"ך: 'הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני.' 28 ובכן, לא נולד אדם גדול מיוחנן, ויחד עם זאת – הקטן במלכות האלוהים גדול ממנו!"

29 כל האנשים אשר שמעו את דברי יוחנן – אפילו גובי מכס – הצדיקו את דרישות אלוהים ונטבלו על-ידי יוחנן.

30 אולם הפרושים וחכמי התורה דחו את תוכניתו של ה' למענם וסרבו להיטבל על-ידי יוחנן.

31 "מה יכול אני להגיד על אנשים כאלה?" שאל ישוע. "למה הם דומים? 32 הם דומים לילדים במגרש משחקים שמתלוננים באוזני חבריהם: 'ניגנו לכם בחליל אך לא רקדתם, קיננו לכם קינה, אך לא בכיתם.' 33 ישוע המשיך: "יוחנן המטביל נהג לצום ולא שתה יין כל ימי חייו, ואתם קראתם לו 'משוגע'. 34 עכשיו בא בן-האדם שאוכל וגם שותה יין, ומה אתם אומרים? 'האיש הזה זללן, הוא שותה יין ומתחבר עם חוטאים וטיפוסים מפוקפקים! 35 אנשים יכירו בצדקת ה' וחוכמתו כאשר יראו איך צדיקיו חיים."

36 פרוש אחד הזמין את ישוע לארוחה בביתו. ישוע נענה להזמנה, בא לבית הפרוש וישב ליד השולחן. 37 באותה עיר הייתה אישה חוטאת. משנודע לה כי ישוע מתארח בבית הפרוש, לקחה פח מלא מרקחת בשמים יקרים ובאה אל הבית.

38 כשנכנסה אל הבית כרעה ברך לפני ישוע והרטיבה את רגליו בדמעותיה. בשערה הארוך היא ניגבה את רגליו, נישקה אותן ומרחה עליהן את הבשמים שהביאה.

39 מארחו של ישוע ראה את המתרחש, ומכיוון שהכיר את האישה אמר בלבו: "אילו ישוע היה באמת נביא אלוהים, הוא

היה יודע עם איזו אישה יש לו עניין!" 40 ישוע ידע את מחשבות הפרוש ולכן אמר לו: "שמעון, ברצוני לומר לך משהו."
"דבר, רבי, השיב שמעון.

41 ישוע סיפר לו את הסיפור הבא: "אדם הילווה כסף לשני אנשים: 500 שקלים לאחד, ו-5000 שקלים לשני. 42 הואיל והשניים לא יכלו להחזיר את החוב, ריחם עליהם המלווה וויתר להם על החובות. מי לדעתך יאהב יותר את המלווה בעקבות מעשה נעלה זה?"

43 "אני מניח שבעל החוב הגדול יותר," ענה שמעון.

"נכון מאוד," הסכים ישוע.

44 ואז הביט באישה ואמר לשמעון: "הבט באישה זאת; כשנכנסתי לביתך לא הצעת לי קערת מים כדי לרחוץ את רגלי מהאבק, ואילו אישה זו רחצה את רגלי בדמעותיה וניגבה אותן בשערה. 45 גם לא נשקת לי כמקובל, ואילו היא לא חדלה לנשק את רגלי מהרגע שבאתי לכאן. 46 אתה לא טרחת למשוח שמן על ראשי, ואילו היא משחה את רגלי בבשמים ובשמנים יקרים. 47 אהבתה הרבה מוכיחה שנסלחו לה חטאים רבים. אדם שנסלח לו מעט אוהב מעט. 48 ישוע פנה אל האישה ואמר: "נסלחו לך חטאיך."

49 האורחים האחרים שישבו איתו ליד השולחן אמרו בלבם: "למי הוא חושב את עצמו שהוא סולח חטאים?"

50 אולם ישוע המשיך ואמר לאישה: "אמונתך הושיעה אותך. לכי לשלום."

[חזרה](#)

8 הבשורה על-פי לוקס 8

1 זמן קצר לאחר מכן עבר ישוע מעיר לעיר ומכפר לכפר, וסיפר לאנשים את בשורת מלכות האלוהים. אל ישוע נילוו שנים-עשר תלמידיו 2 וקבוצת נשים, שאותן הוא ריפא ממחלות שונות או גירש מהן רוחות רעות. בין נשים אלה היו מרים המגדלית (שממנה גירש ישוע שבעה שדים), 3 יוחנה, אשת כוזא (מי שניהל את עסקי המלך הורדוס), שושנה ורבות אחרות שתרמו מכספן לכלכלת ישוע ותלמידיו.

4 יום אחד, כשנהרו אליו אנשים מערים רבות, סיפר להם ישוע את המשל הבא:

5 "איכר אחד יצא לזרוע בשדה. בפזרו את הזרעים נפלו אחדים מהם בצד הדרך, והם נרמסו ונאכלו על-ידי הציפורים. 6 חלקם נפלו על אדמת סלעים, ואלה צמחו יפה, אך כעבור זמן קצר התייבשו ומתו מחוסר לחות. 7 חלקם נפלו בין הקוצים. זרעים אלה אמנם צמחו, אולם יחד איתם צמחו גם קוצים וחנקו אותם. 8 חלק אחר מהזרעים נפלו על אדמה פורייה, ואלה צמחו ונשאו פרי רב, פי מאה ממה שנזרע."

בסיימו את המשל אמר ישוע: "מי שמסוגל לשמוע, שיקשיב!"

9 תלמידיו שאלו אותו למה התכוון, 10 וישוע השיב: "לכם מותר לדעת את משמעות המשלים, כי הם מדברים על מלכות האלוהים. אולם האנשים הללו שומעים את המילים אך אינם מבינים – בדיוק כפי שניבאו אבותינו הנביאים.

11 זהו פירוש המשל: הזרע הוא דבר-אלוהים. 12 שולי הדרך מסמלים את לב האנשים השומעים את דבר האלוהים, אולם מיד בא השטן ומנסה להשכיח מלבם את דבר ה'. כך הוא מונע בעדם מלהאמין באלוהים ולהיושע. 13 אדמת הסלעים מסמלת את לב האנשים הנהנים להקשיב לדבר-אלוהים, אולם אין הוא חודר לעומק לבם. הם יודעים שדבר ה' הוא אמת, ואפילו מאמינים לזמן קצר, אולם ברגע של קושי ומבחן הם מאבדים את אמונתם. 14 אדמת הקוצים מסמלת את לב האנשים המקשיבים לדבר אלוהים ומאמינים בו, אולם כעבור זמן קצר נחנקת אמונתם על-ידי דאגות, תאוות-העולם ורדיפה אחר כסף ורכוש. משום כך לעולם אינם מגיעים לבגרות רוחנית.

15 לעומתם מסמלת האדמה הפורייה אנשים בעלי לב טוב וישר. אנשים אלה מקשיבים לדבר ה', דבקים בו ואף מביאים פרי רב.

16 "כאשר אדם מדליק נר בחשכה, האם הוא מכסה את הנר או מחביא אותו מתחת למיטה? הוא ישים אותו במקום מרכזי, המקום שבו יאיר לבאי הבית בצורה הטובה ביותר. 17 כל מה שמוסתר עתה יתגלה ויצא לאור בבוא הזמן. 18 לכן שימו לב כיצד אתם מקשיבים. מי שיש לו – יינתן לו עוד. ומי שאין לו – גם מה שהוא חושב שיש לו יילקח ממנו."

19 אז באו אמו ואחיו של ישוע לבקרו, אולם בגלל הקהל הרב לא יכלו להיכנס אל הבית שבו לימד.

20 מישהו הודיע לישוע כי אמו ואחיו מחכים לו בחוץ ורוצים לראותו, 21 אולם ישוע אמר: "אמי ואחי הם כל אלה המקשיבים לדברי אלוהים ומקיימים אותם!"

22 יום אחד עלה ישוע עם תלמידיו לסירה והציע: "הבה נשוט אל החוף ממול." 23 הם החלו לשוט וישוע נרדם. לפתע התחוללה סערה חזקה. הרוח טלטלה את הסירה מצד אל צד, הגלים הגבוהים הציפו את הסירה במים, והתלמידים היו בסכנה גדולה.

24 "רבי, קום!" העירו אותו התלמידים בבהלה. "אנחנו טובעים!"

ישוע גער ברוח ובים, ומיד פסקה הסערה והים נרגע. 25 "היכן אמונתכם?" שאל אותם ישוע.

התלמידים הנדהמים והמפוחדים אמרו איש לרעהו: "מיהו האיש הזה, שאפילו הרוח והים נשמעים לו?"

26 הם הגיעו אל הגדה השנייה של הכינרת, אל ארץ הגדריים. 27 כשעלה ישוע לחוף, בא לקראתו אדם מקומי אשר זמן רב היה אחוז-שדים. האיש היה עירום לגמרי, חסר בית וישן בבית-הקברות. 28 בראותו את ישוע נפל האיש לרגליו וצרח: "מה אתה רוצה ממני, ישוע בן-אל-עליון? אני מתחנן לפניך, אל תייסר אותי!" 29 הוא אמר זאת משום שישוע כבר ציווה על השד לצאת ממנו. לעיתים קרובות השתלט השד על האיש האומלל, עד כי גם כשאסרו אותו בכבלים ובשרשרות היה מנתק אותם בקלות ובורח למדבר, בכוחו ובהשפעתו של השד.

30 "מה שמך?" שאל ישוע את השד.

"לגיון", השיבו קולות רבים, כי היו בו למעשה שדים רבים. 31 השדים התחננו לפני ישוע שלא ישלח אותם לתהום.

32 במדרון ההר שבקרבת מקום רעה עדר חזירים, והשדים התחננו לפני ישוע שירשה להם להיכנס בחזירים. ישוע

הסכים, 33 והשדים יצאו מהאיש ונכנסו בחזירים. מיד החל העדר להשתולל, גלש במדרון התלול וטבע בים. 34 משראו הרועים את המתרחש נמלטו בבהלה וסיפרו את הדבר בעיר ובכפרים.

עד מהרה נהרו לשם אנשים רבים כדי לראות את המתרחש במו עיניהם. הם ראו את האיש שהיה אחוז-שדים יושב לרגלי ישוע, לבוש היטב ושפוי בדעתו. עדי ראייה סיפרו לבאים כיצד ריפא ישוע את האיש, וכולם נמלאו פחד. 37 כה רב היה פחדם, עד כי האנשים הרבים מארץ הגדריים התחננו לפני ישוע שיעזוב אותם לנפשם וילך משם. ישוע חזר לסירה ושב למקום ממנו בא.

38 האיש שהיה אחוז-שדים התחנן לפניו שירשה לו להצטרף אליו, אולם ישוע סרב.

39 "חזור לביתך", אמר לו ישוע, "וספר לבני משפחתך את הפלא שאלוהים עשה למענך."

האיש הלך וסיפר בכל העיר את הפלא שחולל ישוע למענו. 40 בגדה השנייה של הכינרת קיבל אותו הקהל, שכבר המתין לישוע.

41 אדם בשם יאיר, שהיה ראש בית-הכנסת המקומי, בא ונפל לרגלי ישוע. יאיר התחנן לפניו שיבוא איתו אל ביתו, 42 כי בתו היחידה בת שתיים-עשרה חלתה ועמדה למות. ישוע הלך עם יאיר כשהוא מפלס לו דרך בין הקהל הרב. 43 בקרב הקהל הייתה אישה שסבלה משטף דם כרוני במשך שתיים-עשרה שנה. היא הוציאה את כל כספה על רופאים שונים, אולם איש לא יכול היה לרפא אותה. 44 האישה קרבה אל ישוע מאחור, וכשנגעה בכנף בגדו פסק מיד שטף הדם!

45 "מי נגע בי?" שאל ישוע.

כל הסובבים אותו הכחישו שנגעו בו, ופטרוס אמר: "רבי, כיצד אתה יכול לשאול מי נגע בך? ראה כמה רבים האנשים שנדחפים ונדחקים אליך מכל צד!" 46 אולם ישוע השיב: "אני יודע שמישהו נגע בי בכוונת תחילה, כי הרגשתי שיצא ממני כוח מרפא."

47 כאשר נוכחה האישה שישוע ידע, החלה לרעוד מפחד. היא נפלה לרגליו וסיפרה באוזני כולם מדוע נגעה בישוע. היא סיפרה שנרפאה כליל. 48 "בתי", אמר לה ישוע, "אמונתך ריפאה אותך, לכן לשלום." 49 בזמן שישוע דיבר אל האישה, הגיע למקום שליח מביתו של יאיר והודיע לאב: "בתך מתה; אין צורך להטריח את המורה." 50 כאשר שמע ישוע את דברי השליח אמר אל האב: "אל תפחד! בטח בי, ובתך תרפא."

51 בהגיעם אל הבית הרשה ישוע רק להורים, לפטרוס, ליעקב וליוחנן להיכנס לחדר הילדה. 52 הבית היה מלא אנשים שבאו להתאבל ולבכות על מותה, אולם ישוע אמר להם: "אל תבכו; הילדה לא מתה, היא רק ישנה."

53 אך האבלים לעגו לישוע, כי ידעו שהיא מתה.

54 ישוע אחז ביד הילדה וקרא: "קומי, ילדתי!" 55 באותו רגע רוחה שבה אליה והיא קמה על רגליה. "תנו לה משהו לאכול!" פקד ישוע. 56 הוריה התפלאו מאוד, אולם ישוע ציווה עליהם לא לספר לאיש את אשר קרה.

[חזרה](#)

9 הבשורה על-פי לוקס 9

- 1 יום אחד קרא אליו ישוע את שנים-עשר תלמידיו, והעניק להם סמכות וכוח לגרש שדים ולרפא מחלות. 2 לאחר מכן שלח אותם לספר לכולם על בוא מלכות האלוהים ולרפא את החולים.
- 3 "אל תיקחו אתכם דבר, " הורה להם ישוע. "אל תיקחו אתכם מקל הליכה, תרמיל, מזון, כסף ואף לא בגדים להחלפה. 4 בכל עיר או כפר התארחו בבית אחד בלבד.
- 5 אם התושבים לא יקשיבו לדבריכם, צאו מאותה עיר ונערו את העפר מעל רגליכם, כסימן לכך שעשיתם את המוטל עליכם והזהרתם אותם."
- 6 התלמידים יצאו לדרך, ובעברם מעיר לעיר ומכפר לכפר בישרו את דבר אלוהים וריפאו את החולים.
- 7 כשהגיעו השמועות על כוחו ונפלאותיו של ישוע לאוזני המושל הורדוס, הוא נמלא מבוכה ודאגה, כי היו אנשים שאמרו: "זהו יוחנן המטביל שקם לתחייה!" 8 או: "האיש הזה הוא אליהו הנביא!" היו שאמרו: "זהו אחד הנביאים שקם לתחייה!".
- 9 "יוחנן?" תמה הורדוס. "הרי כרתי את ראשו, אז מיהו האיש שעליו אני שומע ניסים ונפלאות?" והורדוס חיפש דרך לפגוש את ישוע.
- 10 לאחר שחזרו השליחים ודיווחו לישוע על כל מעשיהם, הוא עזב את הקהל איתם והם הלכו יחד לבית-צידה כדי להיות לבדם. 11 אבל ההמונים גילו לאן ישוע הלך והלכו בעקבותיו. ישוע קיבל אותם בחמימות ולימד אותם על מלכות האלוהים. הוא גם ריפא את החולים שביניהם.
- 12 לפנות ערב ניגשו שנים-עשר התלמידים אל ישוע והאיצו בו לשלוח את הקהל אל הכפרים והמשקים שבסביבה כדי לקנות אוכל ולחפש מקום לינה, כי האזור שבו היו היה שומם לגמרי. 13 "אתם תאכילו אותם!" אמר ישוע לתלמידיו.
- "במה?" שאלו התלמידים בתימהון. "יש לנו רק חמש ככרות לחם ושני דגים. האם אתה רוצה שנלך לקנות אוכל לכל ההמון הזה?" 14 כחמשת-אלפים איש היו שם (לא כולל נשים וילדים).
- "אמרו להם לשבת בשורות של חמישים איש," הורה ישוע לתלמידיו. 15 התלמידים עשו כדבריו והושיבו את הקהל.
- 16 ישוע לקח את חמש ככרות הלחם ואת שני הדגים, הביט לשמים וברך על המזון. לאחר מכן פרס את הלחם, חתך את הדגים והגיש לתלמידיו שיחלקו לעם. 17 כולם אכלו עד ששבעו, וכאשר אספו את הפירורים שנשארו מילאו שנים-עשר סלים.
- 18 יום אחד כשהתפלל ישוע לבדו ורק תלמידיו היו בחברתו, הוא שאל אותם: "למי חושבים אותי האנשים?"
- 19 "ליוחנן המטביל," השיבו התלמידים. "אבל יש החושבים שאתה אליהו הנביא, ואחרים חושבים שאתה אחד מאבותינו הנביאים שקם לתחייה."
- 20 "למי אתם חושבים אותי?" המשיך ישוע לשאול.
- "אתה משיח אלוהים!" ענה פטרוס.
- 21 ישוע ציווה עליהם לא לספר זאת לאיש. 22 "על בן-האדם לסבול הרבה," הוסיף ישוע. "זקני היהודים, ראשי הכוהנים והסופרים ידחו אותו ואף יהרגו אותו, אולם כעבור שלושה ימים יקום לתחייה!"
- 23 לאחר מכן אמר ישוע לכולם: "מי שרוצה ללכת בעקבותיי חייב להתכחש לעצמו, לוותר על נוחיותו ושאיפותיו, לשאת עמו את צלבו יום-יום ולבוא אחרי. 24 כי המאבד את חייו למעני – יציל אותם, בעוד שהמתעקש לשמור על חייו – יאבד אותם. 25 מה הרוויח אדם שהשיג את העולם כולו אבל איבד את נפשו?"
- 26 "כאשר בן-האדם ישוב בכבוד האלוהים והמלאכים הקדושים, ומי שאני ודברי היו לו לבושה, הוא יהיה לבושה לבן האדם. 27 אני אומר לכם את האמת: בין העומדים פה עתה יש כאלה שלא ימותו לפני שיראו את מלכות האלוהים!"
- 28 כעבור שמונה ימים לקח איתו ישוע את פטרוס, יוחנן ויעקב ועלה על אחד ההרים כדי להתפלל. 29 בזמן שישוע התפלל, פניו השתנו ובגדיו הלבנים והבריקו. 30 לפתע הופיעו משה רבנו ואליהו הנביא ודיברו איתו. 31 הופעתם הייתה מרשימה ומהודרת, והם דיברו עם ישוע על מותו הקרוב בירושלים, שהיה צפוי לפי דבר ה'.
- 32 בינתיים שקעו פטרוס והאחרים בשינה עמוקה, וכשהתעוררו ראו את כבודו והדרו של ישוע ואת השנים שעמדו לידו. 33 כשעמדו אליהו ומשה ללכת קרא פטרוס בבלבול, בלי לדעת מה הוא אומר: "רבי, כמה נפלא! מדוע לא נקים כאן

שלוש סוכות – לך, למשה ולאליהו?"

34 בעודו מדבר כיסה אותם ענן והם נמלאו פחד. 35 ומן הענן קרא קול: "זהו בני האהוב, שמעו בקולו."

36 לאחר הקול נראה ישוע עומד לבדו. התלמידים לא סיפרו לאיש את אשר ראו אלא חיכו. 37 כשירדו מן ההר למחרת, באו אנשים רבים לקראת ישוע, 38 ואחד מהם קרא: "רבי, אני מתחנן לפניך שתביט בבני היחיד. 39 שד נכנס בו, ובכל פעם שהוא אווזו בבני הוא גורם לו לצרוח ללא סיבה, משליך אותו על הרצפה ומתיש את כוחו עד שריר נוזל מפיו. השד הזה מדכא את בני מאוד וכמעט שאינו עוזב אותו לנפשו. 40 התחננתי לפני תלמידיך שיגרשו את השד, אבל הם לא יכלו לעשות זאת."

41 "איזה דור עקשן וחסר-אמונה!" קרא ישוע. "עד מתי אצטרך לסבול אתכם? הביאו את הילד!"

42 לפני שהספיק הילד להגיע אל ישוע, השד הפיל אותו ארצה כאשר הוא מזדעזע. אולם ישוע גירש ממנו את השד בגערה, ריפא אותו והשיבו לאביו.

43 כשראו הנוכחים את הגילוי הזה של כוח אלוהים, נפלה עליהם יראה גדולה.

בעוד הקהל מתפעל ומחליף רשמים על מעשיו הנפלאים, אמר ישוע לתלמידיו: 44 "הקשיבו לדברי בתשומת לב: בן-האדם עומד להימסר לידי אנשים." 45 אולם התלמידים לא הבינו למה התכוון; דבר-מה מנע מבעדם מלהבין והם חששו לשאול אותו למה התכוון.

46 בין התלמידים התעורר ויכוח: מיהו החשוב והגדול ביניהם. 47 ישוע ידע את מחשבותיהם ולכן קרא לילד קטן, העמידו לידו 48 ואמר לתלמידיו: "מי שמקבל בברכה ילד קטן כזה, כאילו מקבל בברכה אותי; ומי שמקבל בברכה אותי, מקבל למעשה בברכה את אבי אשר שלח אותי. הקטן מביניכם – הצנוע והעניו ביותר – הוא הגדול ביניכם!"

49 יוחנן תלמידו פנה אליו ואמר: "רבי, ראינו איש שמגרש שדים בשמך ואמרנו לו לחדול מכך, כי אין הוא שייך לקבוצתנו."

50 "לא הייתם צריכים לומר לו זאת," השיב לו ישוע. "כי מי שאינו נגדנו הוא בעדנו."

51 בהתקרב המועד שבו יילקח לשמים, התכוון ישוע ללכת לירושלים. 52 יום אחד הוא שלח לפניו שליחים, כדי שיכינו לו מקום לינה באחד מכפרי השומרונים. 53 אולם השומרונים סרבו לתת להם מקום לינה, משום שפניהם של ישוע ותלמידיו היו מועדות לירושלים (לשומרונים היה ויכוח עם היהודים בנוגע לירושלים).

54 כשהגיע הדבר לאוזני ישוע ותלמידיו, שאלו יעקב ויוחנן: "אתה רוצה שנצווה כי תרד אש מהשמים ותשרוף אותם?" 55 אולם ישוע גער בהם, 56 והחבורה המשיכה בדרכה אל כפר אחר.

57 בדרך אמר משהו לישוע: "אדוני, לאן שתלך, אני אלך אחריך!" 58 אולם ישוע השיב לו: "אל תשכח שאין לי מקום להניח את ראשי. השועלים מתגוררים במחילות האדמה ולציפורים יש קנים, אולם לבן-האדם אין מקום להניח בו את ראשו." 59 בהזדמנות אחרת אמר ישוע לאיש מסוים: 'בוא אחרי והיה תלמיד שלי.' האיש הסכים, אולם ביקש לקבור תחילה את אביו.

60 "הנח למתים (מבחינה רוחנית) לקבור את המתים שלהם," אמר לו ישוע. "ואילו אתה לך להכריז על מלכות האלוהים."

61 איש אחר אמר לישוע: "אני אלך אחריך, אדוני, אך הרשה לי תחילה ללכת הביתה ולהיפרד מבני משפחתי."

62 אבל ישוע השיב לו: "השם את ידו על המחרשה ומביט אחרי לא יהיה כשיר למלכות האלוהים."

[חזרה](#)

10 הבשורה על-פי לוקס 10

- 1 לאחר מכן בחר האדון שבעים תלמידים נוספים, ושלה אותם לפניו בזוגות אל הערים והכפרים שבהם עמד לבקר.
- 2 "מאחר שהקציר רב והפועלים מעטים," אמר להם ישוע, "התחננו לאלוהים שישלח פועלים לעזור לכם בעבודתכם למענו. 3 לכו עתה וזכרו שאני שולח אתכם כשלוח כבשים בין זאבים. 4 אל תיקחו אתכם כסף, חפצים אישיים ואף לא זוג נעליים נוסף, ואל תעצרו בדרך לשוחח עם איש.
- 5 "בכניסתכם לכל בית ברכו אותו תחילה לשלום. 6 אם באותו בית גר אדם אוהב שלום, הברכה תתקיים, ואם אין הוא אוהב שלום באותו בית – הברכה תשוב אליכם.
- 7 "בבואכם אל כפר או עיר אל תעברו מבית מארח אחד לאחר, אלא התארחו בבית אחד בלבד, ואל תהססו לאכול ולשתות כל מה שמגשימים לכם, כי הפועל ראוי לשכרו.
- 8 בכל עיר שבה מקבלים אתכם בשמחה איכלו את המוגש לפניכם, 9 רפאו את החולים ואמרו להם: 'מלכות האלוהים קרובה אליכם'.
- 10 בעיר שבה לא מקבלים אתכם צאו לרחובות וקראו: 11 'כמחאה על התנהגותכם אנחנו מנערים את אבק עירכם שדבק ברגלינו, אולם דעו לכם שאכן קרובה מלכות האלוהים!' 12 אני אומר לכם שאפילו לסדום המרושעת יהיה קל יותר ביום הדין מאשר לעיר הזאת.
- 13 אוי ואבוי לכן, כורזין ובית-צידה! אילו חוללתי בצור ובצידון את הנסים שחוללתי בקרבכם, מזמן היו שם כולם חוזרים בתשובה ולובשים שק ואפר לאות חרטה. 14 כן, צור וצידון תקבלנה עונש קל משלכן ביום הדין! 15 ואתם, אנשי כפר-נחום, החושבים אתם שירוממו אתכם לשמים? לגיהנום תרדו!" 16 ישוע המשיך לדבר אל התלמידים: "מי ששומע לכם שומע לי; מי שמזלזל בכם מזלזל בי; ומי שמזלזל באלוהים אשר שלח אותי."
- 17 כעבור זמן-מה חזרו שבעים השליחים אל ישוע ודיווחו לו בשמחה: "אדוננו, אפילו השדים נכנעים לנו כשאנו מצווים עליהם בשמך!" 18 "אכן," ענה ישוע, "ראיתי את השטן נופל מן השמים כברק! 19 באמת הענקתי לכם סמכות וכוה להתגבר על כל כוחות האויב, ולרמוס נחשים ועקרבים. דבר לא יוכל לפגוע בכם! 20 אף-על-פי-כן עליכם לשמוח לא משום שאתם יכולים להתגבר על השדים, אלא משום ששמותיכם כתובים בשמים!"
- 21 לאחר מכן נמלא ישוע שמחת רוח הקודש וקרא: "אבי, אדון השמים והארץ, אני מודה לך על שהסתרת דברים אלה מפני חכמים ומשכילים, וגילית אותם לאנשים פשוטים שבוטחים בך כמו ילדים. כן, תודה לך אבי, מפני שכך רצית.
- 22 הכול נמסר לי מאבי; אף אחד אינו מכיר ממש את הבן, מלבד האב, ואף אחד אינו מכיר ממש את האב, מלבד הבן ואלה שהוא בוחר לגלות להם את האב."
- 23 ישוע פנה אל תלמידיו ואמר להם בשקט: "זכות גדולה נפלה בחלקכם, שיכולים אתם לראות את אשר ראיתם. 24 נביאים ומלכים רבים השתוקקו לראות ולשמע את אשר אתם ראיתם ושמעתם, אולם הם לא יכלו."
- 25 פעם רצה אחד מחכמי-התורה לנסות את ישוע. "רבי," שאל החכם, "מה עלי לעשות כדי לזכות בחיי נצח?"
- 26 "מה אומרת על כך התורה?" השיב לו ישוע בשאלה.
- 27 "התורה אומרת: 'ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך, ובכל נפשך ובכל מאודך; ואהבת לרעך כמוך,' " השיב החכם.
- 28 "נכון מאוד," אישר ישוע. 'אם תקיים מצוות אלה תזכה בחיי נצח."
- 29 החכם רצה להצדיק את רגשותיו (מפני שלא אהב אנשים מסוימים), ולכן שאל: "מיהו רעי?" 30 ישוע השיב במשל: "יהודי אחד הלך בדרך מירושלים ליריחו והותקף על-ידי שודדים. הם הפשיטו את בגדיו מעליו, גזלו את כספו, הכו אותו באכזריות והשאירו אותו בצד הדרך פצוע קשות. 31 במקרה עבר שם כהן אחד, אולם בראותו את הפצוע עבר לצדו השני של השביל. 32 עבר במקום גם איש משבט לוי. הוא הביט בפצוע המוטל בצד הדרך, אולם המשיך בדרכו. 33 הזדמן למקום שומרונים אחד, ובראותו את הפצוע נמלא רחמים. 34 השומרונים ניגשו אל הפצוע, משח את פצעיו וחבשו אותם, לאחר מכן הרכיבו אותו על חמורו והביאו לאכסניה, שם טיפל בו והאכיל אותו. 35 למחרת, לפני שהמשיך בדרכו, שילם השומרונים סכום כסף לבעל האכסניה ואמר: 'דאג בבקשה לכל מחסורו של הפצוע, ואם לא יספיק הכסף – אשלם את החסר בשובי'.
- 36 "מי מהשלושה היה לדעתך רע טוב לאיש הפצוע?"
- 37 "האדם שריחם עליו," השיב החכם.

"נכון, " הסכים איתו ישוע. "לך ועשה כמוהו."

38 ישוע ותלמידיו המשיכו בדרכם, וכשהגיעו לאחד הכפרים הזמינה אותם אישה בשם מרתא להתארח בביתה. 39 אחותה מרים התיישבה על הארץ לרגלי ישוע והקשיבה לדבריו.

40 מרתא חשה לחץ מהעבודה שבהכנת ארוחה גדולה לכולם, ומשום כך פרצה לחדר וקראה: "נכון שאין זה הוגן שאחותי תשאיר לי את כל העבודה? אמור לה בבקשה שתבוא לעזור לי."

41 "מרתא, יקירתי, " השיב לה האדון, "את דואגת לכל כך הרבה דברים. עליך לדאוג לדבר אחד בלבד. מרים בחרה בדבר האחד הזה אשר לא יילקח ממנה."

[חזרה](#)

11 הבשורה על-פי לוקס 11

- 1 יום אחד התפלל ישוע במקום מסוים, וכשסיים ניגש אליו אחד מתלמידיו ואמר: "אדון, למד אותנו להתפלל, כשם שיוחנן לימד את תלמידיו."
- 2 "התפללו כך," אמר להם ישוע:
"אבינו שבשמים, יתקדש שמך,
ומבקשים שמלכותך תבוא.
- 3 ספק לנו יום-יום את המזון הדרוש לנו,
4 סלח לנו על חטאינו,
כשם שגם אנחנו סולחים לאלה שחטאו לנו,
ועזור לנו לא לחטוא בעת פיתוי."
- 5 ישוע הוסיף ואמר: "נניח שאחד מכם הולך לבית חברו באמצע הלילה וקורא בקול: 'עשה לי טובה והלווה לי שלוש ככרות לחם. 6 כי אחד מידידי בא לבקר אותי ואין לי אוכל בשבילי.' 7 ואילו החבר עונה ממיטתו: 'אל תטריד אותי באמצע הלילה. הדלת נעולה, ילדי ישנים וגם אני כבר במיטה בעצמי, מצטער שאיני יכול לעזור לך הפעם.'"
- 8 "אני אומר לכם: אמנם הוא לא יפתח את הדלת בזכות ידידותם, אבל הוא יקום ויפתח את הדלת ויביא לו את מה שרצה כדי להימנע מהחרפה שלא נענה לבקשת חברו. 9 כך גם בתפילה: אם תבקשו – תקבלו; אם תחפשו – תמצאו; ואם תדפוקו תיפתח לפניכם הדלת. 10 משום שכל המבקש מקבל; כל המחפש מוצא, ולפני כל דופק נפתחת דלת."
- 11 "אני פונה אל האבות שביניכם: כשהילד שלכם מבקש מכם פרוסת לחם, האם אתם נותנים לו אבן? או כאשר מבקש דג, האם אתם נותנים לו נחש? 12 ואם הוא מבקש ביצה, האם אתם נותנים לו עקרבי? 13 ואם גם אנשים חוטאים כמוכם נותנים לידים מה שטוב להם, האם אינכם מבינים כי אביכם שבשמים יעשה למענכם הרבה יותר, וייתן את רוח הקודש למי שמבקש ממנו?"
- 14 יום אחד גירש ישוע שד מאיש אילם, וכושר הדיבור שב אליו. הקהל התרגש והתלהב מהמאורע, 15 אולם היו שאמרו: "אין פלא שהוא יכול לגרש שדים, הרי הוא מקבל את כוחו מבעל-זבוב שר השדים!" 16 אחרים רצו לנסותו, ולכן ביקשו ממנו לחולל נס מהשמים על-מנת לשכנע אותם.
- 17 ישוע ידע את מחשבותיהם ולכן אמר: "ממלכה מפולגת לא תחזיק מעמד ותתמוטט. משפחה מפולגת בדעותיה תיהרס. 18 לפיכך כיצד יכולים אתם לטעון שאני נלחם נגד השדים בשם שר השדים? אילו הייתה טענתכם נכונה, אזי כיצד יכלה ממלכת השטן להחזיק מעמד? 19 מלבד זאת, אם אני מקבל את כוחי מבעל זבוב שר השדים, מה בנוגע לבניכם? הלא גם הם מגרשים שדים! האם אתם חושבים כי עובדה זאת מוכיחה שהם מקבלים את כוחם מהשטן? שאלו אותם אם אתם צודקים. 20 אולם אם אני מגרש את השדים בכוח אלוהים, הדבר מוכיח כי הגיעה אליכם מלכות האלוהים.
- 21 "כשאישי גיבור שומר על ארמונו, חמוש ומצויד בכלי הגנה, הארמון בטוח. 22 אולם כשמישהו חזק ממנו מתקיף אותו ומתגבר עליו, הוא פורק מעליו את נשקו ולוקח את השלל מביתו.
- 23 "מי שאינו בעדי הוא נגדי; ומי שאינו אוסף איתי – מפזר. 24 "כאשר שד מגורש מאדם, הוא הולך למדבר ומחפש לו מנוחה; מאחר שהשד אינו מוצא מנוחה, הוא חוזר אל האדם שממנו יצא, 25 ומגלה כי מעונו לשעבר מטואטא ומהודר. 26 על כן הולך השד ומביא איתו שבעה שדים רעים ממנו וכולם נכנסים באיש, וכך מצבו של האיש האומלל גרוע משהיה." 27 בזמן שישוע דיבר קראה אישה אחת בקהל: "יברך אלוהים את אמך – את הבטן שנשאה אותך ואת השדיים שהניקו אותך!"
- 28 "אך האמת היא," אמר ישוע, "שאלוהים יברך את אלה אשר שומעים את דבר אלוהים ומצייתים!"
- קהל השומעים הלך וגדל וישוע המשיך: "מה רעים אנשי הדור הזה! הם מבקשים אות מהשמים (כדי להשתכנע שאני דובר אמת), אולם האות היחיד שיינתן להם יהיה אות יונה הנביא. כשם שיונה היה לאות לאנשי נינווה, כך יהיה בן האדם לדור הזה. ביום הדין, כשיעמדו אנשי הדור הזה למשפט, תקום מלכת-שבא ותרשיע אותם, מפני שהיא באה מארץ רחוקה כדי להקשיב לחכמת שלמה, ואילו לפניכם עומד אדם גדול משלמה.
- 33 "איש אינו מדליק נר על-מנת להסתירו. אדם שמדליק נר שם אותו במרכז החדר, שיאיר לכל המבקרים.
- 34 "עין האדם היא אור גופו; כשעיניך בריאה, כל גופך מלא אור, אולם כשעיניך חולה, כל גופך שרוי בחשכה. 35 לכן

היזהר שאורך הפנימי לא יחשך. 36 אם גופך מלא אור ואין בו פינות חשוכות יזרחו גם פניך, כאילו הן מוצפות אור חזק." כשסיים ישוע לדבר, פרוש אחד הזמין אותו לאכול בביתו. בבואו אל הבית התיישב ישוע ליד השולחן מבלי ליטול ידיים לפני הארוחה כמקובל. התנהגותו הפליאה מאוד את הפרוש.

39 לכן אמר לו ישוע: "אתם, הפרושים, מטהרים רק מה שבחוץ בעוד שבתוככם אתם מסריחים מרוב מעשים רעים ורדיפת-בצע. 40 כסילים שכמותכם! האם האלוהים אשר ברא את הצד החיצוני לא ברא גם את הצד הפנימי? 41 אם תתנו צדקה לנזקקים מהלב, אז תטהרו את לבכם.

42 "אוי לכם הפרושים! אתם אומנם מקפידים לשלם מעשר מכל הכנסה, ולו גם הקטנה ביותר, אבל אתם מזניחים לחלוטין את הצדק ואת אהבת האלוהים. ודאי שעליכם לשלם מעשר, אבל לא על חשבון חובותיכם האחרים!

43 "אוי לכם הפרושים, כי אתם מחפשים כבוד אצל בני-אדם. אתם אוהבים לשבת במקומות הנכבדים בבית-הכנסת, ואתם גם אוהבים שישאלו לשלומכם בשווקים ויחלקו לכם כבוד.

44 "אוי לכם הפרושים, כי אתם דומים לקברים נסתרים בשדה – אנשים רבים דורכים על השחיתות שלכם בלי שידעו על קיומה!"

45 אחד מחכמי-התורה הגיב על דברי ישוע: "רבי, בדבריך אלו אתה מעליב גם אותנו." 46 "נכון," השיב ישוע, "אוי ואבוי גם לכם, חכמי-התורה, כי אתם כופים על בני-האדם דרישות ומצוות שאין הם יכולים לשאת, בעוד שאתם בעצמכם אינכם נוגעים במשאות ולא מרימים אצבע. 47 אוי ואבוי לכם! אתם מתנהגים ממש כמו אבותיכם שהרגו את הנביאים. 48 הם הרגו אותם ואתם בונים את קברותיהם, וכך שותפים למעשיהם.

49 "אתם יודעים מהי חוכמת אלוהים לגביכם? 'אשלח אליכם נביאים ושליחים, אבל את חלקם תהרגו ואת האחרים תבריחו.' 50 משום כך אתם, אנשי הדור הזה, תהיו חייבים לתת את הדין על שפיכת דמם של כל עבדי האלוהים מבריאת-העולם - 51 מרצח הבל ועד רצח זכריה שנהרג בחצר בית-המקדש. אני אומר לכם שאלוהים יטיל עליכם את האחריות למותם.

52 "אוי ואבוי לכם, חכמי התורה, כי אתם לוקחים את מפתח הדעת מן האנשים. לא די שבעצמכם אינכם מאמינים באמת, אתם גם מונעים מאחרים את האפשרות להאמין בה."

הפרושים והסופרים רתחו מכעס ומאווז יום ואילך הפנו עליו שאלות קשות ומכשילות, בתקווה שייכשל בלשונו ויוכלו לאסור אותו.

[חזרה](#)

12 הבשורה על-פי לוקס 12

- 1 בינתיים הלך וגדל מספר הנוכחים עד שהגיע לאלפים רבים, ומרוב דוחק וצפיפות דרכו אחד על רגלי השני. ישוע פנה תחילה אל תלמידיו ואמר: "היזהרו מצביעותם של הפרושים! הם מעמידים פני צדיקים תמימים בזמן שמעשיהם והתנהגותם מצביעים על היפוכו של דבר. אולם צביעות כזאת אי-אפשר להסתיר לנצח, 2 כי בבוא העת כל מה שמוסתר עכשיו ייגלה, וכל מה שאינו ידוע ייוודע. 3 לפיכך, כל מה שאמרתם בחשכה יישמע באור היום, וכל מה שלחשתם בין ארבעה קירות ייקרא בקולי קולות מעל גגות הבתים!
- 4 "ידידים יקרים, אל תפחדו מאלה הרוצים להרוג אתכם, כי הם יכולים להמית אך ורק את הגוף, בעוד שבנפש אין הם מסוגלים לפגוע. 5 היודעים אתם ממי עליכם לפחד? מאלוהים! כי הוא מסוגל להמית ואחר כך להשליך לגיהנום!
- 6 "מה מחירן של חמש ציפורי דרור, שניים-שלושה שקלים? אף-על-פי-כן אלוהים אינו שוכח אף אחת מהן. 7 אלוהים יודע אפילו את מספר השערות על ראשכם. לכן אל תפחדו; אתם יקרים לאלוהים יותר מציפורים רבות.
- 8 "אני מבטיח לכם שכל המודה שהוא מאמין בי לפני בני-האדם, גם אני אכבד אותו ואודה בו לפני מלאכי אלוהים. 9 אולם מי שמתכחש לי לפני בני-אדם, גם אני אתכחש לו לפני מלאכי אלוהים. 10 ובכל זאת, מי שידבר נגד בן-האדם ייסלח לו, בעוד שאדם המדבר נגד רוח הקודש לא ייסלח לו לעולם.
- 11 "כאשר יביאו אתכם למשפט בבתי-הכנסת או לפני שליטים וממשלות, אל תדאגו כיצד תגנו על עצמכם וכיצד תעידו, 12 כי רוח הקודש יגיד לכם מה לומר בזמן המתאים."
- 13 איש אחד מהקהל קרא אל ישוע: "רבי, אמור בבקשה לאחי שייתן לי את חלקי בירושת אבינו."
- 14 אולם ישוע השיב: "מי מינה אותי להיות לכם שופט ובורר? 15 היזהרו מכל חמדנות, כי חיי האדם והאושר אינם תלויים בעושרו ובנכסיו."
- 16 ישוע סיפר להם את המשל הבא: "לעשיר אחד היה שדה פורה שהניב יכול רב. 17 אסמיו היו מלאים עד אפס מקום, והאיש לא ידע מה לעשות בתבואה הרבה שכבר לא יכול היה לאחסן. 18 'אני יודע מה עלי לעשות!' קרא האיש. 'אהרוס את האסמים הקיימים ואבנה לעצמי אסמים גדולים יותר. כך אוכל לאחסן את התבואה הרבה שלי. 19 אחר כך אומר לעצמי: יש לך מספיק כסף לשנים רבות. מעתה ואילך אל תעבוד קשה, כי אם אוכל, שתה ותהנה.' 20 "אבל אלוהים אמר לו: 'שוטה שכמוך! הלילה תמות, ומה תעשה עם כל מה שאגרת לעצמך?' 21 כך יקרה לכל אדם האוגר לעצמו אוצר על-פני האדמה ולא בשמים.
- 22 ישוע פנה אל תלמידיו ואמר: "אל תדאגו למה שתאכלו או תלבשו, 23 כי החיים חשובים הרבה יותר מהאוכל, והגוף חשוב הרבה יותר מהלבוש. 24 קחו לדוגמה את העורבים – הם אינם זורעים, אינם קוצרים ואין להם מחסן לאגור את מזונם. אף-על-פי-כן לא חסר להם דבר כי אלוהים מאכיל אותם ודואג להם. ואתם הרי יקרים לאלוהים הרבה יותר מן העופות! 25 מלבד זאת, מה תועיל דאגתכם? האם יכולה דאגתכם להוסיף עוד יום לחיכם או עוד מילימטר לקומתכם? 26 אם דאגתכם אינה מסוגלת לשנות דברים פעוטים כאלה, מה הטעם לדאוג לדברים גדולים יותר?
- 27 "הביטו בשושנים – הן אינן טוות ואינן אורגות, ואף-על-פי-כן אפילו שלמה המלך בכל תפארתו לא היה לבוש יפה מהן! 28 ואם אלוהים מלביש את פרי השדה הצומחים היום ונובלים מחר, האם אינכם חושבים שילביש גם אתכם, חסרי אמונה שכמותכם? 29 אל תדאגו למה שתאכלו ותשתו ואל תדאגו שמה לא יספק לכם אלוהים את מה שאתם צריכים. 30 בני-אדם שאינם מאמינים באלוהים דואגים יום-יום למה שיאכלו וישתו, אולם אביכם שבשמים יודע בדיוק מה אתם צריכים. 31 דאגו לכל הקשור באלוהים ובמלכותו, והוא יספק לכם יום-יום את כל צרכיכם.
- 32 "אל תפחדו, עדר קטן, כי אביכם שבשמים משתוקק להעניק לכם את מלכותו. 33 מכרו את רכושכם ותנו כסף לנזקקים. מעשה זה יגדיל את אוצרכם בשמים, ואוצר בשמים לעולם לא ייפגם. כן, אוצרכם לעולם לא ידלדל, גנב לא יוכל לגנבו ועש לא יכרסם בו. 34 במקום שבו נמצא אוצרכם שם נמצא גם לבכם ומחשבותיכם.
- 35 "היו מוכנים לכל מה שיקרה – כשאתם לבושים ובידכם נר דולק – 36 כמשרתים המצפים לשובו של אדונם מהחתונה. כשיבוא אדונם וידפוק בדלת, יפתחו לו מיד. 37 שמחה גדולה מצפה לאלה שיהיו מוכנים לשובו של האדון, כי הוא בעצמו יושיב אותם ליד השולחן וישרת אותם. 38 אולי הוא יבוא בלילה, ואולי בבוקר השכם. אך בכל עת שיבוא תהיה שמחה גדולה לכל המשרתים שימצא אותם מוכנים לבואו.
- 39 "אילו ידעו את השעה, היו כולם מתכוננים לבואו, כשם שהיו מתכוננים לבואו של גנב אילו ידעו מתי יבוא. 40 גם אתם היו מוכנים תמיד, כי בן-האדם יבוא בשעה בלתי צפויה."

- 41 "אדון, פתח פטרוס בשאלה, "האם מכוון המשל הזה אלינו בלבד או אל כולם?"
- 42 "משל זה מכוון אל כל אדם נאמן ונבון, אשר אדוניו הפקיד בידו את האחריות להשגיח על עבדיו ולדאוג לכלכלתם," השיב האדון. 43 "אם אדוניו ישוב וימצא כי מילא את תפקידו בנאמנות, הוא יברך אותו 44 ויגמול לו על נאמנותו – אדוניו ימנה אותו כאחראי על כל רכושו.
- 45 "אבל אם יחשוב האדם בלבו: 'אדוני יכול לשוב בעוד זמן רב.' ובינתיים יכה את העבדים והשפחות שנמסרו להשגחתו, ויבלה את זמנו באכילה, בשתייה ובהוללות – 46 אדוניו ישוב במפתיע, יפטר אותו מתפקידו ויחליט שמקומו בין המרדנים והבלתי-נאמנים. 47 הוא גם ייענש בכל חומרת הדין, מאחר שידע את חובתו וסירב למלא אותה.
- 48 "לעומת זאת, אדם שלא ידע את רצון אדוניו ועשה מעשה המחייב עונש, לא ייענש בכל חומרת הדין. מי שקיבל הרבה יידרש ממנו הרבה חזרה, כי אחריותו גדולה משל אחרים.
- 49 "באתי להצית אש בעולם, ואני מייחל שמימתי תושלם. 50 טבילה נוראה מצפה לי, ועד שאעבור אותה אני שרוי במצוקה גדולה. 51 אתם חושבים שבאתי להשכין שלום בארץ? טעות בידיכם; באתי לגרום למחלוקת, 52 מעתה ואילך תפלגנה משפחות; שלושה מבני המשפחה יהיו בעדי ושניים נגדי – או להיפך. 53 אב יחלוק על בנו; בן יחלוק על אביו; אם תחלוק על בתה; בת תחלוק על אמה; החמה תחלוק על כלתה; והכלה תחלוק על חמותה."
- 54 ישוע פנה אל ההמון ואמר: "כשאתם רואים עננים עולים מן המערב אתם אומרים: 'עומד לרדת גשם.' ואתם צודקים. 55 כשנושבת רוח דרומית אתם אומרים: 'יהיה חמסין.' ואתם צודקים. 56 צבועים! אתם יודעים לפרש את סימני הטבע בשמים ובארץ, אבל אתם מסרבים להבין את משמעות העת שבה אנו חיים. 57 מדוע אינכם מסוגלים להחליט בעצמכם מה נכון? 58 "כשאתה פוגש את יריבך בדרך לבית-המשפט, השתדל להשלים איתו וליישב את הסכסוך לפני שתגיעו לשופט, אחרת השופט עלול להשליך אותך לכלא. 59 ואם כך יהיה, לא תצא מהכלא עד שתשלם את מלוא חובתך!"

חזרה

13 הבשורה על-פי לוקס 13

- 1 אז באו אנשים לישוע וסיפרו לו שפילטוס רצה מספר יהודים מהגליל בעת שהקריבו זבחים בבית-המקדש.
- 2 "האם אתם חושבים שהם נרצחו משום שהיו חוטאים גדולים יותר משאר אנשי הגליל?" שאל ישוע. 3 "ודאי שלא! אני אומר לכם שאם לא תחזרו בתשובה ותפנו לאלוהים יהיה סופכם כמו שלהם.
- 4 "ומה בנוגע לשמונה-עשר האנשים שנהרגו כשהתמוטט עליהם המגדל בשילוח? האם הם היו החוטאים הגדולים ביותר בירושלים? 5 ודאי שלא! אבל דעו לכם שאם לא תחזרו בתשובה יהיה סופכם שלהם."
- 6 ישוע סיפר להם את המשל הבא: "אדם נטע בגנו עץ תאנה, אולם בכל פעם שבא לחפש תאנים ציפתה לו אכזבה כי העץ לא נשא כל פרי. 7 לבסוף אמר לגנן: 'חיכיתי שלוש שנים ולא זכיתי אף בתאנה אחת! הבה נעקור את העץ וניטע אחר במקומו; חבל שיגזול חלקת אדמה יקרה.'
- 8 "חכה עוד שנה אחת, אדוני, ביקש הגנן. 'אני אקדיש לתאנה תשומת לב מיוחדת, אעדור סביבה ואזבל את האדמה. 9 אם התאנה תשא פרי בשנה הבאה מה טוב, ואם לא – אעקור אותה.'"
- 10 בשבת אחת כשלימד ישוע בבית-הכנסת, 11 ראה אישה שהייתה בעלת-מום במשך שמונה-עשרה שנה. הגב שלה היה כפוף והיא לא יכלה להזדקף.
- 12 ישוע קרא אליו את האישה ואמר לה: "אישה, הרפאי ממחלתך!" 13 הוא נגע בה, והיא מיד הזדקפה והחלה להלל את אלוהים.
- 14 ראש בית-הכנסת כעס מאוד על שישוע ריפא את האישה בשבת. "שישה ימים בשבוע נועדו לעבודה!" קרא בזעם אל הקהל. "בואו להירפא בימי חול ולא בשבת!"
- 15 "צבוע שכמוך!" הייתה תשובתו של האדון. "אתם כולם, האם אינכם מתירים את הבהמות שלכם ומוליכים אותם אל השוקת בשבת לשתות מים? 16 והאם אסור לי, רק משום ששבת היום, להתיר אישה זאת, יהודייה, מכבלי השטן שאסר אותה במשך שמונה-עשרה שנים?"
- 17 דבריו ביישו את מתנגדיו ואילו כל העם שמח על הנפלאות שחולל.
- 18 ישוע חזר ולימד את העם על מלכות האלוהים: "כיצד אוכל לתאר לכם את מלכות האלוהים, למה היא דומה?
- 19 מלכות האלוהים דומה לגרגר זעיר של צמח החרדל אשר נזרע בגינה. כעבור זמן מה גדל הגרגר הזעיר והופך לעץ, והציפורים בונות קן בין ענפיו. מלכות האלוהים דומה לשמרים בבצק – מעט השמרים מחמיצים את הבצק כולו."
- 22 בדרכו לירושלים עבר ישוע מעיר לעיר ומכפר לכפר ולימד את האנשים. 23 פעם שאל מישהו את ישוע: "אדון, האם ייושעו רק אנשים מעטים?"
- השיב לו ישוע: "הואיל ושער הכניסה צר מאוד, עליכם להתאמץ מאוד כדי להיכנס דרכו. דעו לכם שאנשים רבים ירצו להיכנס דרך השער, אבל הם לא יוכלו; לאחר שבעל-הבית ינעל את השער יהיה מאוחר מדי. גם אם תעמדו בחוץ, תדפקו על השער ותתחננו: 'אדוננו, פתח לנו בבקשה.' הוא יענה לכם: 'אינני מכיר אתכם כלל, מאיפה אתם?'"
- 26 "אבל אכלנו ושתינו איתך ואף לימדת ברחוב שלנו, תגידו. 27 והוא ישיב: 'אני אומר לכם שאני לא מכיר אתכם. הסתלקו מכאן, רשעים שכמותכם!'"
- 28 "אתם תהיו מחוץ למלכות האלוהים, במקום שיש בכי וחריקת שיניים, כשתראו את אברהם, יצחק, יעקב וכל הנביאים. 29 מכל קצוות תבל יבואו אנשים אל מלכות האלוהים. 30 דעו לכם כי יש כאלה שעתה נחשבים נחותים, אולם במלכות האלוהים הם יהיו גדולים. לעומתם יש כאלה שעתה הם אנשים חשובים וגדולים, אולם במלכות האלוהים יהיו קטנים ולא חשובים."
- 31 באותה שעה באו פרושים אחדים אל ישוע והזהירו אותו: "המלך הורדוס רוצה להרוג אותך! אם ברצונך לחיות, ברח מכאן!"
- 32 ישוע השיב להם: "לכו ואמרו לשועל הזה שאמשיך לגרש שדים ולרפא את החולים היום ומחר, וביום השלישי אשלים את משימתי. 33 כן, עלי להמשיך בדרכי היום, מחר ומחרתיים, כי לא ייתכן שנביא אלוהים ייהרג מחוץ לירושלים.
- 34 "ירושלים, ירושלים, ההורגת את הנביאים ורוגמת באבנים את שליחי אלוהים, פעמים רבות חפצתי לקבץ את בניך כתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה, אולם לא הנחתם לי. 35 והנה אלוהים נוטש את ביתכם, ואני אומר לכם שלא

תראו אותי שוב עד אשר תאמרו: 'ברוך הבא בשם ה'!"

[תזרה](#)

14 הבשורה על-פי לוקס 14

1 מנהיג פרושי אחד הזמין את ישוע לסעוד בביתו בשבת. האורחים האחרים שהיו בבית הפרוש הביטו בישוע בתשומת לב מרובה, כי רצו לראות אם ירפא איש חולה שהיה איתם. לאיש הייתה מחלה שמנפחת את הגוף בגלל עודף נוזלים. 3 ישוע פנה אל הפרושים ואל חכמי-התורה ושאל: "האם מותר לרפא חולה בשבת או אסור?" 4 משלא ענו לשאלתו אחז ישוע ביד החולה, ריפא אותו ושלח אותו לדרכו.

5 לאחר מכן פנה ישוע אל הנוכחים ואמר: "מי מכם אינו עובד בשבת? אם החמור או השור שלכם ייפול בשבת לתוך באר, לא ימהר לחלץ אותו?" 6 גם הפעם לא השיבו לו. 7 ישוע שם לב לכך שכל אחד מהאורחים בבית הפרוש השתדל לתפוס מקום ישיבה מכובד, ולכן אמר להם: 8 "אם הוזמנת לחתונה, אל תשב בראש השולחן, שמא יבוא אורח חשוב ממך, 9 ואז יבוא המארח ויבקש ממך לפנות את מקומך לאורח הנכבד. בבושת פנים תאלץ לקום ולשבת בפניה, היכן שנוותר כיסא פנוי.

10 נהג כך: בבואך לחתונה שב בפניה. כשיראה אותך המארח הוא יבוא ויאמר: 'ידידי היקר, מדוע אתה יושב בפניה? עליך לשבת במקום נכבד יותר!' וכך תכובד לעיני כל האורחים. 11 כי מי שמכבד את עצמו יושפל ומי שמשפיל את עצמו יכובד. 12 לאחר מכן פנה ישוע אל מארחו ואמר: "כשאתה עורך סעודה אל תזמין את חבריך, אחיך, קרוביך או שכניך העשירים, כי יש להניח שהם יזמינו אותך לסעוד בביתם, וכך תקבל את גמולך המלא. 13 הזמן במקומם את העניים, הצולעים, בעלי המום והעיוורים. 14 אמנם אין באפשרותם להשיב לך כגמולך, אך בתחיית המתים אלוהים עצמו ישלם ויגמול לך ולכל עושה טוב."

15 אחד מהמסובים, שהקשיב בתשומת לב לדברי ישוע, קרא: "זכות גדולה היא להשתתף בסעודת מלכות האלוהים!"

16 ישוע ענה לו במשל: "איש אחד ערך סעודה גדולה והזמין אורחים רבים. 17 כאשר הושלמו ההכנות שלח את עבדו להודיע למוזמנים שהסעודה מוכנה. 18 אך כל אחד מהמוזמנים מצא תירוץ וסיבה שלא לבוא. האחד אמר: 'אני באמת מצטער שאיני יכול לבוא, זה עתה קניתי חלקת אדמה ואני מוכרח ללכת לבדוק אותה.' 19 השני אמר: 'הבוקר קניתי חמישה צמדי שוורים, ואני מוכרח ללכת לראות איך הם עובדים, קבל בבקשה את התנצלותי.' 20 השלישי בדיוק נשא אישה, ולכן לא השתתף בסעודה.

21 "העבד חזר אל אדוניו ומסר לו את דברי המוזמנים השונים. אדוניו התרגז מאוד וביקש מהעבד למהר אל הרחובות ואל הסמטאות ולהזמין את העניים, בעלי המום, העיוורים והפיסחים. 22 העבד מילא את רצון אדוניו, אך עדיין היה מקום לאורחים נוספים.

23 "לך אל הסמטאות, אל השבילים ואל מקומות-מחבוא, אמר בעל הבית לעבדו, 'והפצר בקבצנים ובנוודים לבוא לסעודה, כדי שהבית יתמלא עד אפס מקום. 24 איש מהמוזמנים הראשונים לא יטעם מהסעודה שלי!'"

25 כשהלך אחריו קהל גדול, פנה ישוע לאחור ודיבר אל האנשים: 26 "מי שרוצה ללכת בעקבותי עליו לאהוב אותי יותר מאשר את אביו, אמו, אשתו, ילדיו, אחיו ואחיותיו – אפילו יותר מחייו – אחרת לא יוכל להיות תלמיד שלי. 27 מי שאינו נושא את צלבו ואינו בא אחרי איננו יכול להיות תלמידי. 28 "עליכם לחשוב ולשקול היטב לפני שאתם מחליטים ללכת אחרי. אם ברצונך לבנות בית, האם לא תשב תחילה ותחשב את המחיר, כדי לראות אם יש באפשרותך להשלים את הבנייה? 29 אם לא תחשב את המחיר תיווכח, לאחר שתניח את היסודות, שאין לך מספיק כסף ולא תוכל להשלים את הבניין. כל מי שיראה את המבנה הלא-גמור ילעג לך ויאמר: 30 'האיש הזה התחיל לבנות בית, אבל הפסיק באמצע משום שלא היה מספיק כסף!'"

31 "או איזה מלך יאיים במלחמה נגד מלך אחר, לפני שיישב תחילה וישקול בכובד ראש אם צבאו המונה 10,000 חיילים, מסוגל להביס את 20,000 חיילי האויב? 32 אם יגיע למסקנה שאין לו סיכוי לנצח הוא ישלח אל יריבו שליחים, לפני שיהיה מאוחר מדי, ויבקש לערוך משא ומתן לשלום. 33 גם אתם צריכים לחשוב ולשקול היטב לפני שאתם מחליטים ללכת אחרי. מי שאינו מוכן לוותר על כל רכושו למעני לא יוכל להיות תלמידי.

34 "מלח הוא דבר מועיל, אבל אם הוא מאבד את מליחותו, כיצד ניתן להשיב לו את טעמו? 35 מלח חסר-טעם אינו מביא כל תועלת – אי-אפשר להשתמש בו אפילו כדשן. מי שמסוגל לשמוע שיקשיב."

[חזרה](#)

15 הבשורה על-פי לוקס 15

- 1 לעיתים קרובות התקבצו סביב ישוע פושעים למיניהם ופקידי מכס (שבזמנו היו ידועים לשמצה בגלל חוסר הגינות ושחיתות), על מנת להקשיב לדבריו. 2 הדבר לא מצא-חן בעיני הסופרים והפרושים שהתלוננו: "הביטו בישוע, הוא מתחבר עם הפושעים האלה ואף אוכל בחברתם!"
- 3 ישוע ענה להם במשל: 4 "אילו היו לך מאה כבשים ואחת מהן הייתה הולכת לאיבוד, האם לא היית נוטש את תשעים-ותשע הכבשים, והולך לחפש את הכבשה האחת עד שתמצא אותה? 5 וכשתמצא אותה, האם לא תשא אותה בשמחה על כתפך, 6 ובהגיעך הביתה, האם לא תקרא לכל השכנים והחברים ותשתף אותם בשמחה שבמציאת הכבשה האובדת?"
- 7 "אני אומר לכם שכך יהיה גם בשמים: השמחה על חוטא אחד החוזר בתשובה תהיה גדולה הרבה יותר מאשר על תשעים ותשע הצדיקים שאינם צריכים לחזור בתשובה."
- 8 ישוע המשיך: "אתן לכם דוגמה נוספת: נניח שלאישה אחת היו עשרה מטבעות כסף ומטבע אחד אבד לה. האם היא לא תדליק אור בכל הבית, תטאטא את הרצפה ותחפש בכל פינה עד שתמצא את המטבע? 9 ולאחר שתמצא את המטבע, האם היא לא תרוץ לשכנותיה ולחברותיה, ותספר להן בשמחה שמצאה את המטבע? 10 כך גם מלאכי אלוהים שמחים על חוטא אחד שחוזר בתשובה."
- 11 ישוע סיפר להם משל אחר: "לאיש אחד היו שני בנים. 12 יום אחד בא אליו הבן הצעיר ואמר: 'אבא, אני רוצה שתתן לי עכשיו את חלקי בירושה המגיעה לי, במקום שאחכה עד מותך.' האב הסכים וחילק את רכושו בין שני בניו.
- 13 "לאחר זמן קצר ארזו הבן הצעיר את חפציו ונסע לארץ רחוקה, שם בזבז את כל כספו בחיי הוללות. 14 כאשר נותר חסר פרוטה התפשט רעב נורא באותה ארץ, והוא נהיה רעב ללחם. 15 הוא הלך אל איכר מקומי ושידל אותו להעסיקו כרועה חזירים. 16 הרעב היה חזק כל-כך, עד כי התחשק לחרובים שניתנו לחזירים, אולם הוא לא קיבל דבר.
- 17 "כשלבסוף עשה חשבון נפש ואמר לעצמו: 'בבית אבי לא רק שהפועלים אוכלים לשובע, הם אף משאירים אוכל בצלחת, ואילו אני כאן גווע ברעב! 18 אשוב לבית אבי ואומר: 'אבא, חטאתי לאלוהים ולך, 19 ואיני ראוי להיקרא בנך. אנא, קבל אותי לעבודה כאחד מפועליך.'"
- 20 "הבן קם וחזר לבית אביו. עוד לפני שהגיע אל הבית אביו זיהה אותו מרחוק ורץ לקראתו בהתרגשות רבה, חיבק ונישק אותו באהבה.
- 21 "אבא, פתח הבן, חטאתי לאלוהים ולך, ואיני ראוי להיקרא בנך."
- 22 "אולם האב קרא למשרתיו ואמר: 'הביאו מיד את הגלימה היקרה ביותר שיש לנו, טבעת יקרה ונעלים יקרות.
- 23 לאחר מכן שחטו את העגל שפיטמנו; עלינו לחגוג את המאורע! 24 כי זה בני היה מת ועתה קם לתחייה.' וכך החלו בחגיגה.
- 25 "באותה שעה עבד הבן הבכור בשדה. בשובו הביתה שמע את כל השירה והריקודים, 26 ולכן שאל את אחד המשרתים: 'מה קורה כאן?'
- 27 "אחיך חזר הביתה, הסביר לו המשרת, 'ואביך שחט לכבודו את העגל שפיטמנו. עתה הוא עורך חגיגה גדולה לרגל שובו הביתה בשלום.'"
- 28 "הבן הבכור כעס מאוד וסרב להיכנס הביתה. אביו יצא אליו וניסה לדבר איתו, 29 אבל הבן השיב: 'כל השנים האלה עבדתי קשה כל כך למענך ומעולם לא חטאתי נגדך, ומה נתת לי? לא נתת לי אף גדי אחד קטן כדי שאחגוג עם חברי.
- 30 ואילו כשבנך זה, שבזבז את כל כספך על זונות, חוזר הביתה, אתה שוחט לכבודו את העגל המשובח ביותר שיש לנו!'
- 31 "'בני היקר, אמר האב, 'אתה ואני קרובים זה אל זה, וכל מה ששייך לי שייך לך. 32 כיצד יכולים אנחנו שלא לשמוח היום? אחיך היה מת ועכשיו הוא קם לתחייה; אחיך הלך לאיבוד ועתה הוא נמצא!'"

16 הבשורה על-פי לוקס 16

- 1 ישוע סיפר לתלמידיו את המשל הבא: "לעשיר אחד היה עובד שניהל את הוננו. יום אחד הגיעו שמועות לאוזני העשיר שמנהל עסקיו בוגד בו ומבזבז את רכושו וכספו.
- 2 "קרא אליו העשיר את המנהל ואמר: 'שמעתי שאתה מרמה אותי ומועל באמוני. הכן לי דו"ח על מצב העסקים, משום שאני עומד לפטר אותך'.
- 3 מנהל העסקים חשב לעצמו: 'מה אעשה לאחר שמעבידי יפטר אותי? אין לי כוח לעבוד עבודה פיזית, ואילו לבקש נדבות זה לא בכבוד שלי. 4 יש לי רעיון! אני יודע מה אעשה כדי שאנשים יאספו אותי אל בתיהם לאחר שיפטרו אותי'.
- 5 "הוא הזמין אליו כל אחד מהאנשים שהיו חייבים כסף לאדוניו. 'כמה אתה חייב לאדוני?' שאל הראשון. 6 'מאה חביות שמן', ענה בעל החוב. 'נכון. קח את שטר-החוב שלך, קרע אותו וכתוב שטר חדש על חמישים חביות בלבד!'
- 7 "וכמה אתה חייב לאדוני?" שאל מנהל העסקים את בעל החוב הבא. 'מאה שקי חיטה', השיב האיש. 'הנה השטר שלך', אמר לו מנהל העסקים. 'קח את השטר הזה וכתוב במקומו שטר התחייבות על שמונים שקים בלבד'.
- 8 "האיש העשיר התפעל מעורמתו של המנהל שלו, שהרי בני העולם הזה יותר פיקחים מבני האור. 9 מוסר ההשכל הוא זה: השתמשו במשאבים החומריים שלכם כדי לעזור לאחרים ולהשקיע במערכות יחסים. כי כאשר רכושכם בעולם הזה יאזל לכם, חבריכם יקבלו אתכם בשמחה לביתכם הנצחי.
- 10 מי שמרמה בדבר פעוט ירמה בדבר גדול. מי שמוכיח את יושרו ונאמנותו בדבר פעוט יהיה ישר ונאמן גם בדברים גדולים. 11 ואם אי-אפשר לסמוך עליכם ולהפקיד בידיכם עושר הבא מן העולם הזה, מי יפקיד בידיכם את העושר האמיתי הבא מן השמים? 12 ואם אי-אפשר לסמוך עליכם במה שנוגע לרכושם של אחרים, מי ייתן לכם רכוש משלכם?
- 13 "אינך יכול לשרת שני אדונים; אתה תשנא את האחד ותאהב את האחר, או להיפך – תהיה נאמן לאחד ותזלזל באחר. אינך יכול לעבוד את האלוהים ואת הכסף!"
- 14 הפרושים אהבו מאוד את כספם ולכן לעגו לישוע.
- 15 אולם ישוע אמר להם: "בפני הציבור אתם מעמידים פני צדיקים תמימים, אבל אלוהים יודע היטב מה מתרחש בלבכם. העמדת הפנים שלכם רכשה לכם כבוד בעיני בני-אדם, אולם היא שנואה ומתועבת בעיני אלוהים.
- 16 "התורה והנביאים התבשרו עד ימי יוחנן המטביל. מאז, בשורת מלכות האלוהים מוכרזת ואנשים מתאמצים להיכנס אליה. 17 אולם נקל יותר שהשמים והארץ ייעלמו מאשר שפרט קטן בתורה יאבד מאמיתותו.
- 18 "איש שמגרש את אשתו ומתחתן עם אחרת הוא נואף. גם מי שמתחתן עם גרושה הוא נואף."
- 19 "פעם היה איש עשיר, סיפר ישוע, "שהתלבש בצורה מפוארת ובילה את ימיו בעונו, בשחצנות ובכבוז. 20 בשער ביתו המפואר שכב קבצן אחד שהיה מכוסה כולו פצעים. 'אלעזר' קראו לו. 21 הוא השתוקק להשביע את רעבונו מהפירורים שנפלו משולחנו של העשיר, והכלבים היו באים ומלקקים את פצעיו. 22 יום אחד מת אלעזר הקבצן, והמלאכים נשאוהו אל חיק אברהם אבינו. כעבור זמן-מה מת גם העשיר, 23 אולם הוא נלקח אל הגיהנום, שם התענה עינויים גדולים. כשהרים את ראשו בכאב, ראה מרחוק את אלעזר בחיקו של אברהם.
- 24 "אברהם, אבי, קרא העשיר, 'אנא, רחם עלי. שלח אלי את אלעזר כדי שיטבול את אצבעו במים ויקרר את לשוני, כי אני מתענה באש הנוראה הזאת'.
- 25 "אולם אברהם ענה לו: 'בני, אל תשכח שנהנית בחייך מכל טוב, ואילו אלעזר סבל עוני וחולי. עכשיו התהפך הגלגל – אלעזר מנוחם ואילו אתה מתענה. 26 מלבד זאת, תהום גדולה מפרידה בינינו. איש מאיתנו אינו יכול לעבור אליכם ואיש מכם אינו יכול לעבור אלינו'.
- "אם כך אבי, התחנן העשיר, עשה לי טובה; שלח בבקשה את אלעזר אל בית אבי, כדי שיזהיר את חמשת אחי מפני המקום הנורא הזה'.
- 29 "אולם אברהם השיב לו: 'כתבי-הקודש הזהירו את אחיך פעמים רבות. אחיך יכולים לקרוא את דברי משה והנביאים בכל עת שירצו'.
- 30 "אני מכיר אותם היטב, אמר לו העשיר. 'הם לא יטרחו לקרוא את דברי הנביאים. אבל אם יבוא אליהם מישהו מן המתים הם יחזרו בתשובה'.

31 "אך אברהם השיב: 'אם הם לא הקשיבו למשה ולנביאים, הם לא יקשיבו גם למי שיקום מן המתים.'"

[תזרה](#)

17 הבשורה על-פי לוקס 17

- 1 "אין ספק שתיקלו בפיתויים לחטוא ותועמדו בניסיון", אמר ישוע לתלמידיו, "אבל אוי לאדם שדרכו אלה יבואו! 2 לאדם כזה מוטב יהיה אם יקשרו אבן כבדה לצווארו ויטביעו אותו בים, מאשר שישא בעונש החמור המצפה למכשילים את המאמינים הצעירים. 3 היזהרו לכם.
- "אם חטא לך אחיך – הוכח אותו, ואם הוא מצטער ומבקש את סליחתך – סלח לו. 4 גם אם הוא חטא לך שבע פעמים ביום אחד, אבל ביקש את סליחתך בכל פעם, עליך לסלוח לו."
- 5 ביקשו השליחים מהאדון: "הגדל את אמונתנו!"
- 6 "אפילו אם הייתה אמונתכם כגרגר צמח החרדל, השיב ישוע, "הייתם אומרים לעץ הגדול הזה להיעקר ממקומו ולהתגלגל לים, והיה נשמע לכם!"
- 7 "נניח שיש לך עבד החורש בשדה או רועה את הצאן. בשוכו הביתה מן השדה האם תאמר לו: 'שב, נח ואכול את ארוחת-הערב שלך?' 8 ודאי שלא. הרי תאמר לו: 'הכן לי את ארוחתי, אחר כך חגור סינר והיה מוכן להגיש לי את מה שאבקש. לאחר שאגמור לאכול תוכל ללכת לאכול את ארוחתך.' 9 העבד אינו מצפה לתודה, מפני שעשה את המוטל עליו.
- 10 כך התנהגו גם אתם – אל תצפו לשבחים כשאתם מקיימים את מצוותי, כי אתם רק ממלאים את חובתכם."
- 11 בדרכו לירושלים יצא ישוע מגבול הגליל ונכנס אל אזור השומרון. 12 בבואו אל אחד הכפרים ראה עשרה מצורעים עומדים במרחק מה 13 וקוראים בתחינה: "ישוע רבנו, רחם עלינו!"
- 14 ישוע הביט בהם ואמר: "לכו אל הכהן והראו לו שנרפאתם!" בהיותם בדרך הם נרפאו. 15 אחד הנרפאים חזר אל ישוע וקרא בשמחה ובצהלה: "הללויה, אני בריא!" 16 האיש, שהיה שומרוני, נפל על פניו לרגלי ישוע והודה לו מעומק לבו על שריפא אותו.
- 17 "האם לא ריפאתי עשרה אנשים?" שאל ישוע. "היכן תשעת האחרים? 18 האם רק השומרוני הזה חזר כדי להודות לאלוהים?"
- 19 "קום ולך, אמונתך ריפאה אותך, " אמר ישוע לאיש.
- 20 יום אחד שאלו הפרושים את ישוע: "מתי תבוא מלכות האלוהים?"
- "מלכות האלוהים לא תבוא בצורה גלויה, השיב ישוע. 21 "לא תוכלו לומר: 'מלכות האלוהים כאן, או 'מלכות האלוהים שם.' כי מלכות האלוהים היא בקרבכם."
- 22 ישוע פנה אל תלמידיו ואמר: "יבוא הזמן שתשתוקקו כל-כך שאחזור אליכם, ולו גם ליום אחד בלבד, אך משאלתכם לא תתמלא.
- 23 אם מישהו יאמר לכם: 'ראיתי את המשיח במקום פלוני!' אל תאמינו לו ואל תלכו לחפש אותו. 24 כי כשיבוא בן-האדם באמת, תדעו זאת ללא כל ספק; בואו ייראה לעין כברק המאיר את השמים מקצה לקצה. 25 אבל לפני כן עליו לסבול הרבה ולהידחות על-ידי הדור הזה.
- 26 "בימי בן האדם יתנהלו החיים כבימי נוח. 27 בני-האדם אכלו, שתו והתחתנו – הכול התנהל כרגיל עד היום שבו נכנס נוח לתיבה, ואז בא המבול והשמיד את כולם.
- 28 "גם בימיו של לוט היה המצב דומה: האנשים אכלו, שתו, קנו, מכרו, נטעו ובנו. 29 אולם ביום שעזב לוט את סדום המטיר אלוהים אש וגפרית על העיר, והשמיד את כולם. 30 כך יהיה המצב ביום שובי – הכול יתנהל כרגיל.
- 31 "אם תהיה מחוץ לבית ביום ההוא – אל תחזור לארוז את חפציך; אם תהיה בשדה – אל תחזור העירה. 32 זכרו מה קרה לאשת לוט! 33 מי שמנסה להציל את חייו יאבד אותם; מי שיאבד את חייו יציל אותם. 34 בלילה ההוא שני אנשים יישנו באותו חדר: האחד יילקח והשני יישאר. 35 שתי נשים תעסוקנה יחד בניקיון הבית: האחת תילקח וחברתה תישאר. 36 שני גברים יעבדו בשדה: האחד יילקח וחברו יישאר."
- 37 "אדון, לאן הם יילקחו?" שאלו התלמידים.
- "במקום שבו נמצאים הפגרים, שם יתאספו הנשרים, השיב ישוע.

18 הבשורה על-פי לוקס 18

- 1 ישוע סיפר לתלמידיו משל, כדי להדגיש לפניהם את הצורך להתפלל תמיד ללא לוותר.
- 2 "בעיר אחת היה שופט, פתח ישוע, אשר לא כיבד את אלוהים ולא ירא מפניו, ואף לא חיבב את העם.
- 3 "באותה עיר גרה אישה אלמנה, אשר באה אל השופט לעיתים קרובות והתחננה לפניו שישפוט בצדק בינה לבין יריבה המתנכל לה. 4 זמן מה התעלם השופט מבקשתה עד שנמאסה עליו, ואמר בלבו: 'אמנם איני ירא את אלוהים ואף איני מכבד את בני האדם, 5 אולם מוטב שאצדיק את האישה הזאת במשפטה, שאם לא כן היא תמשיך להטריד אותי ולא תעזוב אותי במנוחה.'"
- 6 האדון המשיך: "שמעו מה שאומר השופט הרשע. אם אפילו שופט רשע זה נענה לתחינות האישה, 7 האם אינכם חושבים שאלוהים ישפוט בצדק את בניו המתפללים אליו יומם ולילה? האם יתמהמה בעניינם? 8 אלוהים יענה לתפילתם במהרה ויוציא את הצדק לאור. אולם כשבן-האדם יחזור, האם ימצא אמנה בארץ?"
- 9 ישוע סיפר משל נוסף. הפעם היה המשל מכוון אל הגאווותנים החושבים את עצמם לצדיקים גמורים ומזלזלים באחרים:
- 10 "שני אנשים באו להתפלל בבית-המקדש. האחד היה פרוש גאה וצדיק בעיני עצמו, והשני היה גובה מכס רמאי. 11 הפרוש הגאה התפלל כך: 'אני מודה לך אלוהים על שאיני חוטא ככל האחרים, ובמיוחד שאיני חוטא כמו גובה-המכס הזה העומד כאן במקדש. מעולם לא רימייתי, לא עשקתי ולא נאפתי. 12 אני צם פעמיים בשבוע ונותן לך, אלוהים, מעשר מכל רווחי.'"
- 13 "לעומתו המוכס הרמאי שעמד במרחק מה, לא העז להרים את עיניו כשהתפלל, אלא הכה על חזהו בחרטה וקרא: 'אלוהים, סלח לי. רחם על חוטא שכמוני.' 14 אני אומר לכם, גובה-המכס שהוא הלך לביתו נקי מחטא, ולא כן הפרוש! כי הגאה יושפל, והמשפיל את עצמו יכובד וירומם."
- 15 יום אחד הביאו כמה אמהות את ילדיהן אל ישוע כדי שיברך אותם, אבל התלמידים לא הניחו להם לגשת אליו.
- 16 "הניחו לילדים לבוא אלי," אמר ישוע לתלמידיו וקרא אליו את התלמידים. "לעולם אל תגרשו את הילדים, כי לכאלה שייכת מלכות האלוהים. 17 אני אומר לכם, מי שלא מקבל את מלכות האלוהים כמו ילד, לא יוכל להיכנס אליה."
- 18 איש מכובד אחד שאל את ישוע: "רבי הטוב, מה עלי לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" 19 "מדוע אתה קורא לי טוב?" שאל ישוע. "רק אלוהים טוב באמת. 20 אולם בתשובה לשאלתך, אתה מכיר את המצוות: לא תרצה, לא תנאף, לא תגנוב, לא תענה ברעך עד שקר, כבר את אביך ואמך."
- 21 "את כל המצוות האלה אני שומר מילדותי," השיב האיש.
- 22 "עליך לעשות עוד דבר אחד," אמר לו ישוע. "מכור את כל מה שיש לך ותן את הכסף לעניים – כך תאגור לך אוצר בשמים. אחר כך בוא אחרי."
- 23 כאשר שמע האיש את דברי ישוע הלך משם בצער רב, כי היה עשיר מאוד. 24 ישוע ליווה בעיניו את האיש ואמר לתלמידיו: "לאדם עשיר קשה מאוד להיכנס למלכות האלוהים. 25 קל יותר לגמל לעבור דרך חור המחט מאשר לאיש עשיר להיכנס למלכות האלוהים."
- 26 "אם כל-כך קשה להיכנס למלכות האלוהים, מי יכול להיוושע?" קראו השומעים.
- 27 השיב להם ישוע: "אלוהים יכול לעשות את מה שבני-האדם אינם יכולים."
- 28 "אנחנו עזבנו הכול והלכנו אחריך!" אמר פטרוס לישוע.
- 29 "כן," השיב ישוע, "וכל מי שעזב את ביתו, אשתו, אחיו, הוריו או ילדיו למען מלכות האלוהים, 30 יקבל בתמורה כפל כפליים בעולם הזה וחיי נצח בעולם הבא."
- 31 ישוע קיבץ סביבו את שנים-עשר תלמידיו ואמר: "כידוע לכם אנחנו הולכים עכשיו לירושלים. כשנגיע לשם יתקיים כל מה שהנביאים אמרו על בן-האדם. 32 ימסרו אותו לידי הגויים אשר יתעללו בו, ילעגו לו, ירקו בפניו, 33 יצליפו עליו בשוטים ומיתו אותו; אבל ביום השלישי יקום לתחייה."
- 34 התלמידים לא הבינו את דבריו שהיו סתומים עבורם.

35 בהתקרבתם ליריחו ישב עיוור אחד בצד הדרך וקיבץ נדבות. 36 קולות האנשים הרבים שעברו על פניו עוררו את סקרנותו, ולכן שאל: "מה מתרחש כאן?"

37 "ישוע מנצרת עובר לפניך!" השיבו לו.

38 מששמע זאת העיוור החל לצעוק: "ישוע בן-דוד, רחם עלי!" 39 האנשים שהלכו לפני ישוע גערו בעיוור וניסו להשתיקו, אך ללא הצלחה. צעקותיו הלכו וגברו: "בן-דוד, רחם עלי!" 40 קריאותיו הנואשות של העיוור הגיעו לאוזניו של ישוע והוא עצר. "הביאו אלי את האיש", ציווה ישוע. כשהתקרב אליו העיוור שאל אותו ישוע: 41 "מה אתה רוצה שאעשה למענך?"

אדוני, אני רוצה לראות!" התחנן העיוור. 42 "ראייתך ניתנה לך!" השיב ישוע. "אמונתך ריפאה אותך."

43 מיד שבה אליו ראייתו והוא הלך אחרי ישוע, מהלל ומשבח את האלוהים. גם שאר האנשים שראו את הפלא הללו ושיבחו את האלוהים.

[תזרה](#)

19 הבשורה על-פי לוקס 19

- 1 ישוע הגיע ליריחו ועבר ברחובות העיר. 2 אדם אחד בשם זכי, אשר היה מנהל בכיר ברשויות המכס, בעל השפעה וכמובן עשיר גדול, 3 רצה לראות את פניו של ישוע. אבל זכי היה נמוך-קומה, והקהל הרב הסתיר ממנו את ישוע. 4 זכי רץ לפני הקהל הרב וטיפס על עץ שיקמה בצד הדרך על מנת שיוכל להתבונן בישוע ללא הפרעה.
- 5 כאשר עבר ישוע ליד העץ, הרים את עיניו והביט בזכי. "זכי", קרא לו ישוע בשמו, "רד מהר מהעץ, כי היום עלי להתארח בביתך." 6 זכי מיהר לרדת מהעץ וקיבל את פניו של ישוע בשמחה ובששון.
- 7 הדבר לא מצא-חן בעיני הקהל. "ישוע עומד להתארח בביתו של חוטא ידוע!" רטנו.
- 8 אולם זכי עמד לפני האדון ואמר: "אדוני, מהיום והלאה אתן את מחצית רכושי לעניים וכל מי שלקחתי ממנו כסף במרמה, אחזיר לו פי ארבע!" 9 "היום באה ישועה לבית הזה!" קרא ישוע. "כי זכי הוא בן-אברהם. 10 ואכן בן-האדם בא לחפש ולהושיע את האובדים."
- 11 כשהתקרבו לירושלים, ישוע סיפר לתלמידיו משל, כדי לתקן את הרושם המוטעה שהיה להם שמלכות האלוהים עומדת לבוא בכל רגע. 12 "אציל אחד נקרא לארץ רחוקה כדי לקבל את כתר המלוכה על מחוז מגוריו. 13 לפני צאתו לדרך קרא לעשרה ממשרתיו, נתן לכל אחד מהם מטבע זהב ואמר: 'השקיעו את הכסף וסחרו בו עד שאחזור.' 14 רבים מבני ארצו של המלך המיועד שנאו אותו, ואף שלחו בעקבותיו משלחת שהודיעה לו: 'איננו רוצים שתמלוך עלינו!'"
- 15 "מחאתם לא הועילה, והאציל הוכתר למלך. כשחזר המלך לביתו קרא אליו את עשרת המשרתים, ושאל אותם מה עשו בכסף שנתן להם וכמה הרוויחו. 16 "המשרת הראשון בא ואמר: 'אדוני, ממטבע הזהב שנתת לי הרווחתי עשרה מטבעות זהב.'"
- 17 "יפה מאוד, משרתי הטוב! שיבחה אותו המלך. 'מאחר שהוכחת את נאמנותך במעט שהפקדתי בידך, אני ממנה אותך שליט על עשר ערים.'"
- 18 גם המשרת השני דיווח על רווח, פי חמישה ממה שקיבל.
- 19 "אותך אני ממנה שליט על חמש ערים, אמר לו המלך. 20 "אחר כך בא המשרת השלישי ואמר: 'אדוני, הנה המטבע שנתת לי; שמרתי אותו במטפחת ולא נגעתי בו. 21 כי פחדתי ממך, מפני שאתה איש קשה; אתה לוקח מה שלא שייך לך וקוצר את מה שלא זרעת.'"
- 22 "רשע שכמוך!" קרא המלך בזעם. 'איש קשה אני? מיד אראה לך כמה קשה אני יכול להיות! אם ידעת שאני לוקח מה שלא שייך לי וקוצר את מה שלא זרעתי, 23 מדוע לא הפקדת את הכסף בבנק? כך לפחות הייתי מקבל ריבית!'"
- 24 "המלך פנה אל העומדים סביבו ופקד: 'קחו ממנו את המטבע ותנו לאיש שהרוויח את הסכום הגדול ביותר!'"
- 25 "אבל, אדון, אמרו במחאה, 'יש לו מספיק!' 26 "נכון, השיב המלך. 'אני אומר לכם, מי שיש לו – יקבל עוד; מי שאין לו – גם המעט שבידו יילקח ממנו. 27 ובנוגע לאיובי אשר לא רצו שאמלוך עליהם – הביאו אותם הנה והוציאו אותם להורג לפני.'"
- 28 ישוע סיים את דבריו והמשיך בדרכו לעלות לירושלים יחד עם תלמידיו. 29 בהתקרבם אל בית-פגי ובית-עניה שעל הר הזיתים, קרא אליו ישוע שנים מתלמידיו ואמר: 30 "לכו אל הכפר ממול; בכניסה תראו עיר קשור שאיש עדיין לא רכב עליה. התירו את העיר והביאו אותה אלי. 31 אם מישוהו ישאל אתכם מה אתם עושים, אמרו לו: 'האדון זקוק לעיר.'"
- 32 שני התלמידים הלכו אל הכפר ומצאו את העיר ממש כפי שאמר להם ישוע. 33 כשהתירו את העיר בא אליהם בעליו ושאל בתימהון: "מדוע אתם מתירים את העיר שלי?"
- 34 "האדון זקוק לו," השיבו התלמידים בפשטות.
- 35 הם הביאו את העיר אל ישוע, ריפדו את גבו במעיליהם וישוע רכב עליו. 36 אנשים רבים פרשו את מעיליהם וגלימותיהם על השביל לפניו. 37 כשהתקרב ישוע לראש השביל היורד מהר הזיתים, החלה חבורת תלמידיו לשיר ולשבח את אלוהים בקולי קולות על כל הנסים והנפלאות שחולל ישוע.
- 38 "ברוך הבא בשם ה'!" צהל ההמון. "יחי המלך! שמחו השמים והארץ! שבח ותהילה לאלוהים במרומים!"
- 39 פרושים אחדים שהיו בקרב הקהל אמרו לישוע: "רבי, נזוף בתלמידך על הדברים שהם אומרים!"
- 40 אך הוא השיב להם: "אם הם ישתקו האבנים האלה תזעקנה!"

41 כאשר התקרב ישוע לירושלים, הביט בה בעצב ובכה עליה. 42 "הלוואי שידעת גם את כיצד לעשות שלום! אולם הדבר נסתר ממך," אמר ישוע בצער ובדמעות. 43 "יבוא היום שאויביך יקימו סוללות חול סביב חומותיך, יקיפו אותך ויצורו עליך מכל עבר. 44 אויביך יהרסו כליל אותך ואת בניך; הם לא ישאירו אבן אחת במקומה, משום שדחית את הישועה שהציע לך ה'!"

45 לאחר מכן הוא נכנס אל בית-המקדש והחל לגרש משם את הסוחרים ואת הקונים. 46 " בכתבי-הקודש כתוב: 'ביתי בית תפילה,' " קרא ישוע, " אבל אתם הפכתם את בית ה' למאורת גנבים!"

47 ישוע לימד יום-יום בבית-המקדש. הסופרים, ראשי הכוהנים והזקנים חיפשו דרך להיפטר ממנו, 48 אך הם לא ידעו מה לעשות, מפני שכל העם אהב אותו והקשיב לדבריו בתשומת לב מרובה.

[חזרה](#)

20 הבשורה על-פי לוקס 20

- 1 באחד מאותם ימים, כשלימד ישוע את העם בבית-המקדש וסיפר לו את בשורת ה', ניגשו אליו הכוהנים, הסופרים והזקנים ושאלו: 2 "באיזו רשות אתה עושה את כל הדברים האלה?"
- 3 "אענה לשאלתם בתנאי שתענו לשאלתי," השיב להם ישוע. 4 "האם יוחנן המטביל נשלח על-ידי אלוהים או על-ידי בני-אדם?"
- 5 הם התייעצו ביניהם: "אם נגיד שאלוהים שלח את יוחנן, ישוע ישאל אותנו מדוע לא האמנו בו. 6 אבל אם נגיד שאלוהים לא שלח את יוחנן, העם יתנפל עלינו, כי כולם מאמינים שיוחנן היה נביא מאת אלוהים." 7 לבסוף השיבו לישוע: "איננו יכולים להשיב לשאלתך, מפני שאיננו יודעים את התשובה." 8 "אם כן, גם אני לא אשיב לשאלתכם," אמר ישוע.
- 9 ישוע פנה אל העם וסיפר להם את המשל הבא: "איש אחד נטע כרם ענבים, השכיר אותו לכורמים זרים ונסע לארץ רחוקה לכמה שנים. 10 בהגיע מועד הבציר שלח בעל הכרם אחד מאנשיו לאסוף את חלקו ביבול הענבים. אבל הכורמים הכו את השליח ושלחו אותו חזרה לאדונו בידים ריקות. 11 בעל הכרם שלח שליח אחר, אולם גורלו היה כגורל קודמו; הכורמים הכו אותו, קיללו אותו ושלחוהו בידים ריקות. 12 בעל הכרם שלח אדם שלישי, אבל גם אותו הם פצעו וגירשו משם.
- 13 "מה אעשה?" שאל את עצמו בעל הכרם. 'אולי אם אשלח את בני האהובים הם יפחדו מפניו ויכבדו אותו.' 14 "אולם כשראו הכורמים את הבן אמרו: 'יש לנו כאן הזדמנות: הבן הזה יירש את הכרם לאחר מות אביו, אולם אם נהרוג אותו נזכה אנחנו בכרם!' 15 והכורמים גירשו את הבן מהכרם והרגו אותו.
- "מה לדעתכם יעשה בעל הכרם? 16 אני אומר לכם, הוא יבוא בעצמו, יהרוג את הכורמים וישכיר את הכרם לאחרים."
- "חס וחלילה שיעשו כך האנשים!" קראו השומעים.
- 17 ישוע נעץ בהם מבטו ואמר: "מה לדעתכם כוונת הפסוק בתהילים: 'אבן מאסו הבונים, הייתה לראש פינה?' האבן שהבונים זלזלו בה וזרקו אותה נעשתה לאבן החשובה ביותר בכל הבניין." 18 ישוע הוסיף: "מי שייפול על האבן הזאת יתנפץ לרסיסים, ומי שתיפול עליו האבן ישחק לאבק."
- 19 הסופרים וראשי הכוהנים הבינו שהם הכורמים הרשעים במשל ורצו לאסור את ישוע, אבל הם פחדו שמא העם יחולל מהומות.
- 20 הסופרים וראשי הכוהנים ציפו להזדמנות מתאימה לאסור את ישוע ולמסור אותו לידי השלטונות. יום אחד שלחו אליו מרגלים בדמות אנשים תמימים, כדי שינסו להכשילו בלשונם.
- 21 "רבי," פתחו מרגלים אלה, "אנחנו יודעים שאתה איש ישר, ושאישי אינו יכול להשפיע עליך לשקר. אנחנו גם יודעים שאתה באמת מלמד את דבר-אלוהים. 22 אמור לנו, האם עלינו לשלם מס לקיסר הרומאי או לא?"
- 23 ישוע הבין את מזימתם ולכן ענה: 24 "תנו לי מטבע ואומר לכם. של מי הזמות החקוקה כאן? ושל מי השם החקוק מתחת לדמות?"
- "של הקיסר," השיבו.
- 25 "של הקיסר?" שאל ישוע. "אם כן, תנו לקיסר את מה ששייך לו, ותנו לאלוהים את מה ששייך לאלוהים!"
- 26 ניסיונם להכשילו בלשונם לא הצליח. הם התפעלו כל-כך מתשובותיו עד שלא היו מילים בפיהם.
- 27 חבורה של צדוקים (הצדוקים לא האמינו בתחיית המתים) באה אל ישוע ושאלה: 28 "רבי, משה רבנו לימד אותנו בתורה שאם אדם נשוי מת ואינו משאיר אחריו ילדים, חייב אחיו להתחתן עם האלמנה, כדי שתוכל ללדת בן שישא את שם המת. 29 במשפחה אחת היו שבעה אחים. האח הבכור התחתן וכעבור זמן קצר מת ולא השאיר אחריו בן. 30 האח השני התחתן עם האלמנה, וגם הוא מת ולא השאיר בן. 31 כך היה גם עם האח השלישי. בקיצור, כל שבעת האחים התחתנו עם האישה האחת, כולם מתו ולא השאירו אחריהם ילדים. 32 לבסוף מתה גם האישה.
- 33 "רבי, למי תהיה שייכת האישה בתחיית המתים? הלא כל השבעה התחתנו אתה!" 34 נישואים הם רק בשביל האנשים בעולם הזה," השיב להם ישוע. 35 "אלה שיזכו לקום מן המתים ולחיות לנצח בעולם הבא, לא יינשאו. 36 בעולם הבא הם יהיו כמלאכים ושוב לא יכולים למות. הם גם בני-אלוהים, משום שקמו לתחייה. 37 "בנוגע לשאלתכם אם יקומו המתים לתחייה, משה רבנו אשרר בתורה את דבר תחיית המתים. כשתיאר משה כיצד נגלה אליו ה' בסנה הבוער, הוא קרא לה: 'אלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואלוהי יעקב.' 38 זה כדי לומר שה' הוא אלוהי החיים ולא של המתים, כי בעיני אלוהים

האנשים האלה חיים."

39 "יפה ענית, רבי," שיבחו אותו סופרים אחדים, 40 ואיש לא העז לשאול אותו שאלות נוספות.

41 שאל אותם ישוע שאלה: "מדוע טוענים האנשים שהמשיח הוא בן-דוד? 42 הלא דוד עצמו אומר בתהילים: 'נאום ה' לאדוני, שב לימיני 43 עד אשית אויביך לרגליך.' 44 כיצד יכול המשיח להיות בנו של דוד וגם אדוני?"

45 בעוד כל העם מקשיב לו פנה ישוע אל תלמידיו ואמר: 46 "היזהרו מהסופרים, כי הם אוהבים להתהלך ברחובות בגלימות ולהיראות על ידי אנשים ושיגידו להם שלום ויחלקו להם כבוד. הם גם אוהבים לשבת במקומות הטובים בבתי-הכנסת ובסעודות-חג. 47 הם מעמידים פני צדיקים תמימים, ומתפללים בציבור תפילות ארוכות כדי לעשות רושם, אבל באותה עת הם מרמים את האלמנות ומגרשים אותן מבתיהן. משום כך אלוהים ישפוט אותם בחומרה רבה מאוד."

[חזרה](#)

21 הבשורה על-פי לוקס 21

כא ישוע עמד בבית-המקדש והביט בעשירים שמביאים את תרומותיהם אל תיבת האוצר. 2 בין התורמים הרבים הבחין גם באלמנה עניה שתרמה שתי פרוטות.

3 "אומר לכם את האמת," העיר ישוע, "האלמנה הענייה הזאת תרמה יותר מכל העשירים האלה. 4 שהרי כל העשירים האלה תרמו לאלוהים מתוך העודף והשפע שלהם, ואילו האלמנה הענייה הזאת תרמה את כל מה שהיה לה."

5 אחדים מתלמידי העירו את תשומת לבו לעבודת האבנים המהודרת של בית-המקדש, ולחפצים היקרים שתרמו האנשים.

6 "אתם יכולים להתפעל מהמראה בינתיים," אמר להם ישוע, "אולם יבוא היום שהכול ייהרס ויתמוטט; אף אבן לא תישאר במקומה."

7 "רבי, מתי יקרה הדבר?" שאלו התלמידים. "האם נקבל אזהרה מראש?" 8 השיב ישוע: "אל תניחו לאיש לרמות אתכם. אנשים רבים יבואו ויטענו כי הם המשיח, ויודיעו שהקץ קרוב. אבל אל תאמינו להם. 9 כאשר תשמעו על מהומות ומלחמות, אל תיבהלו ואל תאבדו את עשתונותיכם. כי אמנם תפרוצנה מלחמות, אבל הקץ לא יבוא מיד. 10 מדינות וממלכות תילחמנה זו בזו, 11 בארצות רבות תתחוללנה רעידות אדמה אדירות ומגפות, ויהיה רעב גדול; בשמים יראו מראות נוראים ואותות גדולים.

12 "אולם לפני שיתרחשו כל הדברים האלה ירדפו אתכם, ישפטו אתכם בבתי-כנסת, ישליכו אתכם לכלא ויעמידו אתכם לפני מלכים ושליטים למען שמי. 13 זאת תהיה הזדמנות עבורכם להעיד עלי. 14 אל תדאגו כיצד תתגוננו בפני האשמותיהם, 15 כי אשים פניכם את המילים המתאימות, ואתן לכם חכמה שאויביכם לא יוכלו להתמודד איתה ולסתור אותה. 16 גם האנשים הקרובים אליכם ביותר - הוריות, אחיות, חברים וקרובי משפחתכם - יבגדו בכם ויביאו למאסרכם, ויהיו ביניכם כאלה שימותו. 17 כולם ישנאו אתכם בגלל נאמנותכם לי, 18 אולם אף שעה אחת לא תיפול מראשכם! 19 בנאמנותכם ובעמידתכם האיתנה תושיעו את נפשותיכם.

20 "כאשר תראו את ירושלים מוקפת אויבים דעו שחורבנה קרוב. 21 אז תושבי יהודה יברחו אל ההרים; על תושבי ירושלים להשתדל לברוח מהעיר, ואוי לתושבי הסביבה שינסו להיכנס לירושלים! 22 יהיו אלה ימי נקם אשר נועדו לקיים את נבואות התנ"ך. 23 בימים ההם אוי לנשים בהיריון ולאמהות המניקות, מפני שצרה גדולה תבוא על הארץ, ואלוהים ישפוך את זעמו על העם הזה. 24 רבים ייהרגו בחרב האויב או יוגלו לכל קצוות תבל, וירושלים תיפול בידי גויים אשר ידכאו אותה עד שתסתיים תקופת שלטון הגויים במועד שקבע ה'.

25 "אותות מבשרי רעה יופיעו בשמש, בירח ובכוכבים, ואילו על פני האדמה - עמים שלמים יתייאשו ויפחדו מגעש הים והגלים הסוערים. 26 אנשים יתעלפו מאימה ופחד מפני המאורעות שיבואו על העולם, משום שכוחות השמים יזדעזעו. 27 ואז יראו אנשי הארץ את בן-האדם בא בענן, בגבורה ובכבוד גדול. 28 כאשר יתחילו כל הדברים האלה להתרחש, התעודדו והרימו את ראשכם, כי ישועתכם קרובה!"

29 אחר כך סיפר להם ישוע את המשל הבא: "הביטו בעץ התאנה או בכל עץ אחר. 30 כאשר העץ מלבלב יודעים אתם שקרב הקיץ בלי שיאמרו לכם זאת. 31 כך, כאשר תראו את התרחשות המאורעות האלה, דעו שמלכות האלוהים קרובה.

32 "אני אומר לכם: כל הדברים האלה יתרחשו לפני שיחלוף הדור הזה. 33 השמים והארץ יחלפו, אבל דברי לא יחלפו.

34 "היזהרו לכם - אל תאבדו את הראש בשכרות, בבזבזנות, בתענוגות ובדאגות מחייה, פן יבוא עליכם היום ההוא במפתיע, כמלכודת. 35 היום ההוא יבוא על כל יושבי תבל! 36 משום כך שימרו תמיד על ערנותכם, והתפללו שאלוהים יעניק לכם כוח לצאת בשלום מכל העתיד להתרחש, ולהתייצב לפני בן-האדם." יום-יום הלך ישוע ללמד בבית-המקדש, והעם היה מתאסף בהמונים משעות הבוקר המוקדמות כדי להקשיב לדבריו. כלילות נהג ישוע ללכת לישון על הר הזיתים.

[חזרה](#)

22 הבשורה על-פי לוקס 22

- 1 בהתקרב חג הפסח חיפשו ראשי הכוהנים והסופרים דרך להיפטר מישוע בלי לעורר מהומות בעם - דבר שפחדו ממנו מאוד. 3 באותה עת פיתה השטן את יהודה איש קריות, שהיה אחד משנים-עשר תלמידי ישוע. 4 יהודה הלך אל ראשי הכוהנים ואל מפקדי משמר בית- המקדש כדי להתייעץ איתם כיצד להסגיר את ישוע לידיהם. 5 ראשי הכוהנים ומפקדי משמר בית-המקדש שמחו מאוד על העזרה שהציע להם יהודה, והבטיחו לו כסף. 6 מאותה עת חיפש יהודה הזדמנות להסגיר את ישוע לידיהם, כשלא יהיה בחברת אנשים רבים.
- 7 בהגיע חג הפסח, בו מקריבים זבח, 8 שלח ישוע את פטרוס ויוחנן להכין את הסדר.
- 9 "היכן אתה רוצה שנכין את הסעודה?" שאלו את ישוע.
- 10 "בכניסה לירושלים תפגשו אדם נושא כד מים," השיב ישוע. "לכו אחריו, היכנסו אל הבית שאליו יכנס 11 ואמרו לבעל הבית: 'רבנו ביקש שתראה לנו את חדר האורחים אשר הכנת לו ולתלמידיו בשביל הסדר.' 12 הוא יוביל אתכם אל הקומה השנייה ויראה לכם חדר גדול שהכין למעננו. שם תכינו את הסעודה."
- 13 פטרוס ויוחנן הלכו העירה; הכול התרחש בדיוק כפי שאמר ישוע, והם הכינו את הסדר.
- 14 מאוחר יותר הגיעו ישוע ושאר התלמידים, וכשהגיעה השעה התיישבו כולם סביב השולחן.
- 15 "נכספתי לאכול עמכם את סעודת הפסח לפני שאתייסר," פתח ישוע ואמר: 16 "אני אומר לכם ששוב לא אוכל את סעודת הפסח, עד אשר יתקיים במלוא משמעותה במלכות האלוהים."
- 17 לאחר מכן לקח ישוע כוס יין, ברך ואמר: "קחו את היין ושתו ממנו כולכם.
- 18 דעו לכם ששוב לא אשתה יין עד אשר תבוא מלכות האלוהים."
- 19 לאחר מכן הוא לקח כיכר לחם (מצה), ברך, פרס את הלחם לפרוסות, נתן לתלמידיו ואמר: "זהו גופי הניתן בעדכם. איכלו אותו לזיכרוני." 20 בתום הסעודה הגיש להם ישוע עוד כוס יין ואמר: "זהו הדם אשר נשפך למען רבים, כדי לחתום את הברית החדשה בין אלוהים לבני-האדם. 21 אולם ליד השולחן יושב האיש שיסגיר אותי. 22 אמנם נגזר עלי למות, אבל אני לאיש שיסגיר אותי!"
- 23 התלמידים החלו לשאול זה את זה מי מהם עלול לעשות מעשה נורא שכזה.
- 24 בין התלמידים התעורר ויכוח: מי מהם החשוב ביותר.
- 25 אמר להם ישוע: "בעולמנו רודים המלכים והשליטים בנתיניהם, ובכל זאת אלה נחשבים לדורשים בטוב נתיניהם.
- 26 אולם אצלכם המצב שונה: מי שמרבה לשרת אתכם הוא יהיה הגדול מביניכם, והמנהיג יהיה משרת. 27 ומי נחשב גדול, מי שיושב בשולחן או מי שמשרת את מי שבשולחן? כמוכן שהיושב בשולחן. ואילו אני ביניכם כמשרת.
- 28 "מאחר ששמרתם לי אמונים על-אף הצרות והקשיים, 29 ומאחר שאבי הנחיל לי מלכות, הריני מעניק לכם בזאת את הזכות 30 לאכול ולשתות על שולחני במלכותי, ולשבת על כיסאות לשפוט את שנים-עשר שבטי ישראל."
- 31 "שמעון, שמעון," המשיך האדון, "השטן דורש את כולכם, לסנן אתכם כמו חיטה. 32 אבל התפללתי בעדך שלא תאבד את אמונתך. לאחר שתחזור בתשובה חזק את אחיך."
- 33 "אדוני," קרא שמעון פטרוס, "אני מוכן ללכת איתך לבית-הסוהר ואף למות איתך!"
- 34 אולם ישוע ענה: "פטרוס, אני אומר לך שעוד היום, לפני קריאת התרנגול, תתכחש לי שלוש פעמים ותאמר שאינך מכיר אותי כלל.
- 35 "כאשר שלחתי אתכם לבשר את הבשורה בלי כסף, בלי תרמיל ובלי נעליים האם חסרתם משהו?" המשיך ישוע. "לא חסר לנו דבר," השיבו.
- 36 "אבל עכשיו," אמר להם ישוע, "למי שיש כסף ותרמיל שייקח אותם איתו; ולמי שאין חרב - שימכור את מעילו ויקנה אחת. 37 כי הגיע המועד שתתקיים הנבואה הכתובה עלי: 'הוא נימנה בין פושעים.' כן, כל מה שכתבו עלי הנביאים יתקיים במלואו."
- 38 "אדון," קראו התלמידים, "יש לנו כאן שתי חרבות."

"אלה מספיקות לכם," השיב ישוע.

39 לאחר מכן יצא ישוע מהעיר והלך אל הר הזיתים, כמנהגו מדי יום, והתלמידים הלכו בעקבותיו. 40 בהגיעו אל המקום אמר ישוע לתלמידיו: "התפללו שלא תבואו לידי ניסיון." 41 ישוע התרחק מתלמידיו מרחק-מה, כרע על ברכיו והתפלל: 42 "אבי, אם יש ברצונך, אנא, הרחק ממני את כוס הייסורים. אולם אני רוצה שייעשה רצונך ולא רצוני." 43 לאחר מכן נגלה אליו מלאך מן השמים וחזק אותו. 44 בגלל סבלו הרב הוא התפלל בדבקות רבה, וזיעתו נפלה על הארץ כטיפות דם גדולות. 45 כאשר סיים ישוע את תפילתו וחזר אל תלמידיו, מצא אותם ישנים מרוב צער ועייפות.

46 "מדוע אתם ישנים?" שאל ישוע. "קומו והתפללו שלא תבואו לידי ניסיון."

47 בעודו מדבר התקרב אליו קהל גדול של אנשים ובראשם צעד יהודה, שהיה אחד מתלמידיו. יהודה קרב אל ישוע כדי לנשקו, 48 אולם ישוע אמר לו: "יהודה, האם בנשיקה אתה עומד להסגיר את בן-האדם?"

49 כשראו התלמידים את העומד להתרחש שאלו את ישוע: "אדון, אתה רוצה שנכה אותם בחרבות שלנו? 50 ואחד מהם קיצץ את אוזנו הימנית של עבד הכוהן הגדול.

51 ישוע עצר בעדם ואמר: "הניחו להם לעשות את שלהם." לאחר מכן נגע באוזנו של העבד וריפא אותו. 52 ישוע פנה אל ראשי הכוהנים, מפקדי משמר בית-המקדש והזקנים שבאו לאסרו: 'מדוע אתם באים אלי במקלות ובחרבות, האם אני גנב או שודד? 53 מדוע לא אסרתם אותי בבית-המקדש? הרי הייתי שם כל יום. אבל זוהי שעתכם, ושעת שלטון החושך."

54 הם אסרו את ישוע והובילוהו אל בית הכוהן הגדול. פטרוס הלך אחריהם במרחק-מה, 55 אולם הצטרף אליהם כשהדליקו מדורה בחצר והתיישבו סביבה.

56 משרתת אחת הבחינה בפטרוס לאור המדורה. היא נעצה בו מבט וקראה: "האיש הזה היה עם ישוע!"

57 פטרוס הכחיש בתוקף את דבריה: "אישה, איני מכיר אותו כלל!"

58 כעבור זמן קצר הבחין מישוהו אחר בפטרוס. "אתה ודאי אחד מהם!" אמר. "מה פתאום," הכחיש פטרוס, "אינני אחד מהם!"

59 כעבור שעה בערך העיר אדם נוסף: "אין לי ספק שהאיש הזה היה עם ישוע, כי שניהם מהגליל."

60 פטרוס הכחיש שוב: "בן-אדם, איני יודע על מה אתה מדבר..." לפני שסיים פטרוס את דבריו נשמעה קריאת התרנגול.

61 באותו רגע פנה ישוע והביט בעיניו של פטרוס. אז נזכר פטרוס בדברי האדון: "לפני קריאת התרנגול תתכחש לי שלוש פעמים." 62 הוא יצא מהחצר ומירר בכי.

63 החיילים שהופקדו על שמירת ישוע לעגו לו, הכו אותו והתעללו בו. 64 הם קשרו את עיניו, הכו אותו באגרופים וקראו בלעג: "נביא שכמוך, נחש מי הכה אותך?" 65 הם המשיכו לקלל ולהעליב אותו.

66 למחרת בבוקר הובא ישוע לפני חברי הסנהדרין, ראשי הכוהנים, הסופרים וזקני העם.

67 "האם אתה באמת המשיח?" שאלו אותו.

אך ישוע השיב: "אם אגיד לכם, לא תאמינו לי, 68 ואם אשאל אתכם שאלות לא תשיבו לי. 69 אולם עוד מעט בן-האדם ישב לימין גבורת האלוהים."

70 "אם כך, בן-אלוהים אתה?"

"אתם אמרתם שאני הוא" השיב ישוע.

71 "איננו זקוקים לעדויות נוספות!" הם קראו. "במו אוזנינו שמענו אותו אומר דברים אלה!"

[חזרה](#)

23 הבשורה על-פי לוקס 23

כג ראשי הכוהנים, הסופרים, זקני העם וחברי הסנהדרין הוליכו את ישוע אל פילטוס, 2 ומיד החלו להאשים אותו: "האיש הזה מסית את העם לא לשלם מס לקיסר הרומאי, וטוען שהוא המשיח, כלומר מלך!"

3 "האם אתה מלך היהודים?" שאל פילטוס את ישוע. "אתה אומר, " ענה ישוע.

4 פילטוס פנה אל ראשי הכוהנים ואל ההמון וקרא: "מה אתם רוצים ממנו? הוא לא עבר על שום חוק!"

5 אולם הם התעקשו: "אבל הוא מסית את העם בכל אזור יהודה נגד השלטון. הוא החל בכך בגליל, ועכשיו הוא בא לירושלים."

6 "האם הוא תושב הגליל?" שאל פילטוס.

7 "כן, " השיבו לו. מאחר שהגליל היה במחוז שיפוטו של הורדוס, החליט פילטוס לשלוח את ישוע אליו. מלבד זאת, באותה העת היה הורדוס בירושלים.

8 הורדוס שמח מאוד לראות את ישוע, מכיוון ששמע עליו ניסים ונפלאות, ומזה זמן רב השתוקק לפגוש אותו פנים אל פנים ולחזות בניסים שחולל.

9 הורדוס שאל את ישוע שאלות רבות, אולם ישוע לא השיב דבר. 10 בינתיים ראשי הכוהנים והסופרים הטיחו את האשמותיהם בישוע.

11 גם הורדוס וחייליו בזו לישוע וצחקו לו; הם הלבישו אותו גלימת פאר ושלחוהו חזרה אל פילטוס. 12 הורדוס ופילטוס, שהיו עד אז אויבים, הפכו באותו יום לידידים.

13 פילטוס אסף את ראשי הכוהנים, ומנהיגים אחרים ואת העם, 14 והודיע להם: "הבאתם לפני את האיש הזה וטענתם שהוא מסית את העם למרוד בשלטון. חקרתיו אותו היטב בנוכחותכם ולא מצאתי כל יסוד להאשמותיכם! 15 גם הורדוס לא מצא כל אשמה בישוע, ולכן שלח אותו אלינו. האיש הזה לא עשה כל מעשה שדינו מוות! 16 משום כך אלקה אותו בשוט ואשחרר אותו." 17 מדי שנה בחג הפסח, נהג פילטוס לשחרר אסיר יהודי אחד.

18 אך כולם צעקו פה אחד: "קחו אותו מאנן! שחרר לנו את בר-אבא!" 19 (בר-אבא היה במאסר באשמת רצח והסתה למרד בירושלים). 20 פילטוס רצה לשחרר את ישוע, ולכן ניסה להתווכח עם הקהל. 21 אבל הקהל התעקש: "צלב אתו! צלב אתו!"

22 פילטוס שאל אותם פעם שלישית: "מדוע? מה הוא עשה? לא מצאתי כל סיבה להוציאו להורג. אלקה אותו בשוט ואשחרר אותו." 23 אבל הם המשיכו לצעוק ולהפציר בו לצלוב את ישוע, וצעקותיהם הכריעו את הנידון.

24 פילטוס נכנע לדרישתם ודן את ישוע למוות. 25 על-פי בקשתם שחרר את בר-אבא, שהיה אסור באשמת רצח ומרידה, ומסר לידיהם את ישוע כדי שיעשו בו כרצונם.

26 בהוליכם את ישוע אל מקום הצליבה פגשו בדרך את שמעון הקירני, שחזר מן השדה, ואילצוהו ללכת אחרי ישוע ולשאת את צלבו. 27 בין הקהל הרב שהלך אחרי ישוע היו גם נשים רבות שספדו עליו. 28 ישוע פנה אליהן ואמר: "בנות ירושלים, אל תבכינה עלי, כי אם על עצמכן ועל ילדיכן, 29 כי תבוא העת שבה נשים שאין להן ילדים תיחשבנה לבנות מזל. 30 בעת ההיא יתחננו בני-האדם לפני ההרים שיפלו עליהם ויכסו אותם, ולפני הגבעות - שתקבורנה אותם. 31 שהרי אם זהו גורלו של אדם חף מפשע, מה נורא יהיה גורלם של האשמים באמת!"

32 יחד עם ישוע הובלו למוות גם שני פושעים. 33 בהגיעם אל המקום שנקרא גלגלתא - או מקום הגולגולת - הם צלבו את השלושה: את ישוע במרכז, ואת שני הפושעים לימינו ולשמאלו.

34 "אבי, סלח להם, " קרא ישוע, "כי אינם יודעים מה הם עושים!" בינתיים ערכו החיילים הגרלה וחילקו ביניהם את בגדי ישוע. 35 ההמון עמד והביט במתרחש, ואילו מנהיגי העם לעגו לו וקראו: "הוא 'הושיע' כל-כך הרבה אנשים? אם הוא באמת המשיח בחיר האלוהים, הבה נראה כיצד יושיע את עצמו!"

36 גם החיילים התלו בו; הם נתנו לו לשתות חומץ 37 וקראו: "אם אתה באמת מלך היהודים, הושע את עצמך!"

38 מעל ראשו של ישוע תלו שלט: "זהו מלך היהודים".

39 אחד הפושעים שהיה תלוי לצידו של ישוע לעג לו ואמר: "אם אתה באמת המשיח, מדוע אינך מציל את עצמך ואתנו לפני שיהיה מאוחר מדי?"

- 40 הפושע השני גער בחברו ואמר: "האם גם במותך אינך ירא את האלוהים? 41 אנחנו נענשים בעונש שמגיע לנו על מעשינו הרעים, אולם האדם הזה חף מפשע!" 42 הוא פנה אל ישוע ואמר: "ישוע, זכור אותי כשתבוא אל מלכותך."
- 43 "עוד היום אתה תהיה איתי בגן-עדן," ענה לו ישוע.
- 44 בשעה שתיים-עשרה בצהריים כיסה חושך את כל הארץ למשך שלוש שעות. 45 אור השמש חשך, והפרוכת התלויה לפני קודש הקודשים בבית-המקדש נקרעה לשניים.
- 46 לאחר מכן קרא ישוע בקול גדול: "אבי, אני מפקיד את רוחי בידך." ונפח את נשמתו.
- 47 קצין רומאי בכיר, אשר ראה את המתרחש, נמלא יראת אלוהים וקרא: "האיש הזה באמת היה צדיק."
- 48 משנוכחו האנשים שבאו לחזות בצליבה כי ישוע מת, הצטערו צער רב והלכו לבתיהם. 49 כל חבריו וידידיו של ישוע, וביניהם הנשים שהלכו אחריו מהגליל, עמדו במרחק מה והביטו במתרחש.
- בין ידידיו של ישוע היה גם אדם בשם יוסף מהעיירה היהודית רמתיים. יוסף היה איש טוב וישר והאמין בביאת המשיח. למרות שהיה חבר הסנהדרין לא הסכים עם החלטתם ופעולתם.
- 52 יוסף הלך אל פילטוס וביקש ממנו את גופתו של ישוע. 53 לאחר שהוריד את הגופה מן הצלב עטף אותה יוסף בסדין, וקבר אותה בקבר חדש חצוב בסלע, שטרם נקבר בו איש. 54 כל זה התרחש ביום שישי בערב, לפני כניסת השבת.
- 55 הנשים אשר באו עם ישוע מהגליל הלכו אחרי יוסף וראו היכן שקבר את הגופה. 56 לאחר מכן הלכו והכינו מרקחת בשמים, אולם לא שבו מיד אל הקבר, כי בינתיים נכנסה השבת והן לא רצו לחלל אותה.

חזרה

24 הבשורה על-פי לוקס 24

1 ביום ראשון השכם בבוקר לקחו הנשים את המרקחת שהכינו והלכו אל הקבר. 2 בהגיען אל המקום גילו כי הסלע הגדול שסתם את פתח הקבר הוזז ממקומו. 3 הן נכנסו פנימה, אך לא מצאו את גופתו של האדון ישוע.

4 הנשים היו במבוכה גדולה ולא הבינו מה קרה. לפתע נגלו אליהן שני אנשים לבושים גלימות מבריקות ונוצצות. 5 בפחד רב השתחוו הנשים לפני השניים. "מדוע אתן מחפשות את החי בין המתים?" שאלו השניים. "הוא אינו נמצא כאן, הוא קם לתחייה! האם אינכן זוכרות שעוד בהיותו בגליל סיפר לכן שעל בן-האדם להימסר לידי אנשים רשעים, שיצלבו אותו, אבל ביום השלישי יקום לתחייה?"

8 הנשים נזכרו בדברי ישוע 9 ומיהרו לשוב העירה, כדי לספר את החדשות לאחד-עשר התלמידים ולכל השאר. 10 (אלה הנשים שהלכו אל הקבר: מרים המגדלית, יוחנה, מרים אמו של יעקב ואחרות). 11 אולם דברי הנשים נשמעו באוזניהם כסיפור דמיוני, והם לא האמינו להן. 12 אך פטרוס קם ורץ אל הקבר. בהביטו פנימה ראה את התכריכים מונחים במקומם, אך הגופה לא הייתה שם. הוא לא הבין מה קרה ועזב את המקום.

13 באותו יום הלכו שניים מתלמידיו של ישוע בדרך המובילה לעמאוס - כפר המרוחק כאחד עשר ק"מ מירושלים. 14 בעודם משוחחים ביניהם על מות ישוע, 15 הופיע לפתע ישוע עצמו ונלווה אליהם. 16 אך השניים לא הכירוהו, כי עיניהם היו אחרות.

17 "על מה אתם משוחחים?" שאל אותם ישוע. השניים נעצרו, וישוע ראה שפניהם הביעו צער וכאב. 18 אחד מהשניים, קליופס שמו, השיב: "אתה ודאי האדם היחיד בכל ירושלים שאינו יודע מה קרה בעיר בימים האחרונים."

19 "מה קרה בעיר?" שאל ישוע.

"אנחנו מתכוונים לישוע מנצרת", הסבירו השניים. "ישוע היה נביא שחולל נסים ונפלאות, ומורה חכם בעיני אלוהים ובעיני העם. 20 אבל ראשי הכהנים ורבים ממנהיגיו אסרו אותו ומסרוהו לידי הרומאים, כדי שיגזרו עליו דין מוות, ואלה צלבו אותו. 21 ואילו אנחנו חשבנו וקיוונו שהוא המשיח העתיד לגאול את עם-ישראל. כל מה שסיפרנו לך קרה לפני שלושה ימים, אך בזאת לא תם הסיפור! מספר נשים מקבוצתנו הלכו הבוקר אל הקבר, וכשחזרו היה בפיהן סיפור בלתי רגיל. הנשים סיפרו כי גופתו של ישוע נעלמה, וכי פגשו בקבר שני מלאכים שאמרו להן כי ישוע חי! 24 כמה מאנשינו מיהרו אל הקבר כדי לבדוק את דברי הנשים, ונוכחו שהן צדקו; גופתו של ישוע באמת נעלמה."

25 "כסילים!" קרא ישוע. "האם כל-כך קשה לכם להאמין לדברי הנביאים בכתבי-הקודש? 26 האם לא ניבאו הנביאים באופן ברור שהמשיח יסבול את העינויים הנוראים האלה, לפני שיתגלה כבודו והדרו?" 27 לאחר מכן הוא ציטט להם פסוקים מן התנ"ך והסביר להם את כל מה שנאמר עליו בכתובים, החל מבראשית וכלה בדברי הנביאים.

28 בינתיים התקרבו השלושה לעמאוס - הכפר שאליו היו מועדות פניהם. ישוע נראה כעומד להמשיך בדרכו, 29 אולם השניים הפצירו בו ללון בביתם, כי הייתה שעת ערב, וישוע נענה להזמנתם. 30 כשהתיישבו לאכול ברח ישוע על הלחם, פרס אותו והגישו להם. 31 לפתע כאילו נפקחו עיניהם, והם הכירו את ישוע. באותו רגע הוא נעלם מעיניהם.

32 השניים החלו לספר זה לזה כיצד התרגשו בשעה שישוע דיבר אליהם וביאר להם את הכתוב בתנ"ך.

33 בלי לאבד זמן קמו השניים וחזרו לירושלים, שם מצאו את אחד-עשר התלמידים ואחרים מתלמידי ישוע אשר קיבלו את פניהם בקריאה:

34 "האדון באמת קם לתחייה! הוא נגלה לפטרוס!"

35 השניים מעמאוס סיפרו כיצד נגלה ישוע גם אליהם כשהלכו בדרך, וכיצד הכירו אותו כשפרס את הלחם.

36 בשעה שדיברו הופיע ישוע בחדר וברך אותם לשלום. 37 הופעתו הבהילה אותם, כי חשבו שרוח רפאים לפניהם!

38 "מדוע נבהלתם?" שאל ישוע. "מדוע אינכם מאמינים שאני הוא העומד לפניכם? 39 הביטו בידי! הביטו ברגלי! אתם יכולים לראות ללא ספק שאני הוא העומד לפניכם! געו בי והיווכחו שאינני רוח, שהרי לרוח אין בשר ועצמות כפי שיש לי!" 40 בשעה שדיבר הראה להם ישוע את נקבי המסרמים בידי ואת הפצעים ברגליו.

41 על אף שמחתם הרבה עדיין הטילו התלמידים ספק ולא האמינו. משום כך שאל אותם ישוע: "האם יש לכם כאן משהו לאכול?" 42 הם הגישו לו חתיכת דג צלוי, 43 וישוע אכל את הדג לנגד עיניהם.

44 לאחר מכן אמר ישוע: "האם אינכם זוכרים שעוד בהיותי אתכם סיפרתי לכם שכל מה שאמרו עלי משה, הנביאים ובתהילים חייב להתקיים?" 45 ישוע פתח את לבם כדי שסוף סוף יבינו את הכתובים, 46 והוסיף: "עוד לפני זמן רב נכתב

שעל המשיח להתענות, למות ולקום לתחייה ביום השלישי. 47 ועוד כתוב כי דבר אלוהים יצא אל כל העמים, החל מירושלים, וכי כל מי שיאמין בי ויחזור בתשובה יסלחו לו חטאיו. 48 אתם עדים לקיום הנבואות האלה. 49 "עתה אני עומד לשלוח אליכם את אשר הבטיח אבי. הישארו כאן בירושלים עד שיבוא רוח הקודש וימלא אתכם בכוח ובגבורה מן השמים."

50 לאחר מכן הוא הוביל אותם אל בית-עניה, שם נשא את ידיו אל השמים וברך אותם. 51 תוך כדי ברכתו נפרד מהם ישוע ועלה השמימה.

52 התלמידים השתחוו לו וחזרו לירושלים מלאי שמחה, 53 ואת כל זמנם בילו בבית-המקדש כשהם מהללים ומברכים את האלוהים.

[חזרה](#)

הבשורה על-פי יוחנן

פרק 1	יוחנן
פרק 2	יוחנן
פרק 3	יוחנן
פרק 4	יוחנן
פרק 5	יוחנן
פרק 6	יוחנן
פרק 7	יוחנן
פרק 8	יוחנן
פרק 9	יוחנן
פרק 10	יוחנן
פרק 11	יוחנן
פרק 12	יוחנן
פרק 13	יוחנן
פרק 14	יוחנן
פרק 15	יוחנן
פרק 16	יוחנן
פרק 17	יוחנן
פרק 18	יוחנן
פרק 19	יוחנן
פרק 20	יוחנן
פרק 21	יוחנן

[תזרה](#)

1 הבשורה על-פי יוחנן 1

1 בראשית היה הדבר, והדבר היה עם האלוהים, ואלוהים היה הדבר. 2 הוא היה בראשית עם האלוהים. 3 דרכו נברא הכל, אין דבר שלא נברא על-ידו. 4 בו היו חיים, וחיים אלה היו האור לבני-אדם. 5 האור מאיר בחושך, והחושך לא התגבר עליו.

6 אלוהים שלח אדם בשם יוחנן 7 להעיד על האור האמתי, כדי שכולם יאמינו בו. 8 יוחנן עצמו לא היה האור; הוא רק נשלח לזהות את האור 9 האמתי שבא לעולם כדי להאיר לכל בני-האדם.

10 האור בא אל העולם שנברא על ידי, אך העולם לא הכיר אותו. 11 הוא בא אל שלו, אך אלה לא קיבלו אותו. 12 אבל לכל אלה שהאמינו בו הוא העניק את הזכות להיות בני-אלוהים. 13 כל המאמינים בו נולדו מחדש – לא בלידה ביולוגית מגבר ואישה, ולא מרצון האדם, אלא מרצון האלוהים. 14 הדבר נהיה בשר ושכן בתוכינו. אנחנו ראינו את כבודו, כבוד הבן היחיד מהאב, מלא חסד ואמת.

15 יוחנן העיד עליו וקרא: "הנה האדם שאליו התכוונתי, כשסיפרתי לכם שאחרי עומד לבוא אדם גדול ונעלה ממני, כי הוא היה לפני שהייתי אני." 16 כולנו התברכנו בברכות רבות מעושרו ומחסדו. 17 כי בעוד שמשא רבנו מסר לנו את התורה, ישוע המשיח העניק לנו חסד ואמת. 18 איש לא ראה מעולם את האלוהים, מלבד בנו היחיד הנמצא סמוך אל חיקו, והוא סיפר לנו על אביו.

19 זוהי, אם כן, עדותו של יוחנן: כאשר שלחו אליו היהודים כוהנים ולוויים מירושלים כדי לברר מי הוא, 20 יוחנן הודה מיד: "אינני המשיח!"

21 "אם כן, מי אתה?" דרשו לדעת. "האם אתה אליהו?"
"לא", השיב יוחנן.

22 "מי אתה? מה יש לך לומר? ברצוננו לדעת מה להשיב לשולחנינו."

23 "אני הקול הקורא במדבר כנבואת ישעיהו: 'פנו דרך לה!'" השיב יוחנן.

אנשים אלה, שנשלחו על-ידי הפרושים, המשיכו לשאול אותו: "אם אינך המשיח, אינך אליהו ואינך הנביא, מדוע אתה מטביל את האנשים?" 26 "אני מטביל רק במים, "אולם דעו ביניכם עומד אדם שלא פגשתם מעולם. 27 למרות שהוא בא אחרי הוא היה לפני, ואיני ראוי אפילו להתיר את שרוך נעליו."

28 כל זה התרחש בכפר בית-עניה שעל חוף הירדן – במקום שבו נהג יוחנן להטביל.

29 למחרת ראה יוחנן את ישוע בא לקראתו והכריז: "הביטו! הנה שה האלוהים הנושא את חטאי העולם. 30 אליו התכוונתי כשסיפרתי לכם שבקרוב יבוא אליכם אדם אשר היה עוד לפני שנולדתי. 31 אני עצמי לא הכרתי אותו; אני באתי רק להטביל אנשים במים ולהצביע עליו לעם ישראל." 32 יוחנן סיפר להם שהוא ראה את רוח הקודש יורדת בזמות יונה ונחה על ישוע.

33 "לא הכרתי את ישוע לפני כן, " חזר ואמר יוחנן, "אולם כאשר אלוהים שלח אותי להטביל במים הוא אמר לי: 'בראותך את רוח הקודש יורדת ונחה על איש, דע כי אותו אתה מבקש – זהו האיש שיטביל ברוח הקודש.' 34 אני ראיתי את רוח הקודש יורדת ונחה על האיש הזה, ולכן אני מעיד שהוא בן האלוהים."

35 למחרת שוב עמד יוחנן באותו מקום עם שניים מתלמידיו. 36 בראותו את ישוע בא לקראתו הוא קרא: "הנה שה האלוהים!"

37 כששמעו שני התלמידים את קריאתו של יוחנן, פנו ללכת בעקבות ישוע.

38 ישוע הביט לאחור וראה שהשניים הולכים בעקבותיו. "מה רצונכם?" שאל אותם.
"רבי, היכן אתה גר?" השיבו בשאלה.

39 "בואו וראו, " ענה ישוע. השניים הלכו אחריו למקום מגוריו, ונשארו איתו משעה ארבע אחר-הצהריים עד הערב.

40 אנדרי, אחיו של שמעון פטרוס, היה אחד משני התלמידים שהלכו אחריו. 41 אנדרי הלך מיד לחפש את אחיו, וכשמצא אותו קרא בהתרגשות: "מצאנו את המשיח!"

- 42 כשהביא אנדרי את פטרוס אל ישוע, הביט ישוע בפטרוס לרגע ואמר: "אתה אמנם שמעון בנו של יונה, אך מעתה ואילך תיקרא: פטרוס – כיפא!"
- 43 למחרת החליט ישוע ללכת לגליל. הוא פגש בדרך את פיליפוס ואמר לו: "בוא אחרי." 44 פיליפוס היה מבית-צידה, עירם של אנדרי ופטרוס.
- 45 פיליפוס הלך לחפש את נתנאל, וכשמצא אותו קרא: "מצאנו את המשיח שעליו סיפרו משה רבנו והנביאים! שמו ישוע, בנו של יוסף מנצרת!"
- 46 "נצרת?" קרא נתנאל בחוסר אמון. "איזה דבר טוב יכול לצאת מנצרת?"
"בוא וראה במו עיניך," הפציר בו פיליפוס.
- 47 כשראה ישוע את נתנאל בא לקראתו, קרא: "הנה בא לקראתנו בן ישראל אמת – אדם ישר אמת ששאלו בו מרמה."
48 "כיצד אתה יודע מי אני ומה אני?" תמה נתנאל.
"ראיתי אותך יושב תחת עץ התאנה עוד לפני שפיליפוס מצא אותך," ענה ישוע.
- 49 "אדוני, אתה באמת בן-האלוהים, מלך ישראל!" קרא נתנאל.
- 50 "האם אתה מאמין בכך רק משום שאמרתי כי ראיתי אותך יושב תחת עץ התאנה?" שאל ישוע. "עוד תראה דברים גדולים מאלה! 51 אפילו תראה את השמים נפתחים ומלאכי אלוהים עולים ויורדים על בן-האדם."

חזרה

2 הבשורה על-פי יוחנן 2

- 1 כעבור יומיים נערכה חתונה בכפר-קנה שבגליל, ובין האורחים היו ישוע, אמו ותלמידיו. 3 כשראתה אמו של ישוע כי אזל היין, פנתה אל בנה ואמרה: "אזל היין."
- 4 אולם ישוע השיב: "למה את אומרת לי את זה? עדיין לא הגיע זמני."
- 5 למרות תשובה זאת אמרה אמו של ישוע למשרתים: "עשו כל מה שיגיד לכם לעשות."
- 6 ששה כדים גדולים מאבן עמדו שם; בכל כד אפשר להכיל מאה עד מאה-חמישים ליטר (אלה היו סוג הכדים שהיהודים השתמשו בהם למנהג הטהרה).
- 7 "מלאו את הכדים במים," ביקש ישוע, והמשרתים מלאו את הכדים עד הסוף. 8 "הגישו מן המשקה לראש המסיבה," המשיך ישוע, והם עשו כדבריו. 9 ראש המסיבה לא ידע מאיפה היין, אבל המשרתים ידעו. כשטעם את המים שהפכו ליין, קרא לחתן ואמר: 10 "זהו יין משובח מאוד! בדרך-כלל מגיש המארח תחילה את היין המשובח, ולאחר ששתו כולם לרוויה וכבר לא מסוגלים להבחין כל כך בטעם, הוא מגיש את היין הזול. אבל אתה שמרת את היין המשובח לסוף!"
- 11 הנס הזה בכפר-קנה היה הראשון שישוע חולל. הוא הביא את תלמידיו לידי אמונה בו.
- 12 לאחר החתונה הלכו ישוע, אמו, אחיו ותלמידיו לכפר-נחום למספר ימים. 13 חג הפסח קרב ובא, וישוע עלה לירושלים. 14 הוא הלך לבית-המקדש ומצא שם סוחרי צאן, בקר ויונים (לצורך הקרבת הקרבנות) ומחליפי כספים. 15 הוא לקח מספר חבלים, שזר אותם לשוט עבה וגירש משם את כל האנשים ואת הצאן והבקר; הוא פיזר לכל עבר את מטבעותיהם של החלפנים, והפך את שולחנותיהם.
- 16 ישוע פנה אל סוחרי היונים וקרא: "הוציאו מכאן את כל היונים, ואל תהפכו את בית אבי לשוק!"
- 17 תלמידיו נזכרו בנבואה מתהלים: "כי קנאת ביתך אכלתני." 18 "באיזו רשות אתה עושה את כל הדברים האלה? תן לנו אות או הוכחה כדי שנאמין לך."
- 19 "הרסו את המקדש הזה," ענה ישוע, "ואני אקים אותו מחדש תוך שלושה ימים!"
- 20 "מה?" קראו בתמיהה. "המקדש הזה ניבנה במשך ארבעים-ושש שנים, ואתה טוען שתוכל להקימו מחדש תוך שלושה ימים?" 21 ואולם באומרו "מקדש" הוא התכוון לגופו. 22 לאחר שקם לתחייה נזכרו תלמידיו בדבריו והאמינו בכתוב ובדברי ישוע, כי ראו שהכול התקיים.
- 23 כאשר היה ישוע בירושלים בחג הפסח, אנשים רבים האמינו שהוא המשיח, כי הם ראו את הנסים והנפלאות שחולל. אך ישוע לא השתכנע שהם באמת מאמינים, משום שידע מה הפכפך אופיו של האדם.

[חזרה](#)

3 הבשורה על-פי יוחנן 3

1-2 באחד הלילות בא אל ישוע נקדימון - מנהיג יהודי מכת הפרושים. "רבי," פתח נקדימון, "אנחנו יודעים כי אלוהים שלח אותך ללמד אותנו, שהרי איש אינו מסוגל לחולל את כל הנסים האלה ללא עזרת האלוהים!"

3 "אני אומר לך בכנות וברצינות רבה," השיב לו ישוע, "אדם שלא נולד מחדש אינו מסוגל לראות את מלכות האלוהים!"

4 "כיצד יכול אדם מבוגר להיוולד מחדש?" תמה נקדימון. "האם הוא יכול לשוב לבטן אמו ולהיוולד מחדש?" 5 "אני אומר לך את האמת," אמר ישוע, "מי שלא נולד מהרוח ומהמים אינו יכול להיכנס למלכות האלוהים. 6 בשר ודם מסוגל להוליד אך ורק בשר ודם ואילו רוח הקודש מעניק חיים חדשים מהשמים. 7 לכן אל תתפלא על כך שאני אומר שעליכם להיוולד מחדש. 8 הרוח נושבת לכיוונים שונים; אתה שומע את משב הרוח, אולם אינך יודע מאין היא נושבת ולאן היא נושבת. כך אי אפשר להסביר איך בדיוק נולדים ברוח."

9 "כיצד ייתכן הדבר?" שאל נקדימון.

10 "אתה רב נכבד בישראל ואינך מבין את הדברים האלה?" השיב ישוע. 11 "אני מבטיח לך שאנחנו מדברים על מה שאנו יודעים, ומעידים על מה שראינו, אך למרות זאת אינכם מאמינים לנו. 12 אם אינכם מאמינים לדברי בענייני העולם הזה, כיצד תאמינו לדברי בענייני השמים? 13 איש לא עלה השמימה מלבד האחד אשר ירד מהשמים – בן-האדם. 14 כשם שמשנה הרים על נס את נחש הנחושת במדבר, כך צריך גם בן-האדם להיות נישא, 15 כדי שכל המאמין בו יחיה לנצח. 16 כי אלוהים אהב כל כך את העולם עד שהקריב את בנו היחיד, כדי שכל המאמין בו לא יאבד כי אם יחיה לנצח. 17 שהרי אלוהים שלח את בנו להושיע את העולם ולא לשפוט אותו. 18 כל המאמין בו לא יישפט, אך מי שאינו מאמין בו כבר נשפט! כי לא האמין בבנו היחיד של אלוהים. 19 דינם מבוסס על העובדה שהאור מן השמים בא לעולם, אבל הם לא רצו בו; הם אהבו את החושך, כי מעשיהם רעים ומושחתים. 20 הם שנאו את אור האלוהים והעדיפו להישאר בחשכה, כי לא רצו שמעשיהם הרעים יתגלו באור. 21 לעומת זאת, כל מי שעושה את הטוב והישר יבוא לאור בשמחה, כדי להראות לכולם שכל מעשיו נעשו לפי רצון אלוהים."

22 לאחר מכן עזבו ישוע ותלמידיו את ירושלים והלכו לאזור יהודה. הם נשאר שם זמן-מה, וישוע הטביל את המאמינים בו.

23 באותה עת הטביל יוחנן אנשים בעינון, ליד שלם, כי היו שם הרבה מים. 24 כל זה התרחש לפני מאסרו של יוחנן. 25 אחדים מתלמידי יוחנן התווכחו עם פרוש אחד בעניין הטבילה של ישוע ושל יוחנן. 26 תלמידים באו אל יוחנן ואמרו: "רבי, האיש שפגשת בעבר-הירדן ואמרת שהוא המשיח, גם הוא מטביל, וכולם הולכים להיטבל על-ידו ולא על-ידך."

27 השיב יוחנן: "אבינו שבשמים מעניק לכל אחד תפקיד משלו. 28 התפקיד שלי הוא להכין את הדרך לפני האיש הזה, כדי שכולם יוכלו לבוא אליו. אתם עצמכם עדים לכך שאמרת כי אינני המשיח – נשלחתי רק לפנות לו את הדרך. 29 הכלה הולכת אחרי החתן וחברו של החתן שמח בשמחתו; אני חברו של החתן ואני שמח בשמחתו. 30 ככל שהוא גדל בחשיבותו כך אני הולך ונעשה חסר חשיבות."

31 "הוא בא מהשמים והוא נעלה על הכל, ואילו אני באתי מהארץ והבנתי מוגבלת לענייני הארץ בלבד. 32 הוא מספר את אשר ראה ושמע, אך רק מעטים מקשיבים לו ומאמינים לדבריו. 33 כל המאמין לדבריו מאשר כי אלוהים הוא אמת. 34 כי אדם זה - אשר נשלח על ידי אלוהים - נושא את דבר אלוהים, שהרי רוח אלוהים ממלא אותו ללא גבול. 35 אלוהים האב אוהב את הבן ואף נתן לו את הכול! 36 כל המאמין בבן יחיה לעולם, ואילו מי שאינו מאמין בבן לא יחיה חיי נצח, כי אם יקבל עונש נצחי מאלוהים!"

[חזרה](#)

4 הבשורה על-פי יוחנן 4

1 הפרושים שמעו ישוע מושך אליו אנשים רבים, ושהטביל תלמידים רבים יותר משהטביל יוחנן (למעשה, תלמידי ישוע הם שהטבילו, ולא הוא עצמו). 3 כשנודע הדבר לישוע, הוא עזב את אזור יהודה וחזר לגליל. 4 לשם כך היה עליו לעבור דרך שומרון.

בשעת הצהריים הגיע ישוע לעיר השומרונית סוכר, השוכנת מול חלקת האדמה שנתן יעקב אבינו ליוסף בנו, ובה באר יעקב. ישוע עיף מהדרך הארוכה ומהחום הכבד, וישב לנוח ליד הבאר. הוא ישב שם לבדו, כי תלמידיו הלכו העירה לקנות אוכל. עד מהרה הגיעה לבאר אישה שומרונית שרצתה לשאוב מים.

"אנא, תני לי לשתות," ביקש ישוע. 9 האישה תמהה על בקשתו הבלתי-רגילה וקראה: "הרי יהודי אתה, ואילו אני שומרונית! אתה יודע שהיהודים אינם מתערבים עם השומרונים. כיצד אתה מבקש ממני לתת לך לשתות?"

10 "אילו ידעת מהי מתנתו של אלוהים ומי הוא האומר לך 'תני לי לשתות', היית מבקשת ממני מים חיים והייתי נותן לך אותם!" השיב ישוע.

11 "מאין לך מים חיים?" תמהה האישה. "הבאר הזאת עמוקה מאוד ואין לך דלי או חבל. 12 מלבד זאת, האם גדול אתה מיעקב אבינו שנתן לנו את הבאר? יעקב עצמו, בני-ביתו וצאנו שמו מהמים האלה! כיצד תוכל להציע מים טובים יותר?"

13 "כל השותה מהמים האלה ישוב ויצמא, 14 אולם מי שישתה מהמים שאני נותן, לא יצמא יותר לעולם! כי מים אלה יהיו בקרבו למעיין של מים חיים לחיי נצח."

15 "באמת?" קראה האישה בהתפעלות. "אנא, תן לי מן המים האלה, כדי שלא אצמא יותר לעולם, ולא אצטרך ללכת את הדרך הארוכה הזאת לשאוב מים."

16 "ברצון," אמר ישוע. "לכי קראי לבעלך, ושובו אלי שניכם."

17 "אולם אין לי בעל," השיבה האישה.

"נכון הדבר," אמר ישוע. 18 "כי חמישה בעלים היו לך, והגבר שאתו את חיה עכשיו אינו בעלך!"

19 "אדוני," קראה האישה בתימהון הולך וגובר, "אני רואה שאתה נביא! 20 אולי תוכל לומר לי מדוע אתם, היהודים, עומדים על כך שירושלים היא המקום היחיד לעבודת האלוהים, בעוד שאנחנו, השומרונים, טוענים שאבותינו עבדו אותו בהר (גריזים) הזה?"

"האמיני לי," השיב ישוע, "המקום אינו חשוב! יבוא יום שלא תשתחוו לאלוהים כאן ולא בירושלים. החשוב הוא לעבוד את האלוהים באמת ובתמים - מכל הלב ובהשראת רוח הקודש, כי זהו מה שאלוהים רוצה מאתנו. אלוהים הוא רוח, והמשתחוה לו צריך להשתחוות בהשראת רוח הקודש. אולם אתם, השומרונים, משתחוים בחוסר דעת כאשר אנחנו, היהודים, משתחוים למה שאנחנו יודעים. כי הישועה באה דרך היהודים."

25 "אני יודעת שהמשיח עומד לבוא, ושהוא יסביר לנו הכל," אמרה האישה.

26 "אני המדבר אליך, אני הוא!" השיב ישוע. 27 בינתיים חזרו תלמידיו של ישוע מהעיר, והתפלאו לראות אותו מדבר עם אישה, אך איש מהם לא העיר דבר ולא שאל שאלות. 28 האישה השאירה את כדה ליד הבאר ומיהרה חזרה העירה. היא קראה לכולם בהתלהבות: 29 "בואו לראות את האיש שסיפר לי את כל אשר עשיתי! אני חושבת שהוא המשיח!" 30 אנשים באו מהעיר אל הבאר כדי לראות אותו.

31 לפני שהגיע אליהם ההמון האיצו התלמידים בישוע לאכול דבר מה.

32 "יש לי מזון אחר שאינכם יודעים עליו" השיב ישוע.

33 "מי הביא לו אוכל?" שאלו התלמידים איש את רעהו.

34 "מאכלי הוא לעשות את רצון האלוהים אשר שלחני ולהשלים את עבודתו," הסביר ישוע. 35 "אתם באמת חושבים שמלאכת הקציר תחל רק בעוד ארבעה חודשים? הביטו סביבכם, הקמה כבר בשלה ומוכנה לקציר! 36 הקוצרים יקבלו שכר טוב, והם יאספו קציר לחיי נצח כדי שגם הזורע וגם הקוצר ישמחו יחדיו. 37 כך תתאמת האמרה: האחד זורע והשני קוצר. 38 שלחתי אתכם לקצור את מה שלא זרעתם; אחרים עבדו וטרחו, ואתם קוצרים את פרי עמלם."

39 שומרונים רבים מהעיר האמינו שישוע הוא המשיח, כי האישה אמרה: "הוא סיפר לי את כל מה שעשיתי!"

הקהל הרב ביקש מישוע להאריך את שהותו אצלם, והוא נשאר שם יומיים נוספים. בזמן הקצר הזה האמינו בו עוד אנשים רבים לאחר ששמעו את דבריו. 42 "הוא באמת מושיע העולם!" אמרו השומרונים לאישה. "עתה אנחנו מאמינים בו מפני ששמענו אותו בעצמנו, ולא רק משום הדברים שאת סיפרת לנו."

43 בתום שני ימי שהותו בשומרון הלך ישוע לגליל, 44 למרות שאמר: "הנביא זוכה לכבוד ולהערכה בכל מקום, מלבד בעיר מולדתו." 45 ברם, אנשי הגליל התאספו בהמוניהם וקיבלו אותו בזרועות פתוחות, שכן היו בירושלים בחג הפסח וראו את הנפלאות שחולל.

46 ישוע חזר לכפר-קנה שבגליל, היכן שחולל את נס היין. בכפר-נחום היה פקיד אחד בשירות-המלכותי, שבנו היה חולה מאוד. 47 כששמע הפקיד שישוע עזב את יהודה ובא לגליל, הוא הלך לכפר-קנה לפגוש אותו, והתחנן לפניו שיבוא לרפא את בנו הגוסס. 48 "אם לא תראו נסים ונפלאות לא תאמינו," אמר ישוע.

49 "אנא, אדוני, בוא מהר לפני שבני ימות," התחנן הפקיד.

50 "לך לביתך," הרגיע אותו ישוע. "בנך חי ובריא!"

הפקיד האמין לדברי ישוע והלך לביתו. 51 בדרך פגשו אותו משרתיו ובישרו לו שבנו הבריא.

52 "באיזו שעה חלה השינוי במצבו לטובה?" שאל הפקיד.

"אתמול בשעה אחת בצהריים ירד חומו באופן פתאומי," השיבו המשרתים.

53 האב ידע כי בשעה זו בישר לו ישוע על החלמת בנו, והוא וכל בני-ביתו האמינו בישוע.

54 זה היה הנס השני שחולל ישוע בגליל לאחר שובו מיהודה.

[חזרה](#)

5 הבשורה על-פי יוחנן 5

ה כעבור זמן מה חזר ישוע לירושלים לרגל אחד החגים. 2 ליד שער הצאן בירושלים הייתה ברכה שנקראת בעברית "בית-חסדא", וסביבה חמישה רציפים. 3 על רציפים אלה שכבו חולים רבים, עיוורים, פיסחים, משותקים וכדומה (כשהם מחכים שהמים יסערו, 4 כי מדי פעם ירד מלאך ה' אל הברכה והסעיר את המים, והחולה הראשון שנכנס אל המים לאחר מכן נרפא). 5 בין החולים הרבים היה אדם שסבל ממחלתו במשך שלושים ושמונה שנים. 6 ישוע הביט באיש ומיד ידע את משך מחלתו. "אתה רוצה להירפא?" שאל ישוע.

7 "איני יכול!" השיב האיש בייאוש. "אין מי שיעזור לי להיכנס למים בעת הסערה, ובזמן שאני מנסה להיכנס לברכה בכוחות עצמי, מישהו זריז ממני מקדים אותי ונכנס למים לפני."

8 "קום, קפל את האלונקה שלך והתהלך!" פקד ישוע. 9 האיש נרפא מיד, עמד על רגליו, קיפל את האלונקה והלך לדרכו. מאחר שהמעשה התרחש בשבת, 10 לא מצא הדבר חן בעיני היהודים. "אסור לך לשאת את האלונקה, כי שבת היום!" קראו לעבר הנרפא.

11 "האיש שרפא אותי פקד עלי לקפל את האלונקה וללכת," ענה האיש.

12 "מיהו האיש הזה?" שאלו.

13 אך הנרפא לא יכול היה להשיב להם, כי הוא בעצמו לא ידע מי הוא. בינתיים נעלם ישוע בקהל הרב שהיה במקום.

14 מאוחר יותר פגש ישוע את הנרפא בבית-המקדש ואמר לו: "עתה, לאחר שהבראת, אל תמשיך לחטוא, פן יבוא עליך משהו יותר רע." 15 האיש הלך מהר וסיפר ליהודים כי ישוע הוא זה שרפא אותו. 16 ואז החלו מנהיגי היהודים לרדוף את ישוע, מפני שחילל את השבת. 17 אבל ישוע אמר להם: "אבי לא הפסיק לעבוד עד עתה, ואני נוהג כמוהו!"

18 דבריו עוררו עוד יותר את חמת מנהיגי היהודים, והם רצו להרגו לא רק על שום שחילל את השבת, אלא גם על שקרא לאלוהים "אביו", ובכך השווה את עצמו לאלוהים.

19 "הבן אינו יכול לעשות דבר בעצמו, " אמר ישוע, "הוא עושה רק מה שראה את אביו עושה, ובאותה דרך. 20 כי האב אוהב את בנו ומלמד אותו את כל מעשיו, ואפילו מלמדו לעשות מעשים גדולים יותר מריפוי האיש הזה. אתם יודעים מדוע? כדי שתתפלאו ותשתוממו! 21 הבן אף יקים מהמתים את מי שירצה, ממש כפי שעושה האב. 22 האב לא ישפוט איש - הוא נתן לבנו את סמכות המשפט, כדי שכולם יכבדו את הבן כפי שהם מכבדים את האב. 23 מי שאינו מכבד את הבן אינו מכבד גם את האב אשר שלח אותו.

24 "אני מבטיח לכם שכל השומע את דברי ומאמין באלוהים אשר שלח אותי, יחיה חיי נצח ולא יישפט על חטאיו לעולם, משום שהוא כבר עבר מהמוות לחיים. 25 "אני מבטיח לכם, יגיע הזמן, ולמעשה הוא כבר הגיע, שהמתים ישמעו את קולו של בן-האלוהים - וכל השומעים יחיו. 26 כשם שלאב עצמו יש כוח המעניק חיים, כך גם לבן יש אותו כוח, שהוא מתנת האב. 27 כבן-האדם יש לו זכות וסמכות לשפוט את חטאיהם של כל בני-האדם. 28 אל תתפלאו על כך, כי יבוא הזמן שכל המתים ישמעו בקבריהם את קולו של בן האלוהים, 29 והם יקומו מקבריהם - עושי הטוב לחיי נצח, ועושי הרע למשפט.

30 "איני שופט איש לפני התייעצות עם אבי; אני שופט רק לפי מה שהוא אומר לי. משפטי ישר וצודק, כי איני מבקש את טובת עצמי, אלא את רצון אבי שבשמים אשר שלחני.

31 "אם אני מעיד על עצמי, תאמרו שעדותי אינה מהימנה. 32 אולם מישהו אחר מעיד עלי - יוחנן המטביל, ואני יודע שאפשר לסמוך על דבריו. 33 אתם שלחתם את אנשיכם אל יוחנן כדי להקשיב לדבריו, ויוחנן אמר את האמת. 34 אל תחשבו שאני זקוק לעדות בני-אדם; אני מספר לכם כל זאת רק כדי שתאמינו ותיושעו.

35 "יוחנן הפיץ אור כנר דולק כדי להאיר לכם את הדרך, ולזמן קצר אף שמחתם להתענג על האור הזה. 36 ברם יש לי עדות גדולה יותר מעדותו של יוחנן: המעשים שאני עושה. אלוהים אבי הטיל עלי לעשות את המעשים האלה, והם מוכיחים שהוא שלח אותי. 37 האב עצמו מעיד עלי, למרות שמעולם לא שמעתם את קולו, ואת מראהו לא ראיתם. 38 אולם דברו אינו שוכן בכם כלל, כי אתם מסרבים להאמין שאני שליחו.

39 "אתם דורשים בכתובים מתוך תקווה למצוא בהם חיי נצח, אך הכתובים מצביעים עלי! 40 למרות זאת אינכם רוצים לבוא אלי כדי שאעניק לכם חיי נצח.

41 "איני לוקח כבוד ושבחים מבני-אדם ואיני דואג לדעתכם עלי, 42 אבל אני רוצה לומר לכם שאינכם אוהבים את אלוהים. 43 אני באתי בשם אבי ולא קיבלתם אותי; אך אם יבוא מישהו אחר בשם עצמו, כן תקבלו אותו. 44 אין פלא

שאינכם מאמינים, שכן אתם מבקשים כבוד איש מרעהו, וכלל אינכם דואגים לכבוד שחולק אלוהים.
45 אל תחשבו שאטען עליכם לפני אבי. משה רבנו - שבו אתם מאמינים - הוא הטוען עליכם! 46 אילו האמנתם למשה הייתם מאמינים גם לי, שהרי הוא כתב עלי. 47 ואם אינכם מאמינים למה שכתב משה, איני מתפלא שאינכם מאמינים לדברי."

[חזרה](#)

6 הבשורה על-פי יוחנן 6

1 כעבור זמן מה חצה ישוע את ים הכינרת (הנקרא גם ימת טבריה). 2 אנשים רבים הלכו אחריו, כי ראו כיצד ריפא את החולים. 3 ישוע ותלמידיו עלו על אחד ההרים והתיישבו על הארץ. 4 היה זה זמן קצר לפני חג הפסח. ישוע הביט סביבו וראה את ההמונים הבאים לקראתו.

"מאין נשיג להם לחם לאכול?" ניסה ישוע את פיליפוס, כי למעשה ידע מה עמד לעשות.

7 "גם אם נקנה לחם באלפיים שקלים, לא יספיק לכולם!" השיב פיליפוס. 8 אנדרי, אחיו של שמעון פטרוס, התערב ואמר: 9 "יש כאן ילד שבידו חמש ככרות לחם ושני דגים, אבל מה יועיל הדבר לכל האלפים האלה?"

10 "אמרו לכולם לשבת על האדמה," ביקש ישוע מהסובבים אותו. כחמשת-אלפים איש היו שם, וכולם התיישבו על המדשאה. 11 ישוע לקח את ככרות הלחם, הודה לאלוהים, הגיש אותן לתלמידיו, והתלמידים הגישו לכל האנשים. ישוע עשה את אותו הדבר עם הדגים, וכולם אכלו לשובע.

12 "אספו בבקשה את הפירורים שנשארו," ביקש ישוע, "כדי שדבר לא ייזרק." 13 התלמידים אספו את הפירורים מחמש ככרות הלחם ומילאו בהם שנים-עשר סלים.

14 כשראה ההמון את הנס הזה, קרא: "זהו באמת הנביא שציפינו לו!"

15 ישוע ידע שהם היו מוכנים לאחוז בו בכוח ולהכתירו למלך, ומשום כך שוב נמלט לבדו אל אחד ההרים. 16 בערב ירדו התלמידים לים 17 ונכנסו לסירה, כשפניהם מועדות לכפר-נחום. הלילה ירד, וישוע עדיין לא שב אליהם. 18 בינתיים פרצה סערה בים, כי נשבה רוח חזקה. 19 התלמידים חתרו במשוטיהם כחמישה קילומטרים, ולפתע ראו את ישוע פוסע לקראתם על-פני המים. פחד אחז אותם, 20 אולם ישוע הרגיעם: "זה אני, ישוע, אל תפחדו." 21 הם אספו אותו אל הסירה ומיד הגיעו אל יעדם.

22 למחרת התקהלו אנשים רבים במקום שישוע חולל את נס הלחם. הם המתינו לישוע, כי לא ראו אותו עוזב את המקום עם תלמידיו בסירה. 23 בינתיים הגיעו אל המקום גם סירות אחרות מטבריה. 24 כשנוכחו האנשים כי ישוע איננו שם, הם עלו לסירות והפליגו לכפר-נחום כדי לחפש אותו.

25 הם מצאו אותו בכפר-נחום ושאלו בתמיהה: "רבי, כיצד הגעת הנה?"

26 "האמת היא שאתם רוצים להיות בחברתי מפני שאכלתם לשובע, ולא מפני שאתם מאמינים בי ובאותותיי!" השיב להם ישוע. 27 "אל תעמלו בעד המזון אשר כלה ונגמר, כי אם הקדישו את זמנכם למזון החיים שאותו תקבלו מבן-האדם, כי לשם כך שלח אותי האלוהים אבי."

28 "מה עלינו לעשות כדי למצוא-הן בעיני אלוהים?" שאלו.

29 "אלוהים רוצה שתאמינו במי שהוא שלח אליכם," השיב ישוע. 30 "אם ברצונך שנאמין כי אתה המשיח, עליך להראות לנו עוד נסים ונפלאות. 31 אבותינו קיבלו יום יום לחם חינם במדבר; הרי הכתובים אומרים שמשה נתן להם לחם מהשמים."

32 אולם ישוע הסביר: "אני אומר לכם שלא משה נתן לכם את הלחם מהשמים, אלא אבי הוא שנותן לכם את הלחם האמתי מהשמים. 33 הלחם האמתי הוא זה שנשלח מהשמים על-ידי אלוהים, והוא מעניק חיים לעולם."

34 "אדון," קראו, "תן לנו תמיד את הלחם הזה!"

35 "אני הוא לחם החיים," אמר ישוע. "כל הבא אלי לא ירעב לעולם. כל המאמין בי לא יצמא לעולם. 36 אבל הבעיה היא שאינכם מאמינים גם לאחר שראיתם אותי. 37 אולם אהדים יבואו אלי ויאמינו בי - אלה שאבי נתן לי - ואני מבטיח שלא אדחה איש, 38 כי באתי לכאן מהשמים לעשות את רצונו של האלוהים אשר שלחני, ולא את רצוני."

39 האב אשר שלח אותי רוצה שלא אאבד איש מאלה שנתן לי, אלא שאקים את כולם לתחייה ביום האחרון. 40 זהו רצוני: שכל הרואה אותי ומאמין בי יחיה חיי נצח, ואני אקימו לתחייה ביום האחרון."

41 היהודים רגזו עליו משום שטען כי הוא הלחם היורד מן השמים.

42 "אילו שטויות הוא מדבר?" שאלו. "הלא הוא ישוע בן-יוסף; אנחנו מכירים היטב את כל משפחתו! איך הוא מעז לטעון שהוא בא מהשמים?"

43 "אל תתרגזו על דברי אלה," ביקש ישוע. 44 "רק מי שאלוהים שולח יוכל לבוא אלי, ואני אקימו לתחייה ביום

- האחרון. 45 הלא כתוב בספרי הנביאים: 'וכל בניך למודי ה'. ואמנם, כל השומע לקול אלוהים ולומד את האמת על אודותיו, יבוא אלי. 46 לא שמישהו ראה את האלוהים; אני לבדי ראיתי אותו, שהרי הוא שלח אותי.
- 47 "אני אומר לכם באמת, כל המאמין בי יחיה חיי נצח. 48 אני הוא לחם החיים. 49 אבותיכם אכלו את המן במדבר ומתו. 50 אולם מי שאוכל מלחם החיים, היורד מהשמים, יחיה חיי נצח ולא ימות. 51 אנוכי לחם החיים היורד מהשמים; כל האוכל מהלחם הזה יחיה לנצח. אני נותן את בשרי כלחם כדי שהעולם יחיה."
- 52 "איך הוא יכול לתת לנו לאכול את בשרו?" החלו היהודים להתווכח ביניהם.
- 53 "אני אומר לכם ברצינות, המשיך ישוע, "אם לא תאכלו את בשר המשיח ולא תשתו את דמו, אין לכם חיים בקרבכם! 54 אולם כל האוכל את בשרי ושותה את דמי חי חיי נצח, ואני אקיימו לתחייה ביום האחרון. 55 כי בשרי הוא מזון אמתי, ודמי הוא משקה אמתי. 56 כל האוכל את בשרי ושותה את דמי חי בי, ואני חי בו. 57 כל הניזון ממני חי בזכותי, כשם שאבי החי שלח אותי ואני חי בזכותו. 58 אני הלחם האמתי היורד מהשמים - לא כמו המן שאכלו אבותינו במדבר ומתו. כל האוכל את הלחם הזה יחיה לנצח." 59 ישוע לימד אותם דברים אלה בבית-הכנסת בכפר-נחום.
- 60 אפילו תלמידיו אמרו: "קשה לקבל את מה שהוא אומר. איך אפשר להאמין בזה?" 61 ישוע חש בלבו שתלמידיו התלוננו על דבריו. "מה מטריד אתכם?" שאל אותם. 62 "מה תגידו אם תראו את בן-האדם עולה חזרה לשמים? 63 רק רוח אלוהים מעניק חיים; בכוחו של האדם אין כל תועלת. הדברים שאמרתי לכם הם דברי רוח וחיים. 64 אך בכל זאת יש ביניכם כאלה שאינם מאמינים." ישוע אמר זאת מפני שידע מראש מי לא יאמין בו ומי יסגיר אותו.
- 65 "משום כך אמרתי לכם שאיש אינו יכול לבוא אלי אלא אם זה מעשה מידי אלוהים," הסביר ישוע.
- 66 באותו יום עזבו אותו תלמידים רבים. 67 "האם גם אתם רוצים לעזוב אותי?" שאל ישוע את שנים-עשר תלמידיו.
- 68 "אדוני, לאן נלך ולמי?" קרא שמעון פטרוס. "רק לך יש דברים של חיי נצח, 69 ואנחנו יודעים ומאמינים שאתה קדוש האלוהים!"
- 70 השיב להם ישוע: "אני בחרתי בכם בעצמי - שנים-עשר במספר - ובכל זאת, אחד מכם הוא שטן." 71 הוא התכוון ליהודה בן-שמעון איש-קריית, אחד משנים-עשר התלמידים, שעמד להסגירו.

חזרה

7 הבשורה על-פי יוחנן 7

1 לאחר מכן חזר ישוע לגליל ועבר מכפר לכפר. הוא לא רצה לשוב ליהודה, כי מנהיגי היהודים שם רצו להרגו.
2 בהתקרב חג הסוכות 3 האיצו בו אחיו לעלות לירושלים לרגל החג. "לך ליהודה, כדי שגם תלמידך יראו את הנסים שאתה מחולל", לעגו לו.

4 "איך אתה רוצה להתפרסם בעודך מסתתר כאן? אם אתה מחולל ניסים ונפלאות, גלה את עצמך לעולם." 5 גם אחיו לא האמינו בו. 6 "עדיין לא הגיע הזמן שאלך, אולם אתם יכולים ללכת בכל זמן שתמצאו, השיב ישוע. 7 "כי העולם אינו יכול לשנוא אתכם, אבל הוא שונא אותי, משום שאני מוכיח אותו במעשיו המושחתים. 8 לכו אתם לחוג את החג בירושלים. איני הולך עתה, כי טרם הגיע זמני." 9 וישוע נשאר בגליל.

10 אולם לאחר שהלכו אחיו הלך גם ישוע לירושלים, אם כי בסתר, כדי שלא יכירו אותו. 11 בינתיים חיפשוהו המנהיגים בין החוגגים וחקרו: "היכן הוא?" 12 דעת הקהל הייתה חלוקה עליו; אחדים אמרו: "הוא אדם נפלא!" ואילו אחרים טענו: "הוא רמאי!" 13 אך איש לא העז להשמיע את דעתו עליו ברבים, מפחד מנהיגי היהודים.

14 בעיצומו של החג הלך ישוע לבית-המקדש ולימד את העם. 15 "כיצד הוא יודע כל-כך הרבה?" תמהו היהודים. "הרי הוא לא למד אף פעם בבית מדרש!"

16 "איני מלמד אתכם את תורת, כי אם את תורת האלוהים אשר שלחני," השיב ישוע. 17 מי שרוצה לעשות את רצון האלוהים יודע אם אני מדבר בשם אלוהים או בשם עצמי. 18 מי ששמע את דעתו האישית מצפה לשבחים ותהילה, אולם מי שרוצה בכבוד שולחו הוא אדם ישר ונאמן. 19 איש מביניכם אינו מקיים את כל תורת משה, אז מדוע אתם רוצים להרוג אותי על הפרת התורה?" 20 "היצאת מדעתך," קרא הקהל. "מי רוצה להרוג אותך?"

21 "אני עשיתי נס אחד בשבת וכולכם התפלאתם והשתוממתם על כך," אמר ישוע. 22 "אבל גם אתם עובדים בשבת! הרי אתם עושים ברית-מילה לפי מצוות משה, מצוה שניתנה לנו למעשה מהאבות וקדמה לתורת משה, גם בשבת. 23 אם אתם מתירים קיום ברית-מילה בשבת, כדי לא להפר את התורה, מדוע אתם מתרגזים על שריפאתי מישהו בשבת? 24 אל תשפטו רק לפי מה שאתם רואים בעיניכם, אלא בחנו ושפטו בצדק!"

25 אחדים מתושבי ירושלים שאלו: "האם אין זה האיש שהם רוצים להרוג? 26 הנה הוא מדבר בציבור ואיש אינו פוגע בו. אולי מנהיגינו הגיעו למסקנה שהוא באמת המשיח! 27 אולם כיצד ייתכן הדבר? הרי אנחנו יודעים מאין בא, ואילו המשיח אמור לבוא מאי-שם, ממקום בלתי ידוע."

28 "ודאי שיודעים אתם מי אני ומאין באתי," קרא ישוע בקול בבית-המקדש, "אבל דעו לכם שלא באתי אליכם על דעת עצמי, אלא נשלחתי על-ידי האלוהים שאותו אינכם מכירים. 29 אולם אני מכיר אותו, כי אני בא ממנו והוא שלח אותי."

30 ההמון רצה לתפוס אותו, אך איש לא הרים עליו אצבע, כי טרם הגיע זמנו. 31 אנשים רבים מן העם האמינו בישוע, ואמרו: "לאילו ניסים מצפים אתם מהמשיח שאדם זה לא חולל?"

32 כאשר נוכחו הפרושים כי העם נוטה להאמין בישוע, הם שלחו יחד עם ראשי הכוהנים סוכנים לתפוס אותו. 33 אולם ישוע אמר להם: "אני אהיה אתכם עוד זמן-מה, ואחר כך אחזור לשולחי. 34 תחפשו אותי ולא תמצאוני, כי לא תוכלו לבוא אל המקום שאהיה בו."

35 היהודים נבוכו מדבריו. "לאן הוא עומד ללכת?" תמהו. "אולי בכוונתו לעזוב את הארץ וללכת ללמד את היהודים בתפוצות או אף את הגויים! 36 למה התכוון כשאמר כי נחפש אותו ולא נוכל למצוא אותו, ואף לא נוכל לבוא למקום הימצאו?"

37 ביום האחרון והגדול של החג עמד ישוע וקרא בקול: "כל הצמא שיבוא אלי וישתה! 38 כי כמו שכתוב, המאמין בי, יזרמו מקרבו נהרות מים חיים." 39 ישוע התכוון לרוח הקודש שהמאמינים בשמו היו עתידים לקבל. עד לאותו זמן לא ניתן רוח הקודש, כי ישוע עדיין לא נתפאר ולא חזר לשמים. 40 אנשים רבים בהמון קראו לאחר ששמעו את דבריו: "הוא באמת הנביא!" 41 אחרים קראו: "זהו המשיח!" היו שלגלגו: "האם המשיח יבוא מהגליל? 42 הלא כתוב כי המשיח יהיה מזרע דוד וכי יבוא מבית לחם, עיר דוד." 43 דעת הקהל עליו הייתה חלוקה. 44 אחדים מהם רצו לתפוס, אך איש לא שלח בו יד.

45 אנשי החוק שנשלחו לאסרו חזרו אל שולחיהם בידיים ריקות. "היכן הוא? מדוע לא הבאתם אותו?" שאלו הפרושים וראשי הכוהנים.

46 "הוא דיבר דברים נפלאים כל-כך; מעולם לא שמענו דברים כאלה!" השיבו. 47 "גם אתם הלכתם שולל?" כעסו

הפרושים. 48 "האם ראיתם מישהו בינינו, המנהיגים או הפרושים, אשר מאמין כי הוא המשיח? 49 רק ההמון מקרב העם הזה מאמין בו, כי הם אינם יודעים את התורה. ארורים הם!"

50 נקדימון היה ביניהם; הוא זה שבא אל ישוע בלילה, וכששמע את דברי הפרושים אמר: 51 "האם תורתנו מתירה לנו לשפוט אדם לפני ששמענו מה בפיו וידענו מה שהוא עושה?"

52 "גם אתה מהגליל?" שאלו בלעג. "דרוש בכתובים וראה שאף נביא אינו בא מהגליל!" 53 בזאת הם נפרדו והלכו איש לביתו.

[חזרה](#)

8 הבשורה על-פי יוחנן 8

- 1 ישוע הלך להר הזיתים, 2 אולם למחרת בבוקר חזר לבית-המקדש. עד מהרה התאספו סביבו אנשים רבים והוא החל ללמד אותם. 3 בעודו מלמד הביאו אליו הסופרים והפרושים אישה שנתפסה במעשה ניאוף, והעמידו אותה לפני הקהל.
- 4 "רבי, אישה זאת נתפסה במעשה ניאוף," אמרו, 5 "ותורת משה מצווה עלינו לרגום באבנים נשים כאלה. מה דעתך?"
- 6 הם רצו לנסות את ישוע, שכן חיפשו סיבה להכשיל ולהרשיע אותו. אולם ישוע התכופף וצייר באצבעו על הקרקע.
- 7 כשהאיצו בו הסופרים והפרושים להשיב לשאלתם, הזדקף ישוע ואמר: "מי שלא חטא מעולם ישליך בה את האבן הראשונה!"
- 8 הוא התכופף שוב והמשיך לצייר באצבעו על הקרקע. 9 כל השומעים נמלאו בושה, ובוזה אחר זה עזבו את המקום, מזקן עד צעיר, וישוע נותר לבדו עם האישה.
- 10 ישוע נשא את ראשו וראה שנותר לבדו עם האישה. "היכן מאשימיך? האם הרשיע אותך מישהו?" שאל אותה. 11 "לא אדוני," השיבה האישה.
- "אם כן גם אני לא ארשיע אותך. לכי לשלום ואל תחטאי יותר." 12 ישוע דיבר שוב אל העם: "אני אור העולם. כל ההולך אחרי לא יתעה שוב בחשכה, אלא יקבל את אור החיים".
- 13 "אתה סתם מתפאר בעצמך ודבריך אינם מוכיחים דבר!" קראו לעברו הפרושים. 14 "אני אמנם מעיד על עצמי, אולם דברי נכונים, שכן אני יודע מאין באתי ולאן אני הולך. 15 אתם שופטים אותי לפי קנה-המידה של העולם, ואילו אני איני שופט איש עתה. 16 אם אני בכל זאת שופט, אני שופט בצדק, כי איני מחליט על דעת עצמי; אני מתייעץ עם אלוהים האב אשר שלח אותי. 17 התורה אומרת כי על-פי שני עדים יקום דבר, לא כן? 18 ובכן, אני עד אחד, ואבי אשר שלחני הוא העד השני."
- 19 "היכן אביך?" שאלו אותו.
- "אינכם יודעים מיהו אבי, מפני שאינכם יודעים מי אני. לו היכרתם אותי הייתם מכירים גם את אבי."
- 20 ישוע דיבר דברים אלה באגף האוצר בבית-המקדש, אולם איש לא אסר אותו, כי טרם הגיע המועד.
- 21 "אני הולך מכאן," המשיך ישוע. "אתם תחפשו אותי ותמותו בחטאיכם. אינכם יכולים לבוא למקום שאליו אני הולך."
- 22 "האם הוא עומד להתאבד?" תמהו היהודים. "למה הוא מתכוון באמרו: 'אינכם יכולים לבוא למקום שאליו אני הולך'?"
- 23 ישוע הסביר להם: "מקומי בשמים מעל, ואילו מקומכם בארץ למטה; אתם שייכים לעולם הזה, ואני איני מהעולם הזה. 24 משום כך אמרתי לכם שתמותו בחטאיכם; אם לא תאמינו שאני הוא תמותו בחטאיכם."
- 25 "מי אתה?" שאלו.
- "אני הוא זה שאמרתי לכם כל הזמן," השיב ישוע. 26 "יש לי הרבה דברים לומר עליכם, לשפוט ולהרשיע אתכם, אך איני עושה זאת. אני מוסר לכם אך ורק מה שנאמר לי על-ידי שולחי, שהוא האמת." 27 והם עדיין לא הבינו שהוא התכוון לאלוהים. 28 ישוע המשיך: 'כאשר תרימו את בן-האדם (על הצלב), תדעו ותבינו שאני הוא המשיח ושאיני עושה דבר על דעת עצמי, אלא אני מספר לכם מה שלימד אותי אבי. 29 שולחי תמיד איתי; הוא לא נטש אותי, כי אני עושה תמיד את הטוב בעיניו."
- 30 כשדיבר ישוע דברים אלה, יהודים רבים האמינו שהוא המשיח. 31 על כן הוא אמר להם: "אם תקיימו את דברי תהיו תלמידי באמת. 32 אתם תדעו את האמת, והאמת תוציא אתכם לחופשי!"
- 33 "זרע אברהם אנחנו," קראו היהודים לעומתו, "ומעולם לא היינו עבדים לאיש. כיצד, אם כן, אתה אומר שנהיה בני-חורין?"
- 34 "אני אומר לכם במלוא האמת," ענה ישוע, "כל מי שחוטא הוא עבד לחטא, 35 ולעבד אין כל זכויות, בעוד שלבן יש את כל הזכויות. 36 לכן, אם הבן מוציא אתכם לחופשי, תהיו חופשיים באמת! 37 אני יודע שזרע אברהם אתם, אולם יש ביניכם אחדים שרוצים להרוג אותי, מפני שאינם יכולים לסבול את דברי. 38 אני מספר לכם את מה שראיתי אצל אבי, ואילו אתם עושים את מה שראיתם אצל אביכם."
- 39 "אברהם הוא אבינו!" השיבו היהודים.

אולם ישוע השיב: "אילו הייתם בני אברהם, הייתם נוהגים כמוהו. 40 אולם עתה מבקשים אתם להרוג אותי על שסיפרתי לכם את האמת אשר שמעתי מאלוהים. אברהם מעולם לא היה עושה דבר כזה! 41 ואילו אתם עושים את מעשי אביכם האמתי."

"אין אנו ממזרים! יש לנו אב אחד - האלוהים!" טענו.

42 אולם ישוע המשיך: "אילו אלוהים היה באמת אביכם, אזי הייתם אוהבים אותי, שהרי באתי אליכם מאת האלוהים. לא באתי על דעת עצמי - אלוהים שלח אותי. 43 האם אתם יודעים מדוע אינכם מבינים את דברי? מפני שאינכם מסוגלים להקשיב לי. 44 השטן הוא אביכם, ואתם רוצים לעשות את חפצו! הוא היה רוצח ונשאר רוצח; הוא שונא את האמת, כי אין בו שמץ של אמת; כל דבריו הם שקר בכוונה תחילה, שהרי הוא מלך השקררים. 45 אינכם מאמינים לי משום שאני אומר את האמת. 46 האם יכול משהו מכם להוכיח אותי על איזשהו עוון? ואם אני אומר את האמת, מדוע אינכם מאמינים לי? 47 ילדי האלוהים מקשיבים בשמחה לקול אביהם, אולם אתם אינכם מקשיבים, כי אינכם ילדי האלוהים!"

48 "בצדק קראנו לך שומרני!" קראו בחזרה בחימה. "שד נכנס בך!"

49 "לא נכנס בי שד, ענה ישוע. "אתם לועגים ובזים לי רק מפני שאני מכבד את אבי. 50 איני מבקש כבוד לעצמי, אולם אלוהים אבי דורש זאת למעני, והוא ישפוט את מי שאינו מאמין בי. 51 אני אומר לכם ברצינות ובכנות: מי שישמע בקולי לא ימות לעולם!"

52 "עכשיו אנחנו בטוחים שנכנס בך שד, אמרו לו. "אפילו אברהם והנביאים מתו, ואילו אתה טוען שכל השומע בקולך לא ימות לעולם? 53 האם אתה גדול וחזק מאברהם אבינו או מהנביאים? למי אתה חושב את עצמך?"

54 "אם אני מכבד את עצמי, אין לכך כל ערך," אמר ישוע. "אולם אבי מכבד אותי - כן, האב אשר אתם קוראים לו אלוהיכם 55 למרות שאף אינכם מכירים אותו. אולם אני מכיר אותו, ואם אכחיש זאת אהיה לשקרן כמוכם. אני באמת מכיר אותו ושומע בקולו. 56 אברהם אביכם שש לראות את יום בואי; הוא ראה אותו ושמח."

57 "איך יכולת לראות את אברהם?" שאלו היהודים בחוסר אמון. "לא מלאו לך עדיין חמישים שנה אפילו!"

58 אמן אומר אני לכם, עוד לפני שאברהם נולד, אני הוא!" השיב ישוע.

59 דבריו עוררו את חמתם, והם החלו להשליך עליו אבנים. אולם ישוע נעלם מעיניהם, עבר על פניהם ויצא מהמקדש.

[חזרה](#)

9 הבשורה על-פי יוחנן 9

- 1 ישוע עבר בדרך וראה איש שהיה עיוור מלידה.
- 2 "רבי", שאלו תלמידיו, מדוע נולד האיש עיוור, בגלל חטאיו שלו או של הוריו?"
- 3 "לא בגלל חטאיו ולא בגלל חטאי הוריו", השיב ישוע. "אדם זה נולד עיוור על-מנת שאלוהים יוכל לגלות בו את כוחו וגבורתו. 4 עלינו למהר לעשות לאור היום את מה שהטיל עלינו שולחי, כי תוך זמן קצר יבוא הלילה, ואז לא יוכל איש לעשות דבר. 5 כל עוד אני בעולם, אני אור העולם, אני מעניק לו את אורי."
- 6 ישוע ירק על הארץ, עשה משחה מהרוק ומרח אותה על עיני העיוור. 7 "לך לשטוף את עיניך בבריכת השילוח", אמר לו ישוע. העיוור הלך לשטוף את עיניו ושב למקום בעיניים פקוחות ובריא.
- 8 שכנים ואנשים שהכירו אותו קבצו עיוור שאלו זה את זה: "האם זהו אותו קבצן עיוור?" 9 אחדים השיבו: "כן." ואחדים אמרו: "לא. לא ייתכן שזהו אותו אדם", הרהרו בקול. "אבל הוא באמת דומה לו כשתי טיפות מים!"
- הקבצן בא לעזרתם וקרא "אני האיש!"
- 10 כיצד אתה יכול לראות? מה קרה לך?" שאלו.
- 11 והקבצן סיפר להם: "אדם בשם ישוע מרח משחה על עיני, ואמר לי לשטוף אותן בבריכת השילוח. עשיתי כדבריו ואני יכול לראות!"
- 12 "היכן האיש הזה עכשיו?" שאלו האנשים.
- "איני יודע", השיב הקבצן.
- 13 ואז הם לקחו את הקבצן אל הפרושים 14 (כל זה התרחש בשבת).
- 15 כיצד נפקחו עיניך?" שאלו הפרושים. והקבצן סיפר להם כיצד ישוע מרח משחה על עיניו ושלחו לשטוף אותן בבריכת השילוח. 16 אחדים מהפרושים החליטו: "האיש הזה, ישוע, אינו יכול לבוא מן האלוהים, מאחר שאין הוא שומר את השבת."
- אחרים טענו: "אבל כיצד יכול אדם חוטא לחולל ניסים כאלה?" מחלוקת קשה התפתחה ביניהם.
- 17 הפרושים פנו אל הקבצן ושאלו: "מה דעתך על האיש שריפא אותך?" "אני חושב שהוא נביא שנשלח על-ידי אלוהים", השיב הקבצן.
- 18 מנהיגי היהודים לא האמינו שהקבצן היה באמת עיוור ושעתה נרפא, ומשום כך הלכו לברר את הדבר אצל הוריו.
- 19 "האם זהו בנכם?" שאלו. "האם הוא באמת נולד עיוור? אם כן, כיצד הוא יכול לראות עתה?" 20 אולם ההורים השיבו: "אנחנו יודעים כי זהו בננו וכי נולד עיוור, 21 אך איננו יודעים כיצד הוא יכול לראות, או מי ריפא אותו. הוא אדם מבוגר ויכול לדבר בעד עצמו. שאלו אותו. ההורים ענו כך כי חששו ממנהיגי היהודים, אשר איימו לגרש מקהל ישראל את כל המודה שישוע הוא המשיח."
- 24 שוב קראו היהודים לקבצן שהיה עיוור ואמרו: "עליך להודות לאלוהים ולא לישוע, כי כולנו יודעים שהוא איש חוטא."
- 25 "איני יודע אם הוא חוטא או לא", השיב הקבצן, "אבל דבר אחד אני יודע: הייתי עיוור ועכשיו אני רואה!"
- 26 "מה הוא עשה? כיצד ריפא אותך?" דרשו.
- 27 כבר סיפרתי לכם. האם לא שמעתם? מדוע אתם מבקשים שאספר לכם בשנית, האם גם אתם רוצים להיות תלמידיו?" שאל הקבצן.
- 28 הם קללו אותו ואמרו: "אתה תלמידו! אנחנו תלמידיו של משה רבנו! 29 אנחנו יודעים שאלוהים דיבר אל משה, אבל איננו יודעים דבר על האיש הזה."
- 30 מוזר מאוד שאינכם יודעים דבר על אודות האיש שריפא את עיני, השיב הקבצן. 31 "אנחנו יודעים כי אלוהים אינו שומע לקול הרשעים, אך הוא מקשיב ברצון לאלה שאוהבים אותו ושומעים בקולו. 32 מאז בריאת העולם לא שמענו על אדם שריפא עיוורון מלידה. 33 אילו אדם זה לא בא מאלוהים, הוא לא היה מסוגל לעשות מאומה!"
- 34 "מזר שכמוך!" קראו לעברו בזעם. "אתה מתיימר ללמד אותנו?" והם גרשוהו החוצה.

35 כאשר שמע ישוע את הדבר, הוא פגש בקבצן ושאל אותו: "האם אתה מאמין בכך האדם?"

36 "מיהו?" שאל האיש. "אני רוצה להאמין בו."

37 "ראית אותו, והוא מדבר אליך כרגע" השיב ישוע.

38 "כן, אדוני," קרא האיש, "אני מאמין!" והוא השתחוה לישוע.

39 "אני באתי לעולם לשם משפט – להעניק ראייה לעיוורים, ולהוכיח לאלה שחושבים את עצמם לפיקחים שהם למעשה עיוורים," אמר ישוע.

40 הפרושים שעמדו שם שאלו: "האם אתה כולל אותנו בין העיוורים?"

41 "אילו הייתם עיוורים לא הייתם אשמים," הסביר ישוע. "אולם אתם טוענים שאתם רואים, ולכן אתם אשמים."

[חזרה](#)

10 הבשורה על-פי יוחנן 10

1 "אני אומר לכם באמת," המשיך ישוע, "מי שמסרב להיכנס למכלאת הצאן דרך השער, ובוחר להיכנס בדרך הצדדית, הוא גנב או שודד. 2 האדם שנכנס דרך השער הוא רועה הצאן. 3 השומר יפתח לו את השער, עדר הצאן ישמע ויכיר את קולו, והרועה יוביל את הצאן החוצה שהוא נוקב בשם כל כבשה. 4 הרועה הולך בראש והעדר נוהר אחריו, כי הוא מזהה את הרועה ומכיר את קולו. 5 הצאן לא תלכנה אחרי אדם זר, אלא תברחנה מפניו, כי קולו אינו מוכר להן."

6 אלה ששמעו משל זה מפי ישוע לא הבינו למה התכוון, 7 ולכן ישוע הסביר להם: "אמן אני אומר לכם: אני השער של מכלאת הצאן. 8 כל אלה שבאו לפניו היו גנבים ושודדים, אולם הצאן לא שמעו בקולם. 9 כן, אנוכי השער. הנכנסים דרכי יוושעו וימצאו מרעה עשיר בבואם ובצאתם. 10 הגנב בא לגנוב, להרוג ולהשמיד, ואילו אני באתי להעניק חיים בשפע."

11 "אני הרועה הטוב, ורועה טוב מקריב את חייו למען צאנו. 12 כאשר רועה שכיר יראה זאב מתקרב, הוא יברח ויעזוב את הצאן לאנחות, כי העדר אינו שייך לו, והזאב יחטוף ויפזר את הצאן. 13 הרועה השכיר יברח, משום שאינו אלא שכיר ואין הוא דואג לצאן באמת."

14 "אני הרועה הטוב; אני מכיר את צאני והן מכירות אותי, 15 כשם שאבי מכיר אותי ואני מכיר את אבי; ואני מקריב את חיי למען הצאן. 16 יש לי עדר נוסף שאינו מהמכלאה הזאת. עלי להנהיג גם אותו, והצאן שומעות בקולי; כך יהיה עדר אחד ורועה אחד."

17 "אבי אוהב אותי משום שאני מקריב את חיי כדי שאקבל אותם חזרה. 18 איש אינו יכול להרוג אותי ללא הסכמתי. אני מקריב את חיי מרצוני, מפני שיש לי זכות וכוח להקריב את חיי כשאני רוצה בכך, ואף זכות וכוח להשיבם לעצמי. אלוהים הוא המעניק לי זכות זאת."

19 דבריו אלה שוב גרמו למחלוקת בין מנהיגי היהודים. 20 חלקם אמר: "או שהוא יצא מדעתו, או שנכנס בו שד! מדוע אתם מקשיבים לו?"

21 אחרים אמרו: "הוא אינו נשמע כמי שנכנס בו שד. האם שד יכול לפקוח עיני עיוורים?"

22 בחג החנוכה, בחורף, 23 התהלך ישוע בבית-המקדש באגף הנקרא "אולם שלמה". 24 היהודים הקיפוהו מכל עבר ושאלו: "עד מתי בכוננתך לסקרן אותנו? אם אתה הוא המשיח, מדוע אינך אומר זאת בפירוש?"

25 "כבר אמרתי לכם, אבל לא האמנתם לי, " השיב ישוע. "המעשים שאני עושה בשם אבי מאשרים זאת. 26 אולם אינכם מאמינים לי, כי אינכם שייכים לצאני. 27 אני מכיר את צאני, צאני מכירות את קולי והן הולכות אחרי. 28 אני מעניק להן חיי נצח והן לא תאבדנה. איש לא יחטוף אותן ממני, 29 כי אבי נתן לי אותן, והוא חזק וגיבור מכולם. משום כך לא יוכל איש לחטוף אותן ממני. 30 אבי ואני אחד אנחנו!"

31 שוב החלו מנהיגי היהודים להשליך עליו אבנים.

32 "הראיתי לכם הרבה מעשים טובים בשם אבי, איזה מהם גרם לכך שתשליכו עלי אבנים?" שאל ישוע.

33 "איננו משליכים עליך אבנים בגלל המעשים הטובים שעשית, אלא בגלל שאתה מגדף את האלוהים; למרות שאתה אדם, אתה עושה את עצמך לאלוהים!"

34 "אך הכתובים אומרים: 'אלוהים אתם', והכוונה היא לבני-האדם, " השיב ישוע. 35 "אם האנשים שאליהם מדברים הכתובים מכונים 'אלוהים', והכתוב הוא דבר אמת, 36 מדוע קוראים אתם 'מגדף' למי שקדשו האב ונשלח לעולם הזה על-ידו, ושטוען כי הוא בן האלוהים? 37 אם איני עושה מעשים כפי שעושה אבי, אל תאמינו לי. 38 אולם אם אני אכן עושה את מעשי אבי, האמינו לפחות למעשים גם אם אינכם מאמינים לי, ואז תשוכנעו שאבי שוכן בי ואני בו."

39 הם שוב רצו לתפוס את ישוע, אולם הוא התחמק מידיהם. 40 ישוע חזר לעבר הירדן, למקום שבו הטביל יוחנן לראשונה. הוא נשאר שם זמן-מה, 41 ואנשים רבים הלכו אחריו.

"יוחנן לא חולל נסים," אמרו זה לזה, "אולם כל מה שאמר על האיש הזה היה אמת." 42 אנשים רבים במקום ההוא האמינו כי ישוע באמת המשיח.

11 הבשורה על-פי יוחנן 11

- 1 איש בשם אלעזר, שגר בבית-עניה עם מרים ואחותה מרתא, חלה. אחותו מרים היא זו שמשחה את ישוע במרקחת יקרה וניגבה את רגליו בשערותיה. 3 מרתא ומרים שלחו הודעה לישוע: "אדוני, ידיך הטוב חולה מאוד."
- 4 כששמע ישוע את הדבר אמר: "מחלה זאת לא תיגמר במוות, כי אם להביא כבוד לאלוהים. כי בן האלוהים יפואר באמצעות המחלה הזאת." 5 ישוע אהב מאוד את מרתא, מרים ואלעזר. 6 כאשר ישוע שמע שאלעזר חלה, התעכב יומיים 7 ורק לאחר מכן אמר לתלמידיו: "הבה נחזור ליהודה."
- 8 "אולם, רבי," קראו התלמידים במחאה, "לפני ימים ספורים בלבד ניסו מנהיגי היהודים להרוג אותך, ועכשיו אתה חוזר לאותו מקום?"
- 9 "בכל יום יש שתיים-עשרה שעות אור, ובמשך השעות האלה יכול כל אחד ללכת בלי ליפול או להיכשל. 10 מי שהולך בלילה ייכשל וימעד בגלל החשכה." 11 ישוע המשיך: "חברנו אלעזר ישן, אך אני הולך להעיר אותו."
- ישוע התכוון לכך שאלעזר מת, אולם תלמידיו חשבו שאמר כי אלעזר ישן במנוחה, ולכן אמרו: "אם אלעזר ישן שינה טובה הוא ודאי יבריא!" 14 "אלעזר מת," אמר להם ישוע בפירוש. 15 "אני שמח למענכם שלא הייתי שם, כדי שתלמדו להאמין. הבה נלך אליו."
- 16 תומא (הנקרא בשם חיבה "התאום") אמר לחבריו התלמידים: "בואו נלך גם אנחנו כדי שנמות איתו."
- 17 בהגיעם לבית-עניה נאמר להם שאלעזר מת ושהוא קבור כבר ארבעה ימים. 18 בית-עניה מרוחקת מירושלים רק כשלושה קילומטר, 19 ויהודים רבים באו מירושלים לנחם את מרתא ומרים באבלן. 20 כאשר שמעה מרתא שישוע היה בדרכו אליהן, הלכה לפגוש אותו, ואילו מרים נשארה בבית.
- 21 "אדוני," אמרה מרתא לישוע, "אילו היית כאן, אחי לא היה מת. 22 אך עדיין לא מאוחר מדי, כי אני יודעת שכל מה שתבקש מאלוהים הוא יינתן לך."
- 23 "אחיך יקום לחיים," הבטיח ישוע.
- 24 "כן," אמרה מרתא, "עם כל האחרים בתחיית המתים ביום האחרון."
- 25 אולם ישוע אמר לה: "אני הוא התחייה והחיים. כל המאמין בי יחיה אפילו אם ימות. 26 כל המאמין בי יחיה לנצח ולא ימות לעולם! האם את מאמינה לי?"
- 27 "כן, אדוני," השיבה, "אני מאמינה שאתה המשיח בן-האלוהים אשר לו חיכינו זמן רב."
- 28 כשסיימה מרתא לדבר עזבה את ישוע וחזרה למרים. מרתא קראה למרים בסתר ואמרה: "המורה נמצא כאן; הוא רוצה לדבר איתך." 29 מרים יצאה אליו מיד.
- 30 ישוע נשאר עדיין מחוץ לכפר, במקום שבו פגשה אותו מרתא. 31 היהודים שבאו לנחם את האבלות ראו את מרים עוזבת את הבית בחיפזון. הם חשבו שהיא הולכת לבכות על קבר אחיה, ולכן הלכו בעקבותיה.
- 32 כאשר הגיעה מרים למקום הימצאו של ישוע, נפלה לרגליו וקראה בככי: "אדוני, אילו היית כאן, אחי לא היה מת." 33 בכייה ובכי האבלים נגע ללבו של ישוע, וגם הוא התרגש ונאנח. 34 "היכן קברתם אותו?" שאל.
- "בוא וראה," ענו האנשים. 35 ישוע בכה.
- 36 "הם היו חברים טובים מאוד," אמרו היהודים זה לזה. "ראו עד כמה אהב אותו!"
- 37 היו שאמרו: "אם הוא ריפא את העיוור, האם לא היה יכול גם למנוע את מותו של אלעזר?" 38 ישוע שוב התרגש והלך אל קברו של אלעזר. הוא נקבר במערה שאבן גדולה חסמה את פיתחה.
- 39 "הזיזו את האבן," ביקש ישוע.
- אולם מרתא, אחות המת, אמרה: "אבל אדוני, הגופה ודאי מצחינה; הרי הוא קבור כבר ארבעה ימים!"
- 40 "האם לא אמרתי לך שאם תאמיני תראי את גבורת האלוהים?" שאל ישוע.
- 41 האנשים הזיזו את האבן, וישוע נשא עיניו אל השמים וקרא: "אבי, תודה לך על שאתה שומע אותי. 42 אני יודע שאתה

שומע אותי תמיד, אולם אמרתי זאת כדי שכל הנוכחים כאן יאמינו שאתה שלחת אותי. " 43 לאחר מכן הוא קרא בקול רם מאוד: "אלעזר, צא החוצה!" 44 ואלעזר יצא החוצה עטוף עדיין בתכריכים. "הסירו מעליו את התכריכים ותנו לו ללכת," אמר ישוע.

45 יהודים רבים מבין מנחמי מרים אשר חזו בנס האמינו בישוע. 46 אולם היו שהלכו לפרושים וסיפרו להם את הדבר.

47 הפרושים וראשי הכוהנים כינסו אסיפה כדי לדון במצב. "איפה הוא ואיפה אנחנו?" שאלו זה את זה במבוכה. "האיש הזה באמת מחולל ניסים! 48 אם לא נאסור אותו יאמין בו כל העם וילך אחריו, וזה יהיה סופנו, כי אז יבואו הרומאים ויסירו את בית המקדש ואת עמנו!"

49 קייפא, הכהן הגדול באותה שנה, אמר להם: "אינכם מבינים דבר! 50 האינכם מבינים כי מוטב שאדם אחד ימות בעד כל העם, מאשר שכל העם ימות בעד אדם אחד? למה לסכן את העם?"

51 קייפא לא אמר דברים אלה ביוזמתו, אלא בהשראת אלוהים, כי בהיותו הכהן הגדול של אותה שנה ניבא שישוע ימות בעד העם. 52 ולא רק בעד העם, אלא גם כדי לקבץ ולאחד את כל בני-האלוהים באשר הם.

53 מאותו יום ואילך תכננו מנהיגי היהודים להרוג את ישוע, 54 ולכן הוא הפסיק להתהלך בגלוי באזור יהודה. הוא עזב את ירושלים והחליט ללכת לעיר אפרים שבגבול המדבר, שם נשאר עם תלמידיו.

55 בהתקרב חג הפסח עלו לירושלים יהודים רבים מכל קצות הארץ, כדי להשתתף בטקס הטהרה שקדם לחג. 56 הם רצו לראות את ישוע, ובעמדם בבית-המקדש שאלו איש את רעהו: "מה דעתכם, האם יבוא לחג הפסח או לא?" 57 בינתיים הודיעו ראשי הכוהנים והפרושים בציבור, שכל הרואה את ישוע חייב לדווח להם על כך מיד, כדי שיוכלו לאסרו.

[חזרה](#)

12 הבשורה על-פי יוחנן 12

- 1 ששה ימים לפני חג הפסח שב ישוע לבית-עניה, כפרו של אלעזר שהשיבו לחיים, 2 ונערכה לכבודו ארוחת ערב חגיגית. אלעזר ישב עם ישוע בין האורחים, ואילו מרתא שרתה את האורחים. 3 מרים לקחה מרקחת יקרה העשויה משמנים ובשמים ריחניים, משחה את רגליו של ישוע וניגבה אותן בשערותיה, ריח הניחוח מילא את כל הבית.
- 4 אחד מתלמידיו אשר עמד להסגירו, יהודה איש קריות שמו, קרא: 5 "המרקחת הזאת שווה הרבה כסף! היא הייתה יכולה למכור אותה ולחלק את הכסף לעניים." 6 הוא לא דיבר מתוך דאגה לעניים, אלא מתוך דאגה לעצמו. יהודה היה הגזבר של קבוצת התלמידים, ולעתים קרובות משך מכספי הקבוצה לצרכיו הפרטיים.
- 7 "הנה לה," אמר ישוע. "היא עשתה זאת כהכנה לקבורתי. 8 העניים נמצאים אתכם תמיד, ואילו אני איני נמצא אתכם תמיד."
- 9 יהודים רבים שמעו על ביקורו של ישוע, ועל כן באו לראות אותו ואת אלעזר שהקים לתחייה. בינתיים החליטו ראשי הכהנים להרוג גם את אלעזר, כי בגללו נהרו למקום יהודים רבים והאמינו שישוע הוא המשיח.
- 12 למחרת התפשטה השמועה בכל העיר שישוע היה בדרכו לירושלים. אנשים רבים מבין החוגגים 13 לקחו בידיהם כפות תמרים, הלכו לקראת ישוע וקראו: "יחי המשיח! יחי מלך ישראל! ברוך הבא בשם ה' מלך ישראל!"
- 14 ישוע בא לקראתם רכוב על חמור, ובכך קיים את הנבואה: 15 "גילי מאוד בת ציון, הנה מלכך יבוא לך רכב על עיר בן אתונות."
- 16 תחילה לא הבינו תלמידיו שישוע קיים למעשה את הנבואה הזאת, אולם לאחר שישוע נתפאר בכבוד הם נזכרו במעשיו השונים אשר קיימו נבואות רבות מכתבי-הקודש.
- 17 אנשים רבים בקהל אשר ראו את ישוע מקים את אלעזר לחיים, ספרו על כך לאחרים. 18 אנשים רבים יצאו לקראתו, כי שמעו על הפלא הגדול שחולל.
- 19 אולם הפרושים היו אובדי עצות. "רואים אתם, נוצחנו. כל העולם נמשך אחריו!" קראו. 20 בין העולים לירושלים בחג הייתה גם קבוצת יוונים. 21 הם הלכו לפיליפוס מבית-צידה שבגליל וביקשו: "אדוני, אנחנו רוצים לפגוש את ישוע." 22 פיליפוס מסר את ההודעה לאנדרי, והשניים הלכו להתייעץ עם ישוע.
- 23 "הגיעה השעה שיפואר בן-האדם," אמר להם ישוע. 24 "אני אומר לכם ברצינות: גרגר חיטה שנטמן באדמה צריך למות לפני שיוכל לשאת פרי רב, אחרת יישאר סתם גרגר בודד. 25 האוהב את חייו על-פני האדמה - יאבד אותם; והשונא את חייו על-פני האדמה יזכה בחיי נצח."
- 26 "הרוצה להיות תלמידי צריך ללכת בעקבותי, כי המשרתים אותי חייבים להיות במקום שאני נמצא. אלוהים אבי יכבד את כל אלה שהולכים בעקבותי ומשרתים אותי. 27 כעת נבהלה נפשי, אולם איני יכול לבקש מאבי שיצילני מגורלי, שהרי לשם כך באתי לעולם. 28 אבי, פאר את שמך!"
- לפתע נשמע קול מהשמים: "כבר פארתי ואוסיף לפאר." 29 כל הנוכחים שמעו את הקול, אולם חלקם חשב שהיה זה קול רעם, וחלקם אמר שמלאך דיבר עם ישוע.
- 30 "הקול הזה היה למענכם ולא למעני," אמר להם ישוע. 31 "עכשיו הגיע מועד משפטו של העולם, ושר העולם הזה (השטן) יגורש. 32 וכאשר אנשא מן הארץ אמשוך אלי את כולם." 33 הוא אמר זאת כדי לרמוז להם כיצד ימות.
- 34 "אולם אנחנו למדנו מהתורה שהמשיח יחיה לנצח ולא ימות לעולם, אם כן מדוע אתה אומר שבן-האדם צריך להנשא מן הארץ? מי בן-האדם הזה?" שאלו אותו.
- 35 "האור יישאר אתכם עוד זמן קצר בלבד," אמר ישוע. "על כן, תנצלו את העובדה הזאת והתהלכו באור כל עוד אתם יכולים, מפני שעם רדת החשכה לא תוכלו למצוא את דרככם. 36 האמינו באור לפני שיהיה מאוחר מדי, כדי שגם אתם תקרינו אור לאחרים." לאחר שסיים את דבריו הלך לדרכו, והם לא ראו אותו. 37 על-אף הניסים הרבים שחולל ישוע, אנשים רבים לא האמינו שהוא המשיח. 38 הנביא ישעיהו חזה מצב זה כשאמר: "ה' מי האמין לשמועתנו, וזרוע ה' על-מי נגלתה?" 39 לכן הם לא יכלו להאמין. ישעיהו אף ניבא: 40 "אלוהים סנוור את עיניהם והקשיח את לבם. משום כך הם אינם יכולים לראות, להבין או לשוב אליו כדי שירפא אותם." 41 הנביא ישעיהו אמר דברים אלה על ישוע מפני שראה בחזונו את תפארתו.
- 42 מנהיגי יהודים רבים האמינו כי ישוע הוא המשיח, אך לא הודו בזאת בפני איש, כי פחדו שהפרושים יטילו עליהם חרם.

43 לאנשים אלה היה חשוב יותר לזכות בכבוד מבני-אדם מאשר מאלוהים.

44 "אם אתם מאמינים בי, אתם מאמינים למעשה באלוהים," קרא ישוע. 45 "שהרי כל הרואה אותי רואה למעשה את שולחי. 46 באתי להאיר ולזרוח בעולם חשוך זה, כדי שכל המאמין בי לא יתעה יותר בחשכה. 47 לא באתי לשפוט את העולם, כי אם להושיעו, ועל כן לא אשפוט את אלה השומעים את דברי ואינם מקיימים אותם. 48 דברי האמת שדיברתי ישפטו ביום הדין את כל אלה שדחוני ולעגו לי. 49 כי איני מדבר אליכם על דעת עצמי; אני מוסר לכם מה שציווה עלי אבי לומר לכם. 50 אני מוסר לכם בדיוק מה שמסר לי אבי, כי אני יודע שמצוותו תביא לכם חיי נצח."

[חזרה](#)

13 הבשורה על-פי יוחנן 13

יג לפני חג הפסח, ישוע ידע שהגיעה שעתו לעזוב את העולם ולשוב אל אביו. ישוע תמיד אהב מאוד את בחיריו בעולם הזה, ועתה עמד להוכיח להם כי אין גבול לאהבתו. 2 בינתיים השטן כבר המריץ את יהודה איש קריות להסגיר את ישוע. 3 ישוע ידע כי אביו נתן בידו את הכול, וכי הוא בא מאלוהים וישוב אל אלוהים. 4 לכן הוא קם מהשולחן בארוחת הערב, הסיר את בגדיו וקשר למותניו מגבת. 5 אחר כך לקח קערה, מילא אותה מים, החל לרחוץ את רגלי תלמידיו וניגב אותן במגבת הקשורה למתניו. 6 כאשר הגיע תורו של שמעון פטרוס הוא קרא: "אדוני, איך ייתכן שאתה תרחץ את רגלי?"

7 "כעת אינך מבין מדוע אני עושה זאת, אולם יבוא יום שתבין זאת," השיב ישוע.

8 "לא," מחה פטרוס, "לעולם לא תרחץ את רגלי!"

"אם לא ארחץ אותך, לא יהיה לך חלק בי," השיב ישוע.

9 "אם כך," קרא פטרוס, "רחץ לא רק את רגלי, אלא גם את ידי וראשי."

10 "מי שרחץ כבר את כל גופו צריך לרחוץ את רגליו בלבד כדי להיות נקי וטהור. עתה אתם נקיים, אבל לא כולכם."

11 ישוע אמר דברים אלה מפני שידע מי עמד להסגירו.

12 כשסיים ישוע לרחוץ את רגליהם לבש את בגדיו, התיישב ושאל: "האם אתם מבינים מה עשיתי לכם? 13 אתם קוראים לי 'מורה' ו'אדון', ואכן נוהגים אתם בצדק, כי זוהי האמת. 14 לכן אם אני, האדון והמורה, רחצתי את רגליכם, גם אתם צריכים לרחוץ איש את רגלי רעהו. 15 נתתי לכם דוגמה כדי שתנהגו כמוני. 16 האמינו לי, העבד אינו חשוב מאדוניו, והשליח אינו חשוב משולחו. 17 כאשר תבינו את משמעות הדברים האלה ותנהגו לפיהם, יהיה לכם טוב ותתברכו.

18 "איני מתכוון לכולכם, כי אני יודע במי בחרתי. הכתובים מנבאים שאחד מאוכלי לחמי יבגוד בי. 19 אני מספר לכם זאת עכשיו כדי שתאמינו לי כשכל זה יתרחש.

20 "אמן אומר אני לכם: כל המקבל בברכה את מי שאני שולח מקבל למעשה אותי, וכל המקבל אותי מקבל למעשה את שולחי."

21 בסיימו דברים אלה נאנח ישוע אנחה עמוקה ואמר: "אכן, זוהי האמת – אחד מכם יבגוד בי." 22 התלמידים הביטו איש ברעהו בתמיהה ובמבוכה, משום שלא ידעו למי התכוון. 23 תלמידו החביב של ישוע היה סמוך לחיקו, 24 ולכן רמז לו שמעון פטרוס לשאל אותו למי כוונתו.

25 התלמיד הטה את ראשו וקרבו לראשו של ישוע. "אדוני, למי כוונתך?" שאל בלחשיה.

26 "למי שאגיש את פרוסת הטבולה ברוטב," השיב ישוע.

הוא טבל את הפרוסה והגישה ליהודה בן שמעון איש-קריות. 27 כאשר סיים יהודה לאכול את הלחם נכנס השטן ללבו. "סיים את העניין במהירות," אמר לו ישוע.

28 איש מהנוכחים לא ידע למה ישוע התכוון. 29 היו שחשבו כי ישוע ביקש ממנו לקנות את צרכי החג או לתת כסף לעניים, מפני שיהודה היה הגזבר. 30 יהודה עזב מיד את המקום ויצא. היה אז לילה.

31 לאחר שעזב יהודה את החדר אמר ישוע: "הגיעה שעת; עתה יתפאר בן-האדם, ואלוהים יפואר בו. 32 אם אלוהים יפואר בי, הוא בעצמו יפאר אותי ואף יעשה זאת במהרה. 33 ילדי היקרים, עוד מעט עלי ללכת מאתכם. לאחר שאלך לא תוכלו לבוא אלי גם אם תחפשו אותי, כפי שכבר אמרתי למנהיגי היהודים.

34 "אני מפקיד בידיכם מצווה חדשה: אהבו איש את רעהו כשם שאני אוהב אתכם. 35 אהבתכם החזקה איש לרעהו תוכיח לעולם שאתם תלמידי."

36 "לאן אתה הולך, אדון?" שאל שמעון פטרוס.

"אינך יכול לבוא איתי עכשיו, אולם עוד זמן מה תצטרף אלי גם אתה," השיב ישוע.

37 "אבל מדוע איני יכול ללכת איתך כעת?" פטרוס לא הבין. "אני מוכן אפילו למות למענך!"

38 "למות למעני?" שאל ישוע. "אני אומר לך שעד מחר בבוקר לפני קריאת התרנגול, תכחיש שלוש פעמים אפילו את העובדה שאתה מכיר אותי!"

14 הבשורה על-פי יוחנן 14

- 1 "אל תתנו מקום לדאגה בלבבכם; האמינו באלוהים והאמינו בי. 2 בבית אבי מעונות רבים, ואני הולך להכין לכם מקום. לולא היה הדבר נכון, לא הייתי מספר לכם זאת. 3 לאחר שהכול יהיה מוכן אחזור ואקח אתכם אלי, כדי שתהיו תמיד במקום שבו אני נמצא. 4 אתם יודעים לאן אני הולך וכיצד להגיע לשם."
- 5 "לא, איננו יודעים לאן אתה הולך," קרא תומא. "כיצד אתה מצפה שנדע את הדרך?"
- 6 אולם ישוע ענה: "אני עצמי הדרך, האמת והחיים. איש אינו יכול לבוא אל האב אלא באמצעותי. 7 אילו ידעתם מי אני, הייתם יודעים גם מיהו אבי. מעתה ואילך אתם מכירים אותו וגם ראיתם אותו."
- 8 "אדוני, הראה לנו את האב ונסתפק בכך," ביקש פיליפוס. 9 אולם ישוע השיב: "פיליפוס, לאחר שהייתי אתכם במשך כל הזמן הזה, עדיין אינך יודע מי אני? מי שראה אותי ראה את אבי, אם כן מדוע מבקש אתה לראותו? 10 האם אינך מאמין שאני חי באבי, ושאבי חי בי? אין אלה המילים שלי, כי אם של אבי השוכן בקרבי והפועל דרכי."
- 11 "האמינו לי שאני חי באבי ואבי חי בי; האמינו לי לפחות בזכות הנסים והנפלאות שחוללתני. 12 אני אומר לכם בכנות וברצינות: כל מי שמאמין בי יוכל לעשות את כל מה שאני עושה, ואף הרבה יותר מזה, כי אני הולך אל אבי. 13 אעשה למענכם כל מה שתבקשו בשמי, כדי שהאב יכובד בנו. 14 אכן, אעשה את כל מה שתבקשו בשמי."
- 15 "אם אתם אוהבים אותי, שמעו בקולי; 16 ואני אבקש מאבי שיתן לכם יועץ אחר שלא יעזוב אתכם לעולם - 17 את רוח הקודש והאמת. רוב האנשים בעולם אינם יכולים לקבל את רוח הקודש, מפני שאינם מכירים אותו ואינם מעוניינים בו כלל. אולם אתם מכירים אותו, כי עתה הוא נמצא אתכם ובקרוב אף ישכון בקרבכם. 18 לא אעזוב אתכם כיתומים; אני אחזור אליכם. 19 בעוד זמן קצר העולם כבר לא יראה אותי, אך אתם תראו אותי, כי אני חי וגם אתם תחיו. 20 ביום ההוא תדעו שאני שוכן באבי, אתם שוכנים בי ואני בכם. 21 כל השומע בקולי אוהב אותי; על כן אבי ואני נאהב אותו, ואני אתוודע אליו."
- 22 יהודה תלמידו (לא איש-קריות) פנה אליו: "אדוני, מדוע רוצה אתה להתוודע אלינו בלבד, אל תלמידיך, ולא אל העולם כולו?"
- 23 "מפני שאגלה את עצמי רק למי שאוהב אותי ושומע בקולי," השיב ישוע. "גם אבי יאהב את מי שאוהב אותי, ואנחנו נשכון בתוכו. 24 מי שאינו שומע בקולי אינו אוהב אותי. זכרו, אין אלה דברי, כי אם דברי אבי אשר שלחני. 25 אני אומר לכם דברים אלה כל עוד אני נמצא אתכם. 26 כאשר אבי ישלח בשמי את המנחם, את רוח הקודש, הוא ילמד אתכם דברים רבים ויזכיר לכם כל מה שאמרתי."
- 27 "אני משאיר לכם שלוה ושלוה. לא לפי מושגי העולם, אלא שלומי שלי. לכן אל תפחדו ואל תדאגו. 28 זכרו את מה שאמרתי לכם: אני הולך עכשיו, אולם אשוב אליכם. אם אתם באמת אוהבים אותי, תשמחו לשמוע שאני חוזר אל אבי, כי הוא גדול ממני. 29 אני מספר לכם את כל הדברים האלה לפני התרחשותם, כדי שתאמינו בי כאשר הם יתרחשו."
- 30 "לא נותר לי זמן רב לדבר אליכם, כי שר הרשע של העולם הזה מתקרב. הוא אינו יכול לגבור עלי, אך על העולם לדעת שאני אוהב את אבי; משום כך אני עושה כל מה שאבי מצווה עלי. הבה נלך מכאן."

15 הבשורה על-פי יוחנן 15

1 "אני הגפן האמתית ואבי הוא הכורם. 2 הוא גוזם את כל הענפים שאינם נושאים פרי, ומטהר את הענפים שנושאים פרי, כדי שישאו יותר פרי. 3 אתם כבר מטהרים על-ידי הדברים שאמרתי לכם. 4 עליכם לקשור את חייכם בחיי. אם לא תהיו חלק ממני, לא תוכלו לשאת פרי, כשם שענף גזום אינו מסוגל לשאת פרי מעצמו.

5 "כן, אני הגפן ואתם הענפים. מי שמחובר אלי ואני אליו ישא פרי רב, כי בלעדי אינכם מסוגלים לעשות דבר. 6 מי שיאנו מחובר אלי ייזרק החוצה כענף יבש וחסר-תועלת שנועד לשריפה. 7 אולם אם תקשרו את חייכם בחיי ותשמרו את מצוותי, אתן לכם כל מה שתבקשו ממני, 8 ואבי יכובד בעשותכם פרי ובהיותכם תלמידי.

9 "אני אוהב אתכם כפי שאבי אוהב אותי; דבקו באהבתי! 10 אם תשמרו את מצוותי תעמדו באהבתי, כשם שאני שומר את מצוות אבי ועומד באהבתי. 11 אני מספר לכם דברים אלה כדי שתימלאו בשמחתי, וכדי ששמחתכם תהיה מושלמת. 12 אני דורש מכם שתאהבו איש את רעהו כשם שאני אוהב אתכם. 13 האהבה הגדולה ביותר היא זו של אדם שמקריב את נפשו בעד ידידיו; 14 ואם תשמעו בקולי תהיו ידידי. 15 לא אקרא לכם יותר 'עבדים', כי האדון אינו משתף את עבדיו בסודותיו; עתה הנכם ידידי ואנשי-סודי, כי סיפרתי לכם כל מה שאמר לי אבי.

16 "לא אתם בחרתם בי, כי אם אני בחרתי בכם ושלחתי אתכם ללכת ולעשות פרי מבורך ואמתי, כדי שאבי יתן לכם כל מה שתבקשו ממנו בשמי. 17 אני מצווה עליכם לאהוב איש את רעהו. 18 העולם אמנם שונא אתכם, אולם דעו לכם שהוא שונא אותי לפני ששנא אתכם. 19 אילו הייתם שייכים לעולם, היה העולם אוהב אתכם; אולם אינכם שייכים לעולם, כי אני בחרתי להוציא אתכם ממנו, ומשום כך הוא שונא אתכם. 20 האם אתם זוכרים מה שאמרתי לכם? 'העבד אינו גדול מאדוני', וכך הם רודפים אתכם משום שרדפו אותי; אילו הקשיבו לי, היו מקשיבים גם לכם. 21 האנשים בעולם ירדפו אתכם משום שאתם שייכים לי, ומשום שהם לא מכירים את האלוהים אשר שלח אותי.

22 "לולא דיברתי אליהם הם לא היו אשמים, אולם עתה אין להם כל תירוץ להמשיך בחטאיהם. 23 כל השונא אותי שונא גם את אבי. 24 לולא עשיתי לפניהם את כל הניסים והנפלאות הם גם לא היו אשמים; אולם הם ראו את הניסים והנפלאות, ובכל זאת הם שונאים אותי ואת אבי. 25 כך מתקיימים הדברים בתורה שלהם שמתייחסים למשיח: 'שנאת חינום שונאני'.

26 "אולם אני אשלח לכם את המנחה - את רוח הקודש שהוא מקור האמת. הוא יבוא אליכם מאת האב ללמד אתכם ולזהכיר לכם את כל מה שאמרתי לכם. 27 גם עליכם מוטל לספר לכולם על אודותי, משום שהייתם איתי מלכתחילה."

[חזרה](#)

16 הבשורה על-פי יוחנן 16

- 1 "סיפרתי לכם את כל הדברים האלה כדי שתדעו מה מצפה לכם ולא תופתעו או תיבהלו. 2 יגרשו אתכם מבתי-הכנסת, ואף יגיע הזמן שהרוצחים אתכם יחשבו שהם עושים את רצון אלוהים! 3 הם יעשו כל זאת מפני שאינם מכירים את אבי ואותי. 4 אני מספר לכם את כל הדברים האלה כדי שבבוא העת תיזכרו שהזהרתי אתכם. לא סיפרתי לכם זאת מקודם, מפני שעדיין הייתי עמכם.
- 5 "אולם עתה אני חוזר אל שולחי, ואיש מכם אינו מתעניין לדעת לאן אני הולך. 6 דברי רק העציבו אתכם. 7 האמת היא כי מוטב שאלך, אחרת לא יבוא המנחם. אם אלך הוא יבוא, מפני שאשלח אותו אליכם.
- 8 "כאשר יבוא המנחם הוא ילמד את העולם מהי משמעות החטא, הצדק והמשפט. 9 הוא יוציא לאור את חטא העולם, משום שלא האמינו בו. 10 הוא יראה להם מהו הצדק האמתי, כי אני חוזר אל אבי ושוב לא תראו אותי. 11 הוא ילמד אותם את משמעות המשפט, כי שליט העולם הזה (השטן) כבר נשפט ונדון.
- 12 "הייתי רוצה לומר לכם עוד דברים רבים, אבל אינכם מסוגלים להבינם עדיין. 13 כאשר יבוא אליכם רוח האמת הוא יוביל אתכם אל כל האמת, כי אין הוא מדבר על דעת עצמו; הוא יספר לכם את אשר שמע. הוא יספר לכם גם על העתיד. 14 הוא יפאר אותי ויביא לי כבוד רב בהראותו לכם את תפארתו. 15 כל תפארתו היא תפארתו, ומשום כך אמרתי לכם שהרוח יביא לי כבוד רב בהראותו לכם את תפארתו. 16 בעוד זמן מה אלך ושוב לא תראו אותי, אך כעבור זמן מה תראו אותי בשנית, כי אני הולך אל אבי."
- 17 אחדים מתלמידי לא הבינו את דבריו. "למה הוא מתכוון באמרו שבעוד זמן מה נראה אותו בשנית, כי הוא הולך אל אביו?" שאלו איש את רעהו. 18 "למה הוא מתכוון באמרו 'זמן מה'?" תמהו.
- 19 ישוע ידע מה הטריד אותם ולכן שאל: "האם אתם תוהים למה התכוונתי? 20 אני אומר לכם באמת וברצינות: העולם ישמח ויגיל על מה שיקרה לי, ואילו אתם תבכו. אבל צערכם יהפוך לשמחה נפלאה, כאשר תראו אותי שנית. 21 שמחה זו תדמה לשמחתה של יולדת השוכחת את חבלי הלידה לאחר הולדת תינוקה, כי היא נמלאת שמחה וגייל על שאדם נולד לעולם. 22 עכשיו אתם עצובים, אולם אשוב לראותכם, ואז תשמחו מאוד ואיש לא יוכל להשבית את שמחתכם. 23 ביום ההוא לא יהיה עליכם לבקש ממני דבר, כי תוכלו לבקש את הדבר מאבי, והוא ייתן לכם כל מה שתבקשו בשמי. 24 עד עתה לא ביקשתם דבר בשמי; בקשו ותקבלו, כדי שתימלאו שמחה רבה.
- 25 "דיברתי אליכם במשלים וחידות, אולם יום שאדבר אליכם על אבי בבירור ולא עוד בחידות ובמשלים. 26 ביום ההוא תוכלו לבקש בשמי כל דבר, ולא אצטרך יותר לבקש מאבי שיתן לכם אותו. 27 כי אבי אוהב אתכם משום שאתם אוהבים אותי ומאמינים שיצאתי ממנו. 28 כן, יצאתי מאבי ובאתי לעולם. כעת אני עוזב את העולם וחוזר לאבי."
- 29 "סוף סוף אתה מדבר דברים ברורים ולא בחידות ובמשלים," קראו תלמידי בהקלה. 30 "עתה אנו יודעים שאתה יודע הכל, ואיננו צריכים לשאול אותך יותר שאלות. אנו מאמינים שבאת מאלוהים."
- 31 "אתם מאמינים לי לבסוף?" שאל ישוע. 32 אולם יגיע הזמן - למעשה הוא כבר הגיע - שכולכם תתפזרו איש לביתו ותעזבוני לבדי. אך לא אהיה לבדי כי אבי עמדי. 33 אמרתי לכם את כל הדברים האלה כדי שלבכם ישקוט ולא תדאגו. כאן בעולם יהיו לכם קשיים וצרות, אולם חיזקו ואימצו, כי אני ניצחתי את העולם!"

[חזרה](#)

17 הבשורה על-פי יוחנן 17

1 בסיימו לדבר נשא ישוע את עיניו השמימה ואמר: "אבי, הגיעה השעה; פאר את בנך כדי שבנך יפאר אותך. 2 הרי נתת לו סמכות וכוח על כל בני-האדם, כדי שיעניק חיי עולם לכל מי שנתת לו. 3 חיי עולם פירושה להכיר אותך, אלוהי האמת לבדו, ואת ישוע המשיח אשר שלחת. 4 סיימתי את המשימה שהטלת עלי, וכך פארתי אותך על-פני הארץ. 5 עתה, אבי, פאר אותי בכבוד שהיה לי איתך עוד לפני בריאת העולם.

6 "סיפרתי על אודותיך לכל האנשים שנתת לי בעולם. למעשה הם היו שלך תמיד; אתה נתת לי אותם והם שמעו בקולך. 7 עתה הם יודעים שכל מה שנתת לי ממך הוא, 8 כי מסרתי להם את המצוות שמסרת לי. הם קיבלו אותן, והם יודעים בבטחון שבאתי לעולם מעמך ושאתה שלחת אותי.

9 "איני מתפלל בעד העולם כולו, אלא בעד אלה שנתת לי, כי הם שייכים לך. 10 אלה שהם שלי הם שלך, ושליך הם שלי, ולכן הם תפארתי. 11 כעת אני עוזב את העולם ומשאיר אותם כאן. אבי הקדוש, אני בא אליך ומבקש ממך: שמור על כל אלה שנתת לי, כדי שיתאחדו ויהיו לאחד - כמונו. 12 בהיותי כאן בעולם שמרתי על אלה שנתת לי אך אחד מהם לא אבד, מלבד בן-הגיהינום שבו נתקיימה הנבואה שבכתבי-הקודש.

13 "עכשיו אני בא אליך. סיפרתי להם דברים רבים בהיותי עמם, כדי שיימלאו בשמחתי, 14 ומסרתי להם את מצוותיך. העולם שונא אותם, כי אינם שייכים לו, כשם שאני איני שייך לעולם. 15 אני לא מבקש ממך להוציא אותם מהעולם, אלא לשמרם מהרע. 16 הם אינם שייכים לעולם הזה, כשם שאני איני שייך לעולם הזה. 17 למד אותם את דבר האמת, כדי שיהיו קדושים וטהורים. 18 כשם ששלחת אותי אל העולם כך גם אני שולח אותם אל העולם. 19 אני מוסר את עצמי למענם, כדי שיגדלו באמת ובקדושה.

20 "איני מתפלל רק בעד אלה כאן, אלא גם בעד אלה שיאמינו בי בעתיד, לאחר שישמעו את עדויות המאמינים. 21 אני מתפלל שהם יהיו מאוחדים כמונו; שהם יהיו בנו כשם שאתה בי ואני בך, כדי שהעולם יאמין שאתה שלחת אותי.

22 "נתתי להם את הכבוד שנתת לי, כדי שיהיו מאוחדים כשם שאנחנו מאוחדים - 23 אני בהם ואתה בי, כדי שאחדותם תהיה שלמה, וכדי שהעולם ידע שאתה שלחתני ושאתה אוהב אותם כמו שאתה אוהב אותי. 24 אבי, אני רוצה שאלה אשר נתת לי יהיו במקום שבו אהיה, כדי שיוכלו לראות את התפארת והכבוד שהענקת לי על שום שאהבת אותי עוד לפני בריאת העולם.

25 "הו, אבי הצדיק, העולם אינו מכיר אותך, אבל אני מכיר אותך, והתלמידים שנתת לי יודעים שאתה שלחתני. 26 אני הודעתי להם את שמך, ואוסיף להודיע, כדי שהם יאהבו אותי כשם שאתה אוהב אותי וכדי שגם אני אהיה בהם."

[חזרה](#)

18 הבשורה על-פי יוחנן 18

- 1 ישוע סיים את דבריו ועזב את המקום עם תלמידיו. הם חצו את נחל קדרון ונכנסו אל חורשת עצי-זית. 2 יהודה, התלמיד שבגד בישוע, הכיר היטב את המקום, כי ישוע נפגש שם עם תלמידיו פעמים רבות.
- 3 ראשי הכוהנים והפרושים העמידו לרשות יהודה קבוצה של חיילים ושוטרים מצוידים בלפידים ובכלי נשק, והם הלכו אל אותה החורשה.
- 4 ישוע ידע היטב מה עומד לקרות לו. הוא צעד קדימה ושאל: "את מי אתם מחפשים?"
- 5 "את ישוע מנצרת", השיבו לו.
- "אני הוא", אמר ישוע. גם יהודה המסגיר אותו היה שם. 6 לשמע מילים אלה הם נסוגו ונפלו על הארץ.
- 7 ישוע חזר על שאלתו: "את מי אתם מחפשים?"
- "את ישוע מנצרת", השיבו בשנית.
- 8 "אמרתי לכם, אני הוא", אמר ישוע. "אם אותי אתם מחפשים, עיזבו את החבורה הזאת והניחו להם ללכת." 9 ישוע אמר זאת כדי לקיים את הנבואה שניבא: "מכל אלה שנתת לי לא אבד אף אחד!"
- 10 לפתע שלף שמעון פטרוס את חרבו וקיצץ את אוזנו הימנית של מלכוס, עבד הכהן הגדול.
- 11 "השב את החרב לנדן!" פקד עליו ישוע. "הרי עלי לשתות את הכוס שנתן לי אבי."
- 12 החיילים, השוטרים ומפקדם תפסו את ישוע, קשרו את ידיו, 13 הוליכו אותו תחילה אל חנן - חותנו של קייפא שהיה הכהן הגדול באותה שנה. 14 היה זה אותו קייפא שיעץ ליהודים: "מוטב שאדם אחד ימות בעד כל העם, מאשר שכל העם ימות בעד אדם אחד." 15 שמעון פטרוס ותלמיד אחר הלכו במרחק מה אחרי ישוע. התלמיד האחר היה מוכר לכהן הגדול, ולכן הורשה להיכנס אל החצר יחד עם ישוע, 16 ואילו פטרוס נאלץ להישאר מעבר לגדר. התלמיד האחר ניגש אל השוערת וביקש ממנה להכניס את פטרוס.
- 17 "הלא גם אתה תלמידו של האיש הזה!" קראה השוערת לעבר פטרוס. "מה פתאום?" הכחיש פטרוס.
- 18 החיילים והמשרתים התחממו לאש מדורה שהדליקו, כי היה קר מאוד. פטרוס הצטרף אליהם כדי להתחמם מעט.
- 19 בתוך הבית החל הכהן הגדול לחקור את ישוע על תלמידיו ועל מה שלימד אותם.
- 20 "כל מה שהיה לי לומר אמרתי בציבור, באוזני המנהיגים והעם. תמיד לימדתי בבתי-הכנסת או בבית-המקדש, וכולם יודעים מה שלימדתי", השיב ישוע. 21 "אל תשאל אותי, אלא את שומעי, הם יודעים את מה שאמרתי." 22 אחד המשרתים שעמד שם הכה את ישוע על פניו. "ככה אתה מתחצף לכהן הגדול?" שאל בזעם.
- 23 "אם אני משקר הוכח זאת." השיב ישוע. "אולם אם אני אומר את האמת, מדוע אתה מכה אותי?"
- 24 חנן שלח את ישוע, אסור באזיקים, אל קייפא הכהן הגדול. 25 בינתיים המשיך שמעון פטרוס להתחמם לאש המדורה, ושוב נשאל: "הרי גם אתה אחד מתלמידיו של ישוע, לא כן?"
- "לא, מה פתאום?" הכחיש פטרוס.
- 26 אך אחד מעבדי הכהן הגדול, קרובו של מלכוס (זה שפטרוס קיצץ את אוזנו), קרא: "אולם ראיתי אותך בחורשה יחד עם ישוע!"
- 27 פטרוס המשיך להכחיש את הדבר, ולפתע קרא התרנגול.
- 28 בבוקר השכם הובילו את ישוע מביתו של קייפא לבית-המשפט. אך הם לא נכנסו פנימה מחשש חמץ - הם רצו להישאר כשרים לאכילת סעודת הפסח. 29 על כן יצא אליהם פילטוס ושאל: "במה אתם מאשימים את האיש?"
- 30 אילמלא עשה דבר רע, לא היינו אוסרים אותו!" השיבו.
- 31 אם כן, שפטו אותו בעצמכם לפי חוקי תורתכם", אמר פילטוס.
- "אבל החוק אינו מתיר לנו עונש מוות", השיבו היהודים. 32 בזאת מלאו את מה שישוע ניבא באשר לצורת מותו.
- 33 פילטוס שב לבית המשפט וקרא אליו את ישוע. "האם אתה מלך היהודים?" שאל.

34 "האם אלה המילים שלך או של האחרים?" השיב ישוע בשאלה.

35 "האם אני יהודי?" שאל פילטוס. "בני-עמך וראשי הכוהנים הסגירו אותך. מה עשית?"

36 "אילו הייתה מלכותי מהעולם הזה, היו משרתי נלחמים לצדי ומונעים את מאסרי על-ידי ראשי היהודים. אולם בעת הזאת מלכותי אינה מהעולם הזה," אמר ישוע.

37 "אם כן, אתה בכל זאת מלך?" תמה פילטוס.

"כן," השיב ישוע, "משימתי היא להביא את האמת לעולם; לשם כך נולדתי ובאתי לעולם, וכל אוהבי האמת ישמעו לקולי."

38 "מהי האמת?" שאל פילטוס ויצא החוצה אל היהודים. "האיש חף מפשע ולא עשה כל רע!" קרא פילטוס. 39 "בכל שנה בחג הפסח אני מוציא לחופשי אסיר אחד. אתם רוצים שאשחרר את מלך היהודים?"

40 "לא!" קראו. "אל תשחרר אותו; שחרר את בר-אבא!" בר-אבא היה שותף למרד.

[חזרה](#)

19 הבשורה על-פי יוחנן 19

1 אז לקח פילטוס את ישוע והלקה אותו בשוטים. 2 החיילים שזרו זר קוצים, הניחוהו על ראשו והלבישו בו גלימת ארגמן. 3 "יהי מלך היהודים!" קראו בלעג, והכו אותו באגרופיהם. 4 פילטוס יצא אל הקהל ואמר: "אני מוציא אליכם את ישוע כדי שתדעו שמצאתי אותו חף מפשע!" 5 ישוע יצא החוצה, ראשו עטור זר קוצים ולגופו גלימת ארגמן. "הנה האישי!" קרא פילטוס.

6 כאשר ראו אותו ראשי הכהנים והמשרתים, קראו: "צלוּב אותו! צלוּב אותו!"

"צלוּב אותו בעצמכם, השיב להם פילטוס, "כי אני לא מצאתי בו כל אשמה."

7 "לפי תורתנו עליו למות," קראו היהודים, "כיוון שקרא לעצמו בן-האלוהים."

8 לשמע דברים אלה גבר פחדו של פילטוס. 9 הוא החזיר את ישוע לבית-המשפט ושאל אותו: "מאין אתה?" אולם ישוע לא ענה דבר.

10 מדוע אינך עונה לי?" שאל פילטוס. "הרי אתה יודע כי יש בכוחי לצלוּב אותך או לשחרר אותך!"

11 אבל ישוע השיב: "לולא קיבלת רשות מלמעלה, לא היית יכול לעשות לי דבר. לכן אשמתי המסגירים אותי גדולה מאשמתך."

12 כששמע פילטוס דברים אלה ניסה לשחרר את ישוע, אולם היהודים התנגדו ואמרו: "אם תשחרר אותו תגלה חוסר נאמנות לקיסר, מפני שכל העושה עצמו למלך מורד בקיסר!"

13 לשמע דברים אלה שוב הוציא פילטוס אליהם את ישוע, והוא עצמו מתיישב על כסא המשפט, במקום שנקרא: 'רצפה' או 'גבתא'. 14 כל זה התרחש בערב פסח, בשעה שתיים-עשרה בצהריים.

"הנה מלככם!" קרא פילטוס לעבר היהודים.

"קח אותו מכאן! צלוּב אותו!" הם צעקו.

15 "מה? לצלוּב את מלככם?" שאל פילטוס.

"רק הקיסר הוא מלכנו!" קראו ראשי הכהנים.

16 פילטוס נכנע ומסר להם את ישוע כדי שיצלוּב אותו.

17 הם לקחו את ישוע, נתנו לו לשאת את צלבו, וכולם הלכו למקום הנקרא מקום הגולגולת או בעברית גלגלתא. 18 הם צלוּב אותו שם יחד עם שני אנשים אחרים - האחד לימינו והשני לשמאלו. 19 פילטוס כתב שלט בזו הלשון: **ישוע מנצרת, מלך היהודים** ותלה אותו על הצלב. 20 יהודים רבים קראו את הכתוב על השלט, כי ישוע נצלב קרוב לעיר, והשלט נכתב בעברית, ביוונית וברומית.

21 ראשי הוֹכְהָנִים ביקשו מפילטוס לתקן את הכתוב: "אל תכתוב 'מלך היהודים', אלא: 'הוא טוען שהוא מלך היהודים'."

22 "את מה שכתבתי כתבתי," ענה פילטוס.

לאחר שצלוּב החיילים את ישוע הם חילקו את בגדיו בין ארבעתם. "מה נעשה בכותונת?" שאלו איש את רעהו. הם לא רצו לקרוע אותה, משום שהייתה עשויה מאריג ללא תפרים. "נערוך הגרלה ונראה מי יזכה בה," החליטו.

מעשה זה קיים את הנבואה מתהילים: "יחלקו בגדי להם, ועל לבושי יפילו גורל." כך עשו החיילים.

25 ליד הצלב עמדו אמו, דודתו, מרים אשת קלופס ומרים המגדלית. 26 כשראה ישוע את אמו עומדת ליד תלמידו האהוב, אמר לה: "אמא, זהו בנך." 27 ואל תלמידו האהוב אמר: "זוהי אמיך." והתלמיד אסף אותה לביתו מאז ואילך.

28 ישוע ידע שהכל הסתיים, וכדי למלא את הכתוב אמר: "אני צמא." 29 בקרבת מקום עמד כד מלא חומץ. הם טבלו ספוג בחומץ, תקעו את הספוג בקצה ענף אזוב והגישוהו לפיו.

30 ישוע טעם מהחומץ וקרא: "נשלם." הוא היטה ראשו הצידה ונפח נשמתו.

31 הואיל והיה ערב שבת, לפני שבת של פסח, לא רצו מנהיגי היהודים להשאיר את הגופות על הצלבים למשך השבת. על כן ביקשו מפילטוס לשבור את עצמות רגליהם של הנצלבים, כדי להחיש את מותם וכדי שאפשר יהיה להוריד את הגופות.

32 החיילים באו ושברו את רגלי השניים שנצלוּב לצדי ישוע. 33 כשניגשו אל ישוע הוכחו שהוא כבר מת, ולכן לא שברו

את עצמות רגליו. 34 אחד החיילים דקר את צידו בחנית, ומיד יצאו דם ומים מגופו. 35 זה שראה את כל זאת יודע שדבריו נכונים, והוא מספר לכם אותם כדי שתאמינו גם אתם. 36 כך מלאו החיילים את הכתוב: "ועצם לא תשברו בו." 37 ובספר זכריה כתוב: "והביטו אלי את אשר דקרו." 38 לאחר מכן בא אל פילטוס יוסף הרמתי, שהיה תלמידו של ישוע אך שמר על כך בסוד מפחד מנהיגי היהודים, וביקש רשות לקחת את גופתו של ישוע; והרשות ניתנה.

39 גם נקדימון בא לשם - אותו איש שבא אל ישוע בלילה - והביא איתו כשלושים קילוגרם של מרקחת יקרה העשויה מבשמים ושמנים. 40 השניים לקחו את גופת ישוע ועטפוה בתכריכים עם בשמים, כמנהג הקבורה היהודית. 41 קרוב למקום הצליבה היה גן ובו קבר חדש שאיש לא נקבר בו מעולם. 42 הם קברו בו את ישוע מפני שהיה ערב שבת והקבר היה בקרבת מקום.

[חזרה](#)

20 הבשורה על-פי יוחנן 20

1 השכם בבוקר יום ראשון, עוד לפני הנץ החמה, באה מרים המגדלית אל קברו של ישוע וראתה שהאבן הוסרה מפתח הקבר. 2 היא רצה מיד אל שמעון פטרוס ואל התלמיד השני, זה שהיה אהוב על ישוע. היא קראה: "הם לקחו את האדון מהקבר! איננו יודעים היכן שמו אותו!"

פטרוס והתלמיד השני מיהרו יחד אל הקבר; התלמיד השני הקדים אותו והגיע ראשון. 5 הוא הביט פנימה וראה את התכריכים מונחים במקומם, אולם לא נכנס לקבר. 6 שמעון פטרוס בא אחריו ונכנס פנימה. גם הוא ראה את התכריכים. 7 הבד שעטף את ראשו של ישוע היה מקופל ומונה בצד בניפרד מהתכריכים. 8 ואז גם התלמיד האחר נכנס פנימה, ראה והאמין שישוע קם לתחייה. 9 כי עד אז לא הבינו שהכתובים ניבאו כי הוא יקום לתחייה.

10 שניהם הלכו הביתה, 11 ובינתיים חזרה מרים אל הקבר, עמדה בחוץ ובכתה. היא העיפה מבט לתוך הקבר, 12 ולפתע נגלו אליה שני מלאכים לבושי לבן יושבים במקום שבו הייתה גופת ישוע: אחד למרגלותיו ושני למראשותיו.

13 "מדוע את בוכה?" שאלו המלאכים.

"כי הם לקחו את אדוני ואיני יודעת היכן הניחו אותו," השיבה מרים.

14 היא הרגישה שמישהו עומד מאחוריה. כשהביטה לאחור ראתה את ישוע, אולם היא לא הכירה אותו.

15 "מדוע את בוכה? את מי את מחפשת?" שאל אותה ישוע.

מרים חשבה אותו לשומר הגן ולכן התחננה לפניו: "אם אתה זה שלקח את אדוני, אנא, אמור לי היכן שמת אותו כדי שאוכל לקחתו."

16 "מרים!" קרא ישוע.

היא פנתה להביט בו וקראה: "רבי!"

17 "אל תגעי בי," הזהיר אותה ישוע, "כי עדיין לא עליתי אל אבי. לכי אל האחים וספרי להם שאני עולה אל אבי ואביכם, אל אלוהי ואלוהיכם."

18 מרים מיהרה אל התלמידים. "ראיתי את האדון!" קראה בהתלהבות, ומסרה להם את דבריו. 19 באותו ערב התכנסו התלמידים מאחורי דלתות נעולות, מפחד מנהיגי היהודים. לפתע עמד ישוע ביניהם ואמר: "שלום לכם!" 20 הוא הראה להם את ידיו וצדו, והתלמידים שמחו מאוד לראות את אדונם.

21 שוב דיבר אליהם ישוע: "כשם שאבי שלח אותי, כך אני שולח אתכם." 22 הוא נשף ואמר: "קבלו את רוח הקודש.

23 למי שתסלחו לחטאיו, הם ייסלחו לו, ולמי שלא תסלחו לחטאיו, הם לא ייסלחו לו." 24 תומא התאום, אחד משנים-עשר התלמידים, נעדר מאותה אסיפה. 25 כשסיפרו לו התלמידים שראו את האדון, תומא לא האמין. "לא אאמין בכך עד שאראה את נקבי המסמרים שבידיו ואגע בהם ובצדו," אמר.

26 כעבור שמונה ימים שוב התכנסו התלמידים, והפעם היה תומא ביניהם. גם הפעם היו הדלתות נעולות. לפתע שוב עמד ישוע ביניהם וקרא: "שלום לכם!"

27 ישוע פנה אל תומא ואמר: "גע בידי ובצד גופי, ואל תהיה יותר חסר-אמונה, כי אם תאמין!"

28 "אדוני ואלוהי!" קרא לו תומא.

29 ישוע המשיך לדבר אליו: "אתה מאמין משום שראית אותי, אולם ברוכים המאמינים על אף שאינם רואים." 30 ישוע חולל עוד ניסים רבים לעיני תלמידיו אך הם לא נכתבו בספר זה. 31 הניסים בספר זה נכתבו כדי שתאמינו כי הוא המשיח בן-האלוהים, וכדי שעל-ידי אמונתכם בו תחיו חיי נצח.

[חזרה](#)

21 הבשורה על-פי יוחנן 21

- 1 כעבור זמן מה שוב נראה ישוע אל תלמידיו, הפעם ליד הכינרת, וכך התרחש הדבר:
- 2 שמעון פטרוס, תומא התאום, נתנאל מכפר קנה שבגליל, בני זבדי, ועוד שניים אחרים היו ביחד.
- 3 "אני הולך לדוג," אמר שמעון פטרוס.
- "גם אנחנו באים," אמרו האחרים. הם עלו לסירה, אולם לא לכדו דבר במשך כל הלילה.
- 4 עם זריחת החמה ראו מישוהו על החוף, אך לא ידעו שישוע היה האישי.
- 5 "בני, האם לכדתם משהו?" שאל.
- "לא!" השיבו פה אחד.
- 6 אם תשליכו את הרשת לימין הסירה תלכדו דגים רבים," אמר ישוע. הם עשו כדבריו, ודגים רבים כל-כך נלכדו ברשת, עד שלא היה להם כוח להעלות את הרשת חזרה לסירה.
- 7 התלמיד שהיה אהוב על ישוע אמר לפטרוס: "זהו האדון!" כאשר שמע פטרוס את דבריו, לבש את חולצתו שהסיר קודם לכן, וקפץ למים. 8 ואילו יתר התלמידים הפליגו לחוף שהיה במרחק מאה מטר בערך, ואיתם המלאה בדגים.
- 9 כשעלו לחוף ראו מדורה שעליה נצלים דגים, ובצד היה לחם.
- 10 "הביאו כמה מהדגים שלכדתם," ביקש ישוע. 11 שמעון פטרוס משך את הרשת ליבשה, וכאשר ספר את השלל הוא מנה 153 דגים גדולים. למרות מספרם ומשקלם לא נקרעה הרשת!
- 12 "בואו, איכלו ארוחת בוקר," הזמינם ישוע. איש מהם לא העז לשאול אותו אם הוא באמת האדון, כי כולם היו בטוחים בכך. 13 ישוע הגיש להם את הלחם והדגים.
- 14 זאת הייתה הפעם השלישית שבה נגלה אליהם ישוע לאחר שקם מהמתים.
- 15 לאחר ארוחת הבוקר שאל ישוע את שמעון פטרוס: "שמעון בן-יונה, האם אתה אוהב אותי יותר מכל אלה?"
- "כן," השיב פטרוס, "אתה יודע שאני אוהב אותך."
- "אם כן, רעה את טלאי," אמר ישוע.
- 16 ישוע שאל אותו שנית: "שמעון בן-יונה, האם אתה באמת אוהב אותי?"
- "כן, אדוני, אתה יודע שאני אוהב אותך," השיב פטרוס שנית.
- "אם כן, נהג את צאני," אמר ישוע.
- 17 ישוע שאל פעם שלישית: "שמעון בן-יונה, האם אתה באמת אוהב אותי?" פטרוס נעלב משאלתו החוזרת של ישוע ואמר: "אדוני, הכול אתה יודע. אתה יודע שאני אוהב אותך."
- "אם כן, רעה את צאני," חזר ישוע על בקשתו. 18 "כשהיית צעיר יכולת לעשות כרצונך וללכת לאן שרצית. אולם כאשר תזדקן תושיט את ידיך - אנשים אחרים ילבישוך ויובילוך לאן שהם ירצו, ולא לאן שאתה תרצה." 19 ישוע אמר לו דברים אלה כדי להכינו לקראת צורת מותו בעתיד, שבו יכבד את האלוהים. כאשר סיים ישוע לדבר, אמר לפטרוס: "בוא אחרי."
- 20 פטרוס הביט לאחור וראה שגם התלמיד האהוב על ישוע הולך אחריהם - אותו תלמיד שישב ליד ישוע בסעודה האחרונה ושאל מי מהם עמד להסגירו.
- 21 "מה בקשר אליו, אדוני?" שאל פטרוס.
- 22 ישוע השיב: "אם אני רוצה שהוא יישאר בחיים עד בואי, מה זה לך? בוא אתה אחרי."
- 23 משום כך התפשטה השמועה בין האחים שהתלמיד הזה לא ימות. אבל למעשה ישוע כלל לא אמר זאת; הוא אמר: "מה אכפת לך אם אני רוצה שהוא יישאר כאן עד בואי?"
- 24 זהו התלמיד שראה את כל ההתרחשויות האלה, העיד עליהן, וכתב אותן. כולנו יודעים שעדותו אמת. 25 ישוע חולל עוד מעשים נפלאים רבים, אך העולם כולו צר מלהכיל את כל הספרים שהיה אפשר לכתוב עליהם.

מעשי השליחים

פרק 1	מעשי השליחים
פרק ב	מעשי השליחים
פרק 3	מעשי השליחים
פרק ד	מעשי השליחים
פרק ה	מעשי השליחים
פרק ו	מעשי השליחים
פרק ז	מעשי השליחים
פרק 8	מעשי השליחים
פרק ט	מעשי השליחים
פרק י	מעשי השליחים
פרק 11	מעשי השליחים
פרק יב	מעשי השליחים
פרק יג	מעשי השליחים
פרק 14	מעשי השליחים
פרק 15	מעשי השליחים
פרק טז	מעשי השליחים
פרק יז	מעשי השליחים
פרק 18	מעשי השליחים
פרק יט	מעשי השליחים
פרק 20	מעשי השליחים
פרק כא	מעשי השליחים
פרק 22	מעשי השליחים
פרק כג	מעשי השליחים
פרק כ	מעשי השליחים
פרק 25	מעשי השליחים
פרק כו	מעשי השליחים
פרק כז	מעשי השליחים
פרק 28	מעשי השליחים

1 מעשי השליחים

1 א תאופילוס היקר,

במכתבי הראשון סיפרתי לך על חייו, מעשיו ותורתו של ישוע המשיח, וכיצד עלה לשמים, לאחר שנתן לשליחיו הנבחרים הוראות נוספות בגבורת רוח הקודש. 3 במשך ארבעים יום לאחר צליבתו נגלה ישוע אל השליחים פעמים אחדות, והוכיח להם בדרכים שונות שהוא אכן חי. בהזדמנויות אלה הוא גם שוחח איתם על מלכות האלוהים.

4 באחת הפגישות האלה הורה ישוע לתלמידיו שלא יעזבו את ירושלים עד שיבוא עליהם רוח הקודש, כפי שהבטיח להם האב. ישוע שוחח איתם על כך פעמים רבות בעבר.

5 "יוחנן הטביל אתכם במים," הזכיר להם ישוע, "אולם בעוד ימים אחדים תיטבלו ברוח הקודש!"

6 כשנגלה אליהם ישוע בפעם אחרת, שאלו אותו: "אדון, האם אתה עומד להשיב את המלכות לישראל?"

7 "האב הוא הקובע תאריכים אלה," ענה ישוע, "ואינכם צריכים לדעת אותם. 8 אולם כשרוח הקודש יצלח עליכם, תקבלו כוח וסמכות להיות עדים לי בירושלים, ביהודה ושומרון ועד קצה העולם."

9 זמן קצר לאחר מכן עלה ישוע לשמים לעיני תלמידיו, ונעלם בתוך ענן. 10 בעוד התלמידים מאמצים את עיניהם כדי לזכות במבט נוסף, עמדו ביניהם לפתע שני אנשים לבושים גלימות לבנות, 11 ואמרו: "אנשי הגליל, מדוע אתם עומדים ומביטים לשמים? ישוע אמנם עלה לשמים, אך יום אחד הוא יחזור בדיוק כפי שהלך מכם!"

12 כשקרה הדבר הזה הם היו בהר-הזיתים, ועתה חזרו ברגל לירושלים (מרחק של פחות מקילומטר).

כשהגיעו העיריה, הם התאספו לתפילה בחדר העלייה שבו גרו. באסיפה זאת נכחו האנשים הבאים:

פטרוס,

יוחנן ויעקב,

אנדריו,

פיליפוס,

תומא,

בר-תלמי,

מתתיהו,

יעקב בן-חלפי,

שמעון מהקנאים,

יהודה בן-יעקב

ואחיו של ישוע.

היו שם גם נשים אחדות, וביניהן אמו של ישוע.

15 אסיפת התפילה נמשכה ימים אחדים, ויום אחד, כשנכחו שם מאה ועשרים איש, קם שמעון פטרוס ואמר:

16 "אחים, נבואות התנ"ך צריכות היו להתקיים בנוגע ליהודה, אשר בגד בישוע והוביל אליו את ההמון, שהרי רוח הקודש דיבר על כך לפני זמן רב בפי דוד המלך. 17 יהודה היה אחד מאיתנו; הוא נבחר בדיוק כמונו להיות שליח. 18 בכסף שקיבל תמורת הבגידה הוא קנה לעצמו שדה, ושם מצא את מותו - הוא נפל ארצה על פניו, בטנו נבקעה ומעיו נשפכו החוצה. 19 הידיעה על מותו התפשטה במהירות בין כל תושבי ירושלים, והם מכנים את המקום ההוא בשפתם 'חקל דמא', שפירושו 'שדה-הדם'. 20 "דוד המלך ניבא על כך בתהילים, ואמר שביתו יהיה שומם ושאיש לא יישב בו. ובמקום אחר אמר דוד שתפקידו (של יהודה) יינתן למישהו אחר.

"משום כך עלינו לבחור במישהו אחר, אשר ימלא את מקומו של יהודה, ויצטרף אלינו בעדותנו על תחייתו של ישוע אדוננו. הבה נבחר באדם שהיה איתנו מאז הימים הראשונים - מאז שישוע נטבל על-ידי יוחנן ועד שנלקח מאיתנו לשמים."

23 הנאספים נקבו בשני שמות: יוסף יוסטוס (שנקרא גם "בר-שבא") ומתתיהו. לאחר מכן התפללו כולם וביקשו שייבחר

האדם הנכון. "אלוהים", התפללו, "אתה המכיר כל לב, הראה נא לנו במי מהשניים בחרת למלא את מקומו של יהודה הבוגד, שהלך למקום הראוי לו!"

26 הם הפילו גורל כדי לבחור בין שני המועמדים, ושמו של מתתיהו עלה בגורל. באותו יום הצטרף מתתיהו אל אחד-עשר השליחים.

[חזרה](#)

2 מעשי השליחים

- 1 שבעה שבועות חלפו מאז מותו של ישוע ותחייתו מן המתים, ויום חג השבועות הגיע. כשהתאספו המאמינים יחד באותו יום, 2 נשמע לפתע קול סערה גדולה מן השמים, והרעש מילא את הבית שבו ישבו. 3 הנוכחים ראו מעין לשונות אש קטנות יורדות ונחות על ראשיהם, 4 וכל אחד מהם נמלא ברוח הקודש והחל לדבר בשפה שלא הייתה מוכרת לו, כי רוח הקודש העניק להם יכולת זאת.
- 5 הרבה יהודים אדוקים מארצות שונות עלו לירושלים לרגל החג, 6 ובשמעם את רעש הסערה מעל הבית ההוא, מיהרו אל המקום כדי לראות מה קרה. לתדהמתם הרבה כל אחד שמע את התלמידים מדברים בשפה שלו.
- 7 "כיצד ייתכן הדבר?" שאלו עולי-הרגל. "הלא כל האנשים האלה גרים בגליל! 8 כיצד הם יכולים לדבר בשפות המדוברות בארצות מולדתנו? 9 הרי אנחנו פרתיים, מדיים, עילמיים, אנשי ארם-נהריים, יהודה, קפודקיה, פונטוס, אסיה הקטנה; 10 פרוגיה, פמפוליה, מצרים; יש בינינו אנשים מהאזורים שליד קוריניה שבלוב, ומרומא; 11 יהודים וגרים, כרתים וערבים - וכל אחד מאיתנו שומע בשפתו כיצד אנשים אלה מספרים על מעשיו של אלוהים ועל נפלאותיו!"
- 12 כולם עמדו שם נבוכים ומבולבלים. "מה פירושו של הדבר?" שאלו זה את זה.
- 13 אולם בקרב הקהל היו גם כאלה שלעגו: "הם סתם שיכורים!"
- 14 שמעון פטרוס צעד קדימה, יחד עם אחד-עשר השליחים, ופנה אל ההמון: "תושבי ירושלים ואורחיה, הקשיבו היטב לדברי. 15 אחדים מכם טוענים שאנשים אלה שיכורים, אבל דעו לכם שהם אינם שיכורים! בני-אדם אינם נוהגים להשתכר בשעה תשע בבוקר! 16 מה שאתם רואים כאן הבוקר כבר נובא לפני שנים רבות בפי יואל הנביא, אשר אמר:
- 17 "והיה אחרי כן (באחרית הימים), 'אמר אלוהים, 'אשפוך את רוחי על כל בשר. ונבאו בניכם ובנותיכם, זקניכם חלמות יחלמו, בחורכם חזינות יראו.
- 18 וגם על העבדים ועל השפחות בימים ההמה אשפוך את רוחי.
- 19 ונתתי מופתים בשמים ובארץ - דם ואש ותימרות עשן.
- 20 השמש יהפך לחשך, והירח - לדם, לפני בוא יום ה' הגדול והנורא.
- 21 והיה כל אשר יקרא בשם ה' ימלט!"
- 22 "אנשי ישראל, הקשיבו!" המשיך פטרוס. "אלוהים אישר בפומבי שישוע המשיח אכן שליח משמים, באמצעות הניסים והנפלאות שחולל על-ידו, ואתם יודעים זאת היטב, שהרי הניסים והנפלאות נעשו אצלכם. 23 אולם אלוהים, שפעל לפי תוכניתו הערוכה מראש, הרשה לכם להסגיר את ישוע לידי הרומאים, כדי שיוקיעו אותו ויהרגוהו. 24 ואז אלוהים שחרר אותו מייסורי המוות והחזירו לחיים, כי המוות לא יכול היה להחזיק בו!
- 25 "דוד המלך דיבר על ישוע כשאמר: 'שויתי ה' לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט.
- 26 לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכן לבטח,
- 27 כי לא תעזב נפשי לשאול; לא תתן חסידיך לראות שחת.
- 28 תודיעני ארח חיים, שבע שמחות את פניך,

נעימות בימינך נצח'.

29 "אחים יקרים, חשבו נא! הרי דוד לא התכוון לעצמו כשאמר את הדברים שציטטתי זה עתה, שהרי הוא מת ונקבר, וקברו נמצא בעירנו עד היום הזה. 30 אולם דוד היה נביא, ועל כן ידע היטב שה' הבטיח, בשבועה נצחית, שאחד מצאצאיו יהיה המשיח וישיב על כסאו. 31 דוד חזה את העתיד הרחוק וניבא את תחייתו של המשיח, באמרו שנפש המשיח לא תישאר בשאול, ושגופו לא יירקב. 32 הוא דיבר על המשיח, וכולנו עדים לכך שישוע זה, שעליו אנו מדברים, באמת קם מן המתים.

33 "עתה יושב ישוע בשמים לימין האלוהים, וכפי שהובטח העניק לו אלוהים את הסמכות לשלוח את רוח הקודש, אשר גרם לכל מה שאתם רואים ושומעים היום.

34 "לא, דוד לא התייחס אל עצמו בדברים שאמר, שהרי הוא מעולם לא עלה לשמים. מלבד זאת, דוד הוסיף ואמר במקום אחר:

'נאם ה' לאדני, שב לימיני,

35 עד אשית את אויביך

הדם לרגליך'.

36 משום כך אני קורא אל בית ישראל: דעו לכם שאלוהים הפקיד את ישוע, אשר צלבתם, להיות האדון והמשיח!"

37 דבריו של פטרוס נגעו ללב השומעים, והם פנו אליו ואל השליחים האחרים בשאלה: "אחים, מה עלינו לעשות?"

38 "עליכם לחזור בתשובה ולהיטבל בשם ישוע המשיח, כדי שייסלחו לכם חטאיכם, " השיב פטרוס. "ואז תקבלו את מתנת רוח הקודש. 39 כי ה' הבטיח לתת את רוח הקודש לכל מי שיקרא בשם ה' אלוהינו, וגם לבניו - לרחוקים ולקרובים."

40 פטרוס המשיך לספר להם על ישוע, והפציר בכל מאזיניו לחזור בתשובה ולהינצל מהדור הסורר הזה. 41 כשלושת אלפים איש האמינו באותו יום לדבריו של פטרוס ונטבלו במים. 42 הם הצטרפו אל יתר המאמינים, והשתתפו בקביעות בשיעוריהם של השליחים, בבציעת הלחם (כמצוות ישוע לזיכרון מותו) ובאסיפות תפילה. 43 הניסים והנפלאות הרבים שחוללו השליחים מלאו את כולם יראת-כבוד לאלוהים.

44 כל המאמינים התמידו להתאסף יחד, וחילקו ביניהם את כל מה שהיה להם. 45 הם מכרו את כל רכושם, והתחלקו בכספם עם הנצרכים. 46 מדי יום הם השתחוו יחד בבית-המקדש, נפגשו בבתיהם בקבוצות, לשם התחברות, ואכלו יחד את ארוחותיהם בשמחה ובהכרת-תודה. 47 הם הללו את אלוהים, והם מצאו-חן בעיני כל העם. מדי יום הוסיף להם ה' את אלה שנושעו.

[חזרה](#)

3 מעשי השליחים

- 1 יום אחד, בשעה שלוש אחר-הצהריים, הלכו פטרוס ויוחנן לתפילת מנחה בבית-המקדש. 2 כשהגיעו אל המקדש, ראו אדם שהיה פיסח מלידה, יושב ליד השער הנקרא "המהודר". הוא הובא לשם מדי יום כדי לקבץ נדבות. 3 כאשר עברו פטרוס ויוחנן לידו, הוא ביקש נדבה גם מהם. 4 השניים נעצו באיש מבט נוקב, ופטרוס אמר לו: "הבט אלי!"
- 5 הפיסח הרים את עיניו בתקווה לקבל תרומה נדיבה.
- 6 אך פטרוס אמר: "כסף אין לי, אולם אתן לך את מה שיש לי; בשם ישוע המשיח מנצרת, התהלך!"
- פטרוס אחז בידו של הפיסח והעמידו על רגליו. באותו רגע נרפאו רגלי האיש וקרסוליו התחזקו, הוא קפץ על רגליו והחל ללכת! האיש הלך איתם לבית-המקדש, כשהוא משבח את האלוהים, מקפץ ומדלג בשמחה.
- 9 באי בית-המקדש, שראוהו הולך ומדלג, ושמעוהו מהלל את ה', 10 הכירו את הקבצן הפיסח שנהגו לראות בשער המקדש, והופתעו מאוד.
- 11 כולם מיהרו לצאת לאולם שלמה כדי לראות את הפלא, ואילו הקבצן נצמד בחזקה אל פטרוס ויוחנן.
- 12 פטרוס ניצל את ההזדמנות ופנה אל העם: "אנשי ישראל, מדוע אתם מופתעים כל-כך? מדוע אתם מביטים בנו כאילו שבכוחנו ובקדושתנו אנו אפשרנו לאיש הזה ללכת? 13 אלוהי אברהם, יצחק ויעקב - אלוהי אבותינו - הוא שהביא כבוד ותפארת לשם עבדו ישוע באמצעות הנס שחולל. כן, אני מתכוון לאותו ישוע שמסרתם לרומאים, ושדחיתם את הצעת פילטוס לשחררו. 14 סירבתם לשחרר את הקדוש והצדיק הזה, ודרשתם שפילטוס ישחרר במקומו רוצח! 15 וכך הרגתם את שר החיים; אך אלוהים הקימו מן המתים. יוחנן ואני עדים לעובדה זאת, כי לאחר שהרגתם את ישוע ראינו אותו חי וקיים.
- 16 "האמונה בשמו של ישוע היא שריפאה אדם זה שכולכם הכרתם כפיסח. האמונה בישוע - שניתנה לנו מאלוהים - היא שריפאה אותו כליל!"
- 17 "אחים יקרים, אני יודע שכל מה שעשיתם אתם ומנהיגיכם לישוע, עשיתם מתוך בורות וחוסר ידיעה. 18 אולם כך קיים אלוהים את הנבואות האומרות שהמשיח חייב לסבול. לכן חזרו בתשובה והאמינו באלוהים, כדי שישלח לחטאיכם, ייתן לכם ימי שגשוג ורווחה, ויחזיר לכם את המשיח המיועד - ישוע המשיח. כי המשיח צריך להישאר בשמים, עד שתגיע העת להשלים את הכול, כפי שאמרו הנביאים לפני זמן רב. משה רבנו אמר: ה' יקים לכם נביא מתוכם אשר ידמה לי; הקשיבו לדבריו בכובד ראש! 23 כי מי שלא ישמע בקולו יענש חמורות בידי ה'!"
- 24 "גם שמואל וכל הנביאים שקמו אחריו דברו על מה שמתרחש היום. 25 אתם הצאצאים של אותם הנביאים, וגם אתם כלולים באותה הברית שכרת ה' עם אבותיכם, שבה הבטיח לברך את העולם כולו באמצעות עם ישראל. הרי ה' הבטיח לאברהם אבינו: 'והתברכו בזרעך כל גויי הארץ'. 26 וכאשר הקים אלוהים את עבדו ישוע מן המתים, הוא שלח אותו קודם כל אליכם, בני ישראל, כדי לברך אתכם שתחזרו בתשובה."

[חזרה](#)

4 מעשי השליחים

1 בשעה שפטרס ויוחנן דברו אל העם, ניגשו אליהם בכעס הכוהנים, הקצין הממונה על משמר בית-המקדש וכן אחדים מהצדוקים, 2 מכיוון שהשניים לימדו את העם שישוע המשיח קם לתחייה, וכך הוכיחו שאכן תהיה תחיית המתים. 3 הם תפסו את פטרס ויוחנן, ומאחר שכבר ירד הערב, הכניסו אותם לכלא עד יום המחרת. 4 אולם רבים מאלה שהאזינו לפטרס האמינו לדבריו, ומספר המאמינים במשיח הגיע ל- 5000 איש.

למחרת התכנסו מנהיגי העם בירושלים, כדי לערוך ישיבה עם חנן הכוהן הגדול, קייפא, יוחנן, אלכסנדר ועוד רבים מקרובי משפחתו של הכהן הגדול. 7 הם העמידו לפניהם את פטרס ויוחנן, ושאלו אותם: "באיזה כוח ובאיזו סמכות עשיתם זאת?"

8 פטרס שנמלא רוח הקודש, השיב: "מנהיגים וזקני-העם הנכבדים, 9 אם אתם מתכוונים לטובה שעשינו לאיש הפיסח הזה, אשר קם על רגליו בריא ושלם, 10 הרשו לי להצהיר בפניכם ולפני כל עם-ישראל: עשינו מה שעשינו בשמו ובכוחו של ישוע המשיח מנצרת. אתם אמנם צלבתם את ישוע, אולם אלוהים הקים אותו מן המתים! בשמו ובסמכותו עומד האיש הזה לפניכם בריא ושלם. 11 ישוע המשיח הוא אבן הפינה אשר אתם, הבונים, מאסתם בה, ואשר הייתה לראש פינה. 12 איש מלבדו אינו יכול להושיע! ואין עוד שם תחת השמים אשר בני-האדם יכולים לקרוא אליו כדי להיוושע!"

13 כשראו הדיינים את אומץ לבם של פטרס ויוחנן, ונוכחו לדעת שהם אנשים פשוטים, לא משכילים ולא "מקצועיים", התפלאו מאוד. הם זיהו אותם, שבעבר היו יחד עם ישוע. 14 והדיינים לא יכלו להכחיש את עובדת ריפוי של הפיסח לשעבר, כי הוא עמד מולם בריא ושלם. 15 הדיינים, אובדי-עצות, ציוו על פטרס ויוחנן לצאת מאולם המשפט, כדי שיוכלו להתייעץ ביניהם.

16 "מה נעשה בהם?" שאלו זה את זה. "איננו יכולים להכחיש שהם חוללו נס גדול, שהרי כל תושבי ירושלים שמעו על כך. 17 אך אולי נוכל למנוע בעדם להמשיך להפיץ את התעמולה שלהם. נזהיר אותם שאם יעזו להמשיך להטיף בשם ישוע, נעניש אותם בחומרה רבה!"

18 הם קראו לפטרס ויוחנן לשוב לאולם, ודרשו מהם שלא לדבר שוב על ישוע לעולם.

19 אולם פטרס ויוחנן השיבו: "החליטו אתם בעצמכם, האם אלוהים רוצה שנשמע לקולו או לקולכם? 20 איננו יכולים להפסיק לספר על כל אשר ישוע עשה לנגד עינינו, או על הדברים ששמענו מפיו!"

21 חברי הסנהדרין הוסיפו לגעור בהם ולאיים עליהם, אך לבסוף שחררו אותם, כי לא ידעו כיצד להענישם בלי לעורר מהומה בעם. שכן כל העם הלל את אלוהים על שחולל את הנס הנפלא הזה 22 וריפא את האדם שהיה פיסח במשך ארבעים שנה.

23 מיד לאחר שחרורם מיהרו פטרס ויוחנן אל אחיהם המאמינים וסיפרו להם את דברי הסנהדרין.

24 כששמעו המאמינים את הדבר, התפללו אל אלוהים בלב אחד: "אדוננו, בורא השמים, הארץ, הים וכל אשר בהם - עוד לפני זמן רב דיברת באמצעות רוח הקודש, בפי דוד המלך שהוא עבדך ואבינו, ואמרת: 'למה רגשו גוים, ולאמים יהגו ריק? יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו'."

27 "דבריך אלה התקיימו בעיר הזאת! שהרי המלך הורדוס ופונטיוס פילטוס כרתו ברית עם העמים השונים ועם בני-ישראל, וכולם יחד קמו נגד עבדך הקדוש ישוע המשיח. 28 אולם הם עשו אך ורק את מה שבחוכמתך הרבה החלטת שיעשו. 29 ועתה, ה', שמע נא את איומיהם, ותן לעבדך אומץ-לב לבשר את דברך. 30 שלח נא את כוחך המרפא, והנח לנו לחולל נסים ונפלאות רבים בשמו של עבדך הקדוש ישוע המשיח."

31 לאחר שסיימו להתפלל הזדעזע הבית שבו ישבו. כולם נמלאו ברוח הקודש ובישרו את דבר ה' באומץ ובביטחון.

32 כל המאמינים היו מאוחדים בלב אחד ובדעה אחת, ואיש לא התייחס אל אשר בידו כאל רכושו הפרטי; הכול היה משותף לכולם. 33 השליחים דיברו בכוח ובגבורה על תקומתו של האדון ישוע, ואלוהים ברך אותם בכל מעשיהם. לא היה ביניהם אף עני אחד, כי בעלי השדות ובעלי הבתים מכרו את נכסיהם ונתנו את הכסף לשליחים, כדי שיחלקו לאחרים לפי הצורך.

36 היה ביניהם, למשל, אדם בשם יוסף (זה שהשליחים קראו לו "בר-נבא" או "בן-הנחמה"), משבט לוי, יליד קפריסין.

37 גם הוא מכר את השדה שלו, ואת הכסף הביא לשליחים כדי שיחלקו לנזקקים.

[חזרה](#)

5 מעשי השליחים

1 אולם היה ביניהם גם אדם אחר בשם חנניה. הוא ואשתו שפירה החליטו למכור את חלקת אדמתם. 2 בהסכמת אשתו החביא חנניה חלק מהכסף שקיבל תמורת האדמה, ואת יתרת הסכום הביא אל השליחים, בהצהירו שזה כל הסכום שקיבל תמורת האדמה.

3 "חנניה", אמר לו פטרוס, "מדוע הנחת לשטן להשתלט על לבך? כשטענת שזהו הסכום כולו, שיקרת לרוח הקודש! 4 הרכוש היה שלך, והיית רשאי למכרו או להחזיק בו. גם לאחר שמכרת אותו היה מותר לך להחליט איזה חלק מהסכום לתת. כיצד יכולת לעשות דבר כזה? לא לנו שיקרת, כי אם לה!"

5 ברגע ששמע חנניה מילים אלה, צנח ארצה ומת. כל הנוכחים נבהלו מאוד. 6 באו בחורים אחדים וכיסו אותו בסדין, הוציאוהו החוצה וקברו אותו.

7 כשלוש שעות לאחר מכן באה לשם אשתו של חנניה, בלי שידעה דבר על מה שקרה. 8 "אמרי לי, פנה אליה פטרוס, האם מכרתם את אדמתכם במחיר כזה וכזה?"

"כן", ענתה שפירה, "במחיר הזה מכרנו את האדמה."

9 "כיצד יכולתם, את ובעלך, אפילו להעלות על דעתכם לנסות את רוח ה'?" קרא פטרוס. "מאחורי הדלת הזאת עומדים הבחורים שקברו זה עתה את בעלך, ובעוד רגע הם יישאו גם אותך החוצה!"

10 באותו רגע נפלה גם שפירה על הרצפה ומתה. כשנכנסו הצעירים וראו שהיא מתה, נשאו אותה החוצה וקברו אותה לצד בעלה. 11 אימה גדולה נפלה על כל הקהל ועל כל מי ששמע מה קרה.

12 בינתיים המשיכו השליחים להתאסף בקביעות בבית-המקדש, באגף הנקרא "אולם שלמה", וחוללו נסים ונפלאות לעיני כל העם. 13 המאמינים האחרים לא העזו להצטרף אל השליחים, אך כולם התייחסו אליהם ביראת כבוד. 14 ומספר הגברים והנשים שהאמינו באדון ישוע הלך וגדל מיום ליום. 15 החולים הוצאו לרחובות על מיטות ומזרונים, כדי שייפול עליהם צילו של פטרוס בשעה שיעבור שם. 16 אנשים רבים מערי הסכיבה נהרו לירושלים והביאו איתם חולים ואחוזי-שדים, וכולם נרפאו.

17 הכהן הגדול וידידיו מבין הצדוקים הגיבו בזעם ובקנאה. 18 הם תפסו את השליחים וכלאו אותם בבית-הסוהר העירוני.

19 אולם באותו לילה בא מלאך ה', פתח את שערי הכלא, שלח אותם לחופשי ואמר להם: 20 "שובו לבית-המקדש והמשיכו לבשר לעם את כל דברי החיים האלה!"

21 השליחים הגיעו לפנות-בוקר לבית-המקדש, ומיד החלו ללמד את העם. מאוחר יותר הגיעו למקדש הכהן הגדול ופמלייתו, ולאחר שכינסו את כל חברי הסנהדרין, שלחו לקרוא לשליחים שבכלא כדי להעמידם לדין. 22 אולם כשהגיעו אנשי המשמר לכלא, לא מצאו שם את השליחים! הם חזרו אל המועצה ודיווחו: 23 "שערי בית-הסוהר היו נעולים, והשומרים עמדו על משמרתם; אך כשפתחנו את השערים לא מצאנו איש בפנים!" 24 ראשי הכהנים ומפקד משמר-המקדש נבהלו מאוד ותהו כיצד ייגמר העניין. 25 כעבור זמן קצר בא מישוהו והודיע: "האנשים שאסרתם עומדים בבית-המקדש ומלמדים את העם!"

מפקד משמר המקדש וסגניו הלכו ועצרו את השליחים, (אולם לא השתמשו בכוח הזרוע, כי פחדו שאם יפגעו בשליחים לרעה יסקול אותם ההמון באבנים) והביאו אותם לפני הסנהדרין.

28 "האם לא אמרנו לכם שלא לדבר יותר לעולם על הישוע הזה?" דרש הכהן הגדול. "במקום לשמוע לקולנו הפצתם את תורתכם בכל ירושלים, ומלבד זאת אתם עוד מנסים להטיל עלינו את האשמה במותו!"

29 על כך ענו פטרוס והשליחים: "עלינו לשמוע קודם כל לקול אלוהים, ורק לאחר מכן לקולם של בני-אדם! 30 אלוהי אבותינו החזיר את ישוע לחיים, לאחר שהרגתם אותו בתלייה על הצלב. 31 ואז, בגבורה גדולה, העלה אותו האלוהים למעלת שר ומושיע, כדי לתת לבני-ישראל הזדמנות לחזור בתשובה ולקבל סליחה על חטאיהם. 32 אנחנו עדים לדברים אלה, וכן גם רוח הקודש שנתן ה' לכל מי ששומע בקולו."

33 דברים אלה הרגיזו כל-כך את חברי הסנהדרין, עד שהחליטו להוציא את השליחים להורג. 34 אולם פרוש אחד מחברי הסנהדרין, גמליאל שמו, קם על רגליו ודרש להוציא את השליחים מן האולם עד שיסיים לומר את דבריו (הוא היה בקיא בתורה ונכבד מאוד בעיני העם).

35 לאחר מכן פנה אל חברי הסנהדרין ואמר:

"אנשי ישראל, עליכם לשקול היטב ובכובד ראש מה שאתם עומדים לעשות לאנשים האלה. 36 אל תשכחו שלפני זמן-מה

קם אותו ברנש תודס, והעמיד פנים שהוא איש חשוב. כ- 400 איש הצטרפו אליו, אולם לאחר שנהרג התפזרו תלמידיו לכל עבר.

37 "לאחר תודס, בזמן מפקד התושבים, קם יהודה הגלילי. הוא משך אחריו תלמידים רבים, אך גם הוא מת וכל תלמידיו נעלמו.

38 "משום כך אני מציע שתעזבו את האנשים האלה לנפשם. אם התורה הזאת שהם מלמדים בדויה מלבם - היא תישכח במהרה. 39 אך אם היא מאלוהים - לא תוכלו לעצור את האנשים האלה; אתם עלולים למצוא את עצמכם נלחמים נגד אלוהים!"

40 חברי הסנהדרין קיבלו את עצתו של רבן גמליאל. הם הכניסו את השליחים אל האולם, הלקו אותם בשוטים, ציוו עליהם שלא לדבר יותר לעולם בשם ישוע, ולבסוף שחררו אותם. 41 השליחים יצאו מאולם בית הדין בלב שמחה, משום שה' מצא אותם ראויים לסבול חרפה למען שם ישוע. 42 ויום יום, בבית-המקדש ובבתים, המשיכו ללמד שישוע הוא המשיח.

[תזרה](#)

6 מעשי השליחים

- 1 באותם הימים, כשמספר התלמידים הלך וגדל במהירות, החלו להישמע ביניהם תלונות ומריבות. היהודים שהגיעו מחו"ל ודיברו יוונית התלוננו שהאלמנות שלהם מופלות לרעה; בשעת חלוקת המזון היומית אין הן מקבלות אותה הכמות הניתנת לאלמנות מקרב המקומיים דוברי העברית. 2 משום כך כנסו שנים-עשר השליחים את כל המאמינים לאסיפה כללית. "עלינו להקדיש את זמננו לבישור דבר אלוהים, ולא לעסוק בבעיות חולין כמו חלוקת אוכל!" אמרו השליחים. 3 "אחים יקרים, הביטו סביבכם ובחרו שבעה אנשים נבונים, מלאים ברוח הקודש ובעלי שם טוב, והפקידו בידם את העניין הזה. 4 וכך נוכל אנחנו להתרכז בתפילה, בהטפה ובהוראה."
- 5 ההצעה נתקבלה על-ידי כל חברי הקהילה, והם בחרו באנשים הבאים:
סטפנוס (שהיה מלא אמונה ורוח הקודש בצורה בולטת במיוחד), פיליפוס, פרוכורוס, ניקנור, טימון, פרמנס, ניקולס מאנטיוכיה (אשר היה גוי שהתגייר, ולאחר מכן האמין בישוע המשיח). 6 שבעה אנשים אלה הוצגו בפני השליחים, וקיבלו את ברכתם בסמיכת ידיים ובתפילה.
- 7 דבר האלוהים נשמע בחוגים הולכים וגדלים, ומספר התלמידים בירושלים גדל מאוד. גם כוהנים רבים האמינו בישוע המשיח.
- 8 סטפנוס, שהיה כאמור מלא אמונה ורוח הקודש, חולל נסים ונפלאות בקרב העם. 9 אולם יום אחד קמו מספר אנשים מקבוצת "החופשיים" והחלו להתווכח איתו. עד מהרה הצטרפו אליהם יהודים מקוריניה, מאלכסנדריה שבמצרים, מקיליקיה ומאסיה הקטנה, 10 אך איש מהם לא יכול היה לגבור על החוכמה ועל הרוח שהיו בו.
- 11 לכן הם שחדו כמה אנשים, כדי שיעידו נגד סטפנוס ויטענו ששמעו אותו מקלל את משה רבנו ואפילו את אלוהים.
- 12 אשמת השקר הזאת עוררה את זעם ההמונים ואת כעסם של המנהיגים על סטפנוס. הם אסרו אותו והעמידוהו לדין לפני הסנהדרין. 13 עדי השקר העידו נגד סטפנוס וטענו שאינו מפסיק לדבר נגד בית-המקדש ונגד התורה.
- 14 "במו אוזנינו שמענו אותו אומר שאותו אדם, ישוע מנצרת, יהרוס את בית-המקדש וישנה את החוקים שמסר לנו משה!" הצהירו עדי השקר. 15 באותו רגע הביטו כל חברי הסנהדרין בסטפנוס וראו את פניו, ממש כפני מלאך אלוהים!

[חזרה](#)

7 מעשי השליחים

- 1 "האם נכונות ההאשמות האלה?" שאל הכהן הגדול את סטפנוס.
- 2 "הקשיבו אלי, אנשים, אחים וזקנים נכבדים!" השיב סטפנוס. "אלוהי הכבוד נגלה אל אברהם אבינו בארם נהריים, לפני שיצא לחרן, 3 ואמר לו לעזוב את ארץ מולדתו, להיפרד מבני משפחתו וללכת אל הארץ שה' ינחה אותו אליה. 4 אברהם עזב את אור כשדים וגר בחרן עד מות אביו. לאחר מכן הביא אותו ה' לכאן, לארץ הזאת אשר אתם גרים בה עכשיו. 5 אלוהים לא נתן לאברהם רכוש משלו - אפילו לא חלקת-אדמה קטנה; הוא רק הבטיח לו שבמרוצת הזמן תשתייך כל הארץ לאברהם ולצאצאיו, אך כי באותה עת לא היה לו עדיין ילד. 6 כמו-כן אמר לו אלוהים שצאצאיו אלה יעזבו את ארצם ויגורו בארץ זרה, ושם יהיו עבדים במשך 400 שנה. 7 אולם אלוהים הבטיח לאברהם שיעניש את הארץ אשר תשעבד אותם, ושלאחר מכן יצאו ויעבדו אותו כאן.
- 8 "באותה עת נתן ה' לאברהם את מצוות המילה, כהוכחה לברית שכרת עם אברהם, וכאשר נולד בנו יצחק מל אותו אברהם ביום השמיני לחייו. כעבור זמן יצחק מל את יעקב, ויעקב את שנים-עשר האבות.
- 9 "אותם אנשים שהיו לאבות האומה הישראלית קנאו ביוסף אחיהם, ומכרו אותו כעבד לישמעאלים שהיו בדרכם למצרים. אולם אלוהים היה עם יוסף 10 והציל אותו מכל צרותיו. אלוהים העניק ליוסף חן רב וחכמה בלתי-רגילה, אשר מצאו-חן בעיני פרעה מלך מצרים, ומשום כך מינה אותו פרעה למושל על כל ארץ מצרים ולאחראי על כל ענייני הארמון.
- 11 "כעבור זמן-מה שרר רעב כבד אשר גרם סבל רב במצרים ובכנען, ולאבותינו לא היה מה לאכול. 12 כאשר שמע יעקב שיש עדיין אוכל במצרים, שלח לשם את בניו בפעם הראשונה כדי לקנות מה שיוכלו להשיג. 13 בביקורם השני במצרים גילה להם יוסף את זהותו ואף הציג אותם לפני פרעה. 14 יוסף שלח להביא מארץ כנען את יעקב אביו ואת כל בני-משפחתו, כולם יחד מנו שבעים וחמש איש, והזמין אותם לגור איתו במצרים. 15 וכך ירד יעקב למצרים. לאחר שמתו יעקב ובניו, 16 נלקחו גופותיהם לשכם ונקברו בקבר שקנה אברהם מיד בני-חמור.
- 17 "כשקרב המועד שקבע אלוהים לשחרור בני-ישראל מעבדותם, כפי שהבטיח לאברהם אבינו, התרבה עם ישראל במצרים במהירות גדולה. 18 ואז עלה לשלטון מלך אשר לא כיבד את זכרו של יוסף. 19 מלך זה נהג בעמנו ברשעות ובאכזריות, וציווה על אבותינו להפקיר את ילדיהם למוות. 20 "באותה תקופה נולד משה, שהיה טוב בעיני אלוהים, והוריו הסתירוהו בביתם במשך שלושה חודשים. 21 כשלא יכלו הוריו להסתיר אותו יותר נאלצו להוציאו מן הבית, מצאה אותו בת פרעה ואימצה אותו לה לבן. 22 משה לומד בכל חכמת מצרים, גדל והיה לנואם מחונן ולאיש-מעשים דגול.
- 23 "יום אחד עלה בדעתו של משה לבקר את אחיו בני-ישראל, והוא בן ארבעים. 24 בעת ביקורו ראה איש מצרי מתאכזר אל ישראל. משה ניגש אל המצרי והרג אותו. 25 הוא קיווה שאחיו יבינו שאלוהים שלח אותו לעזור להם, אך הם לא הבינו זאת.
- 26 "למחרת שוב ביקר משה את בני-עמו, והפעם ראה שני ישראלים רבים ביניהם. הוא ניסה להפריד ביניהם ואמר: 'הרי אחים אתם; מדוע אתם מתקוטטים?'
- 27 "אולם האיש שהחל בקטטה דרש ממשה להסתלק ולא להתערב. 'מי מינה אותך למושל ושופט עלינו?' שאל. 28 'האם אתה עומד להרוג אותי כשם שהרגת אתמול את המצרי?'
- 29 לשמע דברים אלה ברח משה למדיין, ושם נולדו שני בניו.
- 30 "כעבור ארבעים שנה נגלה אליו מלאך ה' במדבר הר-סיני מתוך הסנה הבווער. 31 המראה הבלתי-רגיל הפליא את משה; הוא רץ אל הסנה כדי להביט בו מקרוב, ואז שמע את קול ה': 32 'אנוכי אלוהי אבותיך - אלוהי אברהם, יצחק ויעקב!' משה רעד מפחד ולא העז להרים את עיניו.
- 33 "לפני כן אמר אלוהים למשה: 'של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא. 34 ואלוהים המשך: 'ראה ראיתי את עוני עמי אשר במצרים, ואת צעקתם שמעתי... וארד להצילו... ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני-ישראל ממצרים.
- 35 "המדובר באותו משה אשר בני-ישראל דחוהו זמן-מה קודם לכן כאשר מחו: 'מי מינה אותך למושל ושופט עלינו?' אותו משה נשלח אליהם עתה להיות להם למנהיג ולמושיע! 36 בעזרת ניסים גדולים וכבירים הוציא משה את עמו מארץ מצרים, העבירים דרך ים סוף, ולאחר מכן נדד איתם במדבר ארבעים שנה. 37 זהו אותו משה אשר אמר לבני-ישראל: 'נביא מקרבך - מאחריך - כמוני, יקים לך ה' אלוהיך, אליו תשמעו'. 38 כשהתקלו בני-ישראל במדבר, משה היה האיש שתיווך בינם לבין המלאך שנתן להם את תורת ה' - את דבר האלוהים החי - בהר סיני.
- 39 "אולם אבותינו דחו את משה ורצו לשוב למצרים. 40 'עשה לנו אלוהים אחרים, כדי שידריכו אותנו חזרה,' ביקשו

מאחרון, 'כי איננו יודעים מה קרה למשה אשר הוציא אותנו ממצרים'. 41 וכך עשו להם בני ישראל עגל-זהב, הקריבו לו קורבנות, ושמחו באליל שיצרו במו ידיהם.

42 "משום כך פנה להם ה' עורף והניח להם לסגוד לשמש, לירח ולכוכבים כמו לאלים! בספר עמוס שואל ה' את עם ישראל: 'האם לי הקרבנות את הקורבנות במשך אותן ארבעים שנה במדבר? 43 לא! התעניינותכם האמיתית הייתה באלילים שלכם: בסוכתו של מולך, בכוכבו של רמפן, ובכל הצלמים שעשיתם לכם. משום כך אגרש אתכם מכאן לארץ רחוקה - עד מעבר לבבל אגלה אתכם!.

44 "במשך נדודיהם במדבר נשאו אותם אבותינו את משכן העדות, ובתוכו שמרו את לוחות-הברית. משכן זה נבנה בדיוק לפי הדגם שהראה המלאך למשה. 45 שנים רבות לאחר מכן, כשפקד יהושע על הקרבות נגד הגויים שישבו בכנען, הביאו האבות את המשכן הזה אל ארצם החדשה, ושם הוא נשאר עד ימי דוד המלך.

46 "דוד, שמצא-חן בעיני אלוהים, ביקש את הזכות לבנות מקדש קבע לאלוהי יעקב. 47 אולם רק בנו של דוד, שלמה, זכה לבנות את המקדש הזה. ובכל זאת, אלוהים אינו שוכן במקדש מעשה ידי-אדם. 'השמים כסאי', אמר ה' בפי ישעיהו הנביא, 'והארץ - הדום רגלי. אי-זה בית אשר תבנו לי? ואי-זה מקום מנוחתי? 50 (הלא) את כל אלה ידי עשתה!!'. 51 "הו עם קשה עורף ועובד אלילים! עד מתי תמשיכו להתנגד לרוח הקודש? אתם נוהגים בדיוק כמו אבותיכם - גם הם התנגדו לרוח הקודש. 52 האם יכולים אתם לנקוב בשמו של נביא אחד שאבותיכם לא רדפו אותו? הם אפילו הרגו את אלה שניבאו את בואו של המשיח הצדיק - זה שבגדתם בו ורצחתם אותו! 53 אכן, בכוונה תחילה הפרתם את תורת ה', אשר נמסרה לכם באמצעות המלאכים."

54 כשישמעו חברי הסנהדרין את האשמותיו של סטפנוס, נמלאו זעם וחרקו בשיניהם. 55 אך סטפנוס, שהיה מלא רוח הקודש, נעץ מבטו בשמים, וראה את כבוד האלוהים ואת ישוע עומד לימין האלוהים. 56 "הנני רואה את השמים נפתחים, ואת ישוע המשיח עומד לימין האלוהים!" אמר להם סטפנוס.

57 לשמע דברים אלה אטמו את אוזניהם, צרחו בכל כוחם והתנפלו עליו. 58 הם גררו אותו אל מחוץ לעיר ורגמו אותו באבנים. מבצעי גזר-הדין פשטו את מעיליהם, והניחו אותם למשמרת לרגלי בחור אחד בשם שאול.

59 בשעה שפגעו בו האבנים זו אחר זו התפלל סטפנוס: "אדוני, ישוע, קבל נא את רוחי!" 60 ואז נפל על ברכיו וזעק: "אדוני, סלח להם על החטא הזה!" ובאותו רגע נפח את נשמתו.

[חזרה](#)

8 מעשי השליחים

1 שאול עמד והסכים בהחלט להריגתו של סטפנוס. באותו יום החלה רדיפה גדולה נגד המאמינים בירושלים, וכולם - מלבד השליחים - ברחו ליהודה ושומרון. 2 מספר אנשים יראי-אלוהים קברו את סטפנוס וספדו עליו בלב כואב. 3 באותה עת התרוצץ שאול ממקום למקום בחוסר מנוחה והטריד את המאמינים, כשלפניו מטרה אחת: לחסל את הקהילה המשיחית. הוא אף פרץ לבתיהם של המאמינים, סחב משם גברים ונשים וכלא אותם בבית-הסוהר.

4 באשר למאמינים שברחו מירושלים - הם הלכו ובישרו בכל מקום על אודות ישוע. 5 פיליפוס, למשל, הגיע לשומרון וסיפר לתושבי האזור על המשיח. 6 קהל גדול הקשיב לדבריו בתשומת לב והתפעל מהניסים שחולל. 7 הרבה רוחות רעות גורשו ויצאו מאנשים בצעקות אימים, והרבה פיסחים ומשותקים נרפאו כליל. 8 שמחה רבה הייתה בעיר.

באותה עיר היה אדם בשם שמעון, אשר עסק שנים רבות במעשי כשפים. הוא היה אדם גאה מאוד ובעל השפעה גדולה, בגלל הכשפים שעשה. השומרונים ממש העריצו אותו, והיו משוכנעים שהוא שליח אלוהים. 12 אולם עתה הם האמינו לדבריו של פיליפוס: שישוע הוא המשיח, ושמלכות אלוהים קרבה; ונשים וגברים רבים נטבלו במים. 13 גם שמעון המכשף האמין לדברי פיליפוס ונטבל במים. מיד לאחר מכן הלך שמעון בעקבות פיליפוס לכל אשר הלך, והשתומם מאוד למראה הניסים שחולל.

14 כאשר שמעו השליחים בירושלים שאנשי שומרון האמינו בבשורת אלוהים, שלחו לשם את פטרוס ויוחנן. 15 כשהגיעו השניים לשומרון החלו מיד להתפלל בעד המאמינים החדשים האלה, כדי שגם הם יקבלו את רוח הקודש. 16 כי עד אז לא צלה רוח הקודש על איש מהם; הם רק נטבלו בשם ישוע. 17 פטרוס ויוחנן סמכו את ידיהם על המאמינים החדשים, ואלה קיבלו את רוח הקודש.

18 כשראה שמעון שרוח הקודש ניתן למאמינים באמצעות סמיכת הידיים של פטרוס ויוחנן, הציע להם כסף תמורת הכוח הזה. 19 "תנו גם לי את הכוח הזה", ביקש, "כדי שבני-אדם יוכלו לקבל את רוח הקודש כל פעם שאניח את ידי עליהם!"

20 אולם פטרוס ענה לו: "כספך ילך יחד אתך לגיהנום! אתה חושב שאפשר לקנות בכסף את מתנת אלוהים? 21 לא יהיה לך חלק בזה, משום שלבך אינו ישר לפני אלוהים. 22 עליך לחזור בתשובה על החטא הנורא הזה ולהתפלל אל אלוהים. אולי הוא יסלה לך על מחשבותיך הרעות, 23 מפני שאני רואה בתוך לבך קנאה, מרירות וחטא מרושע!"

24 "התפללו לאלוהים בעדי, התחנן שמעון, "כדי שלא יבואו עלי הדברים הנוראים שאמרתם!"

25 לאחר שפטרוס ויוחנן בישרו את דבר ה' והעידו על המשיח בשומרון, חזרו לירושלים. בדרך הם ביקרו ברבים מכפרי השומרון ובישרו את דבר ה'.

26 ובאשר לפיליפוס - מלאך ה' נגלה אליו ואמר לו: "קום ולך דרומה בדרך היורדת מירושלים לעזה." 27 כשיצא פיליפוס לדרך בא לקראתו סריס כושי, אשר היה שר האוצר של קנדק מלכת כוש. הסריס עלה לירושלים כדי להשתחוות במקדש, 28 ועכשיו ישב במרכבתו בדרכו חזרה, וקרא בקול בספר ישעיהו.

29 "גש אל המרכבה הזאת והישאר לידה", הורה רוח הקודש לפיליפוס.

30 פיליפוס רץ אל המרכבה ושמע את הסריס קורא בספר ישעיהו. "האם אתה מבין את מה שאתה קורא?" שאל פיליפוס.

31 "ודאי שלא!" ענה הסריס. "כיצד אוכל להבין אם איש אינו מסביר לי?" והוא ביקש מפיליפוס לעלות למרכבה ולשבת לידו.

32 זה היה הקטע שהכושי קרא באותו זמן:

"כשה לטבח יובל"

וכרחל לפני גזיה נאלמה,

ולא יפתח פיו.

33 מעצר וממשפט לקח,

ואת-דורו מי ישוחח?

כי נגזר מארץ חיים"

34 "על מי מדבר הנביא?" שאל הסריס את פיליפוס. "האם הוא מדבר על עצמו או על מישהו אחר?"

35 פיליפוס פתח בפסוק זה והחל לספר לו על אודות ישוע.

36 הם המשיכו בדרכם והגיעו למקווה-מים קטן. "ראה, הנה בריכת מים!" קרא הסריס. "מדוע שלא אטבל כאן?"

37 "אתה יכול להיטבל כאן," השיב פיליפוס, "אם אתה מאמין בכל לבך!" והכושי ענה: "אני מאמין בכל לבי שישוע המשיח הוא בן האלוהים!"

38 הם עצרו את המרכבה, נכנסו לתוך המים, ופיליפוס הטביל את הסריס.

39 כשיצאו שניהם מן המים נשאה משם רוח ה' את פיליפוס. הסריס לא ראה שוב את פיליפוס והוא המשיך בדרכו בלב שמחה.

40 בינתיים פיליפוס נראה באשדוד. הוא המשיך להטיף את הבשורה בכל עיר ובכל כפר, עד שהגיע לקיסריה.

[חזרה](#)

9 מעשי השליחים

- 1 כל אותו זמן המשיך שאול לאיים על המאמינים המשיחיים באלימות וברצח. הוא הלך אל הכהן הגדול בירושלים
- 2 וביקש ממנו מכתב אל בתי-הכנסת בדמשק. במכתב ביקש מבתי-הכנסת לשתף פעולה ברדיפת המאמינים המשיחיים שם, גברים ונשים כאחד, כדי ששאול יוכל לאסרם ולהביאם לירושלים.
- 3 כשהתקרב שאול לדמשק במסגרת שליחותו, סנוורה אותו לפתע אלומת אור חזקה מן השמים. 4 הוא נפל ארצה ושמע קול מדבר אליו: "שאול, שאול, מדוע אתה רודף אותי?"
- 5 "מי אתה, אדוני?" שאל שאול.
- 6 "אני ישוע שאותו אתה רודף!" ענה הקול. 6 "לך עכשיו העירה, וחכה להוראות נוספות!"
- 7 מלווייו של שאול עמדו נדהמים וחסרי-מילים, כי שמעו קול אך לא ראו איש. כשקם שאול על רגליו גילה שהתעוור, ומלווייו היו צריכים להחזיק בידו ולהובילו לדמשק. עיוורונו נמשך שלושה ימים, וכל אותו זמן לא אכל ולא שתה.
- 10 באותה עת גר בדמשק מאמין משיחי בשם חנניה. האדון נגלה אליו בחלום ואמר לו: "חנניה!"
- 11 "כן, אדוני!" השיב חנניה.
- 11 והאדון המשיך: "לך לביתו של יהודה ברחוב 'הישר', ושאל שם על שאול מהעיר טרסוס. ברגע זה הוא מתפלל אלי,
- 12 ורואה בחזיון אדם בשם חנניה ניגש אליו וסומך עליו את ידיו, כדי שתשוב אליו ראייתו."
- 13 "אבל, אדוני," קרא חנניה, "שמעתי סיפורים רבים על הדברים הנוראים שעשה שאול זה למאמינים בך בירושלים!
- 14 הוא בא לדמשק רק משום שקיבל רשות מראשי הכהנים לאסור את כל המאמינים המשיחיים כאן!"
- 15 "לך ועשה מה שאמרתי לך," אמר האדון לחנניה, "כי בחרתי בשאול להביא את בשורתי אל עמים רבים ומלכיהם ואל עם-ישראל. 16 אני אראה לו כמה יהיה עליו לסבול למען שמי!"
- 17 חנניה הלך לביתו של יהודה, וכשמצא את שאול סמך עליו את ידיו ואמר: "שאול אחי, האדון ישוע, אשר נראה אליך בדרך, שלח אותי אליך כדי שתימלא ברוח הקודש, וכדי שישב אליך אור עיניך."
- 18 "באותו רגע נפקחו עיניו של שאול, כאילו נפלו מהן קשקשים, וראייתו שבה אליו. הוא קם על רגליו ונטבל במים,
- 19 ולאחר מכן אכל את ארוחתו הראשונה מזה שלושה ימים, וכוחו שב אליו. הוא נשאר עם המאמינים בדמשק ימים אחדים, 20 ואחר כך החל לבקר בבתי-הכנסת השונים, וסיפר לכולם שישוע המשיח הוא באמת בן-האלוהים!
- 21 כל מי ששמע את דברי שאול נדהם. "האין זה אותו האיש שרדף באכזריות כה רבה את המאמינים המשיחיים בירושלים?" שאלו. "חשבנו שהוא בא לכאן כדי לאסור את המאמינים, ולהביאם כבולים בשרשרות אל ראשי הכהנים!"
- 22 שאול הלך ונמלא כוח וגבורה, ויהודי דמשק לא יכלו להפריך את טענותיו והוכחותיו שישוע באמת המשיח. 23 כעבור זמן-מה החליטו מנהיגי היהודים להרוג את שאול. 24 אולם מישוהו גילה לשאול את מזימתם, ואמר לו שהמנהיגים הציבו שומרים בשערי העיר, יומם ולילה, כדי לתפסו ולהרגו. 25 לכן באותו לילה הבריחו אותו אחזים מהתלמידים אל מחוץ לעיר. הם הושיבו אותו בתוך סל גדול ושלשלוהו דרך פרצה אל מעבר לחומה.
- 26 שאול הגיע לירושלים וניסה להיפגש עם המאמינים המשיחיים, אך כולם פחדו מפניו, כי חשבו שהוא מרמה אותם.
- 27 בר-נבא בא לעזרתו של שאול ולקח אותו אל השליחים. הוא סיפר להם כיצד שאול ראה את האדון בדרך לדמשק, וכיצד שמע את דבריו. בר-נבא גם דיווח להם על הטפתו האמיצה והנלהבת של שאול בשם ישוע. 28 לשמע דברים אלה קיבלו אותו השליחים לשורותיהם, ומאז היה שאול תמיד עם המאמינים, והטיף בשם האדון באומץ לב. 29 שאול שוחח והתווכח גם עם היהודים דוברי היוונית, אולם הם זממו להרוג אותו. 30 כשנודע לשאר האחים על הסכנה הנשקפת לו, לקחו אותו לקיסריה, ומשם שלחוהו לביתו שבטרסוס.
- 31 בינתיים חדלו הרדיפות, וקהילות יהודה, הגליל והשומרון נהנו משקט ושלווה וגדלו בכוח ובמספר. רוח הקודש עודד את המאמינים, והם למדו להתהלך ביראת-ה'.
- 32 פטרוס נסע ממקום למקום כדי לבקר את הקהילות, ויום אחד בא לבקר את המאמינים בלוד. 33 הוא פגש שם אדם משותק בשם אניאס, שהיה מרותק למיטתו כשמונה שנים.
- 34 "אניאס," אמר לו פטרוס, "ישוע המשיח ריפא אותך! קום וסדר את מיטתך!" והוא נרפא מיד. 35 כל תושבי לוד והשרון ראו את הנס והאמינו באדון.

36 ביפו הייתה תלמידה אחת בשם צביה, שתמיד עשתה מעשי צדקה ועזרה בעיקר לעניים. 37 באותם ימים חלתה צביה ומתה. ידידיה טיהרו את הגופה והניחו אותה בעליית-הגג. 38 אולם כאשר נודע להם שפטרוס היה בקרבת המקום, מיהרו לשלוח שני אנשים ללוד, כדי לבקש ממנו שיבוא איתם ליפו. 39 בלי להתמהמה הלך איתם פטרוס ליפו, וכשנכנס אל הבית הובילו אותו מיד אל החדר שבו שכבה צביה. החדר היה מלא אלמנות בוכיות, אשר הראו זו לזו חולצות ושמלות שצביה תפרה למענן.

40 פטרוס ביקש מכולן לצאת מהחדר, ואז כרע על ברכיו והתפלל. לאחר מכן פנה אל הגופה וקרא: "צביה, קומי!" באותו רגע פקחה צביה את עיניה, ובראותה את פטרוס הזדקפה על מיטתה. 41 הוא הושיט את ידו ועזר לה לעמוד על רגליה. אחר כך קרא פטרוס לכל האחים ולכל האלמנות והציג את צביה לפניהם.

42 הידיעה המשמחת התפשטה במהירות בכל העיר, ואנשים רבים האמינו באדון. 43 פטרוס נשאר ביפו זמן רב והתגורר אצל מעבד-עורות בשם שמעון.

תזרה

10 מעשי השליחים

- 1 בקיסריה גר קצין רומאי בשם קורנליוס; הוא היה מפקד הגדוד האיטלקי שבמקום. 2 קורנליוס וכל בני-משפחתו היו אנשים אדוקים ויראי-אלוהים. הוא היה איש תפילה, ונהג לחלק מתנות ותרומות ביד נדיבה. 3 יום אחד, בשעה שלוש אחר-הצהריים, ראה קורנליוס לפתע מלאך ה' בחזיון. המלאך קרב אליו וקרא: "קורנליוס!"
- 4 קורנליוס הביט בו בפחד ושאל: "מה רצונך, אדוני?"
- והמלאך השיב: "אלוהים לא התעלם מתפילותיך ומנדיבות לבך! עליך לשלוח עתה מספר אנשים ליפו, כדי שימצאו את שמעון פטרוס אשר גר על חוף הים אצל שמעון מעבד-העורות, ויבקשו אותו לבוא אליך."
- 7 ברגע שנעלם המלאך קרא קורנליוס לשניים ממשרתיו ולאחד משומרי ראשו, שהיה גם הוא איש ירא אלוהים, 8 לאחר שסיפר להם את דבר החזיון שלח אותם ליפו.
- למחרת, בעוד השלושה מתקרבים אל העיר, עלה פטרוס על גג הבית כדי להתפלל. הייתה זאת שעת צהריים, ופטרוס, שהיה רעב, המתין לארוחתו. אולם עוד לפני שהייתה הארוחה מוכנה נפלה עליו תרדמה. 11 הוא ראה את השמים נפתחים, ומתוכם ירד סדין גדול קשור בארבע קצותיו. 12 בתוך הסדין היו כל מיני חיות טמאות, נחשים ועופות דורסים.
- 13 "קום, פטרוס; שחט ואכול!" קרא קול מן השמים.
- 14 "חס וחלילה, אדוני," קרא פטרוס. "מעולם לא אכלתי אוכל בלתי כשר!" 15 הקול דיבר אל פטרוס בשנית: "עליך לשמוע בקול אלוהים. אם אלוהים קורא למשהו טהור, אתה אל תקרא לו טמא!"
- 16 חזיון זה חזר ונשנה שלוש פעמים, ולאחר מכן הועלה הסדין חזרה לשמים. 17 פטרוס היה נבוך ומבולבל. מה פשר החזיון? מה עליו לעשות? בדיוק באותה שעה מצאו שליחיו של קורנליוס את ביתו של שמעון מעבד-העורות, ועמדו מאחורי השער. 18 "האם כאן גר שמעון פטרוס?" שאלו.
- 19 בינתיים, בעוד פטרוס מהרהר בחזיון ובפשרו, אמר אליו רוח הקודש: "שלושה אנשים באו הנה לפגוש אותך. 20 רד למטה ולך אתם, כי אני שלחתי אותם."
- 21 פטרוס ירד למטה, וכשראה את השלושה אמר: "אני האיש אשר אתם מחפשים. מה רצונכם?"
- 22 "קורנליוס הקצין הרומאי שלח אותנו אליך," השיבו השלושה. "קורנליוס הוא איש ירא אלוהים, טוב-לב, נדיב ומכובד על ידי כל היהודים. מלאך ה' נגלה אליו בחזיון וציווה עליו להזמין אותך לביתו, כדי שתאמר לו מה עליו לעשות."
- 23 פטרוס הזמין אותם להיכנס אל הבית וללון אצלו בלילה. למחרת היום הוא יצא אתם לדרך, ומאמינים אחרים מיפו הצטרפו אליו.
- 24 כעבור יום הגיעה החבורה לקיסריה. קורנליוס שכבר ציפה לבואם, כינס בביתו את קרוביו וידידיו הטובים, כדי שגם הם יפגשו את פטרוס. 25 כשנכנס פטרוס אל הבית נפל קורנליוס על ברכיו והשתחוה לו.
- 26 "קום על רגליך," אמר לו פטרוס. "אני בן-אדם בדיוק כמוך!" 27 קורנליוס קם על רגליו ושוחח זמן-מה עם פטרוס. לאחר מכן נכנסו שניהם אל חדר האורחים - שם נתאספו רבים.
- 28 פטרוס פנה אל הנוכחים ואמר: "אתם יודעים שאסור ליהודי להיכנס לביתו של גוי. אולם אלוהים הראה לי בחזיון שאסור להתייחס אל שום אדם כאילו הוא טמא או נחות ממני. 29 משום כך הסכמתי לבוא הנה מיד כשקראתם לי. אך האם מותר לי עתה לשאול מה אתם רוצים?"
- 30 "לפני ארבעה ימים," החל קורנליוס להסביר, "החל קורנליוס להסביר, "התפללתי בביתי כרגיל, ובערך בשעה הזאת - בשעה שלוש - עמד לפני לפתע אדם לבוש גלימה זוהרת, 31 ואמר אלי: 'קורנליוס, אלוהים לא התעלם מתפילותיך ומנדיבות לבך! 32 עליך לשלוח עתה מספר אנשים ליפו, כדי שימצאו את שמעון פטרוס, אשר גר על חוף הים אצל שמעון מעבד-העורות, ויבקשו אותו לבוא אליך.' 33 ובכן, מיד שלחתי לקרוא לך, ויפה מצדך שהזדרזת לבוא. הנה כולנו לפניך, מצפים לשמוע מפיך מה שציווה עליך אלוהים לומר לנו."
- 34 פתח פטרוס ואמר: "עתה אני רואה בבירור שאלוהים אינו מאפיל, 35 אלא כל אדם הירא את אלוהים ועושה מעשים טובים מוצא-חן בעיני אלוהים, בין אם הוא יהודי או גוי. אני בטוח שכולכם שמעתם את הבשורה הטובה שבישר ה' לעם ישראל - שאפשר להתפייס עם אלוהים באמצעות ישוע המשיח, אשר הוא אדון כל הבריאה. מאז שהחל יוחנן להטביל את החוזרים בתשובה התפשטה הבשורה בכל הארץ - מהגליל ועד אזור יהודה. 38 ודאי שמעתם שאלוהים משח את ישוע מנצרת ברוח הקודש ובגבורה, שהוא הסתובב בארץ ועזר לבני-אדם, ושריפא את כל אלה שהיו כבולים על-ידי השטן,

משום שהאלוהים היה אתו.

39 "אנחנו, השליחים, עדים לכל המעשים שעשה ישוע בכל ארץ ישראל, כולל ירושלים, עד אשר הומת על הצלב. אולם שלושה ימים לאחר שנצלב החזירו אלוהים לחיים, והראה אותו לעיני אנשים מסוימים שבהם בחר מראש. אלוהים לא בחר את העדים האלה מבין הקהל הרחב, כי אם מבינינו. אנחנו אלה שאכלנו ושתינו איתו לאחר שקם מן המתים, 42 והוא שלח אותנו לבשר את הבשורה הטובה הזאת בכל מקום, ולהעיד שאלוהים הסמיך את ישוע לשפוט את החיים ואת המתים. 43 כל הנביאים כתבו עליו, ואמרו שכל המאמין בו ייסלחו לו כל חטאיו בזכותו."

44 לפני שסיים פטרוס את דבריו צלח רוח הקודש על כל הנוכחים. 45 היהודים המשיחיים, שבאו עם פטרוס מיפו, השתוממו לראות שמתנת רוח הקודש ניתנה גם לגויים. אולם לא היה ספק בכך, כי הם שמעו אותם מדברים בשפות בלתי מובנות ומהללים את אלוהים.

"אנשים אלה קיבלו עתה את רוח הקודש ממש כמונו!" קרא פטרוס. "האם מישהו מתנגד לכך שאטביל אותם במים?" 48 וכך הוא הטביל אותם בשם ישוע המשיח. לאחר מכן ביקש ממנו קורנליוס להישאר אצלם ימים אחדים.

[חזרה](#)

11 מעשי השליחים

- 1 עד מהרה נודע לשליחים ולשאר האחים ביהודה שגם הגויים נושעים על-ידי האמונה במשיח. 2 כשחזר פטרוס לירושלים החלו היהודים המשיחיים למתוח עליו ביקורת.
- 3 "אתה ביקרת בביתם של גויים, ואפילו אכלת איתם!" טענו.
- 4 ואז סיפר להם פטרוס את הסיפור כולו - מראשיתו ועד סופו:
- 5 "יום אחד בשעה שהתפללתי ביפו ראיתי חזיון: סדין גדול, קשור בארבע קצותיו, הורד מן השמים. 6 בתוך הסדין היו כל מיני חיות, זוחלים ועופות טרפים. 7 לאחר מכן שמעתי קול שציווה עלי: 'קום, פטרוס, שחט ואכול כל מה שאתה רוצה!'"
- 8 "חס וחלילה, אדוני! ענית. 'מעולם לא אכלתי אוכל טמא!'"
- 9 "אולם אותו קול חזר ואמר: 'עליך לשמוע בקול אלוהים! אם אלוהים אומר שמהו מסוים טהור, סימן שהוא טהור!'"
- 10 "חזיון זה חזר ונשנה שלוש פעמים, ולאחר מכן הועלה הסדין לשמים. 11 באותה שעה הגיעו אל הבית שבו התארחתי שלושה אנשים שנשלחו מקיסריה, 12 ורוח הקודש אמר לי ללכת איתם ללא היסוס, למרות היותם גויים! ששת האחים האלה הצטרפו אלי, וכעבור יום הגענו לקיסריה - לביתו של האדם ששלח את שלושה. 13 הוא סיפר לנו שמלאך ה' נגלה אליו וציווה עליו לשלוח אנשים ליפו, כדי למצוא את שמעון פטרוס. 14 'הוא יאמר לך ולבני ביתך כיצד תוכל להיושע!' אמר לו המלאך.
- 15 "כשהתחלתי לבשר להם צלח רוח הקודש על הנאספים, בדיוק כפי שצלח עלינו בתחילה. 16 ואז נזכרתי בדברי האדון: 'יוחנן הטביל אתכם במים, אולם עוד זמן-מה תיטבלו ברוח הקודש.' 17 ואם אלוהים נתן לגויים האלה אותה המתנה שנתן לנו, כשהאמנו באדון ישוע המשיח, מי אני שאתווכח אתו?"
- 18 דבריו של פטרוס השביעו את רצונם של היהודים המשיחיים, והם החלו להלל ולשבח את האלוהים. "כן", אמרו, "גם לגויים העניק אלוהים את הזכות לחזור בתשובה ולקבל חיי נצח!"
- 19 המאמינים אשר נמלטו מירושלים, בעת הרדיפה שהחלה לאחר מותו של סטפנוס, הגיעו בינתיים עד צור וצידון, קפריסין ואנטיוכיה. בכל מקום הם הכריזו על הבשורה, אבל רק ליהודים. 20 אך מאמינים אחדים, שנסעו מקפריסין וקוריניה לאנטיוכיה, סיפרו גם לכמה יוונים על האדון ישוע. 21 האדון ברך את מאמציהם, וגויים רבים האמינו באדון ישוע.
- 22 כששמעו על כך חברי הקהילה בירושלים, שלחו את בר-נבא לאנטיוכיה כדי לעזור למאמינים החדשים. 23 כשהגיע בר-נבא לאנטיוכיה וראה את מעשיו הנפלאים של ה', הוא נמלא שמחה רבה ועודד את המאמינים לדבוק באדון בכל מחיר.
- 24 בר-נבא היה אדם טוב לב, מלא רוח הקודש ובעל אמונה חזקה. באותה עת נוספו אנשים רבים לקהל המאמינים.
- 25 לאחר מכן נסע בר-נבא לטרסוס כדי לחפש את שאול, 26 וכשמצא אותו, חזר עמו לאנטיוכיה. השניים נשאר באנטיוכיה שנה שלמה ולימדו את המאמינים החדשים והרבים (שם, באנטיוכיה, החלו לכנות את תלמידי ישוע המשיח בשם "משיחיים").
- 27 באותה תקופה באו לאנטיוכיה נביאים אחדים מירושלים. 28 אחד מהם, אגבוס שמו, קם באחת האספות וניבא, בהשראת רוח הקודש, שרעב כבד יבוא על כל האימפריה הרומאית (נבואתו התגשמה בתקופת שלטונו של קלודיוס).
- 29 משום כך החליטו המאמינים באנטיוכיה לשלוח עזרה כספית לאחיהם ביהודה, כל אחד כפי יכולתו. 30 לאחר שאספו את התרומות מסרו אותן לבר-נבא ולשאול, כדי שיביאו אותן לזקני הקהילה בירושלים.

[חזרה](#)

12 מעשי השליחים

1 באותם הימים התנכל המלך הורדוס למאמינים אחדים, 2 אף הוציא להורג את יעקב השליח, אחיו של יוחנן. 3 כשראה הורדוס שהדבר מצא-חן בעיני מנהיגי היהודים, אסר את פטרוס באמצע חג הפסח. 4 הורדוס התכוון להעמיד את פטרוס למשפט פומבי בתום החג, ועל כן השליך אותו בינתיים לכלא והפקיד עליו שישה-עשר שומרים. 5 אולם הקהילה התפללה בעד פטרוס ללא הרף בעת מעצרו.

6 בלילה שקדם למשפט הפומבי ישן פטרוס בין שני חיילים, כבול בשרשרת כפולה, והשומרים שמרו בזהירות על פתח הכלא. 7 לפתע זרח אור בתוך התא, ומלאך ה' עמד לצידו של פטרוס. המלאך נגע בירכו של פטרוס והעירו משנתו. "קום, מהר!" קרא המלאך. באותו רגע נפלו השרשרות מעל-ידיו. 8 "התלבש ונעל את נעליך", הוסיף המלאך, ופטרוס עשה. "עכשו לבש את מעילך ובוא אחרי!" פקד.

9 פטרוס יצא מהתא בעקבות המלאך, אולם כל הזמן חשב שזהו רק חלום או חזיון; הוא לא יכול היה להאמין שכל זה קורה לו במציאות! 10 הם חלפו על פני גוש התאים הראשון והשני, והגיעו אל שער הברזל הפונה לרחוב. השער נפתח לפניהם מעצמו, והם עברו דרכו. הם המשיכו ללכת עוד מרחק קצר, ולפתע נעלם המלאך.

11 פטרוס הבין לבסוף את המתרחש. "אין זה חלום!" אמר לעצמו. "אלוהים באמת שלח את מלאכו להציל אותי מיד הורדוס וממזימותיהם של היהודים!" 12 לאחר שעיקל את הדבר במוחו הלך אל ביתה של מרים, אמו של יוחנן מרקוס. שם התאספו מאמינים רבים לתפילה.

13 פטרוס דפק על דלת הבית, ונערה בשם רודה ניגשה לראות מי זה. 14 כשהכירה את קולו של פטרוס היא שמחה כל-כך, עד ששכחה לפתוח את הדלת. היא מיהרה להיכנס אל הבית וסיפרה לכולם שפטרוס עומד בחוץ.

15 האחים לא האמינו לה. "יצאת מדעתך!" קראו. אולם מאחר שרודה עמדה על שלה, חשבו: "אולי זהו המלאך של פטרוס. הם ודאי הרגו אותו."

16 בינתיים המשיך פטרוס לדפוק על הדלת, וכשיצאו לבסוף האחים לפתוח את השער, הם הופתעו מאוד! 17 פטרוס אמר להם לשתוק, וסיפר להם כיצד חילץ אותו האדון מבית-הכלא. "ספרו זאת ליעקב ולאחים", ביקש מהם, והלך לו למקום בטוח יותר.

18 עם אור הבוקר שררה מבוכה גדולה בכלא: מה קרה לפטרוס? 19 הורדוס שלח את אנשיו לחפש את פטרוס, אך הם לא מצאו אותו. משום כך ציווה הורדוס לאסור את שישה-עשר השומרים, להעמידם לדין ולהוציאם להורג. לאחר מכן עזב את העיר ועבר לגור בקיסריה.

20 בהיותו בקיסריה הגיעה משלחת מהערים צור וצידון כדי לראותו. הורדוס לא היה ביחסים טובים עם תושבי הערים האלה, אולם חברי המשלחת התיידדו עם בלסטוס המזכיר של המחוז וביקשו שלום, כי מבחינה כלכלית הייתה ארצם תלויה במסחר עם ארצו של הורדוס. 21 נקבע להם ראיון עם הורדוס, וביום המיועד הוא לבש את בגדי מלכותו, ישב על כסא מפואר ונאם לפניהם. 22 בתום הנאום הריע לו הקהל בתשואות רמות וצעק: "זהו קולו של אל, ולא של בן-תמותה!"

23 באותו רגע הכה מלאך ה' את הורדוס במחלה קשה; גופו נמלא תולעים שכרסמו אותו, וכעבור זמן קצר מת, משום שקיבל את סגידת האנשים במקום שיחלוק את הכבוד לאלוהים.

24 בשורת הישועה של אלוהים התפשטה במהירות, ומאמינים רבים נוספו לקהילה.

25 לאחר שסיימו בר-נבא ושאל את שליחותם בירושלים, לקחו איתם את יוחנן מרקוס ושבו לאנטיוכיה.

[חזרה](#)

13 מעשי השליחים

- 1 אלה האנשים שנמנו עם המורים והנביאים בקהילת אנטיוכיה: בר-נבא, שמעון (המכונה "כושי"), לוקיוס (מקורניה), מנחם (אחיו החורג של הורדוס) ושאול (פולוס). 2 יום אחד בשעה שהתפללו לאלוהים וצמו, אמר להם רוח הקודש: "הקדישו לי את בר-נבא ואת שאול לביצוע משימה מיוחדת!" 3 הם הוסיפו להתפלל ולצום, ולאחר מכן סמכו את ידיהם על ראשיהם של שאול ובר-נבא, ברכו אותם ושלחו אותם לדרכם.
- 4 בהדרכת רוח הקודש ירדו השניים לסלוקיא, ומשם הפליגו לקפריסין. 5 הם עגנו בעיר סלמיס, ובישרו את דבר אלוהים בבתי-הכנסת (יוחנן מרקוס היה העוזר שלהם).
- 6 לאחר מכן המשיכו לבשר בכל רחבי האי, עד שהגיעו לעיר פפוס. בעיר זאת פגשו יהודי אחד, בר-ישוע שמו, שהיה נביא שקר ועסק בכישוף.
- 7 בר-ישוע היה ידיד למושל המקומי, סרגיוס פולוס. המושל, שהיה אדם נבון מאוד, הזמין את בר-נבא ופולוס לבקר אותו, משום שרצה לשמוע מפייהם את דבר האלוהים. 8 אולם המכשף הזה, שנקרא "אלימס", לא רצה שהמושל יגיע לאמונה, ולכן התערב בשיחה ודרש מהמושל לא לשים לב לדבריהם של שאול ובר-נבא.
- 9 אך שאול (הנקרא גם "פולוס"), אשר היה מלא ברוח הקודש, הביט בנביא השקר וקרא: 10 "בן בלייעל שכמוך! אתה מלא מרמה ופשע, ואויב מושבע של כל דבר טוב! האם לעולם לא תפסיק לסלף את דרכי האלוהים הישרים? 11 עתה שים לב כיצד יעניש אותך אלוהים: תוכה בעיוורון זמני, ולא תראה את אור השמש."
- באותו רגע כיסה ערפל את עיניו, והוא החל לגשש סביבו ולחפש מישהו שיוביל אותו בידו. 12 כשראה המושל את הנעשה, האמין באדון והשתומם על הכוח העצום של בשורת האלוהים.
- 13 פולוס ומלווי עזבו את פפוס, והפליגו בספינה לעיר פרגי שבמדינת פמפוליה. יוחנן מרקוס עזב אותם שם וחזר לירושלים, 14 ואילו פולוס ובר-נבא המשיכו לאנטיוכיה אשר בפסידיה.
- בשבת הלכו השניים לבית-הכנסת וישבו בין המתפללים. 15 לאחר קריאת פרשת השבוע מן התורה, וההפטרה מהנביאים, שלחו אליהם ראשי בית-הכנסת הודעה: "אחים, אם יש לכם דבר עידוד והדרכה בשבילנו, אתם מוזמנים לדבר!"
- 16 פולוס קם על רגליו, סימן לקהל שהוא עומד לדבר, ואמר: "אנשי ישראל, וכל הבוטחים בה' והמכבדים אותו, הרשו לי לפתוח בסקירה היסטורית קצרה. 17 "אלוהי העם הזה - אלוהי ישראל - בחר באבותינו וברך אותם מאוד בתקופת שהותם במצרים. ביד חזקה ובזרוע נטויה הוא הוציא אותם מעבדות לחירות, 18 וטיפל בהם במשך ארבעים שנות נדודיהם במדבר. 19 לאחר שהשמיד שבעה עמים בארץ כנען, הוא נתן לעם ישראל את הארץ לנחלה. כל זה ארך כ-450 שנה.
- 20 "לאחר מכן מינה עליהם אלוהים שופטים עד ימיו של שמואל הנביא.
- 21 בימיו של שמואל ביקש העם מלך, וה' נתן לו את שאול בן-קיש משבט בנימין, שמלך ארבעים שנה. 22 אולם ה' הוריד אותו מכסא מלכותו, והמליך תחתיו את דוד המלך, זה שה' אמר עליו: 'דוד בן-ישי הוא איש כלבבי, והוא יעשה את רצוני.' 23 ומזרעו של דוד הקים ה' לישראל את המושיע המובטח, את ישוע המשיח!
- 24 "עוד לפני בואו של ישוע קרא יוחנן לעם ישראל לשוב מחטאיו, לפנות אל ה' ולהיטבל במים. 25 כשסיים יוחנן את תפקידו, שאל את העם: 'האם אתם חושבים שאני המשיח? לא, אינני המשיח! אבל הוא עומד לבוא, ואיני ראוי אף להתיר את שרוכי נעליו!"
- 26 "אחי בני אברהם, ואחי הגויים היראים את האלוהים: ישועה זאת נועדה לכולנו! 27 תושבי ירושלים ומנהיגיהם לא הכירו את המשיח, ולא הבינו את דברי הנביאים אשר נקראו מדי שבת בבית-הכנסת. אף-על-פי-כן, כשהרגו אותו הם קיימו למעשה את דברי הנביאים. 28 למרות שלא הייתה להם כל סיבה מוצדקת להוציא את ישוע להורג, דרשו מפילטוס לצלוב אותו. 29 לאחר שקיימו את כל הנבואות הקשורות במותו, בלי שידעו זאת, הורידו אותו מעל הצלב וקברוהו.
- 30 "אולם אלוהים הקים את ישוע מן המתים, 31 ובימים שלאחר מכן הוא נראה פעמים רבות לעיני האנשים שליוו אותו מן הגליל לירושלים. מאז ועד היום לא פסקו האנשים האלה להעיד על כך בפומבי.
- "בר-נבא ואני מבשרים לכם עתה את הבשורה הטובה הזאת: את אשר הבטיח אלוהים לאבותינו, הוא הגשים לנו, צאצאיהם, על ידי תקומת ישוע. לכך מתכוון המזמור השני בתהילים: 'בני אתה, אני היום ילדתיך.'"
- 34 "אלוהים הבטיח להחזירו לחיים, כדי שלא ימות עוד לעולם. אלוהים ייתן לכם את הבטחותיו הנפלאים לדוד כמו שכתוב בישיעיה. 35 במזמור טז כתוב: 'לא תיתן חסידיך לראות שחת.' 36 פסוק זה אינו מתייחס לדוד, שהרי לאחר שדוד

שרת את בני דורו לפי רצון ה', הוא מת, נקבר וגופו נרקב. 37 פסוק זה מתייחס למישהו אחר - למישהו שאלוהים החזירו לחיים ושגופו כלל לא ניזוק מריקבון המוות.

38 "אחים, הקשיבו! באמצעות ישוע זה אתם יכולים לקבל סליחת חטאים. 39 כל מי שמאמין ובוטח בו משתחרר מכל אשמה, ואלוהים מצדיק אותו. התורה מעולם לא יכלה לשחרר אתכם מחטא ולהצדיקכם בעיני אלוהים. 40 היזהרו! אל תתנו לדברי הנביאים להתגשם בכם: 41 'ראו בגוים והביטו, והתמהו תמהו, כי פעל פעל בימיכם, לא תאמינו כי יספר'. כלומר, ראו והתפלאו, אתם הבזים לאמת! כי אלוהים עומד לעשות משהו בימיכם, אשר לא תאמינו בו כשיספרו לכם על כך."

42 כשיצאו פולוס ובר-נבא מבית-הכנסת, הזמינו אותם האנשים לשוב ולדבר אליהם בשבת הבאה. 43 בתום האסיפה בבית-הכנסת הלכו אחרי פולוס ובר-נבא הרבה יהודים וגויים יראי אלוהים. השניים שוחחו איתם ועודדו אותם לבטוח בחסדו של אלוהים.

44 בשבת שלאחר מכן התקהלה כמעט כל העיר בבית-הכנסת, כדי לשמוע את דבר ה' מפי פולוס ובר-נבא. 45 אולם כשראו מנהיגי היהודים את ההמון, נמלאו קנאה והכחישו את דבריו של פולוס בקללות ובגידופים.

46 אך פולוס ובר-נבא דיברו באומץ והצהירו: "הרגשנו שמחובתנו לבשר את דבר ה' קודם כל לכם - היהודים, אולם מכיוון שדחיתם אותו והוכחתם שאינכם ראויים לחיי נצח, נציע אותו לגויים! 47 כי כך ציווה עלינו אלוהים: 'ונתתיך לאור גוים, להיות ישועתי עד קצה הארץ'".

48 הגויים שמחו מאוד לשמוע את בשורת ה' מפי פולוס, וכל מי שנבחר לחיי נצח האמין. 49 וכך התפשט דבר ה' בכל הארץ.

50 אולם מנהיגי היהודים קוממו את הנשים המכובדות ואצילות נגד פולוס ובר-נבא. הם עוררו את ההמון לרדוף את פולוס ובר-נבא ולגרשם מן העיר. 51 השניים ניערו את אבק העיר מעל רגליהם והלכו לעיר איקניון, 52 ותלמידיהם באנטיוכיה נמלאו שמחה ורוח הקודש.

[חזרה](#)

14 מעשי השליחים

- 1 גם באיקניון הלכו פולוס ובר-נבא לבית-הכנסת. הם הטיפו את דבר ה' בעוצמה כה רבה, עד שיהודים וגויים רבים האמינו באדון.
- 2 אולם היהודים שדחו את בשורת אלוהים הסעירו את רגשות הגויים, ועוררו בלבם אי-אמון בפולוס ובר-נבא. 3 למרות זאת נשארו שם השניים זמן רב למדי, כשהם מבשרים את דבר ה' באומץ, ואלוהים אישר שאכן הם שליחיו על-ידי הניסים והנפלאות שחולל באמצעותם. 4 תושבי העיר היו חלוקים בדעותיהם: חלקם תמכו במנהיגים היהודים, וחלקם - בפולוס ובר-נבא.
- כאשר נודע לשני השליחים שהגויים, היהודים ומנהיגיהם תכננו להתנכל להם ולרגום אותם באבנים, מיהרו להימלט על נפשם. הם הגיעו לערי חבל לוקוניה: לוסטרה, דרבי וסביכותיהן, 7 וגם שם בישרו את הבשורה. 8 בלוסטרה הם ראו אדם שלא התהלך מעולם; רגליו היו משותקות מלידה. 9 פולוס שם לב לכך שהנכה מקשיב לדבריו בדריכות ובעניין רב, וכאשר גילה שיש בו אמונה להירפא, 10 קרא אליו: "קום על רגליך!" כהרף-עין קפץ האיש על רגליו והחל ללכת.
- 11 כשראה קהל הנוכחים את הנס שפולוס חולל, החלו כולם לקרוא בלשון הליקאונית: "אנשים אלה הם אלים בדמות בני-אדם!" 12 הם החליטו שבר-נבא הוא האל זאוס, ואילו פולוס, שהיה הדובר העיקרי - האל הרמס. 13 הכהן של זאוס, שמקדשו היה בפרבר העיר, הביא זרי פרחים ושוורים, כדי להקריבם בשער העיר לעיני ההמונים.
- 14 אולם כאשר הבינו פולוס ובר-נבא את מה שעומד להתרחש, קרעו את בגדיהם ורצו בתוך הקהל בצעקות: 15 "אנשים, מה אתם עושים? אנחנו בני-אדם בדיוק כמוכם! באנו לבשר לכם את הבשורה, כדי שאתם תפסיקו לסגוד לאילילים, ובמקום זאת להשתחוות לאלוהים האחד האמיתי, אשר ברא את השמים, את הארץ, את הים ואת כל אשר בהם. 16 אמנם בימי קדם הרשה ה' לגויים לחיות כרצונם, 17 אולם הוא תמיד העיד על עצמו במעשיו הטובים ובאהבתו אלינו: הוא שולח לנו, למשל, גשם ותבואות מבורכות; הוא מספק לנו אוכל וממלא את לבנו שמחה."
- 18 על אף דבריהם אלה הצליחו השניים רק בקושי רב לשכנע את הקהל שלא להקריב להם קורבנות.
- 19 ימים ספורים לאחר מכן הגיעו ללוסטרה יהודים אחדים מאנטיוכיה ומאיקניון, והפכו את קהל המעריצים להמון פרוע וצמא-דם, אשר רגם את פולוס באבנים. ההמונים חשבו שפולוס מת, ולכן גררו אותו אל מחוץ לעיר. 20 אולם לאחר שהתקבצו המאמינים סביבו הוא התאושש, קם על רגליו וחזר העירה.
- למחרת יצאו פולוס ובר-נבא לדרבי. 21 לאחר שבישרו שם את דבר ה' ועשו תלמידים רבים, חזרו השניים ללוסטרה, לאיקניון ולאנטיוכיה. 22 בערים אלה הם חיזקו את המאמינים, ועודדו אותם לדבוק באמונתם למרות הצרות והרדיפות. "רק דרך צרות רבות נוכל להיכנס למלכות האלוהים," הזכירו להם. 23 כמו כן מינו פולוס ובר-נבא זקני-קהילה בכל קהילה, ובצום ותפילה הפקידו אותם בידי האלוהים שבו בטחו.
- 24 לאחר מכן המשיכו השניים במסעם חזרה, ועברו דרך פיסידיה ופמפוליה.
- 25 הם הטיפו שוב בפרגיה, והמשיכו לאטליה.
- 26 לבסוף הפליגו בספינה לאנטיוכיה - העיר שממנה יצאו למסע, ואשר בה הופקדו בידי אלוהים לבצע את המלאכה שזוה עתה סיימו.
- 27 בהגיעם לאנטיוכיה כינסו את כל המאמינים, ומסרו להם דיווח מפורט על מסעם: כיצד ה' פעל באמצעותם, וכיצד פתח את שער האמונה גם לגויים. 28 פולוס ובר-נבא נשארו עם המאמינים באנטיוכיה זמן ממושך.

[חזרה](#)

15 מעשי השליחים

1 בזמן שבר-נבא ופולוס היו באנטיוכיה, הגיעו לשם מספר אנשים מיהודה, והחלו ללמד את המאמינים שאם לא יקפידו לקיים את ברית המילה כדת משה וישראל, לא יוכלו להיוושע. 2 פולוס ובר-נבא התווכחו איתם על כך בלהט רב, ולכן החליטה הקהילה המקומית לשלוח אותם לירושלים, יחד עם אחדים מחברי הקהילה, כדי לדון בשאלה זאת עם השליחים והזקנים שם. 3 הקהילה כולה ליוותה אותם אל מחוץ לעיר, והנציגים יצאו בדרכם לירושלים. הם התעכבו בדרך בערי החוף של לבנון ובשומרון, כדי לבקר את המאמינים, ולשמחת כולם סיפרו להם שגם הגויים חוזרים בתשובה.

4 בהגיעם לירושלים קיבלו את פניהם חברי הקהילה, השליחים והזקנים, ופולוס ובר-נבא דיווחו להם כיצד ה' פעל באמצעותם. 5 אולם מאמינים אחדים, שהשתייכו בעבר לכת הפרושים, קמו על רגליהם וטענו שכל המאמינים מבין הגויים חייבים לשמור את התורה ולקיים ברית מילה.

6 לכן כינסו השליחים והזקנים אסיפה מיוחדת כדי לדון בבעיה זאת.

7 לאחר דיון ארוך ומייגע קם שמעון על רגליו ופנה אל המאמינים: "אחים, כולכם יודעים שעוד לפני זמן רב בחר בי אלוהים לבשר לגויים את הבשורה, כדי שגם הם יאמינו בו. 8 אלוהים, המכיר והיודע את לב האדם, אישר שהוא מקבל גם את הגויים. כיצד הוא אישר זאת? בכך שנתן להם את רוח הקודש בדיוק כשם שנתן אותו לנו. 9 אלוהים לא הבדיל בינינו לביניהם, משום שהוא טיהר את לבם, על-ידי האמונה, בדיוק כפי שטיהר את לבנו. 10 האם אתם רוצים עתה לתקן את מעשיו של אלוהים? מדוע אתם מעמיסים על הגויים עול שאנחנו ואבותינו לא יכולנו לשאת? 11 האם אינכם מאמינים שכולנו נושענו באותה הדרך - כלומר בחסדו של האדון ישוע?" 12 הויכוח פסק, וכל האחים הקשיבו בדומיה לדיווח של פולוס ובר-נבא על הנסים והנפלאות שחולל אלוהים באמצעותם בין הגויים.

13 כשסיימו השניים את דיווחם נטל יעקב את רשות הדיבור. "אחים," אמר, "הקשיבו לדברי! 14 שמעון פטרוס הסביר לכם זה עתה כיצד אלוהים גילה תחילה את דאגתו לגויים, וכיצד בחר מקרבם אנשים שיאמינו בו ושיפארו את שמו. 15 עובדה זאת של ישועת הגויים עולה למעשה בקנה אחד עם דברי הנביאים. קחו למשל את נבואתו של עמוס: 16 'ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת, וגדרתי את פרציהן והריסותיו אקים, ובניתי כימי עולם, 17 למען ידרשו את-ה' שארית אדם וכל הגויים אשר נקרא שמי עליהם'. כלומר, אלוהים הבטיח לחדש את ברית דוד המופרת, כדי שגם הגויים - אלה שבחר בהם - יוושעו! 18 אלה דברי אלוהים אשר גילה אותם עוד לפני זמן רב.

19 "על כן אני פוסק שאל לנו לדרוש מהגויים השבים אל ה' לקיים את חוקי התורה. 20 הבה נסתפק בכך שנכתוב להם לא לאכול בשר שהוקרב לאילילים ולא בשר טרף של בעל חיים שנחנק, לא לאכול בשר עם דם, ולהתרחק מהזנות על כל צורתיה. 21 כי עוד מימי קדם נקראה תורת משה מדי שבת בבתי-כנסת בכל עיר ועיר."

22 השליחים, הזקנים וכל חברי הקהילה החליטו לשלוח משלחת לאנטיוכיה יחד עם פולוס ובר-נבא, כדי לדווח על החלטתם. הם בחרו בשניים ממנהיגי הקהילה, ביהודה (המכונה "בר-שבא") ובסילא, 23 ושלחו בידם את המכתב הבא: "מאת: השליחים, זקני הקהילה והאחים בירושלים.

"אל: אחינו המאמינים מן הגויים באנטיוכיה, בסוריה ובקיליקיה, שלום לכם! 24 "נודע לנו שמספר אנשים מקהילתנו בלבלו אתכם והטילו ספק בכם, אולם דעו לכם שלא אנחנו שלחנו אותם - הם באו אליכם על דעת עצמם. 25 משום כך החלטנו פה-אחד לשלוח אליכם שני נציגים רשמיים שלנו, יחד עם אחינו האהובים פולוס ובר-נבא. נציגים אלה, יהודה וסילא, אשר סיכנו את חייהם למען שם אדוננו ישוע המשיח, יאשרו לפניכם בעל-פה את החלטתנו.

"רוח הקודש ואנחנו מצאנו לנכון שלא להכביד עליכם בחובות מיותרים של שמירת מצוות התורה, אלא רק לדרוש מכם שתימנעו מאכילת מזון שהוקרב לאילילים, מאכילת בשר של בעל-חיים שנחנק, מאכילת בשר עם דם, ושתתרחקו מן הזנות. טוב תעשו אם תשמרו דברים אלה. - שלום לכם."

30 ארבעת הנציגים יצאו מיד לאנטיוכיה, כינסו שם אסיפה כללית של כל המשיחיים ונתנו להם את המכתב. 31 דברי המכתב שמחו מאוד את כל הקהילה באנטיוכיה.

32 יהודה וסילא, שהיו נביאים, דרשו באוזני הקהל דרשה ארוכה וחיזקו את אמונת האחים. 33 הם נשארו שם ימים אחדים, ולאחר מכן חזרו לירושלים עם דרישות שלום אל האחים אשר שלחו אותם. פולוס ובר-נבא נשארו באנטיוכיה, ועזרו למטיפים ולמורים המקומיים ללמד את דבר ה'.

36 כעבור ימים אחדים הציע פולוס לבר-נבא: "הבה נשוב ונבקר את אחינו בכל הערים שבהן בישרנו את דבר ה', כדי שנראה כיצד מתקדמים המאמינים החדשים." 37 בר-נבא הסכים, וביקש לצרף אליהם את יוחנן מרקוס. 38 אך רעיון זה

לא מצא-חן בעיני פולוס, כי יוחנן מרקוס זנח אותם לנפשם בעיר פמפוליה, ולא עזר להם לסיים את שליחותם. 39 לאחר ויכוח חריף בנושא זה החליטו השניים להיפרד. בר-נבא לקח את מרקוס והפליג איתו לקפריסין, ואילו פולוס בחר לקחת איתו את סילא. לאחר שקיבלו את ברכת האחים יצאו השניים בדרכם לסוריה וקילקיה, כדי לעודד את המאמינים שם.

[חזרה](#)

16 מעשי השליחים

1 פולוס וסילא הלכו תחילה לדרכי ומשמם ללוסטרה. בלוסטרה הם פגשו מאמין צעיר בשם טימותיוס. אמו הייתה יהודיה מאמינה, ואביו - יווני. מאחר שלטימותיוס היה שם טוב בין האחים בלוסטרה ובאיקניון, ביקש ממנו פולוס להילוות אליהם במסעם. מתוך התחשבות ברגשות יהודי הסביבה החליט פולוס למול את טימותיוס לפני צאתם לדרך, כי כולם ידעו שאביו יווני.

4 השלושה עברו מעיר לעיר ופרסמו את החלטת השליחים והזקנים בירושלים בנוגע למאמינים הגויים. 5 והקהילה המשיחית גדלה והתפתחה מיום ליום באמונה ובמספר.

6 לאחר מכן עברו פולוס ומלווי דרך פריגיה וגלטיה, כי רוח הקודש אמר להם שלא להיכנס לאסיה הקטנה באותו מסע. 7 הם עברו לאורך גבולות מיסיה, והתכוננו ללכת צפונה - לביתיניה, אך רוח ישוע אמר להם שלא. 8 לכן במקום ללכת לביתיניה הם עברו דרך מיסיה, והלכו לעיר טרואס. 9 באותו לילה נראה לפולוס חזיון: הוא ראה בחלומו איש ממקדוניה (שביוון) מתחנן לפניו: "אנא, בוא אלינו למקדוניה ועזור לנו!" 10 מיד לאחר חלומו של פולוס עמדנו לצאת למקדוניה, כי הגענו למסקנה שה' שולח אותנו לשם כדי לבשר את הבשורה.

11 עלינו על ספינה בטרואס והפלגנו לסמותרקה, ולמחרת נסענו לנפוליס. 12 משם הגענו לפיליפי, שהייתה המושבה הרומאית הקרובה ביותר לגבול המקדוני, ונשארנו שם ימים אחדים.

13 בשבת יצאנו מחוץ לעיר והלכנו אל שפת הנהר, שם נהגה קבוצה אחת להתאסף לתפילה. התיישבנו שם ולימדנו את הנשים שנכחו במקום. 14 אחת מהן הייתה לידיה מהעיר תיאטירה, שהייתה סוחרת בבדי ארגמן. לידיה הייתה אישה יראת אלוהים, ועתה, כשהקשיבה לדבריו של פולוס, פתח אלוהים את לבה והיא האמינה לכל מה שאמר. 15 היא נטבלה יחד עם כל בני-ביתה, וביקשה מאיתנו להתארח אצלה. "אם אתם חושבים שאני באמת מאמינה באדון", אמרה, "בואו והתארחו בביתי." היא הפצירה בנו עד שהסכמנו.

16 יום אחד, כשבאנו למקום התפילה שעל שפת הנהר, פגשנו שפחה צעירה אחוזת-רוח נחוש, שניבאה עתידות והרוויחה הרבה כסף לאדוניה. 17 היא רדפה אחרינו וצרחתה: "אנשים אלה הם עבדי ה'; הם באו לספר לכם דרך ישועה!"

18 למורת רוחו של פולוס נמשך הדבר יום אחר יום, עד שלבסוף פנה אל השד שבתוכה וקרא: "בשם ישוע המשיח אני מצווה עליך לצאת ממנה!" והשד יצא מתוכה באותו רגע.

19 כשראו בעליה שאבדה תקוותם להרוויח כסף קל ומהיר, תפסו את פולוס וסילא וגררו אותם אל השופטים אשר בכיכר השוק.

20 "היהודים האלה משחיתים את העיר שלנו!" צרחו. 21 "הם מלמדים את האזרחים לעשות דברים המנוגדים לחוק הרומאי!"

22 לשמע דברים אלה התנפל ההמון על פולוס וסילא, והשופטים ציוו להפשיטם ולהלקותם בשוטים. 23 לאחר שהצליפו על גבם ללא רחמים, השליכו את השניים לכלא, והסוהר נצטוו לשמור עליהם כעל בבת-עינינו (שאם לא כן יומת). 24 מאחר שהסוהר קיבל את הפקודה, השליך את השניים לצינוק ושם את רגליהם בסד.

25 בחצות הלילה התפללו פולוס וסילא ושרו לכבוד ה', וכל האסירים הקשיבו להם. 26 לפתע התחוללה רעידת אדמה חזקה שזעזעה את יסודות בית-הכלא. כל הדלתות נפתחו לרווחה, ואזיקיהם של כל האסירים ניתקו! 27 כשהתעורר הסוהר משנתו ומצא את כל דלתות הכלא פתוחות, היה בטוח שכל האסירים נמלטו, ולכן שלף מהר את חרבו כדי להתאבד. 28 אך פולוס צעק לעברו: "אל תהרוג את עצמך! כולנו כאן!"

29 בפחד וברעדה חיפש הסוהר נרות, רץ אל הצינוק ונפל לפני פולוס וסילא. 30 הוא הוציא אותם החוצה ושאל בתחינה: "רבותי, מה עלי לעשות כדי להיושע?"

31 "עליך להאמין באדון ישוע," השיבו השניים, "ואז תיושע - אתה וכל בני-ביתך בזכות האמונה!" 32 והם סיפרו לסוהר ולכל בני-ביתו את בשורת אלוהים. 33 באותה הזדמנות רחץ הסוהר את פצעייהם, ואחר כך נטבל עם כל בני ביתו. 34 לאחר מכן העלה אותם האיש לביתו וערך לפנייהם סעודה גדולה. מה רבה הייתה שמחתו ושמחת כל בני-ביתו על שכולם האמינו עתה בה! 35 למחרת בבוקר שלחו השופטים שוטרים אל הסוהר, ובפיהם הפקודה: שחרר את שני האסירים ותן להם ללכת!"

36 הסוהר מיהר אל פולוס ואמר: "השופטים ציוו עלי לשחרר אתכם; אתם חופשיים ללכת לדרככם!"

37 "בשום פנים ואופן לא!" השיב פולוס בהחלטיות. "למרות שאנחנו אזרחים רומאים ולא היינו אשמים בכל פשע, הכו אותנו בשוטים לעיני כל העם! לא די בכך שהכו אותנו בשוטים והשליכו אותנו לכלא ללא משפט, הם רוצים עתה לשלח אותנו מכאן בחשאי? שיבואו הנה בעצמם וישחררו אותנו!"

38 השוטרים מסרו לשופטים את דבריו של פולוס, וכשנודע להם שפולוס וסילא היו אזרחים רומאים, חששו לחייהם.

39 משום כך הזדרזו השופטים ללכת בעצמם לבית-הכלא, והתחננו לפני השניים שיואילו בטובם לעזוב את העיר.

40 פולוס וסילא יצאו מן הכלא וחזרו לביתה של לידיה. לאחר שעודדו את המאמינים שפגשו שם, הלכו השניים לדרכם.

[חזרה](#)

17 מעשי השליחים

1 פולוס וסילא עברו במסעם דרך ערי אמפיפוליס ואפולוניה, והגיעו לתסלוניקי - עיר שהיה בה בית-כנסת יהודי. 2 פולוס הלך כמנהגו לבית-הכנסת, ובמשך שלוש שבתות רצופות הסביר לנוכחים את הכתובים. 3 הוא הסביר להם את הנבואות בדבר סבלו של המשיח ותקומתו לחיים, והוכיח להם שישוע הוא המשיח. 4 חלק מהמאזינים שוכנעו והאמינו; ביניהם היו הרבה יוונים יראי-אלוהים והרבה נשים אצילות.

5 אולם מנהיגי היהודים נמלאו קנאה, ולכן הסיתו פושעים ובטלנים מן השוק לעורר מהומה בעיר. הם פרצו לביתו של יסון, במטרה לתפוס את פולוס וסילא ולהביאם לפני מועצת העיר.

6 מאחר שלא מצאו את השניים בתוך הבית, הם גררו החוצה את יסון ומאמינים אחרים והביאו אותם לפני המועצה. "פולוס וסילא גורמים לצרות ובעיות בכל העולם, ועכשיו הם רוצים להפוך גם את עירנו!" צרחו. 7 "ויסון זה הכניס אותם אל ביתו. הם בוגדים! הם טוענים שיש להם מלך אחר, ישוע, במקום הקיסר!"

האשמות אלה הסעירו את רוחם של אנשי-העיר ושל השופטים, ואלה שחררו אותם רק לאחר ששילמו דמי-ערבות.

10 באותו לילה הבריחו המאמינים את פולוס וסילא לברואה, והשניים שוב הלכו לבית-הכנסת כדי להטיף. 11 אנשי ברואה היו רחבי אופקים יותר מאנשי תסלוניקי והקשיבו לבשורה בשמחה. יום-יום הם למדו בעצמם את כתבי-הקודש, כדי לראות אם דבריהם של פולוס וסילא הם דברי אמת. 12 כתוצאה מכך האמינו רבים מהם, ביניהם נשים רמות מעלה וגברים רבים.

13 אולם כששמעו היהודים בתסלוניקי שפולוס מטיף את דבר ה' בברואה, מיהרו גם הם לשם כדי להסעיר את הרוחות. 14 המאמינים פעלו ללא דיחוי ושלחו את פולוס לחוף הים, בעוד שסילא וטימותיוס נשארו בעיר. 15 מלווי של פולוס הלכו איתו עד אתונה, ומשם חזרו לברואה. לפני שנפרדו ממנו מלווי ביקש מהם פולוס שיודיעו לסילא ולטימותיוס למהר לבוא אליו.

16 בזמן שפולוס חיכה להם באתונה, הוא נמלא צער למראה האלילים הרבים שמילאו את העיר. 17 הוא הלך לבית-הכנסת והתווכח על כך עם היהודים ועם הגויים שהתגיירו. הוא מצא לנכון להתווכח גם עם העוברים ושבים בכיכר השוק.

18 בין האנשים הרבים שאיתם התווכח היו גם פילוסופים אפיקורסים וסטואיים. כששמעו את דבריו של פולוס על תקומתו של ישוע מן המתים, הגיבו: "הוא סתם פטפטן!" או, "הוא עושה תעמולה לדת חדשה כלשהי!"

19 הם לקחו את פולוס לגבעת המשפט (שנקראה ביוונית "אריפגוס") ואמרו לו: "ספר לנו עוד קצת על הדת החדשה הזאת. 20 אתה מספר דברים מוזרים, והיינו רוצים לדעת מה פירושהם." 21 כאן עלי להסביר שאנשי אתונה, כולל הזרים שהיו שם, אהבו לבלות את זמנם בשיחה על רעיונות חדשים למיניהם.

22 פולוס עמד לפנייהם בגבעת המשפט ואמר: "אנשי אתונה, אני רואה שאתם אנשים אדוקים מאוד! 23 כשעברתי היום בחוצות עירכם ראיתי מזבחות רבים, ועל אחד מהם היה כתוב: 'לאל הבלתי-נדוע'. השתחוויתם לו בלי לדעת מי הוא, ועתה ברצוני לספר לכם עליו.

24 "הוא האל אשר ברא את העולם ואת כל אשר בו, והיות שהוא אדון השמים והארץ, אין הוא שוכן במקדש מעשה ידי-אדם. 25 כמו-כן אין ידי אדם יכולות לשרתו ולספק לו את צרכיו, משום שאין הוא זקוק לדבר! הוא עצמו נותן חיים ונשמה לכל דבר, וממלא כל מחסור שהוא. 26 מאדם אחד הוא ברא את כל בני-האדם בעולם, ולאחר מכן פיזר את העמים על פני כדור הארץ. הוא החליט מראש מי מהם יקום, מי ייפול ומתי, ואף קבע להם את גבולותיהם.

27 "בכל המעשים האלה הייתה לו מטרה אחת: שכל העמים יחפשו את אלוהים ויגששו אחריו עד שימצאו אותו - למרות שאין הוא רחוק מאף אחד מאיתנו! 28 אחד המשוררים שלכם ביטא זאת בשירו:

'כי בו אנחנו חיים ונעים וקיימים.

וגם אנחנו צאצאיו.'

29 ואם נכון הדבר, אזי אסור לנו לחשוב על אלוהים כאילו הוא מן פסל או אליל עשוי זהב, כסף או אבן! 30 אלוהים התעלם בעבר מבורותם של בני-האדם בנושא זה, אולם עתה הוא מצווה על כולם לחזור בתשובה ולעבוד אותו בלבד. 31 כי אלוהים קבע יום מסוים שבו ישפוט בצדק את העולם כולו על-ידי האיש שבו בחר. אלוהים אישר את הדבר לעיני כולם כשהקים איש זה מן המתים."

32 כאשר שמעו שפולוס מדבר על תחייתו של איש מת, החלו אחדים מהם לצחוק וללעוג, ואילו אחרים אמרו: "אנחנו

רוצים לשמוע עוד על כך?! " 33 בכך נסתיימה שיחתו של פולוס איתם, 34 אולם רק מעטים האמינו לדבריו והצטרפו אליו. ביניהם היו דיוניסיוס - חבר מועצת העיר, אישה אחת בשם דמריס ואחרים.

[חזרה](#)

18 מעשי השליחים

1 לאחר מכן עזב פולוס את אתונה ובא לקורינתוס. 2 שם הוא התוודע אל יהודי יליד פונטוס, בשם עקילס, אשר הגיע לא-מזמן מאיטליה יחד עם אשתו פריסקילה. עקילס ופריסקילה נמלטו למעשה מאיטליה, משום שהקיסר קלודיוס ציווה לגרש את כל היהודים מרומא. 3 מאחר שהזוג עסק במקצועו של פולוס - אריגת יריעות אוהלים - החליט פולוס לגור בביתם ולעבוד יחד איתם.

4 כל שבת ביקר פולוס בבית-הכנסת וניסה לשכנע בדבריו גם את היהודים וגם את היוונים. 5 לאחר שהגיעו סילא וטימותיוס ממקדוניה, הקדיש פולוס את כל זמנו להטפה ולהוכחת משיחתו של ישוע ליהודים. 6 אולם כשהתנגדו היהודים לפולוס וגידפו את ישוע, ניער פולוס את האבק מבגדיו ואמר: "דמכם בראשכם! עשיתי את המוטל עלי, ומצפוני נקי. מעתה ואילך אלך לגויים!"

7 הוא יצא מבית-הכנסת ועבר לגור בביתו של טיטוס יוסטוס, איש ירא-אלוהים שגר בקרבת מקום. 8 אולם קריספוס - ראש בית-הכנסת - וכל בני ביתו האמינו באדון. גם קורינתיים רבים שהקשיבו לפולוס האמינו לדבריו ונטבלו במים.

9 לילה אחד דיבר האדון ישוע אל פולוס בחזיון ואמר: "אל תפחד! המשך לבשר ואל תחזל, 10 כי אני איתך! איש לא יפגע בך לרעה, כי אנשים רבים בעיר הזאת שייכים לי."

11 וכך נשאר פולוס באותה עיר כשנה וחצי ולימד את דבר אלוהים. 12 אולם כשנתמנה גליון למושל אכיה, ארגנו היהודים הפגנת מחאה נגד פולוס, והעמידוהו לדין לפני המושל. 13 "האיש הזה מסית את בני-האדם לעבוד את אלוהים בדרך המנוגדת לחוק הרומאי!" האשימו אותו. 14 אולם עוד לפני שהספיק פולוס לפתוח את פיו ולהגן על עצמו, פנה גליון אל מאשימיו ואמר: "הקשיבו, יהודים: אילו הבאתם לפני מקרה פשע, הייתי חייב להקשיב לכם, 15 אולם כיוון שזוהי שאלה של הגדרות מילוליות, של שמות, מושגים ומונחים בנושא הדת שלכם, טפלו בכך אתם בעצמכם. אינני מעוניין לדון בעניין!" 16 והוא גירש אותם מאולם המשפט.

17 הם הלכו ותפסו את סוסתניס, שנבחר לא-מזמן לראש בית-הכנסת, הכו אותו ועשו בו שפטים לפני כסא המשפט, אך לגליון לא היה אכפת.

18 פולוס נשאר בקורינתוס עוד זמן-מה, ולאחר מכן נפרד לשלום מן המאמינים והפליג לסוריה יחד עם עקילס ופריסקילה. בקנכרי גילה פולוס את שער ראשו, משום שנדר נדר מסוים. 19 כשהגענו לנמל אפסוס, הוא הלך לבית-הכנסת כדי לשוחח עם היהודים. 20 הם ביקש ממנו להישאר אצלם עוד ימים אחדים, אך פולוס השיב שאין לו זמן לכך. "אני מוכרח להגיע לירושלים לפני החג," אמר להם. "אולם אם ירצה השם, אשוב לבקר אתכם."

פולוס הפליג לדרכו והגיע לקיסריה. הוא הלך לבקר את הקהילה, ולאחר מכן המשיך לאנטיוכיה. 23 לאחר ששהה זמן-מה באנטיוכיה, המשיך בדרכו ועבר באזור גלטיה ובפריגיה. בכל מקום ביקר אצל המאמינים, עודד אותם ועזר להם להתחזק באמונתם.

24 באותם ימים הגיע לאפסוס יהודי יליד אלכסנדריה, אפולוס שמו, אשר היה מטיף ומורה מוכשר ובקיא בתנ"ך. הוא היה מלומד בדרך האדון, ולימד היטב על-אודות ישוע, אבל ידע על טבילת יוחנן בלבד. בהתלהבות רבה ובאומץ לב הטיף אפולוס בבית הכנסת: עקילס ופריסקילה שמעו את דרשתו המרשימה והזמינו אותו לביתם והסבירו לו את דרך אלוהים ביתר דיוק.

27 אפולוס החליט לנסוע ליוון, והאחים עודדו אותו לעשות כן. הם כתבו מכתב למאמינים ביוון וביקשו מהם לקבלו בחמימות. לאחר שהגיע ליוון השתמש בו אלוהים לחיזוק הקהילה המקומית, 28 מפני שהצליח לסתור את טענות היהודים בוויכוחים פומביים, והוכיח לכולם, מתוך הכתוב בתנ"ך, שישוע הוא המשיח.

[חזרה](#)

19 מעשי השליחים

- 1 בזמן שאפולוס היה בקורינתוס עבר פולוס בכל רחבי אסיה הקטנה, וכשהגיע לאפסוס פגש תלמידים אחדים. 2 "האם קיבלתם את רוח הקודש כשהאמנתם?" שאל אותם.
- "לא", ענו. "למה אתה מתכוון? מהו רוח הקודש?"
- 3 "אם כן, באיזו טבילה נטבלתם?" שאל פולוס. "על עיקרי האמונה שלימד יוחנן המטביל", השיבו התלמידים.
- 4 "טבילתו של יוחנן באה רק להוכיח את הרצון לשוב מן החטא ולהאמין באלוהים", הסביר להם פולוס, "ומי שנטבל חייב להאמין בישוע המשיח, שעל בואו ניבא יוחנן."
- 5 לשמע דברים אלה מיהרו התלמידים להיטבל בשם האדון ישוע המשיח. 6 כשסמך פולוס את ידיו עליהם, צלח עליהם רוח הקודש והם החלו להתנבא ולדבר בשפות בלתי-מובנות. 7 שנים-עשר איש נכחו באותו מעמד.
- 8 במשך שלושת החודשים הבאים הלך פולוס מדי שבת לבית-הכנסת, הטיף באומץ לב על אמונתו, ושכנע אנשים רבים להאמין בישוע המשיח. 9 אולם היו אנשים שדחו את בשורתו ודיברו בפומבי נגד ישוע. משום כך עזב פולוס את המקום וסרב לשוב ולדבר אליהם. הוא הוציא מתוכם את המאמינים המשיחיים, ולימד אותם מדי יום בבית-המדרש "טירנוס".
- 10 הדבר נמשך כשנתיים, עד שכל אדם באסיה הקטנה - יהודי וגוי - שמע את בשורת ה'. 11 מה נפלאים היו הניסים שחולל אלוהים באמצעות פולוס! 12 כאשר הונחו ממחטותיו או חולצותיו על החולים, נעלמו מיד המחלות, והרוחות הרעות עזבו אותם.
- 13 מספר נוודים יהודים, אשר נדדו ממקום למקום וגירשו שדים ורוחות רעות, החליטו לנסות לגרש את השדים והרוחות בשם האדון ישוע. הם החליטו להשתמש בלחש הבא: "בשם אותו ישוע שעליו מבשר פולוס, אני מצווה עליך לצאת!"
- 14 בין המלחשים האלה היו שבעת בניו של סקווה, שהיה אחד מראשי הכוהנים. 15 אולם כשניסו להשתמש בלחש זה כדי לגרש שד מאדם אחד, השיב להם השד: "אני מכיר את ישוע ואני מכיר את פולוס, אבל מי אתם?" 16 השד התנפל על שניים מהם והכה אותם נמרצות, עד שברחו מן הבית ההוא עירומים ופצועים.
- 17 סיפור המעשה התפשט במהירות רבה בין היהודים והגויים בכל אפסוס. פחד גדול שרר בעיר, ושם ישוע המשיח זכה לכבוד ולהערצה. מאמינים רבים שעסקו לפניו במעשי כישוף למיניהם התוודו על מעשיהם בפומבי. הם הביאו את ספרי הכישופים ואת הקמעות שלהם, ושרפו אותם באש לעיני כולם (מישהו העריך את שווי הספרים האלה בכ- 100,000 שקלים). 20 מעשה זה של המאמינים הוכיח שדבר ה' חדר עמוק ללב האנשים באזור כולו.
- 21 לאחר מאורעות אלה החליט פולוס לחצות את יוון בדרכו לירושלים. "אחרי כן", אמר, "עלי ללכת לרומא." 22 הוא שלח לפניו ליוון את שני עוזריו, טימותיוס ואריסטוס, והוא עצמו נשאר בינתיים באסיה הקטנה.
- 23 באותו זמן התפתחה באפסוס מהומה גדולה הקשורה במאמינים המשיחיים. 24 המהומה החלה בגלל צורף בשם דמטריוס, אשר היה בעל מפעל לייצור דגמי כסף של מקדש האלילה היוונית ארטמיס. הוא העסיק פועלים רבים ושילם להם משכורת גבוהה. 25 דמטריוס כינס את פועליו ופועלים אחרים שעסקו באותו מקצוע, ופנה אליהם:
- "רבותי, מלאכה זאת היא כל פרנסתנו. 26 אתם רואים ושומעים בעצמכם מה עושה פולוס זה. הוא הצליח לפתות אנשים רבים להאמין שאלילים מעשה ידי-אדם אינם אלוהים כלל, וכתוצאה מכך יורד היקף המכירות שלנו! הוא פיתה את האנשים לא רק באפסוס, כי אם בכל הארץ! 27 אינני מדבר אך ורק על הצד העסקי של העניין, על אבדן הכנסתנו וקיפוח פרנסתנו; חשבו לרגע על הסכנה שבאבדן יוקרתה של האלה הגדולה ארטמיס! תוך זמן קצר לא יהיה כל ערך למקדשה של ארטמיס, אשר שמה יצא לתהילה לא רק בארצנו, אלא בעולם כולו!"
- 28 דברים אלה עוררו את זעמם של הפועלים, והם החלו לצרוח: "גדולה היא ארטמיס של האפסים!"
- 29 עד מהרה הייתה מהומה ברחבי העיר. ההמונים תפסו את גיוס ואריסטרכוס ממקדוניה, שהיו מלוויי של פולוס, וגררו אותם אל האמפיתיאטרון כדי להעמידם לדין. 30 פולוס רצה ללכת ולדבר אל ההמון, אולם התלמידים לא הניחו לו.
- 31 אפילו מספר קצינים רומאים מהאזור, שהיו אוהדי של פולוס, הזהירו אותו; הם הודיעו לו שלא יסכן את חייו ושלא יעז ללכת לאמפיתיאטרון.
- 32 בתוך האמפיתיאטרון הייתה מהומה; זה צועק דבר אחד, וזה צועק דבר אחר; איש לא שמע את דברי רעהו. למעשה רוב האנשים לא ידעו כלל מדוע התאספו שם!
- 33 אחדים הגיעו למסקנה שאלכסנדר היה אשם בכל, מפני שהיהודים דחפו אותו קדימה. אלכסנדר הניף את ידו וביקש

שקט, כדי שיוכל לדבר. 34 אולם משנוכח הקהל לדעת שהוא יהודי, החלו כולם לצעוק: "גדולה היא ארטמיס של האפסים! גדולה היא ארטמיס של האפסים!" צעקותיהם נמשכו שעתים שלמות.

35 בסופו של דבר הצליח מזכיר העיר להשתיק את ההמון הזועם. "אנשי אפסוס", פתח ואמר, "הרי כל אחד יודע שאפסוס היא המרכז הדתי של פולחן האלה הגדולה ארטמיס, אשר הפסל שלה ירד אלינו מהשמים. 36 הואיל ואיש אינו חולק על עובדה זאת, עליכם להירגע ולא לנהוג בפזיזות ובקלות ראש! 37 אתם הבאתם הנה אנשים אשר לא שדדו דבר ממקדשה של ארטמיס, ואף לא חיללו את כבודה. 38 אם לדמטריוס ולפועליו יש טענות נגדם, שיתבעו אותם לדין! הרי בתי-הדין שלנו פתוחים לקהל בשעות הרגילות, והשופטים יכולים לדון בעניין ללא דיחוי. 39 אם יש לכם תלונות בעניינים אחרים, עליכם לנהוג לפי המקובל ולהביא אותן לפני מועצת העיר. 40 כולנו נמצאים עתה בסכנה, כי הממשל הרומאי עלול לדרוש מאיתנו דין וחשבון על ההתפרעות הזאת, שאין לה שום הצדקה. ואם הממשל ידרוש הסבר, לא יהיה לנו מה לומר!" 41 כשסיים לדבר, שלח את ההמונים לבתיהם.

חזרה

20 מעשי השליחים

- 1 לאחר ששככה הסערה אסף פולוס את התלמידים, וכדברי עידוד נפרד מהם לשלום ויצא בדרכו למקדוניה. 2 בכל הערים שבהן עבר הוא לימד את המאמינים את דבר ה', ולבסוף הגיע ליוון. 3 כעבור שלושה חודשים התכונן פולוס ללכת לסוריה, אולם משנודע לו שהיהודים תכננו להתנקש בחייו, החליט לסטות מדרכו ולנסוע קודם צפונה, למקדוניה.
- 4 מספר אנשים ליוו את פולוס עד אסיה הקטנה: סופטרוס בן-פורוס מברואה; ארסטרכוס וסקונדוס מתסלוניקי; גיוס מדרבי; טימותיוס; וטוכיקוס וטרופימוס אשר חזרו לבתיהם באסיה הקטנה. 5 כל אלה הלכו לפנינו וחיכו לנו בטרואס.
- 6 בתום חג הפסח עלינו על ספינה בפיליפי, שבצפון יוון, וכעבור חמישה ימים הגענו לטרואס, שם נשארנו שבוע ימים.
- 7 במוצאי שבת התאספנו יחד לבצוע לחם, ופולוס, שעמד לצאת לדרכו למחרת בבוקר, דרש דרשה שנמשכה עד חצות.
- 8 חדר-העלייה שבו התאספנו היה מואר בנרות רבים. 9 כל אותו זמן ישב אבטוכוס הצעיר על אדן החלון, ומכיוון שפולוס האריך בדבריו, נפלה עליו תרדמה. לפתע איבד אבטוכוס את שיווי משקלו ונפל ארצה מן הקומה השלישית ומת בו במקום. פולוס רץ למטה ולקח את הבחור בזרועותיו. "אל תדאגו", הרגיע אותם, "יש בו רוח חיים והוא יהיה בסדר!" ואכן הכרתו שבה אליו. שמחה גדולה מילאה את כל הקהילה. כולם חזרו לעליית-הגג. פולוס אכל ולאחר מכן פתח בדרשה נוספת שנמשכה עד אור הבוקר, ואז ניפרד מהם לשלום.
- 13 פולוס המשיך ברגל לאסוס, ואילו אנחנו הגענו לשם לפנינו בספינה. 14 כאשר הצטרף אלינו באסוס, הפלגנו יחד למיטוליני. 15 למחרת הפלגנו דרך כיוס, ביום השלישי עגנו בסמוס (בלילה ישנו בטרוגוליון), וביום הרביעי הגענו למיילטוס.
- 16 פולוס סרב להתעכב הפעם באפסוס, כי רצה להגיע לירושלים לקראת חג השבועות, אם יעלה הדבר בידו. 17 אולם בהגיענו למיילטוס שלח פולוס הודעה לזקני הקהילה באפסוס, וביקש מהם לבוא לפגוש אותו שם.
- 18 כשהגיעו, אמר להם: "אתם יודעים היטב שמהיום הראשון שדרכתי על אדמת אסיה ועד היום הזה, 19 עשיתי את עבודת האדון בענווה - ואפילו בדמעות - למרות הצרות שגרמו לי נוכלים מבין היהודים. 20 ובכל זאת, מעולם לא פחדתי לומר לכם את האמת; לימדתי אתכם והטפתי לכם בציבור ובבתים פרטיים. 21 בישרתי לכם בשורה אחת ליהודים ולגויים גם יחד, שעליהם להפסיק לחטוא, לחזור בתשובה, ולפנות לאלוהים באמצעות האמונה בישוע המשיח אדוננו.
- 22 "עתה אני הולך לירושלים, כי עלי לציית לרוח הקודש המדריך אותי, אולם איני יודע מה מצפה לי שם. 23 אני יודע רק דבר אחד: שבכל עיר רוח הקודש מזהיר אותי מפני העינויים והמאסר המצפים לי. 24 אולם לחיי אין כל ערך אם לא אבצע את המשימה שהטיל עלי ישוע אדוננו: לספר לכולם על אהבת אלוהים ועל חסדו.
- 25 "אני בטוח שאף אחד מכם - אשר שמעתם מפי את דבר ה' - לא ישוב לראותי, 26 ומשום כך עלי לומר לכם: מצפוני נקי בנוגע לכל אחד ואחד מכם! 27 כי מעולם לא היססתי לבשר לכם את דבר האלוהים.
- 28 "השגיוחו על עצמכם ועל הצאן שרוח הקודש הטיל עליכם את האחריות עליה - אשר הן קהילת אלוהים שקנה במחיר דמו. 29 אני יודע היטב שלאחר לכתי מכאן יופיעו ביניכם מורי שקר, אשר יהיו כזאבים אכזריים ולא יחוסו על העדר. 30 אפילו אחדים מכם יסלפו את האמת כדי למשוך אחריהם תלמידים. 31 לכן היזהרו! זכרו שבמשך שלוש שנים לא חדלתי להשגיח עליכם יומם ולילה, ואף שפכתי דמעות רבות בגללכם.
- 32 עתה אני מפקיד אתכם בידי אלוהים ודברו הנפלא, אשר בכוחו לבנות את אמונתכם ולתת לכם את הנחלה השמורה לבניו.
- 33 "מעולם לא השתוקקתי לכסף או לבגדים יקרים. 34 כולכם יודעים שבמו ידי עבדתי ופרנסתי את עצמי ואת בני-לוותי. 35 אתם גם יודעים שתמיד שימשתי לכם דוגמה בהגישי עזרה לעניים, משום שזכרתי את דברי אדוננו ישוע המשיח: מוטב לתת מאשר לקבל!"
- 36 כשסיים פולוס את דבריו, כרע על ברכיו והתפלל איתם. 37 כולם בכו בעת שחיבקו אותו ונשקו לו נשיקת פרידה.
- 38 יותר מכל הם הצטערו על שאמר להם שלא ישובו לראותו. לאחר מכן ליוו אותו כולם אל האונייה.

21 מעשי השליחים

- 1 לאחר שנפרדנו מזקני קהילת אפסוס, הפלגנו ישר לקוס. למחרת הגענו לרודוס, ומשם - לפטרה. 2 בפטרה עלינו על אונייה שהפליגה לפניקיה שבסוריה. 3 ראינו את האי קפריסין לשמאלנו, והמשכנו לנמל צור - שם נפרק מטען הספינה. 4 ירדנו לחוף וחיפשנו את המאמינים המקומיים. כשמצאנו אותם, נשארנו איתם שבוע ימים. המאמינים האלה שמעו מרוח הקודש שפולוס יסבול בירושלים ועל כן הם הזהירו אותנו שלא יעלה לשם. 5 כשהגיע זמננו לקיצו עזבנו את צור והמשכנו בדרכנו. כל חברי הקהילה ליוו אותנו לספינה, כולל הנשים והילדים, וכאשר הגענו לחוף התפללנו. 6 לאחר פרידה נרגשת עלינו לספינה, והם חזרו לבתיהם.
- 7 התחנה הבאה שלנו, לאחר שעזבנו את צור, הייתה עכו. גם שם שאלנו לשלום האחים, אולם התעכבנו אצלם יום אחד בלבד. 8 משם נסענו לקיסריה, והלכנו לביתו של פיליפוס המבשר, שהיה אחד משבעת השמשים הראשונים. 9 היו לו ארבע בנות רווקות שהיו נביאות.
- 10 לאחר ששהינו שם מספר ימים בא לבקר אותנו אה אחד מיהודה, אגבוס שמו, שגם הוא היה נביא. 11 אגבוס לקח את חגורתו של פולוס, כפת בה את ידיו ורגליו ואמר: "רוח הקודש אומר: ככה יאסרו יהודי ירושלים את בעל החגורה הזאת, ויסגירו אותו לידי הרומאים!" 12 לשמע דברים אלה ביקשנו כולנו מפולוס - גם חברי הקהילה המקומית וגם מלווייו - שלא יעלה לירושלים.
- 13 אולם פולוס השיב: "לשם מה הבכי הזה? אתם ממש שוברים את לבי! הרי אני מוכן לא רק להיאסר בירושלים, אלא אף למות על קידוש שמו של האדון ישוע המשיח!" 14 בראותנו שאי-אפשר לשכנע אותו, הפסקנו להפציר בו ואמרנו: "ייעשה רצון ה'!"
- 15 כעבור זמן קצר ארזנו את חפצינו ועלינו לירושלים. 16 מאמינים אחדים מקיסריה ליוו אותנו בדרכנו, וכשהגענו לירושלים התארחנו בביתו של מנסון, יליד קפריסין ומאמין ותיק. 17 כל המאמינים בעיר קיבלו את פנינו בחמימות ובלבביות רבה.
- 18 למחרת הלכנו עם פולוס לבקר את יעקב; וכל זקני הקהילה היו שם. 19 לאחר חילופי ברכות סיפר להם פולוס על המעשים הנפלאים שעשה אלוהים באמצעותו בין הגויים.
- 20 הם הודו לאלוהים, ולאחר מכן אמרו: "אחינו היקר, אתה יודע שגם אלפי יהודים האמינו במשיח, וכולם קנאים לתורה. 21 היהודים המשיחיים כאן בירושלים שמעו שאתה מתנגד לתורת-משה ולמנהגי ישראל, ושאתה אוסר על המאמינים למול את בניהם. 22 מה לעשות? הרי עוד מעט ישמעו כולם שאתה נמצא בעיר.
- 23 "יש לנו הצעה: יש בינינו ארבעה אנשים שעומדים לפני סיוע תקופת נדר הנזירות שלהם. 24 לך איתם לבית-המקדש, קיים את טקס ההיטהרות, ושלם בעד התגלחות שלהם. כך יידעו כולם שלא זו בלבד שאינך מתנגד למנהגי היהודים, אתה עצמך מקיים את התורה, ודעתך כדעתם בעניין הזה.
- 25 "באשר למאמינים המשיחיים מבין הגויים - אנו דורשים מהם לקיים את המנהגים שעליהם כתבנו להם: לא לאכול מזון שהוקרב לאילילים, לא לאכול בשר טרף, לא לאכול בשר עם דם ולהימנע מזנות."
- 26 פולוס הסכים להצעתם, ולמחרת הלך עם הארבעה לבית המקדש כדי לקיים את הטקס ולקבוע את תאריך הקרבת קרבן עבור כל אחד מהם, בתום שבעת ימי הטהרה.
- 27 אולם עוד לפני שחלפו שבעת הימים הבחינו בו במקדש מספר יהודים מאסיה, והסיתו נגדו את ההמון. הם תפסו בו וצרחו: 28 "אנשי ישראל! עזרו לנו! זהו האיש המסית את כולם נגד עמנו! הוא מצווה על כולם להפר את התורה! הוא גם מדבר נגד בית-המקדש הזה, ומטמא אותו בגויים שהוא מביא לתוכו!" 29 הם אמרו דברים אלה משום שבאותו יום ראו את פולוס בחברת טרופימוס, גוי מאפסוס, והניחו שפולוס הביאו אל המקדש.
- 30 האשמות אלה הציתו את האווירה בעיר, ועד מהרה פרצה מהומה. הם סחבו את פולוס אל מחוץ למקדש, ומיד ננעלו הדלתות מאחוריו. 31 בעוד ההמון מנסה להרוג את פולוס, נודע דבר המהומה למפקד החטיבה הרומאית בירושלים, 32 והוא ציווה מיד על חייליו וקציניו לרוץ אל ההמון. כשראו התוקפים את החיילים הרומאים, הם הרפו מפולוס. 33 המפקד עצר את פולוס וציווה לכבול אותו בשרשרת כפולה. לאחר מכן שאל את ההמון מי הוא ומה עשה. 34 אחדים צעקו דבר אחד, ואחרים צרחו דבר אחר. כשראה המפקד שאיננו יכול להבין דבר בגלל הרעש, ציווה להביא את פולוס אל המצודה. 35 כשהגיעו החיילים והאסיר אל המדרגות, נעשה ההמון אלים כל-כך, עד שהחיילים נאלצו לשאת את פולוס על

כתפיהם כדי להגן עליו. 36 ואילו ההמון נהר בעקבותיהם וצרח: "הרגו אותו!"

37 לפני שהוכנס פולוס אל המצודה הוא פנה אל המפקד ושאל: "האם מותר לי לומר לך כמה מילים?"

"אתה מדבר יוונית?" שאל המפקד בהפתעה. 38 "האם אינך המצרי שארגן לא מזמן מרד ומשך אחריו למדבר 4000 רוצחים?"

39 "לא", ענה פולוס, "אני יהודי מהעיר הגדולה טרסוס שבקיליקיה. אני רוצה לבקש את רשותך לדבר אל האנשים האלה."

40 המפקד נתן לו רשות לעשות כן, ופולוס נעמד על המדרגות ורמז לאנשים לשתוק. כשהשתררה דממה מוחלטת הוא פנה אליהם בעברית ואמר:

[חזרה](#)

22 מעשי השליחים

- 1 "אחי ואבותיי, הקשיבו נא לדברי ההגנה שלי." 2 כששמעו שהוא מדבר עברית נפלה דממה כבדה עוד יותר. 3 פולוס המשיך: "אני יהודי, יליד טרסוס שבקיליקיה, אולם חונכתי כאן בירושלים, בבית-מדרשו של רבן גמליאל, והוא שלימד אותי לשמור בקפידה את כל חוקי התורה ומצוותיה. הייתי קנאי לה' בכל מעשי, ממש כשם שאתם קנאים לו היום. 4 בזמנו רדפתי את המשיחיים עד מוות, כבלתי גברים ונשים והשלכתי אותם לכלא. 5 הכהן הגדול וכל אחד מחברי הסנהדרין יוכלו להעיד על כך, משום שביקשתי מהם מכתבים אל ראשי הקהילה היהודית בדמשק. מכתבים אלה העניקו לי את הסמכות לכבול כל משיחי שאמצא, ולהביאו לירושלים כדי שייענש.
- 6 "יום אחד בשעת הצהריים, כשהייתי בדרכי לדמשק, האיר עלי לפתע אור חזק מן השמים. 7 נפלתי על הארץ ושמעתי קול: 'שאל, שאל, מדוע אתה רודף אותי?'
- 8 "מי אתה, אדוני?' שאלתי.
- והקול ענה: 'אני ישוע מנצרת שאותו אתה רודף!' 9 האנשים שהיו איתי ראו את האור, אך לא הבינו את הנאמר.
- 10 "מה עלי לעשות, אדוני?' שאלתי.
- "והאדון ענה: 'קום ולך לדמשק, ושם ייאמר לך מה צפוי לך בעתיד.'
- 11 האור החזק סנור אותי עד עיוורון, והיה צורך להוביל אותי בידי לדמשק.
- 12 "בדמשק בא אלי אדם צדיק וירא-אלוהים, חנניה שמו, אשר קיים את מצוות התורה והיה מקובל על כל היהודים.
- 13 חנניה עמד לצדי ואמר: 'שאל אחי, פקח את עיניך!' ומיד נפקחו עיני ויכולתי לראות כמקודם.
- 14 "לאחר מכן הוא אמר לי: 'אלוהי אבותינו בחר בך לדעת את רצונו, לראות את המשיח הצדיק ולשמוע את קולו.
- 15 עליך לשאת את בשורת אלוהים לכל מקום, ולספר לכולם מה ששמעת וראית. 16 למה אתה מחכה עכשיו? לך להיטבל במים והתרחץ מחטאיך, בקראך בשם האדון!'
- "יום אחד, לאחר שחזרתי לירושלים, דיבר אלי ה' בחזיון בשעה שהתפללתי בבית-המקדש. 'הזדרזו וצאו מירושלים', הוא אמר אלי, 'כי תושבי העיר לא יאמינו למה שתספר להם עלי.'
- 19 "אבל אדון, מחיתי, 'הם יודעים היטב שהלכתי לבית-הכנסת והכיתי את המאמינים בך, ואף השלכתי אותם לכלא.
- 20 וכשהרגו את עבדך סטפנוס, עמדתי שם בהסכמה לנעשה והשגחתי על מעיליהם של רוצחיו!'
- 21 "אולם אלוהים אמר לי: 'עזוב את ירושלים, כי אני שולח אותך הרחק אל הגויים!'
- 22 הקהל הקשיב בתשומת לב עד שאמר פולוס את המשפט האחרון, ואז צעקו כולם פה-אחד: "סלקו אותו מכאן! הרגו אותו! הוא אינו ראוי לחיות!" 23 הם צרחו, השליכו את מעיליהם וזרקו עפר כלפי מעלה.
- 24 המפקד ציווה על חייליו להכניס את פולוס לתוך המצודה ולהלקותו ברצועות, כדי לאלצו להתוודות על פשעו. המפקד רצה לדעת מדוע היה הקהל נרגש ופרוע כל-כך.
- 25 בשעה שהחיילים כבלו את פולוס כדי להלקותו, הוא פנה אל הקצין שעמד לצדו ושאל: "האם מותר להלקות אזרח רומאי לפני שהעמדת אותו לדין?"
- 26 הקצין ניגש אל מפקד החטיבה וקרא: "מה אתה עושה? האיש הזה אזרח רומאי!"
- 27 המפקד בא אל פולוס ושאל: "האם אתה באמת אזרח רומאי?"
- "כן, בהחלט."
- 28 "גם אני והאזרחות הזאת עלתה לי הרבה כסף!"
- "אבל אני אזרח רומאי מלידה!" אמר פולוס.
- 29 החיילים שעמדו להלקות את פולוס הרפו ממנו ברגע ששמעו שהוא אזרח רומאי, והמפקד נמלא פחד על-שום שציווה לאסרו ולהלקותו.
- 30 למחרת בבוקר שחרר אותו המפקד מכבליו וציווה על ראשי הכהנים לכנס ישיבת סנהדרין. הוא הביא לפניהם את פולוס כדי לנסות לברר מה הייתה הסיבה לכל המהומה הזאת.

23 מעשי השליחים

- 1 פולוס נעץ את מבטו בחברי הסנהדרין ואמר: "אחים, תמיד חייתי לפני אלוהים במצפון נקי."
- 2 באותו רגע ציווה חנניה הכהן על האנשים שעמדו ליד פולוס לסטור לו על פיו.
- 3 "יסטור לך אלוהים, קיר מסויד שכמוך!" קרא פולוס. "איזה מן שופט אתה? כיצד אתה יכול לשבת כאן ולשפוט אותי על-פי התורה, כשבאותו זמן אתה עצמך עובר על התורה, ומצווה להכות אותי?!"
- 4 האנשים שעמדו קרוב לפולוס אמרו אליו: "אתה מעליב את הכהן הגדול!"
- 5 "אחי, אני מצטער, התנצל פולוס. לא ידעתי שזהו הכהן הגדול. הרי כתוב בתורה שאסור להעליב נשיא או שליט."
- 6 פתאום צץ רעיון במוחו של פולוס: הלא מחצית חברי הסנהדרין היו פרושים, ומחציתם - צדוקים. הוא קם על רגליו וקרא בקול: "אחי, אני פרוש בן פרוש, ועכשיו אתם שופטים אותי על-שום שאני מאמין בתחיית המתים!"
- 7 דבריו אלה פילגו מיד את הסנהדרין לשניים, ועתה הייתה המחלוקת בין הפרושים ובין הצדוקים. 8 כי הפרושים האמינו בתחיית המתים ובקיומם של מלאכים ורוחות, ואילו הצדוקים כפרו בכל אלה.
- 9 ההמולה הלכה וגברה, וסופרים אחדים - שהיו פרושים בעצמם - קמו ודיברו בזכותו של פולוס. "לא מצאנו כל אשמה באיש הזה!" צעקו. "אולי הקול שדיבר אליו בדרך לדמשק היה רוח או מלאך!"
- 10 המתיחות גברה והוויכוח התלהט; הנוכחים החלו למשוך את פולוס - זה לכאן וזה לכאן. מפקד החטיבה פחד שיקרעו את פולוס לגזרים, ולכן ציווה על חייליו לקחת אותו משם בכוח הזרוע ולהחזירו למצודה.
- 11 באותו לילה עמד האדון לצדו של פולוס ואמר לו: "חזק ואמץ, פולוס! כשם שהעדת עלי בפני תושבי ירושלים, כך תצטרך להעיד עלי גם בפני תושבי רומא!"
- 12 לפנות בוקר התקבצו יחד למעלה מארבעים יהודים, ונדרו נדר שלא יאכלו ולא ישתו עד שיהרגו את פולוס. 14 הם הלכו אל ראשי הכהנים ואל הזקנים וסיפרו להם על כך. 15 "בקשו ממפקד החטיבה להחזיר את פולוס לבית-הדין," אמרו. "העמידו פנים כאילו שאתם רוצים לשאול אותו עוד כמה שאלות, ואנחנו כבר נהרוג אותו בדרך."
- 16 אולם בן-אחותו של פולוס גילה במקרה את מזימתם, ומיהר אל המצודה כדי לדווח לפולוס על כך.
- 17 פולוס קרא לאחד הקצינים ואמר: "קח את הנער הזה אל המפקד; יש לו משהו חשוב לספר לו."
- 18 הקצין לקח את הנער, הביאו אל המפקד והסביר: "פולוס האסיר קרא לי וביקש ממני להביא אליך את הנער הזה, כי יש לו משהו לומר לך."
- 19 המפקד אחז בידו של הנער, הובילוהו הצידה ושאל: "מה אתה רוצה לומר לי?"
- 20 "מחר מתכוננים היהודים לבקש ממך להחזיר את פולוס לסנהדרין," סיפר הנער, "ביומרה שהם מעוניינים לשאול אותו שאלות נוספות. 21 אולם אל תשמע בקולם! כי למעלה מארבעים איש אורבים לו בדרך, מוכנים להתנפל עליו ולהרוג אותו. הם נדרו נדר שלא יאכלו ולא ישתו עד שפולוס ימות. עתה הם מחכים שתענה בחיוב לבקשתם."
- 22 אל תאמר לאיש שסיפרת לי דברים אלה. הזהירו המפקד, ושלחו לדרכו. לאחר מכן קרא המפקד לשני קצינים ופקד עליהם: "הכינו מאתיים חיילים לצאת לקיסריה הערב בשעה תשע! קחו אתכם מאתיים קשתים, ועוד שבעים פרשים חמושים. תנו לפולוס סוס רכיבה, והביאו אותו בשלום אל פליקס המושל."
- 25 הוא שלח בידם את המכתב הבא אל פליקס:
- 26 "מאת: קלודיוס לוסיאס.
- "אל: הוד מעלתו המושל פליקס.
- "שלום וברכה!
- 27 "אדם זה נתפס על-ידי היהודים, והם כמעט הרגו אותו. אולם משנדע לי שהוא אזרח רומאי, שלחתי מיד חיילים להצילו מידם. 28 הבאתי אותו למשפט לפני בית-המשפט העליון של היהודים, כדי לדעת מה עשה. 29 עד מהרה נוכחתי לדעת שהאשמותיהם מתייחסות רק לאמונה היהודית, ולא למעשה פלילי שדינו מאסר או מוות, 30 אך כשנדע לי שיהודים רוצים להרוג אותו, החלטתי לשלחו אליך ולומר למאשימיו להביא את טענותיהם לפניך."

31 החיילים מילאו את הפקודה ולקחו את פולוס בלילה למבצר אנטיפטרוס. 32 למחרת בבוקר חזרו החיילים למצודה בירושלים, והשאירו את פולוס עם הפרשים כדי שייקחו אותו לקיסריה.

33 בהגיעם לקיסריה הביאו את פולוס לפני המושל, ומסרו לו את המכתב. 34 פליקס קרא את המכתב ושאל את פולוס למוצאו.

"אני מקיליקיה", ענה פולוס.

35 "אשמע את המקרה שלך במלואו כאשר יגיעו לכאן גם מאשימיך", אמר לו המושל, וציווה לשמור עליו בכלא שבארמון המלך הורדוס.

[חזרה](#)

24 מעשי השליחים

1 כעבור חמישה ימים הגיע חנניה הכהן הגדול לקיסריה, ואיתו אחדים מזקני היהודים ועורך-דין בשם טרטולוס. הם באו אל המושל והגישו את תלונתם נגד פולוס.

2 כשהכניסו את פולוס אל החדר פתח טרטולוס בנאום התביעה:

"הוד מעלתך, המושל! הנהגתך הנבונה הביאה לנו, היהודים, שלום ושלווה, והפחיתה במידה ניכרת את ההפליה נגדנו. 3 על כל אלה אנחנו מודים לך מאוד. 4 איני רוצה לשעמם אותך ולכזבו את זמנך, אולם אני מתחנן לפניך שתואיל להקשיב לתלונתי נגד האיש הזה, ואני מבטיח לקצר בדברי. 5 איש זה הוא מנהיג התנועה המשיחית; הוא מעורר מהומות, משלהב יצרים ומסית את היהודים בעולם כולו למרוד בקיסר. 6 מלבד זאת הוא ניסה לחלל את בית-המקדש בשעה שאסרנו אותו.

"רצינו לתת לו את העונש המגיע לו, 7 אבל לוסיאס המפקד בא וחטף אותו מידנו בכוח הזרוע, 8 ודרש שפולוס יישפט על פי החוק הרומאי. אם תחקור אותו, תיווכח שדיברתי אמת."

9 כל היהודים שנכחו שם אישרו את דברי טרטולוס.

10 עתה הגיע תורו של פולוס לדבר. המושל רמז לו לקום על רגליו ולשאת את דברו.

"ידוע לי, אדוני, שאתה שופט בענייני היהודים כבר שנים רבות, "ועל כן אני שמח להגן על עצמי לפניך.

11 לא יקשה עליך לוודא שלא עברו למעלה משנים-עשר יום מאז שעליתי לירושלים, כדי להשתחוות לה' בבית-המקדש.

12 כמו-כן תוכל לוודא בנקל שמעולם לא עוררתי מהומות בבתי-הכנסת ולא ברחובות העיר. 13 איש מן האנשים האלה לא יוכל להוכיח אף אחת מההאשמות הרבות שהם טופלים עלי.

14 "אולם אני מודה בדבר אחד: אני מאמין בדרך הישועה, שהם מתייחסים אליה כאל כת או תנועה, ובדרך זאת אני עובד את אלוהי אבותינו; אני מאמין באמונה שלמה בכל מה שכתוב בספרי התורה והנביאים. 15 כמו כן אני מאמין, בדיוק כמו אנשים אלה, שתהיה תחיית המתים - לצדיקים ולרשעים. 16 משום כך אני משתדל בכל כוחי לשמור על מצפון נקי לפני אלוהים ולפני בני אדם.

17 "לאחר היעדרות של שנים אחדות חזרתי לירושלים, כדי להביא סכום כסף לעזרת היהודים המשיחיים וכדי להקריב קרבן לאלוהים. 18 מאשימי ראו אותי במקדש בשעה שהקרבת מנחה לה'. ראשי היה מגולח, לפי דרישת התורה, ובאותה שעה לא היה קהל סביבי ולא הייתה כל מהומה. 19 אולם היו שם יהודים אחדים מאסיה, ואם יש להם טענות נגדי, מדוע אין הם נמצאים כאן עתה? 20 שאל-נא את האנשים העומדים כאן עתה איזה חטא מצא בי הסנהדרין שלהם, 21 מלבד משפט אחד שצעקתי לעברם: 'אני עומד לפני המועצה הזאת כדי להגן על עצמי, משום שאני מאמין בתחיית המתים!'"

22 בנקודה זאת, פליקס, אשר ידע היטב את לימודי ישוע, סגר את התביעות ואמר: "חכו עד שיגיע לוסיאס, מפקד הכוח, ורק אז אחליט במשפט." 23 הוא ציווה לכלוא את פולוס בבית-הסוהר, אולם ציווה על הסוהרים להקל עליו את מאסרו, להתייחס אליו בעדינות ובאדיבות, ולהרשות לידידיו לבקר אותו, לטפל בו ולהביא לו מתנות.

24 כעבור ימים אחדים בא פליקס עם אשתו היהודייה דרוסילה ושלח לקרוא לפולוס. פליקס ואשתו הקשיבו לפולוס בתשומת לב בשעה שסיפר להם על האמונה במשיח. 25 הוא שוחח איתם על צדקה, על כיבוש היצר ועל הדין העתידי לבוא.

פליקס, שנמלא פחד נורא, אמר לפולוס: "לך עכשיו, בבקשה. אקרא לך שוב בהזדמנות אחרת."

26 בסתר לבו הוא קיווה שפולוס יציע לו שוחד, ועל כן קרא לו מדי פעם לשיחה. 27 כך חלפו שנתיים ימים, ואז מונה פורקיוס פסטוס למושל במקומו של פליקס. אולם פליקס רצה למצוא-חן בעיני היהודים, ולכן השאיר את פולוס בבית-הסוהר.

[חזרה](#)

25 מעשי השליחים

1 שלושה ימים לאחר שנכנס פסטוס לתפקידו, עזב את קיסריה ועלה לירושלים. 2 ראשי הכוהנים ומנהיגי העם ניגשו אל פסטוס וסיפרו לו את טענותיהם נגד פולוס. 3 הם ביקשו ממנו להעלות את פולוס מקיסריה לירושלים ללא דיחוי (כי זממו לארוב לו בדרך ולרצוח אותו).

4 אולם פסטוס השיב להם: "פולוס נמצא עתה בקיסריה, וגם אני עומד לשוב לשם בקרוב. 5 אני מציע שתבחרו מספר אנשים בעלי סמכות שילכו איתי לקיסריה, ואם פולוס חטא יוכלו אנשיכם לתבוע אותו למשפט."

6 כעבור שמונה או עשרה ימים חזר המושל לקיסריה, ולמחרת ערך את משפטו של פולוס.

7 כשהגיע פולוס לאולם בית-הדין, הקיפו אותו היהודים שבאו מירושלים והטיחו בו האשמות חמורות, אך הם לא יכלו להוכיח אף אחת מהן. 8 פולוס כפר בכל ההאשמות. "איני אשם", אמר. "לא עברתי על חוקי התורה, לא חיללתי את בית-המקדש ולא מרדתי בקיסר!"

9 אולם פסטוס, שרצה מאוד למצוא-חן בעיני היהודים, פנה אליו ושאל: "האם אתה מוכן לעלות לירושלים ולהישפט שם לפני?"

"לא!", השיב פולוס. "בשום אופן לא. אני עומד בתוקף על זכותי לעמוד לדין לפני כס הקיסר! אתה יודע היטב שאיני אשם. אם ביצעתי פשע שדינו מוות - איני מבקש רחמים או חנינה. אולם אם אני חף מפשע - לאף אחד אין רשות להסגר אותי לידי אנשים אלה כדי שירצחו אותי. ברצוני לערער לפני הקיסר!"

12 פסטוס התייעץ עם יועציו, ואחר כך אמר: "אתה רוצה לערער לפני הקיסר? יהיה כרצונך!"

13 כעבור ימים אחדים באו המלך אגריפס וברניקה לבקר את פסטוס. 14 ביקורם נמשך ימים אחדים, ופסטוס שוחח עם המלך על המקרה של פולוס. "יש כאן אסיר אחד, פתח פסטוס, שפליקס השאירו בכלא. 15 כשהייתי בירושלים סיפרו לי ראשי הכוהנים וזקני היהודים את גרסתם, ודרשו ממני להוציאו להורג. 16 כמובן שמיהרתי להבהיר להם שהחוק הרומאי אינו מרשיע אדם לפני שמעמידים אותו לדין, ולפני שניתנה לו האפשרות לעמוד מול מאשימיו ולהגן על עצמו.

17 "כשבאו לכאן מאשימיו כינסתי מיד את חברי בית-הדין, ושלחתי להביא את פולוס. 18 אולם ההאשמות שהעלו נגדו כלל לא דמו לחשדות שהיו לי לגביו. 19 המחלוקת ביניהם הייתה בנושא הדת היהודית, ועל אדם בשם ישוע אשר מת, ואילו פולוס מתעקש לטעון שהוא חי. 20 לא ידעתי כיצד להחליט במקרה שכזה, ולכן שאלתי אותו אם יהיה מוכן להישפט על כך בירושלים. 21 פולוס סרב, ודרש לערער לפני הקיסר אוגוסטוס! משום כך פקדתי להחזירו לכלא, עד שאוכל לקבוע לו ראיון אצל הקיסר."

22 "הייתי רוצה לשמוע את האיש הזה במו אוזני, " אמר אגריפס. "בסדר, " ענה פסטוס.

"מחר תשמע אותו."

23 למחרת נכנסו המלך אגריפס וברניקה לאולם בית-הדין ברוב פאר והדר, ובליויי משמר קציני-צבא ואצילי העיר. פסטוס ציווה להכניס את פולוס לתוך האולם, 24 ולאחר מכן פנה אל הנוכחים ואמר: "המלך אגריפס, וכל הנאספים כאן: זהו האיש אשר היהודים בקיסריה ובירושלים רוצים במותו. 25 לפי דעתי הוא לא עבר כל עברה שדינה מוות, אולם מאחר שדרש לערער לפני הקיסר, החלטתי לשלוח אותו לרומא. 26 אבל מה אכתוב לקיסר? הרי אין נגדו שום טענה מבוססת! על כן הבאתי אותו לפני כולכם, ובמיוחד לפניך, המלך אגריפס, כדי שתחקור אותו ותאמר לי מה לכתוב. 27 כי הרי אין זה הגיוני לשלוח אסיר אל הקיסר בלא אשמה כלשהי."

[חזרה](#)

26 מעשי השליחים

כו "יש לך רשות לספר את גרסתך", אמר אגריפס לפולוס.

בתנועות ידיים החל פולוס להגן על עצמו לפני בית-הדין.

2 "בר-מזל אני, כבוד המלך אגריפס, על שניתנה לי הזכות להשמיע באוזניך את תשובתיי להאשמותיהם של היהודים, כי אני יודע שאתה בקיא בחוקינו ובמנהגינו. אני מבקש ממך, אנא, הקשב לי בסבלנות.

4 "כל היהודים יודעים שמאז ימי נעורי בטרוסוס, ומאוחר יותר בירושלים, קיבלתי חינוך יהודי מסורתי, ותמיד חייתי על-פי הדרך שבה חונכתי. 5 לו היו מוכנים להודות בכך, היו מאשרים שבשאלת קיום התורה והמסורת הייתי תמיד בין הפרושים המחמירים ביותר. 6 אולם הסיבה האמיתית להאשמותיהם שונה לחלוטין; הם מתנכלים לי רק משום שאני מצפה להתגשמות הבטחה ה' לאבותינו. 7 שנים-עשר שבטי ישראל מתפללים יומם ולילה שה' יגשים את אותה הבטחה שלה אני מצפה. אדוני המלך, בגלל צפייה זאת הם מאשימים אותי! 8 אך האם זה פשע להאמין בתחיית המתים? האם אינכם מאמינים שאלוהים יכול להקים בני אדם לתחייה?"

9 "גם אני חשבתי בעבר שחובתי להציק ולהזיק למאמינים בישוע מנצרת. 10 אסרתי רבים מהקדושים בירושלים, ואף קיבלתי מראשי הכהנים רשות בכתב לעשות זאת. וכאשר נידונו הקדושים למוות, נתתי את הסכמתי המלאה. 11 פעמים רבות עברתי מבית-כנסת אחד לשני, ותחת עינויים אילצתי את המאמינים המשיחיים לגדף את המשיח. למעשה התנגדתי להם בחריפות שכזאת, עד שרדפתי אותם גם בחוץ לארץ.

12 "יום אחד יצאתי לדמשק, בסמכותם של הכהנים ועם ברכתם, כדי לאסור את המאמינים המשיחיים. 13 בצהרי היום, אדוני המלך, זרח לפתע אור בהיר יותר מזוהר השמש והציף אותי ואת מלווי. 14 כולנו נפלנו ארצה, ואני שמעתי קול מדבר אלי: 'שאול, שאול, מדוע אתה רודף אותי? קשה לך לבעוט בדרכנות!' [a]

15 מי אתה, אדוני? שאלתי.

"והקול ענה: 'אני ישוע שאותו אתה רודף! 16 עתה קום על רגליך, כי נגליתי אליך כדי למנותך להיות לי למשרת ועד. עליך לספר לעולם כולו את אשר ראית היום ואת אשר אראה לך בעתיד. 17 אני אגן עליך מפני בני עמך ומפני הגויים. כן, אשלח אותך אל הגויים, 18 כדי שתפקח את עיניהם לראות את מצבם האמיתי, כך שיחזרו בתשובה ויחיו באור האלוהים, ולא בחשכת השטן. לשם מה? כדי שאלוהים יסלח לחטאיהם, וייתן להם נחלה יחד עם שאר בני-האדם שטוהרו מחטאיהם והוקדשו לי באמונה.

19 "וכך, המלך אגריפס, לא התמרדתי נגד החיזיון הזה מן השמים. 20 תחילה בישרתי את הדבר לאנשי דמשק, לאחר מכן בירושלים ובכל יהודה, ואחר כך גם לגויים. קראתי לכל בני-האדם לזנוח את חטאיהם, לשוב אל אלוהים ולהוכיח את חרסת לבם במעשים טובים. 21 מסיבה זאת עצרו אותי היהודים בבית-המקדש וניסו להרוג אותי. 22 אולם ה' הגן עלי, והיום אני עדיין חי ויכול לספר עובדות אלה לכולם - לקטנים ולגדולים. אני מלמד אך ורק את דבריהם של משה רבנו ושל הנביאים: 23 שהמשיח יסבול ושיהיה הראשון אשר יקום מן המתים, כדי להביא אור ליהודים ולגויים כאחד."

24 לפתע התפרץ פסטוס וקרא: "פולוס, יצאת מדעתך! לימודיך הממושכים בבלו את דעתך."

25 "לא יצאתי מדעתי, פסטוס הנכבד, " השיב פולוס. "אני מדבר דברי אמת מפוכחים. 26 המלך אגריפס יודע היטב את כל הדברים האלה. אני מעז לדבר בכנות, כי אני בטוח שהמלך מכיר ויודע את כל המאורעות האלה; הרי הם לא התרחשו בסתר! 27 המלך אגריפס, האם אתה מאמין לדברי הנביאים? אני יודע שכן..."

28 אך אגריפס שיסע את דבריו של פולוס: "כמעט שכנעת אותי להאמין שישוע הוא המשיח!"

29 ופולוס השיב: "אני מקווה ומתפלל לאלוהים שבמוקדם או במאוחר אתה וכל הנוכחים כאן תהיו כמוני... אך בלי האזיקים, כמובן!"

30 המלך, המושל, ברניקה וכל האחרים קמו 31 ויצאו מהאולם. כששבו ודנו בעניינו של פולוס מאוחר יותר, החליטו: "איש זה אינו אשם בשום פשע שדינו מאסר או מוות."

32 "אלמלא דרש לערער לפני הקיסר", אמר אגריפס לפסטוס, "אפשר היה לשחרר אותו."

27 מעשי השליחים

- 1 כאשר הוחלט שעלינו להפליג לרומא, נמסרו פולוס ועוד מספר אסירים להשגחתו של קצין בשם יוליוס, שהשתייך לגדוד הקיסר. 2 עלינו על אונייה אדרמיטית שעמדה להפליג למספר נמלים לאורך חוף אסיה. ברצוני לציין שגם אריסטרכוס המקדוני מתסלוניקי היה איתנו.
- 3 כשהגענו למחרת לציידון גילה יוליוס נדיבות-לב כלפי פולוס, והרשה לו לרדת לחוף ולבקר את ידידיו, כדי שיספקו לו את צרכיו. 4 כשהפלגנו מציידון נשבה לנגדנו רוח חזקה, אשר אילצה אותנו לסטות מדרכנו ולהפליג צפונית לקפריסין, בין האי ובין היבשה. 5 עברנו לאורך חופי קיליקיה ופמפוליה, והגענו למורא שבלוקיה. 6 יוליוס הקצין מצא שם ספינה מצרית מאלכסנדריה, שפניה מועדות לאיטליה, והעלה אותנו על סיפונה.
- לאחר ימים אחדים של טלטולים והפלגה איטית ומייגעת בים הסוער התקרבו לקנידוס, אולם הרוחות החזקות אילצו אותנו להמשיך לכרתים ולחלוף על-פני הר סלמוני. בקושי רב נאבקנו נגד הרוחות העזות, והתקדמנו באיטיות רבה לאורך החוף הדרומי, עד שהגענו לנמל הבטוח קלילמנס שליד העיר לסיה.
- 9 בינתיים איבדנו זמן רב, ומכיוון שהגיע הסתיו היה מזג אוויר סוער, והפלגות ארוכות היו בחזקת סכנה ליורדי הים. פולוס שוחח על כך עם קברניטי הספינה.
- 10 "רבותי", פתח פולוס, "אני רואה שאם נמשיך עתה בדרכנו, צפויה לנו סכנה גדולה ונאבד לא רק את המטען ואת האונייה, אלא גם את חייו!" 11 אולם קציני המשמר העדיפו לקבל את עצתם של רב-החובל ושל בעל האונייה על פני עצתו של פולוס. 12 מאחר שנמל קלילמנס היה חשוף לרוחות ולא התאים לעגינה בימי החורף, הציע צוות האונייה להמשיך לחוף פניקס, כדי לבלות שם את החורף. פניקס היה נמל טוב באי כרתים, אשר פנה לדרום-מערב ולצפון-מערב בלבד.
- 13 באותה שעה החלה לנשוב רוח דרומית קלה, ומזג האוויר נראה מתאים בהחלט להפלגה. על כן הם הרימו עוגן והפליגו לאורך החוף.
- אולם כעבור זמן קצר השתנה לפתע מזג האוויר ופרצה סופה עזה (סופת אירוקלידון - רוח צפונית-מזרחית), שטלטלה את האונייה וסחפה אותה ללב הים. תחילה ניסו המלחים להתור לחוף, אבל מאחר שכל מאמציהם עלו בתוהו, ויתרו על הרעיון והניחו לספינה להיסחף ברוח.
- 16 בסופו של דבר נסחפנו אל אי קטן בשם קודה, ושם, לאחר עמל רב, עלה בידנו להעלות על הסיפון את סירת-ההצלה שנגררה מאחורינו. 17 לאחר מכן קשרנו חבלים סביב הספינה כדי לחזק את דופנותיה. המלחים פחדו שמא תסחוף אותם הרוח אל החולות הטובעניים של חופי אפריקה, ולכן הנמיכו את המפרשים העליונים והניחו לרוח לסחוף את הספינה.
- 18 למחרת הלכו הגלים והתחזקו, והצוות החל להשליך את המטען אל הים. 19 ביום השלישי השליכו המלחים מהסיפון את כל הציוד של האונייה וכל חפץ שנמצא בה. 20 סופה נוראה זאת השתוללה ימים רבים ללא מעצור, וכל אותו זמן לא ראינו את השמש, הירח או הכוכבים, עד אשר אפסה כל תקווה להינצל.
- 21 איש מאיתנו לא אכל דבר מזה זמן רב, עד שלבסוף כינס פולוס את הצוות ואמר: "רבותי, אילו שמעתם בקולי ולא עזבתם את החוף הנוח בכרתים, הייתם חוסכים לכם אבדן ציוד ונזקים חמורים אחרים. 22 אך התעודדו! האונייה אמנם תטבע, אולם איש מכם לא יאבד את חייו.
- 23 "בלילה אמש נגלה אלי מלאכו של האלוהים, אשר אותו אני עובד ולו אני שייך, 24 ואמר: 'אל תירא, פולוס; אתה תזכה לעמוד למשפט לפני הקיסר! נוסף על כך, אלוהים נענה לבקשתך ויציל את חייהם של כל הנוסעים איתך בספינה.' 25 התעודדו, אפוא כולכם, כי אני בוטח באלוהים ואין לי ספק שיקיים את דבריו! 26 אולם ספינתנו תתנפץ אל אחד האיים."
- 27 בחצות הלילה הארבעה-עשר לסערה, לאחר טלטולים מייגעים בים האדריאטי, גילו המלחים יבשה באופק. 28 הם הורידו אנך וגילו שעומק המים תחתם היה כ- 36 מטר. כעבור זמן קצר שבו והורידו את האנך, והפעם היה עומק המים 27 מטר בלבד. 29 הם ידעו שעד מהרה נגיע לחוף, ומכיוון שחששו שמא תתנפץ הספינה לסלעים, השליכו ארבעה עוגנים מירכתי הספינה וציפו בקוצר רוח לאור היום.
- 30 מלחים אחדים ניסו לברוח מהספינה; הם הורידו את סירת ההצלה אל המים, והעמידו פנים כאילו יש בדעתם להוריד עוגנים גם מהחרטום. 31 אולם פולוס הזהיר את החיילים ואת הקצין האחראי: "אם המלחים האלה לא יישארו על הסיפון

תמותו כולכם." 32 משום כך ניתקו החיילים את חבלי הסירה והניחו לה להיסחף בים.

33 בטרם עלה השחר ביקש פולוס מכולם לאכול. "במשך השבועיים האחרונים לא טעמתם דבר." אמר להם. 34 "אנא, אכלו משהו כי עליכם להתחזק. אני מבטיח לכם שלא תיפול שצרה אחת מראשכם ארצה!"

35 פולוס לקח פרוסת לחם יבשה, הודה לה' לפני כולם, שבר חתיכה מהלחם היבש ואכל אותה. 36 לפתע חשו כולם בטוב, וגם החלו לאכול. 37 כולנו יחד מנינו 276 איש. 38 לאחר שאכלו כולם לשובע הוסיף הצוות להקל על משקל האונייה, והשליך אל הים גם את שקי החיטה.

39 כשהאיר היום הם הבחינו במפרץ ובחוף, אך לא הצליחו לזהות את המקום. הם תהו אם יעלה בידם לנווט את הספינה בין הסלעים ולהשיטה אל החוף. 40 הם החליטו לנסות. לאחר שניתקו את העוגנים והשאירו אותם בים, התירו את כבלי ההגה, הרימו את המפרש הקדמי והפליגו לחוף. 41 אולם הספינה עלתה על שרטון ונתקעה במקומה. החרטום הלך ושקע, והירכתיים, שהיו חשופים לנחשולים, החלו להתפרק.

42 החיילים הציעו לקצין המשמר להרוג את האסירים, כדי שאיש מהם לא יוכל לשחות אל החוף ולהימלט. 43 אולם יוליוס רצה להציל את פולוס, ולכן לא קיבל את הצעתם. "מי שיודע לשחות - שישחה אל החוף!" פקד יוליוס. 44 "מי שאינו יודע לשחות - שיאחז בקרשים ובשברי האונייה ויחתור אל היבשה!" וכך הגענו כולנו אל החוף בשלום.

[חזרה](#)

28 מעשי השליחים

1 עד מהרה גילינו שאנו על האי מלטה. 2 תושבי המקום נהגו בנו בטוב-לב ראוי לציון, והבעירו מדורה כדי לחמם אותנו בקור העז ובגשם הסוחף.

3 פולוס קושש ענפים וזרדים יבשים, והשליך אותם אל תוך המדורה. לפתע זינק על זרועו נחש ארסי שביקש מפלט מהחום. 4 כשראו אנשי האי את הנחש התלוי על זרועו, אמרו זה לזה: "הוא בטח רוצח! הוא אמנם ניצל מן היס, אולם הצדק לא יניח לו לחיות!"

5 אך פולוס ניער את הנחש אל תוך האש, והוא עצמו כלל לא נפגע. 6 האנשים הביטו בו בדריכות וציפו לראות את גופו מתנפח או נופל מת. אולם לאחר שחיכו זמן רב ולא קרה דבר, שינו את דעתם והחליטו שפולוס הוא ודאי אל!

7 אחוזתו של פובליוס, מושל האי, הייתה בקרבת החוף. הוא הזמין אותנו לביתו ואירח אותנו שלושה ימים. 8 באותה עת היה אביו של פובליוס חולה מאוד - הייתה לו דיזנטריה והוא קדח מחום. פולוס הלך לחדרו של החולה, התפלל בעדו, סמך את ידיו עליו, והאיש נרפא. 9 לאחר מכן באו שאר חולי האי אל פולוס, וגם הם נרפאו. 10 התושבים היו אסירי תודה והציפו אותנו במתנות הוקרה. כאשר הגיע מועד הפלגתנו, הם מילאו את האונייה באוכל ובציוד.

11 שלושה חודשים לאחר שעלתה ספינתנו על שירתון עלינו על אונייה אחרת והמשכנו בדרכנו. הפעם הפלגנו באונייה "התאומים", שבאה מאלכסנדריה ועגנה באי מלטה במשך החורף. 12 תחנתנו הראשונה הייתה סירקוז, שם נשארנו שלושה ימים. 13 מסירקוז הפלגנו לרגיום. כעבור יום החלה לנשוב רוח דרומית, וביום השני הגענו לפוטיולי. 14 בפוטיולי פגשנו לבסוף מאמינים. הם הפצירו בנו להישאר איתם שבוע ימים, ומשם הפלגנו לרומא.

15 כאשר שמעו האחים ברומא על דבר בואנו, נסעו מרחק רב מחוץ לעירם כדי לקבל את פנינו. חלקם חיכו לנו בכיכר אפיוס (כשישים ושמונה ק"מ מרומא), וחלקם הצטרפו אלינו ב"שלושת הפונדקים" (כ- חמישים וחמישה ק"מ מרומא). כשפולוס ראה אותם הוא התעודד מאוד והודה לה'.

16 בהגיעם לרומא הורשה פולוס לגור בכל מקום שרצה, אם כי תמיד נלווה אליו חייל. 17 כעבור שלושה ימים כינס פולוס את מנהיגי היהודים המקומיים, ואמר להם: "היהודים בירושלים אסרו אותי ומסרו אותי לידי הממשל הרומאי, למרות שלא פגעתי באיש ולא עברתי על חוקי אבותינו. 18 הרומאים ערכו לי משפט ורצו לשחרר אותי, מכיוון שלא מצאו כל סיבה לדון אותי למוות, כפי שדרשו היהודים. 19 אולם מאחר שהיהודים מחו נגד ההחלטה, מצאתי לנחוץ לערער לפני הקיסר, למרות שלא רציתי לתבוע את עמי. 20 ביקשתי מכם לבוא הנה היום כדי שנכיר זה את זה, וכדי שאוכל לומר לכם שאני אסור באזיקים אלה רק משום שאני מאמין שהמשיח כבר בא!"

21 "לא שמענו עליך שום דבר רע." ענו מנהיגי היהודים. "לא קיבלנו מכתבים מיהודה, ולא שמענו דיווחים מפי הבאים לכאן מירושלים. 22 אולם אנחנו רוצים לשמוע במה אתה מאמין, כי הדבר היחיד שאנו יודעים על המשיחיים האלה הוא שבכל מקום מתנגדים לכת הזאת."

23 הם קבעו מועד לפגישתם הבאה, ובאותו יום התאסף קהל רב ליד ביתו של פולוס. הוא סיפר להם על מלכות האלוהים, ולימד אותם על אודות ישוע מתוך כתבי-הקודש - מהתורה ומהנביאים. הוא החל ללמד אותם בבוקר, ולא הפסיק עד הערב.

24 אחדים האמינו לדבריו, ואחרים לא האמינו. 25 לאחר שהתווכחו בינם לבין עצמם, הם עזבו את המקום כשדבריו של פולוס מהדהדים באוזניהם: "רוח הקודש צדק כששם דברים אלה בפי ישעיהו הנביא [a]:

26 'לך ואמרת לעם הזה:

שמעו שמוע ואל תבינו, וראו ראה ואל תדעו;

27 השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע,

פן יראה בעיניו, ובאזניו ישמע,

ולבבו יבין ושב ורפא לו.'

משום כך אני רוצה שתדעו כי ישועה זאת מוצעת גם לגויים, והם יאמינו בה."

30 במשך השנתיים הבאות התגורר פולוס בבית ששכר לעצמו, וקיבל בברכה את כל מי שבא לבקרו. 31 הוא בישר באומץ את דבר מלכות האלוהים, לימד על אודות האדון ישוע המשיח, ואיש לא ניסה להפריע לו.

[חזרה](#)